Hamilton, okuyucunun merakını uyandırarak başlıyor ve kitabın büyük bölümünde birbiri ardına merak patlamaları yaşatmaya devam ediyor. Son sayfaya kadar şaşırtıcı. - bookreporter.com

GERİ SAYIM

GLEN ERIK HAMILTON

PAY

GERİ SAYIM

GLEN ERIK HAMILTON

PAY

GERİ SAYIM
Hard Cold Winter
Glen Erik Hamilton

Editör: Mertcan Ermiş
Çeviren: Cem Sönmez
Redaksiyon: Seda Durdu
Kapak Tasarımı: Ercan Portakal
Dizgi: Ercan Portakal

1. Baskı: Nisan 2018
ISBN: 978-605-8183-40-7
Yayınevi Sertifika No: 35302

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla, Pay Digital Yayıncılık Hizmetleri'ne aittir. Bu eserin tüm hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kısmen veya tamamen, alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ege Basım Yayın Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi
B Blok Kat:2 No: 436 Topkapı İSTANBUL
Tel: 0 212 544 75 72
Matbaa Sertifika No: 24381

Pay Kitap
Oruç Reis Mahallesi Tekstilkent Caddesi A-5 Blok NO: 16 Esenler-İstanbul
Tel: (0212) 507 10 15

Genel Dağıtım: Pay Kitap'a ait tüm kitapların genel dağıtımı
Lades Kitap Yayın Pazarlama San. ve Tic. Ltd. Şti. tarafından yapılmaktadır.

Geri Sayım

Glen Erik Hamilton

Van Shaw Serisi
2. Kitap

Çeviren:

Cem Sönmez

Geri Sayım Hakkında Konuşulanlar

"Hamilton şiddet ve aksiyonla dolu sahneleri etkileyici bir biçimde betimliyor, fakat hikayenin en iyi kısımları aralara serpiştirdiği Van ve Elana'nın henüz 17 yaşlarındayken maruz kaldıkları suç suistimallerini resmeden süslemeler."

- Publishers Weekly

"Hamilton ustaca kullandığı doğrudan anlatım tekniği ile birlikte gerçekçi ve yaman karakterleri aksiyon ve çekişme ile harmanlayarak yağ gibi akıp giden durumlar yaratıyor. İlk kitabı okuyanlar karakterlerin geçmişini öğrenmekten büyük haz duyacaklar ve türün meraklıları bu kitabı tek nefeste okuyacaklar."

- Library Journal

"Glen Erik Hamilton'ın Geri Sayım'ı oldukça güçlü karakterler ve gizemli bir öyküyü birleştiriyor. Geri Sayım'da okuyucular sıradışı bir geçmiş yaşamda Van'ı daha yakından tanıma şansı bulacak ve onu nelerin motive ettiğini daha iyi anlayabilecekler. Bu öykü sempatik karakterler ve güzel bir gizem barındırdığı gibi aynı zamanda savaş gazilerinin yüzleşmek zorunda oldukları şeylere de ışık tutuyor."

- Military Press

"Seattle ortamı ıslak ve yabani. Aksiyon ise James Bond-vari abartıların sınırlarında gezdiği zamanlarda bile inandırıcılığını korumayı başarıyor. Kitap karanlık bir gizem, heyecandan yerinizden hoplatacak bir bilmece, yoldaşların aksiyon dolu macera hikayesi, acı-tatlı bir aşk öyküsü ve tırnak ısırtan türden bir gerilim arasında gidip geliyor."

- Kings River Life Magazine

Anneme ve Babama, Sevgilerimle.
Beni kütüphaneye götürüp, etrafta koşturmama izin verdiler.

1. BÖLÜM

Puget Koyu'ndan çıkmış tembel bir yılan gibi kıvrılan deniz kanalının kuzey kısmında, karanlık bir yolda durdum. Sudan gelen rüzgâr, zaten dondurucu derecenin altında olan geceden bir yirmi derece daha götürüyordu. Kanalın karşısındaki küçük parkta bu gece hiçbir evsiz yoktu. Orada olmamaları gerektiğini iyi biliyorlardı. Bir yerde haddinden fazla kalırsan, bu soğuk seni öldürürdü.

Yol bomboştu. Bir cumartesi gününün gece yarısı için normaldi, fakat mekân öğle vakti de en az bu kadar sessiz olabilirdi. Yolun benim karşı tarafımdaki kısmı, kanalın etrafında sıralanmış bir dizi küçük ambardan oluşuyordu. Ambarların birkaçı, kasvetli havayı zar zor yarabilen altmış wattlık zayıf noktalardan ibaret olan aydınlatmaları ve kırılmaz camlarıyla övünüyordu. İşletme sahiplerinin çoğu pes etmiş ve ambarlarını tahta çakarak kapatmışlardı. Mahalle, en hızlı çöküşünü yaşadığı bir dönemdeydi.

Cılız bir lamba, en yakınımdaki ambarın üzerinde bir buçuk metre yukarıya boyanmış olan siyah harflerin üstüne ışık parti-

külleri serpiştiriyordu. Yağmur ve rüzgârla dolu geçen bir veya iki on yılın ardından, kelimeler çatlak ahşap kenarın üzerinde güçlükle okunur haldeydi, LONERGAN TAMİRAT LTD.

Ortalıkta kimse yoktu.

Ama pek çok araba vardı.

Hepsi Lonergan binasının önünde kümelenmiş değildi. O kadar bariz bir şey yoktu. Daha ziyade yol boyunca sağa sola ve ara sokaklara park edilmiş Camaro'lar, üstü açılır Beemer 6'lar ve satış sonrası yarış aksesuarlarıyla donatılmış daha yüksek teknolojili Toyota'lar vardı. Mekân hakkında fikir sahibi olmak için etrafı dolaşırken bu arabaları aklıma not etmiştim. Genç çocuklar, israf edecek parası olan çocuklar için arabalar. Mavi külüstür Dodge kamyonetimi satsaydım, bu arabaların pek çoğunun bir çift jantını bile alamazdım.

Yolun yirmi beş metre ilerisinde duran bir Ford Excursion'ın şoför koltuğundan beni izleyen bir koruma vardı. Onu göremiyordum ama Ford'un motorunun sesini duyabiliyordum. Belli ki ısıtıcıyı çalıştırabilmek için motoru açık bırakmıştı.

Cep telefonum burada hiç çekmiyordu. Hiç şaşırtıcı değildi. Önümde, gelişimi haber eden hiçbir telefon görüşmesi olmayacaktı.

Yolun öteki tarafına geçip ambara ve binanın kenarından suya doğru yürüdüm. Nefesim, havada gözle görülebilir buharlar oluşturdu. Yürüyüş botlarımın derisi gıcırdadı. Onları, bir aydan kısa bir süre önce Seattle'a kalmak için döndüğümde almıştım ve henüz tamamen bozulmamışlardı.

Ambarın arka tarafı kanala bakıyordu. Yükleme rıhtımında, kaldırımdan altı adım ötede, büyük, tekerlekli metal kapı yere düş-

müştü. Zamanla çatlayan kauçuk kalıbının çatladığı alt kısmından ışık parıldıyordu. İçeriden gelen birçok sesin birbirine karışan zayıf sesini duyabiliyordum.

Rıhtımın uzak tarafında, diğeri gibi kapalı olan insan boyutunda başka bir kapı vardı. O kapıya yaslanmış bir adam, sigara içerek bana bakıyordu. Ortamda yalnızca suyun karşısından gelen loş bir ışık bulunduğu için, ikimiz de birbirimizi net göremiyorduk. Kulağında bir telsiz vardı. Belki de Excursion'ın içinde sıcak ve rahat bir ortamda olan ortağına soğuktan dert yanıyordu.

Basamakları tırmandım ve yükleme rıhtımına yürüdüm.

"Willard beni aradı," dedim.

Üzerimdeki çamaşır lekeli bahriyeli kazağına bir bakış attı. Dedemindi. Şimdiyse benimdi. Onu, on ay kadar önce Seattle'a bir önceki gelişimde, Dono'ya ait uhrevi eşyaların neredeyse hepsiyle birlikte miras edinmiştim. Ama evi ve içerisindeki her şeyi hâlâ ona aitmiş gibi düşünmeye meyilliydim.

"Adın ne?" diye sordu koruma. Benden daha uzun, aşağı yukarı iki metre boylarında, iri yarı bir adamdı. Üzerindeki siyah spor ceketi satın aldığı zaman seksen beş kilo civarında olmalıydı. Omuzları ve pazıları kumaşı esnetiyordu. Belki de kasıtlı olarak seçilmişti.

"Willard'ı çağır," dedim, biraz daha yaklaşarak. Korumanın gözleri, yüzümdeki yaraları yakaladı ve orada bekledi. Çenesi biraz gevşedi.

"Tamam, başkan," dedi. "Kimi kast ettiğini biliyorum. Burada bekle."

Gözlerini hâlâ üzerimde tutarak kapıya iki kere vurdu ve kapı aralandı. İçeriye girdi. Dışarıya, rıhtımının üzerine bir ışık seli döküldü ve içerde bir bardan eline bir tepsi içki alan zayıf bir kızın silueti

ve kapı kapanmadan önce bana dik dik bakan siyah spor ceketli bir başka koruma gözüme ilişti.

Kapı açıldığı zaman, ışık tekrar dışarıya doğru gümbürdemedi. Will Willard'ın etrafında, bunun için yer kalmamıştı.

Willard tanıdığım en kalıplı insanlardan biriydi. Olay sadece boyu veya kilosu değildi. Kocamandı. Taş ocağında insan şeklinde yontulup, serbest bırakılan granit bir blok gibiydi.

"Gir içeri," dedi. Parçalanıp çakıla dönüştürülen ve betoniyerde tekrar tekrar karıştırılan sesi de aynı çukurdan geliyordu.

Onu ambarın iç kısmındaki aydınlığa doğru takip ettim. Işık bir düzine ampul ve birkaç tiki meşalesi* tarafından sağlanıyordu. Yeşil muşambayla kaplı yarım düzine yuvarlak masa, geniş odanın etrafında kuruluydu. Her birinde altı ila sekiz adam oturmuş, kart oynuyorlardı. Her masanın bir krupiyesi ve kartların muşamba üzerinde dağıtılmasına yarayan tahta bir dayanağı vardı. Krupiyelerin hepsi kadındı ve siyah bluz ve kısa siyah etek giyiyorlardı. Durduğum yerden bakıldığında hepsi oldukça çekici görünüyordu. Ambar kurulumu olmasaydı, eyaletin federal hükümetçe yönetilen kabile bölgesindeki herhangi bir kumarhanenin arka odasına tıpatıp benzeyebilirdi.

"Hoş tasarım," dedim.

"Taşınabilir," dedi Willard. "Hepsi hareketli bir kamyonete sığabiliyor."

Seksi krupiyeleri de kamyonete yüklenenlere dahil edip etmediğini merak ettim. "Bu senin için düzenli bir şey mi?"

"Yeterince düzenli."

* Aslen Polinezya'daki tiki kültürüne ait olan bambudan yapılma meşale, günümüzde Amerika'nın birçok yerinde dekoratif amaçla kullanılmaktadır.

Yeterince derken başka bir iş tezgahlamasına gerek kalmadığını kastettiğini tahmin ettim. Willard da dedemle aynı iş kolundaydı. Zaman zaman ortaklık yapmışlardı. Hırsızlık. Soygun. Para getiren her şey. Devasa boyutu yüzünden Willard ön saflarda çalışmak için fazla hafızada kalır bir adamdı, fakat direksiyon veya kaynak şaloması başında pek çok kişiden daha iyi bir iş çıkarabilirdi. Güvenilirdi. Ve o mağara adamı kaşının arkasında çoğu kişinin tahmin edebileceğinden daha büyük bir beyne sahipti.

"Senin mi?" diye sordum.

Willard cevap vermedi. Masaları izleyerek, bekledim. Kart oyunları basitti. Blackjack, Texas pokeri veya benzer çeşitleri. Oyuncuların tamamı erkekti ve otuz yaşının altındaydılar. Jilet gibi keskin blue jeanleri, kalın botları, düğmeli ve ekoseli ceketleri ve yeni görünmek için fazla pahalı olan logolu tişörtleriyle klasik bir Seattle Hipster*'ı gibi giyinmiş, eşit sayıdaki beyaz, Asyalı ve Kızılderili bir insan topluluğu. Onların teknolojinin önde gelen firmalardan veya risk sermayesi yöneticilerinden birilerinin oğulları olduğunu tahmin ediyordum, ya da kendileri yükselen yıldızlardı belki de. Arada bir içlerinden biri dönüp Willard'a bir bakış atıyordu. Öyle bir etkisi vardı.

Bir oyuncuyu tanıdım. Reuben Kuznetsov. Beni henüz fark etmemişti. Eğer şanslıysam, kartlarına konsantre olmaya devam ederdi.

"Bu bir ortaklık," dedi Willard en nihayetinde. "Mekânı etrafta ben dolaştırıyorum. Bölge kiminse onlarla ben ilgileniyorum. Herkes kazanıyor."

* Kurulu düzeni reddeden ve aşırı liberal hayat tarzını benimsemiş kişilere verilen isim. Diğer adıyla hippiler veya çiçek çocuklar.

"Müşteriler fazla havalı."

Yavaşça nefes verdi. "Böyleyken böyle. Çocuklar çevrimiçi pokerden sıkılıp, gerçek şeyin tadına bakmak istiyor."

Ayrıca haydutlar ve ateşli piliçler barındıran bir yer altı oyunu, bir Kızılderili kumarhanesinde morukların arasında rezervasyonla oynamak için araba sürmekten çok daha havalı bir hikâyeydi. Dışarıdaki arabalara bakılırsa oyuna giriş ücretinin beş haneli sayıların başlarında olduğunu tahmin ediyordum. Muhtemelen üçte biri, bu ayrıcalık için kasaya gidiyordu.

"Sinyal bozucu kullanıyorsun," diyerek bariz olanı dile getirdim. Bunların bir bilgisayar kurdunun Twitter sayfasına düşmesi söz konusu olamazdı.

Willard neredeyse iç çekti. "Yeterli değil. Sırf bu gerzekler fotoğraf çekemesin diye tüm cihazları bir kutuya koymak zorundayız. İğnenin şırıngasını ayırmak gibi bir şey."

"O zaman neden tüm bu ihtişamı görüyorum?" diye sordum.

Willard odanın arkasına doğru yavaşça yürüdü. Onu küçük bara kadar takip ettim. Soda tabancaları, lavaboları ve kolay taşınsın diye tümünün altına eklenen küçük tekerlekleriyle bu gerçek bir bardı. Beline kadar uzayan koyu kahverengi saçları olan ufak tefek bir kız barın arkasında duruyordu. İkimizi de büyük bir gülümsemeyle karşıladı.

"Ne istersin?" dedi Willard bana.

"Eğer içkiden bahsediyorsan, bir viski alacağım. Sek."

"Favori markan var mı, yakışıklı?" diye sordu kadın barmen.

"İrlandalı herhangi bir şey," dedim.

"Köklerine sadıksın," dedi Willard.

"Dono bundan büyük keyif alırdı." Odaya doğru kafamı onaylarcasına salladım. Barmen ikimiz için de kristal viski bardaklarına Jameson 12 doldurdu. Şatafatlı.

"Ona içelim," dedi Willard, "Hergeleyi özledim."

İçtik. Birisi omzuma elini koyduğunda, boğazımda likörün ardından gelen havanın buzlu dokunuşunun keyfini çıkarmaktaydım.

"Bu lanet suratı tanıyorum," dedi Reuben K. "Şey, bir kısmını en azından." Kendi şakasına güldü. Arkasında duran kısa boylu adam da adeta planlanmışçasına aynı şeyi yaptı.

"Reuben," dedim.

Reuben Kuznetsov birbirlerine pek bağlı olmayan Rus mafyası Bratva'daki bir mafya babasının en büyük oğluydu. Babası, Yaşlı Lev, Kuzey Pasifik kıyılarında hakimiyeti olan tek mafya babası değildi. Vaktinin çoğunu Seattle'dan ziyade Sibirya'da geçiriyordu ve oralarda daha çok sözü geçiyordu. Ama etkili olmak, etkili olmaktı. Ve Reuben K. hayatını yozlaşmış Batı'da, sonuçlarından muaf bir halde yaşıyordu.

"Seattle'da ne haltlar karıştırıyorsun, Van?" dedi. Reuben eller ve ayaklardan oluşan biriydi. Boynunda dengelenmiş büyük kare bir kafa ve kuvvetli uzuvlarına iliştirilmiş büyük el ve ayaklar. Yüksek alnını yağlı bir güneş lambası gibi öne eğerek yakınımda durdu. "Orduya katıldığını duydum. Ülken için öldürüyormuşsun."

"Hepsi iyi niyetle," dedim.

"Bizimkiler size burnunuzu Afganistan'a sokmamanız gerektiğini söyleyebilirdi. O bok çukurunda kazanmanıza imkân yok." Bana baktı. "İşe ihtiyacın var mı? Senin gibi birisi için ayarlayacak işlerim var."

"Sadece ziyaret için geldim." Arkamda mermer bir sütun kadar etkileyici bir şekilde duran Willard'ı başımla işaret ettim.

Reuben, 38 beden parlak mavi ceketinin kollarından hayali tozları silkeledi. "Çok yazık. Parası iyiydi."

Reuben'in arkadaşı, "Oyun tekrar başlıyor," dedi, masaya doğru geriye bakarak. Yangın musluğu gibiydi. Bir boyun arayan kocaman boyun kasları ve Raiders ceketinin içine tıkıştırılmış haliyle, kısa ama aşırı genişti. Alnında anabolik sivilcelerden bir takım yıldızı vardı.

Reuben onu görmezden geldi. "Hey, Willard," dedi. "Şu kafes dövüşü fikrini hâlâ hayata geçirmek istiyorum, tamam mı?" Yumruk atar taklidi yaptı. "Bu kalabalık, biraz kan görmeye heves edebilir."

"Gelecek sene," dedi Willard.

"Gelecek hafta sonuna ne dersin?" Reuben beni omzundan dürttü. "Van, adamım, sen de katılmalısın. Seni hatırlıyorum. Lanet olası kurt adam!"

"Yakında görüşürüz, Reuben," dedim.

Sırıttı ve yağlı kahverengi saçlarını düzeltti. "Tabii hızıma yetişebilirsen, Shaw."

Ben henüz bir ergenken, ki Reuben de benden pek büyük sayılmazdı, Reuben fırsatlar ülkesindeki yerlerini ellerinden gelen tek yöntemle sağlama almaya çalışan Novosibirsk kızlarından oluşan bir genelevi işletiyordu. Reuben envanterini sattığı kadar birinci elden test ediyordu. Ve kendi favorilerinden hoşlanan insanları dövmeye meyilliydi. Durumu çakozlayanlar dövüşte ona karşılık vermezdi. Yaşlı Lev durumu çok daha kötü hale getirebilirdi. Tüm bunlar da Reuben'e çok çetin ceviz olduğu fikrini vermişti.

Reuben'in gümüşi arkadaşı, masalarına dönmeden önce bana sert bir bakış olduğunu düşündüğü şekilde bakmayı ihmal etmedi.

Willard'a baktım. "Söylediğim gibi. Müşteriler fazla havalı."

"Sana söyledim. Bölgenin sahibiyle ben ilgileniyorum. Lev makul davranıyor."

Willard, Jameson'ından son bir yudum aldı ve boş bardağı barın üzerine bıraktı. Masalara doğru bakıyordu ama aklı başka yerdeydi.

"Yeğenim," dedi. "Elana."

Aldığım yudumu yarıda keserek durakladım. "Hatırlıyorum."

"Elbette hatırlarsın."

"Doğuda bir yerlere taşındığını sanıyordum."

"Ve sonra Seattle'a geri döndü, ardından güneyde bir yere gitti ve birkaç sene önce tekrar Seattle'a geri taşındı." Kürek gibi elini savurdu. "Konu bunların hiçbiri değil. Konu onun burada olmaması. Bu gece yok, dün de yoktu. Masalarda çalışıyor olması gerekiyordu."

"Hiç uğramadı mı?"

"Dün gece bana işe gelemediği için üzgün olduğunu ve Peninsula'ya doğru yolda olduğunu söyleyen bir mesaj attı. Erkek arkadaşı Kend'in Olimpik Orman'daki kulübesine gidiyordu."

"Ve bu akşam dönmüş olacağını söylemişti?"

"Evet. Yolculuğun spontane bir şey olduğu izlenimine kapılmıştım. Belki bir partiydi. Üzerinde fazla düşünmedim. Fakat bugün ona ulaşamıyorum. Ve kurulum esnasında ortalarda yoktu. Seni de o zaman aradım."

"Elana bunu sık yapar mı? Partilere katılmak için işten kaytarmayı?"

"Daha önce de yapmıştı."

"Dağlarda telefonlar için baz istasyonu yok. Eğer hafta sonunu bugünü de dahil edecek şekilde uzatmaya karar verdiyse, sana bunu haber edemez."

Ağır bir şekilde iç çekerek, "Bunu biliyorum," dedi.

"Ama beni aradın."

"Elana anlaşılması kolay biridir. Sesinde bir gariplik vardı, sanırım. Fazla sakin. Fazla düz."

Benim hatırladığım Elana Coll'a hiç benzemiyordu. Ateş veya buz olabilirdi ama ortası pek olmazdı.

"Hayatında bu aralar yolunda gitmeyen bir şeyler var mı?" diye sordum.

Willard homurdandı. "Başına buyruktur. Bunda ısrarcı. Bunu biliyorsun."

Bir süre odayı izledim. Oyunlar yavaş ilerliyordu. Tecrübesiz oyuncular, televizyonda gördükleri tipleri taklit etmek için büyük çaba gösterip her hareketlerini fazlasıyla ağırdan alıyorlardı.

"Kend hakkında ne biliyorsun?" dedim.

"Onunla tanıştım. Aslına bakarsan, burada. Bu bölgede değil, ama Elana onu geçen sene düzenlediğimiz birkaç kart oyununa getirmişti. Elana biraz gösteriş yapıyordu sanırım. Kend düzgün birine benziyordu. Bu yeni yetmelerin çoğundan daha az şımarıktı."

"O zengin mi?" dedim.

"O Kendrick Haymes."

Sürprizler arka arkaya geliyor, birini hazmetmeyi başaramadan bir diğeri beni gafil avlıyordu. "Şu bildiğimiz Haymes?"

"Şu bildiğimiz Haymes," diye onayladı Willard. "Mevzu bahis aile fazlasıyla şatafatlı değilse kimse sorusuna bu kelimelerle başlamaz, değil mi?"

Haymes ismi, Seattle'daki birçok binanın üstünde yer alıyordu. Hatta eyaletin batı kanadının tümünde ve ilerisinde. Kend herhangi bir kız için büyük bir ganimetti, özellikle Elana gibi pürüzlü bir geçmişe sahip olan bir kız için.

Willard, pek çok aile için bir kara koyun kabul edilebilirdi. Ama Elana'nın ebeveynleri, yani Willard'ın kız kardeşi ve onun kocası, kendilerini fazlasıyla adamış uyuşturucu kullanıcılarıydı. Bütün gün kafayı bulup, bunu ruhani bir şeymiş gibi adlandırırlardı. Elana da onlarla birlikte o sene hangi portatif ev veya kampçı karavanını mesken tutmayı seçerlerse orada kalıyordu. Onlar ormanın içinde bir ağacın etrafında dans etmek için uzaklara gittikleri zaman, Willard'dan biraz yardım almayı kabul edebiliyordu. Bir şekilde hayatta kalmayı başardı.

Dedem her ne kadar dediği dedik bir insan olsa da o zamanlarda bile ev hayatımın olduğundan çok daha kötü olabileceğinin farkındaydım.

Willard, elinin boğumlarıyla bara hafifçe vurdu. "Yarın akşam, tüm bu oda kurulumunu Portland'a taşımak zorundayım. Ondan sonraki gün de California'ya. Bununla birlikte, ormanda bir şeyler bulmakla ilgili hiçbir bok bilmem." Bana baktı. "Sen biliyorsun."

"Bana arama alanını daraltabileceğini söyle."

"Kulübe, ulusal parkın doğu kısmındaki özel bir mülk üzerinde. Barınak diye adlandırıyorlar. Üzerinde bulunduğu yolun ismini biliyorum."

"Bu özel arsaların bazıları binlerce dönümü kapsıyor," dedim. "Ama bunu şimdilik boş ver. Elana hakkında kasaba şerifini aramamanın bir sebebi var mı? Sen ve aynasızlarla ilgili olağan geçmiş dışında."

"Bildiğim kadarıyla, başı herhangi bir dertte değil."

"Bildiğin kadarıyla."

Willard, hareketli odaya şöyle bir baktı. "Artık Dono'nun çocuğu değilsin. Bunu anlıyorum. Sorun çıkacağını düşünsem seni çağırmazdım."

Bir zamanlar Elana'nın neler karıştırdığının bir önemi yoktu. Sorun çıkarma konusunda, ben de onunla aşık atacak durumdaydım. Haneye tecavüz. Araba hırsızlığı. Soygun. Dono beni iyi eğitmişti.

Fakat Willard'ın dediği gibi, ben artık o çocuk değildim.

Elini cebine attı ve barın üzerine yüzlüklerden oluşan ufak bir tomar koydu. "Sadece onu bir kontrol et, olur mu? Kafamı buna takıp evhamlanmakla aptallık ediyorum. Elana muhtemelen birkaç gece işten kaytarıyor sadece. Ama o aileden biri."

Ona borçlu olduğumu söylemesine gerek yoktu. Dono'nun son günlerinde onun yanında olmuştu.

"Onu bulacağım," dedim.

Başıyla onayladı. "Bu gece oyun bittikten sonra seni arayacağım. Kulübe hakkında bildiklerimi anlatırım."

El sıkışırken Willard parayı bana gizlice verdi. Tasarımcı kapüşonlarıyla dolu odanın içinde, masaların arasından çıkışa doğru yürüdüm.

Bunu, bir hafta sonu gezintisi olarak düşünebilirdim. Parası ödenmiş bir tatil. Şerefli bir terhis ve minnettar bir ulus bana iş imkanları konusunda fazla bir katkı sağlamamıştı.

Dışarıda Reuben K. ve onun Raiders ceketli yangın musluğu arkadaşı, kapıdaki korumayla sohbet ediyorlardı. Birisi dış ışıkları tekrar yakmıştı. Reuben sigara içiyordu. Elle sarılmış tütün, kokusuna bakılırsa daha güçlü bir şeyle takviye edilmişti.

"Demek gerçekten koca adam için çalışıyorsun, ha dostum? Willard miadını dol-dur-du," dedi bana, heceleri vurgulayarak.

"Sadece geçerken uğradım."

"Öyle diyorsan, öyledir. Yine de daha iyi bir şey istersen, nerede bulacağını biliyorsun."

"Benim daha iyi anlayışıma uymuyor," dedim.

"Ne halt demeye çalışıyorsun sen?" dedi Yangın musluğu. "Ağzını topla, angut!" Göz bebekleri iğne ucu kadar ufalmıştı. Koruma kıkırdadı.

Rueben'e baktım. "Sizden biri mi?" diye sordum.

"Hmm?" Reuben odaklanmakta biraz zorlanıyordu. "Pauly mi? Hayır, o sadece geziniyor."

"Dışarı çıkmak ister misin?" diye sordu Pauly. Parmak uçlarında duruyordu ve elleri kenarda çoktan yumruk şeklini almıştı.

Elimi Pauly'nin yüzüne koydum ve sertçe ittirdim. Geriye doğru bir adım attı ve yükleme rıhtımının köşesinden bir buçuk metre aşağıdaki asfalta düştü. Çarpma, yere düşen bir karpuz çuvalı gibi ses çıkardı.

Koruma kılını kıpırdatmadı. Sadece bana bakmakla yetindi. Pauly inledi. Ve Reuben katıla katıla gülmeye başladı.

"Eğer ambulansa ihtiyacı olursa..." dedim korumaya, basamaklardan aşağı inerken, "Willard eşyalarını taşıyıncaya kadar bekle."

"Hey, Shaw." Reuben arkamdan bağırdı, hâlâ kahkaha atmaktan kambur duruyordu. "Kafes dövüşlerini başlattığımızda tekrar uğra. Yemin ederim, bana kazandırdığın bahisleri yarı yarıya bölüşürüm. Seni hayvan."

ON ALTI YAŞ

Tuttuğumuz takım Paladins fena çuvallıyordu. Amerikan futbolu maçının ikinci yarısı başlayalı sadece bir dakika olmuştu ama daha şimdiden ilk yarının bir kopyası gibiydi; Garfield High defansımızın üzerinden silindir gibi geçiyordu.

Tribünde Rob ve Luis Firmino ile birlikte, ev sahibi takımın tezahürat yapan taraftarları ve aile mensupları arasında oturuyorduk. Düşman bölgesi. 'Bastır Bull-dog' bayraklarını sallıyorlardı. Firmino kardeşler ve ben, dalgalanan mor alan içerisindeki tek kırmızı lekelerdik; stadyum ışıkları altındaki yoğun parlaklıkta rahatsız edici derecede bir tezatlık söz konusuydu.

Oyuna, kısmen, arkadaşım Davey Tolan'ın oynayışını seyretmek için gelmiştim. Davey ufak tefekti ama iş çabuk ayaklara geldiğinde sahadaki herkesin tozunu attırıyordu. Yine de tek bir hız şeytanı maçı çevirmek için yeterli değildi. Garfield çizgiye doğru yükleninceye kadar, Davey bir sayı yapmayı başarmıştı. O altı puan

şu ana kadar maçın kopmamış olmasının yegâne sebebiydi. "Tanrım, Van," dedi Rob. "Koç sana bir hayli kızgın."

Bunun farkındaydım. Devre arasında arkadaşlarımıza selam vermeye gittiğimizde, Koç Kray bizim sahadan defolup gitmemizi istemişti. Başka kimsenin değil, sadece bizim. Ve Rob onun molalar esnasında sahanın ta öteki tarafından bana baktığına yemin etmişti.

Watson Lisesi'ndeki ilk yılımda, şu anda Davey'in oynadığı pozisyonla aynı yerde arka saha koşucusu olarak oynuyordum, ancak ikinci yılıma geçtiğimde Koç'un beni defansa alabileceği kadar kas yapmıştım. Birkaç maç sonunda beni maça başlayan kadroya terfi ettirmişti.

"Bunu görüyor musunuz?" diye böğürmüştü karşı takımın orta saha oyuncusunu çizgilerin dışına doğru ters yüz ettiğim zaman. "Shaw cüsseli değil. Ama siz hanım evlatları rakibe aynen böyle saldırmalısınız! Biraz saldırgan olun lanet herifler!"

Fakat geçen yazın başlarında benim için işler değişti. Dedem Dono, beni biri Portland'a diğeri de Billings, Montana'ya olmak üzere iki geziye götürdü. İki iş de eğlenceliydi. Daha da önemlisi, iki iş de oldukça kârlıydı. İki yüz papel kazanmıştım. Daha da fazlasını istiyordum. Ve bu, öğleden sonralarımı ve hafta sonlarımın müsait olması gerektiği anlamına geliyordu. Temmuz'da antrenmanlar başladığında orada değildim. Koç Kray evi aradı. Ona kaç kere yarı zamanlı bir işte çalışmaya başladığımı söylersem söyleyeyim ki bu işin aslına gerçekten yakındı, bana okulumu, takım arkadaşlarımı ve kendimi ne kadar hayal kırıklığına uğrattığım konusunda nutuk atmaktan ve kulaklarımı zonklatmak vazgeçmedi. Bir hafta boyunca her akşam aradı, ta ki Dono telefonu elimden alıp

Koç'a sakince eğer beni bir kez daha davayı satmakla suçlarsa ona Amerikan futbolu ve Belfast kurallarıyla oynanan Rugby arasındaki farkı nasıl öğreteceğini söyleyinceye kadar. Telefonlar bundan sonra kesildi.

Bu yüzden, takımımız şu an perişan durumdayken, Koç muhtemelen tüm bunlar için beni suçluyordu.

"Üstesinden gelir," dedim.

"Her neyse," dedi Luis. "Yine de gelecek sömestr, kimya dersinde öğretmeninin o olmaması için dua etsen iyi olur, Vannie."

Luis bana Vannie demeyi severdi. Herkesi bir lakapla çağırmayı severdi; bu onları sinirlendirse bile, Luis bunu umursamazdı. Aynı zamanda, Garfield oyuncularından birine duyduğu hayranlığı kimin bilip bilmediğini de umursamıyordu. Phobes'un canı cehenneme, diyordu, bazen Phobesluların direkt olarak yüzüne karşı. Rob'un beni maça çağırmasının da sebebi tam olarak buydu, Luis'in tavrı sorun yaratırsa diye.

Paladins, topu Davey'e ulaştıramadan kaybetmişti. Başka bir şeylere bakmak için kalabalıkta kızları gözümle taradım.

Bizim bulunduğumuz açık tribünün öteki tarafında imtiyaz standının orada bakmaya değer bir tanesini gözüme kestirdim. Küçük örgülerle kaplı koyu renk saçları, mor bir tayt içinde uzun bacakları ve beyaz, kısa bir bluzu vardı. Engelli rampasının raylarının orada, bacaklarını borulara uzatmış, omuzlarını geriye atmış şekilde, sanki görünmez bir fotoğrafçıya poz verir gibi duruyordu.

Daha sonra benden tarafa döndü. Kendi kendime gülümsedim.

Elana Coll. Büyük Will Willard'ın yeğeni.

Elana'nın burada ne işi vardı? Daha yeni on dört yaşına girmişti. Garfield'a gitmek için fazlasıyla küçüktü. Boyu yeterliydi. Belki ora-

ya giden bir erkek arkadaşı vardı. Elana'yı genellikle, on iki yaşlarındaki Lucille Boylan ve Tammi Feitz'i peşine takmış, sürü halinde dolaşırken görüyordum.

Onu izledim. Gözlerini kafeteryanın oraya sabitlemişti. Devre arasında biriken kalabalık müşteri grubundan, geriye bir avuç kişi kalmıştı ve tezgâhta siparişleri alan tek bir sıska çocuk vardı. Her müşteriden paraları alıp, küçük çelik bir kasadan para üstlerini veriyordu. Tıpkı Watson'daki maçlarda olduğu gibi, sadece nakit para kullanılıyordu.

Erkekler, geçerken Elana'ya kaçamak bakışlar atıyorlardı. Bazıları, birden fazla kere onun önünden geçmeye özen gösteriyordu. Onun gözleri ise sıska çocuk ve para üzerinde sabit kalmaya devam etti.

"Burada bekle," dedim Rob'a. "Birazdan dönerim."

"Acele et. Bu korku filmini sonuna kadar izlemeye niyetim yok," diye cevapladı Rob.

"Hangi kızla konuşmaya gidiyorsun?" diye sataştı Luis.

Elana kafeteryaya öyle konsantre olmuştu ki, dönüp beni fark edinceye kadar çoktan yanına oturmuştum. Yeşil gözlerinin etrafına koyu siyah göz kalemi çekmişti ve dudakları sürdüğü koyu karamel rengi parlatıcıyla ışıldıyordu.

"Ah, selam," dedi, benim kim olduğumu hatırlayarak. "Sen Van'sın."

"Matematik olimpiyatlarına katılanlara ilgi duyduğunu bilmiyordum," dedim inek tipli kasiyeri başımla işaret ederek.

"Efendim?"

"Yarım saattir ona bakıyorsun."

Bakışlarını o çocukla benim aramda birkaç kere gezdirdi, "Ne yani, beni mi takip ediyorsun?"

Gülümsedim. "Bu gerçekten aptalca bir fikir. Kasa, yani."

Elana kasılıp, omuzlarını kabarttı. "Ne demek istediğini bilmiyorum. Umurumda da değil."

"Pekâlâ."

Oyunu seyretmeye başladım. Bir Garfield hücumu daha sabretti.

"Neden kötü bir fikir?" diye sordu.

"Birkaç tahminde bulunabilirim," dedim. "Üçüncü çeyreğin sonunda, oradaki bilgisayar bağımlısı soda ve patlamış mısır satmayı bırakacak ve tıpkı Watson'daki maçlarda olduğu gibi, her şeyi kilitlemeye başlayacak. Belki standın içine girecek bir yol zaten bulmuşsundur. Fakat muhtemelen kasayı da standın içindeki bir dolaba koyup kilitleyecektir."

"Belki bu bir sorun teşkil etmiyordur. Belki kilitleri açabiliyorumdur."

"Peki."

"Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?"

"Söylediğin gibi, umurumda değil. O zaman dolabı ve kasayı açmak için fazladan bir ila beş dakikaya ihtiyacın olacak. O zamana kadar şuradaki polis, oyunu terk eden insanlarla ilgilenmek için muhtemelen buraya gelmiş olacak."

Açık tribüne bir göz gezdirdi. Polisin nerede olduğunu hiç vakit kaybetmeden eliyle koymuş gibi buldu, ki bu onun için bir avantajdı.

"Belki buraya gelir..." dedi. "Belki de gelmez."

"Parayı nereye saklayacaksın?" diye sordum. "Hepsi bozuk para. Hiç cebin yok. Tabi ihtiyacın olandan çok daha büyük bir sutyen giyiyorsan, o başka."

Yanakları kızardı. "Tam bir pisliksin."

"Ama haksız değilim."

Oyunu ve polisi izlemeye devam ettim. Bizim olduğumuz tarafa bakmamıştı. Fakat bu Elana'nın buralarda takıldığını fark etmediği anlamına gelmiyordu.

"Dolabı açabilir misin?" diye sordu.

O daha farkına bile varmadan polisin teknesini çalıp, vericisini imha edebileceğimden emindim, fakat bu bir kendini ispatlama oyunu değildi.

"Üç-dört yüz dolar için fazla riskli bir iş olduğunu düşünüyorum," dedim.

"Yapmaz mısın?" dedi Elana. Tırabzandan kayarak hafif çaprazlamasına ve kafasını yana doğru yatırmış bir şekilde neredeyse tam önüme geçecek şekilde durdu. Görünmez fotoğrafçı için başka bir poz daha. "Bu, benim gerçekten çok işime yarardı."

"Hayır."

"Lütfen," dedi. Daha yakına geldi ve kalçasını kalçama dokundurdu. Bitkisel sabununun ve saç spreyinin kokusunu alabileceğim kadar yaklaşmıştı. Kafasını geriye doğru yasladı ve büyük yeşil gözleriyle bana davetkar bir şekilde baktı.

"Bunu, kasadaki çocuk üzerinde dene," dedim. "Muhtemelen ne yaptığının farkına bile varmadan, kasayı kendi elleriyle sana teslim eder."

Garfield tekrar sayı yapmış olmalıydı, çünkü hemen arkamızda açık tribündeki kalabalık kükredi. Elana ürktü. Sesler yatıştığında dudaklarını büküp, ellerini önünde kavuşturarak bana baktı.

"Git işine," dedi, pek de öfkeli olmayan bir şekilde. "Paraya ihtiyacım var."

"Hepimizin paraya ihtiyacı var," dedim. "Bu yüzden onu, çelik kasalara ve polis tarafından korunan yerlere saklıyorlar."

"Sen Watson'a gidiyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Önümüzdeki sene Roosevelt'e gideceğim. Yazık." O baştan çıkarıcı bakışı geri geldi. "Seni görmek gerçekten güzel olurdu."

Son sınıf öğrencisi olduğumda Elana Coll'un etrafımda dolaşıyor olmayacağına sessiz bir şekilde teşekkür ederken, öne doğru adımını attı ve beni dudaklarımdan ateşli bir şekilde öptü. Hemen karşılık vermemiştim. Kendimi geri de çekmemiştim. Ben kararımı vermeye fırsat bulamadan, hızlı bir şekilde öpücüğü yarıda kesti.

"Görüşürüz," dedi, sırıtarak. Çıkışa giden, kestirme bir yoldan uzaklaştı. Dudak parlatıcısının şekerli tadı, hâlâ dudaklarımdaydı.

Firmino kardeşlerin olduğu yere geri döndüğümde, Luis'in suratında öyle büyük bir gülümseme vardı ki, dudaklarının kenarları neredeyse favorilerine değiyordu.

"Oooo, Vannie!" dedi.

"Onu tanımıyorum, değil mi?" dedi Rob, Elana'nın stadyumu terk ettiği yere doğru kaşlarını çatarak bakarak. "Çok ateşliymiş."

"Daha on dört yaşında," dedim.

Luis tüm dünyadan ve içindeki herkesten bıkmış usanmış gibi elini savurdu. "Saha maça elverişliyse, çıkıp oynayacaksın, seni ahmak."

"Hakem düdüğünü çalıyor!" diye güldü Rob. "Faul olmaması için reşit olması gerekir."

Kafamı salladım. Elana Coll, kesinlikle üzerimden sayı almayı başarmıştı. Nasıl olduğunu tam olarak kestiremesem de.

2. BÖLÜM

Ertesi sabah saat altıda, Bainbridge Adası'na giden ilk feribota doluşan araba kuyruğuna katıldım. Kamyonetimin soğuk motoru, önce dik rampaya, oradan da feribotun park alanına geçmek için gaza bastığımda söylenircesine homurdandı. Gemi, iskeleden ağırkanlı bir şekilde uzaklaşmaya başladığında, kahvemi almış güvertede bekliyordum.

Sıcak, kâğıttan kahve bardağını bir elimden diğerine geçirirken, hâlâ şafağın sökmesini bekleyen karanlık gökyüzüne baktım. Uzakta olduğum on senede, şehir büyük oranda değişmişti. Hâlâ da değişmeye devam ediyordu. Evrim, denklemin değişmeyen bir sabiti gibi görünüyordu. Ekonomi dibe vurduktan sonra bile, inşaat vinçleri iskeletten yapılma ayçiçekleri gibi filizleniyor; eskiyi yeniye, yeniyi de daha büyüğe çeviriyordu. Şirketler piyasadaki durgunluktan istifade edip, engellenmiş gayrimenkul sayısını ikiye katlamışlardı.

Luce Boylan da aynı bahse girmiş, daha önceden dedeme ve Luce'un amcasına ait olan ve şimdi onun sahip olduğu kasaba barı Morgen'ın, kentsel dönüşüm rüzgârından faydalanıp değerini katlayabileceğini umuyordu.

Luce, ben dışarı çıktığımda uykuya dalmak üzereydi. Gece saat üç civarı barı kapatıp, barın üzerindeki tek odalık küçük dairesine çıktığında, birlikte yatağa girmiştik. O bana kendi akşamını anlattı, ben de ona Willard'ı ve yeğenini anlattım. Luce ve Elana küçüklüklerini birlikte geçirmişlerdi ama farklı liselere gittikten sonra görüşmeyi kesmişlerdi.

Sohbetin ortalarında bir yerlerde Luce ve ben konuşmayı bırakıp, birbirimizi soymaya başlamıştık. Konuşmalarımızın büyük çoğunluğu, bu şekilde sonlanıyordu. Eve döneli sadece bir ay olmuştu. Dono'nun tabiriyle, güller hâlâ açmaya devam ediyordu.

Willard'dan gelen ve Kendrick Haymes'in kulübesinin nerede olduğuyla ilgili, bildiği az sayıda bilgiyi paylaşan mesaj, telefonuma bir ping sesiyle birlikte ulaştığında, ikimiz de uyukluyorduk. Luce'un üzerini örttüm ve kamyonetime atlayıp, 52 numaralı iskeleye, oradan da feribot terminaline giden kısa yolu katettim.

Elliot Koyu üstündeki yolculuğum, fazla uzun sürmedi. Büyük motorlar hız kesip feribot yavaşlarken, keskin bir benzin dumanı havayı kapladığında, hâlâ Luce'un saçlarının nasıl toprağa yeni ekilmiş kiraz ağaçları gibi koktuğunu düşünüyordum.

Devlet karayolları, Bainbridge Adası üzerinde ve Hood Kanalı Köprüsü'ne bağlanan asfalt yola kadar devam eden Peninsula'nın ilk bölümünde, neredeyse tamamen dümdüz bir çizgiyi takip ediyordu. Köprü beni kanalın üzerinden geçirip, Pasifik Okyanusu'ndan önce gelen son Amerika Birleşik Devletleri topraklarına ulaş-

tırdı. Muazzam bir manzaraydı. İsmini aldığı ulusal parkı ve Olimpik Dağ yamaçlarını dört bir yandan çevreleyecek kadar büyük bir alana yayılmış, yarım milyon dönümden büyük bir yaban.

Willard'ın mesajı, Kend'in kulübesine Salismount Yolu üzerindeki özel bir patikadan gidildiğini söylüyordu. 'Google Haritalar', yolu Peninsula'nın doğusunun derinliklerine kadar uzanan, eğri büğrü bir yol olarak gösteriyordu. Penny Deresi ve Buckhorn gibi isimlere sahip yolları geçerken, GPS yolun çoğunluğunda bana yardımcı oldu. Yine de Salismount olması gereken ve herhangi bir işaretle gösterilmeyen, dar tali yolu bulmam yarım saatimi aldı ve bu sırada iki kez yanlış yola saptım.

Taslağı çıkarılmış yollardan ayrıldıktan sonra, baktığım her yönde devasa ağaçlar dışında bir şey kalmamıştı. Asfalt gölgeli ve ıslaktı, bu yüzden kamyonetin tekerlekleri ne zaman direksiyonu kırsam veya frene bassam birkaç santim kayıyordu.

İlk yarım kilometre rahat geçti. Ancak ilerledikçe, eğrelti otlarının üzerindeki beyaz tabaka ve hendeklerdeki yosunlu toprak çoğalmaya başladı. Asfalt sona erdi ve lastiklerim donmuş çakıl üzerinde ahenksiz çatırtılar çıkarmaya başladı. Yüzeydeki kar tabakası bir buçuk santim daha yükselince durup, zincirleri takmak zorunda kaldım.

Görünüşe göre yolun sonuna gelmiştim. Yerdeki tekerlek izleri Salismount'a yönlendiriyordu. Kirli karın üzerindeki birkaç çift tekerlek izi, hâlâ net bir şekilde görülebilecek kadar tazeydi. İzler toprak patikayı takip ederek, kapalı bir kapıya varıncaya kadar, yaklaşık yirmi metre kadar daha kıvrılarak devam ediyordu. Etrafı kolaçan etmek için dışarıya çıktım.

Kapı, kaynak yapılmış demir borulardan ve dalgalı levha metalden oluşuyordu ve ağır bir asma kilit ile zincirlenmişti. Asma kilit, yağmur ve kar altında donmasın diye, Day-Glo marka sarı köpükle kaplanmıştı. Nefesim, havada ejderha dumanına benzer şekiller çıkarıyordu.

Asma kilidi, yarım dakikadan kısa bir sürede açabilirdim. Dono'nun kullanışlı kilit açma takımı, kamyonette tekerleklerin oraya güzel bir şekilde saklanmıştı.

Ama bacaklarıma kan gitsin diye biraz yürümek istiyordum. Willard'ın isteğini kabul etmemin büyük bir sebebi de buydu. Önceki gece koca adamın kart oyunundan ayrıldıktan sonra, eve uğrayıp bir sırt çantası hazırlamıştım. Ordu envanterlerim ve Dono'nun eşyaları arasından bulduklarım sayesinde, yabanda geçirilecek birkaç gün boyunca ihtiyacım olan her şeye sahiptim.

Willard'ın vereceği bin dolar da motivasyonumun diğer yarısını oluşturuyordu. Seattle'a bir önceki gelişimde kazandığım yüksek meblağlı para, mahkeme giderleri, borçları kapama ve özellikle de Dono'nun astronomik hastane masrafları sebebiyle bir o kadar hızlı bitmişti. Anlaşılan sadece zenginler, yavaş bir ölümün faturalarını ödeyebiliyordu.

Sırt çantam, CamelBak'tan aldığım 8 litrelik su bidonunu da sayarsak yaklaşık yirmi kilo ağırlığındaydı. Bu, sırtımda taşımaya alıştığımın yarısından bile azdı. Diğer omzumda yükü dengeleyecek silah ve mühimmat olmadan sırtımda bir şey taşımak oldukça garip gelmişti. Sivil hayatta alışmam gereken şeylerden biri de buydu.

Yakın zamanda, buna benzer birçok şey keşfetmiştim. Son on yılımı nerede ne yapacağıma dair emirler alarak geçirdikten sonra,

hayatımdaki büyük değişiklikler oldukça bariz ve cazipti. Fakat küçük değişiklikler canımı sıkıyordu. Giydiğim tişörtü seçmem yarım saatimi almıştı. Luce'un barı kapandıktan sonra sokakların farklı, rutubetli ve elektrik yüklü bir kokusu vardı. Binalar bile sanki üzerime doğru geliyor gibiydi. Oysa eskiden bir şehir çocuğuydum.

Bu yüzden uzun bir yürüyüşe çıkmaya karar vermiştim. Elana Coll'u kontrol edecek ve ona amcasına bin dolarlık barmenlik yapma borcu olduğunu söyleyecektim. Manzaranın tadını çıkaracaktım. Fena bir anlaşma değildi. Aynı zamanda aradan geçen on sene sonrasında tekrar Elana'yı görmek de kulağıma gayet güzel geliyordu.

Haymes yolunun ne kadar uzun olduğundan emin değildim. Willard, ailenin bu geniş arazisinde, Kend'in kulübesinin yakınlarında bir yerlerde, ailenin ortaklaşa kullandığı, büyük bir ana evin de olduğunu düşünüyordu.

Yol hafifçe yukarıya doğru kıvrıldı. Yarım saatlik bir yürüyüşten sonra, yaklaşık beş yüz metre yükseklikte olduğuma kanaat getirdim. Nefesim sağlamdı ve ciğerlerim soğuktan dolayı sadece hafifçe yanıyordu. Kolay bir yürüyüştü. Olimpik Dağları heybetli sıradağlardı ama tırmananlara karşı naziktiler. Afgan dağlarıysa, onları hafife alan herkesi paramparça etmek için topraktan yükselen taştan bıçaklar gibiydi.

En sonunda yol, ağaçların arasından belirdi. Dağın güneşli bir köşesinden kıvrıldığı için, karla kaplı toprakta kuru bir zemin sağlıyor ve aşağıdaki ormanı gözler önüne seriyordu. Sonsuz sayıda ağaç, kendilerine en yakın tepelerde buruşan bir battaniye gibi tüm ufku kaplıyordu. Sırt çantasını açıp, Luce'un tezgahından aldığım bir elma ve kuru eti yemek için durdum.

Tepede bir şahin daireler çiziyordu. Belki de yoldan hızlıca geçecek küçük bir hayvan olursa diye yolu gözetliyordu. Susuzluğumu giderinceye kadar su içtim ve tırmanışıma devam ederken biraz daha içtim. Yol sarplaştı. Buradaki ince kar tabakası toprağı dondurduğu ve buzlu toprakta dikkatli ilerlemek zorunda kaldığım için hızım yavaşladı.

Kulübeyi gözden kaçırma ihtimalinden endişe etmiyordum. Yerdeki birkaç çift tekerlek izi kilitli kapıdan beri bana eşlik etmişti. Bu izlerin hangi araçlara ait olduğunu tahmin etmeye çalıştım. İzlerden bir tanesi neredeyse dümdüz tekerlekleri olan orta boyutlu bir arabaya aitti. İkinci iz önden çekişli, daha yeni durumdaki tekerleklerinin tırtıkları balık ağları gibi görünen, ufak bir spor arabaya ait olabilirdi. Üçüncüsü tespit etmesi en kolayıydı. Arka dingilinde toplam dört tekerleği olan çift tekerli büyük bir kamyonet.

Willard, Elana'nın işi asmak için aklını çelen şeyin bir parti olabileceğini söylemişti. Yerdeki izlerden sadece tek bir tanesi yıpranmış tekerlekleri olan bir araca aitti. Diğer ikisi, spor araba ve çift tekerli kamyonet, yolun benim gittiğim tarafı olan yukarı kısmına gitmiş ve aynı yoldan geri dönmüşlerdi. Yıpranmış tekerleklerin Elana'ya ait olduğunu ummak durumundaydım.

Yaklaşık altı kilometre sonunda yol, çift tekerli kamyonetin iki taraftan zar zor içeride kalabileceği kadar keskin bir şekilde daraldı. Ağaçlardan sarkan alçak dallar, yol üzerinde asılı durup, kalın gölgeler oluşturuyordu. Tekerlek izlerinin hepsi, birbirinden ayrıştırılamayan iki düz kanal oluşturacak şekilde üst üste bindi. O iki kanaldan biri üzerinden yürüdüm. Ağaçların gölgeleri sağ olsun, buranın zemininde daha az kar vardı. Yine de toprak hâlâ donmuş vaziyetteydi ve botlarımın tabanları betonda yürür gibi hafif ses-

ler çıkartıyordu. Sessizliğin ortasında, tepemdeki her bir dalın hafif rüzgârla birlikte sağa sola sallanışını duyabiliyordum.

Daha sonra uzaklardan gelen ve ne ağaçlara ne de rüzgâra ait olmayan bir ses duydum. Ses önümde bir yerlerden geliyor ve bir hayvana ait burnundan soluma ve çabalama sesini andırıyordu. Durdum.

Ses kesilince, sessizce birkaç adım attım. Sonra birkaç adım daha. Görüş alanımdan uzaklarda, ormanın kalın örtüsü ardında kumaş veya kanatlara benzer bir şeyler hışırdadı. Yoldan ayrılıp, ağaçların arasına girdim.

Zemin, ağaç kökleriyle bozulmuş; yapraklar, yosunlar ve milyonlarca çam ağacı ile kaplanmıştı. Her adımımda, ayağımı yere koyarken sessiz olmaya gayret ediyordum. Yaklaşık yüz adım ilerledikten sonra, burundan soluma sesini tekrar duydum.

Kesinlikle bir hayvana aitti. Hem de büyük bir hayvana.

Ses saat iki yönünden, ormanın gölgeli karanlığı içerisinden geliyordu. O yöne dikkatlice baktığım zaman dalların arasından doğal olamayacak kadar dik açıya sahip ev çatısının yaklaşık bir metrelik bir kısmını görebiliyordum. Bu kesinlikle Kend'in kulübesi olmalıydı. Yaklaşık kırk beş metre ötemdeydi.

Ağaçlar, bana fazlasıyla gizlenecek alan sağlıyordu. Dikkatlice yaklaşmaya devam ettim. Sağımda kalan yol, keskin bir viraj sonunda kulübenin önüne çıkıyordu. Volvo marka mavi bir hatchback, kenarda park halinde duruyordu.

Ağaçların arasından mekânın arka tarafına bakıyordum. Gerçek bir kulübeden ziyade, on beş metreye yirmi metre ebatlarında, duvarları ahşaptan yapılma, ufak bir ev gibiydi. Ön taraftan, daha

fazla hareket sesi gelmeye başladı. Mesafemi koruyarak, sessizce geniş bir daire çizdim.

Burundan soluma sesi tekrar geldi ve onu bir parçalama sesi takip etti. Çizdiğim daireyi genişlettim ve kulübenin önündeki alan tamamen görüş açıma girdi.

Ve durdum, çok ama çok hareketsiz bir şekilde.

Siyah bir ayı. Kulübenin yaklaşık on adım önünde dört ayağı üzerinde duruyor ve yerde yatan bir şey üzerine kafasını eğmiş, bir şeyler yapıyordu. Bir kez daha burnundan soludu ve yerdeki şeyi daha iyi kavramak için konumunu değiştirerek çekiştirdi.

Ve ayının neyi sürüklediğini gördüm.

Yarısı yenmiş bir insan cesedi.

3. BÖLÜM

Büyüklüğüne bakılırsa, ceset bir erkeğe aitti. Üzerinde yürüyüş ayakkabıları ve pantolonu vardı ve kolları hâlâ çoğunlukla mavi kareli kumaşla kaplıydı. Gövdesi veya gövdesinden geriye kalanlar, ayının beslendiği kısımlarda kırmızı, henüz dokunulmamış kısımlarda ise gri renkteydi. Adamın yüzünü göremiyordum ve açıkçası bunu bir lütuf olarak kabul ediyordum.

Acaba Kendrick Haymes miydi? Elana neredeydi?

Ayı huysuzlandı. Kocaman kafasını sağa sola çevirdi ve ağaçlara doğru baktı. Belki de kokumu almıştı. Bir heykel gibi durmaya devam ettim.

Ayılar hakkında pek fazla bir şey bilmiyordum. Ordu eğitiminde, muhtemel çarpışmalar listesinde pek yukarılarda değillerdi. İnsanlardan uzak durmayı tercih ettiklerini, keskin kulakları ve köpekler kadar keskin koku alma duyuları olduğunu biliyordum. Ve kış uykusuna yatıyorlardı. Şubat ayında bu ayı uyanık vaziyette burada ne halt ediyordu? Belki de bahara kadar uyumuyorlardı.

Veya uyanmaya değecek bir şeylerin kokusunu almıştı belki de.

Ayının ilgisi cesede geri döndü. Bir süre sonra, çiğneme sesleri duymaya başladım.

Benim için yapılacak en akıllıca şey, geldiğim yolu tekrar geri yürüyerek kamyonetime veya en azından cep telefonumun çektiği bir yerlere dönmek olacaktı. Haftalardır ilk kez yemek yiyor olabilecek, yüz elli kiloluk bir hayvana meydan okumaya niyetim yoktu.

Ama Elana'yı düşünmekten kendimi alamadım. Ayı yüzünden kulübede mahsur mu kalmıştı? Yaralanmış mıydı? Kapı açıktı. Görebildiğim ince şeritten, içeriye ait herhangi bir ışık gelmiyordu. Bacadan da duman çıkmıyordu.

Ayı cesedi çekiştirdi, kareli gömlek ve yırtık bir yelek gibi görünen kıyafetten parçalar kopardı.

Kulübede ne olduğunu görmek zorundaydım. Ya da kim.

Yürüyüş yapanlar, bazen yanlarında ayıları korkutmak için havalı kornalar ve çaresiz durumlarda kullanmak için güçlendirilmiş biber spreyi taşırlardı. Bunların hiçbiri yanımda yoktu. Gerçekten yanımda olmasını istediğim şeyse bir sis bombasıydı. Ayıyı ve yakınlardaki tüm hayvanları başka bir eyalete doğru kaçırtacak bir şey.

Yanımda böyle bir şey yoktu, ama fikir beni sırt çantamda neler olduğunu düşünmeye teşvik etti.

Beş adım arkamda, tüm eşyalarımı koyabileceğim kadar geniş gövdesi olan bir Kaliforniya Ladini vardı. Ona doğru geri çekildim. Yavaşça sırt çantamı çıkardım ve su geçirmez bir torba içerisinde duran, acil durum kitinin bulunduğu gözü açtım. Kitin içerisinde üç tane işaret fişeği, yarı saydam kapakları olan ve karanlıkta ışık ver-

meye yarayan, yaklaşık yirmi beş santim uzunluğunda sarı tüpler ve ufak bir selobant buldum.

Yanımda, on bir litrelik hacmi olan birkaç tane de çöp torbası getirmiştim. Bir tanesinin ağzını büzüştürüp, bir balon gibi şişinceye kadar içine üfledim. Üflemeyi bıraktığımda, hızlı ve derin nefes almaktan başım hafifçe dönüyordu. Ucuz yoldan sarhoşluk gibi bir şeydi. Kulübede olanlar mevzubahis olmasa, durum komik bile olabilirdi.

Torbanın kapalı ağzının içine, bir işaret fişeğini yarıya kadar soktum. Torba, şişirilmiş vaziyette olduğu için plastik kısımları fişeğin iç kısımdaki ucundan uzak duruyordu. Selobandı kullanarak işaret fişeğini yaklaşık yarısı dışarıda kalacak şekilde torbanın ağzına sıkıca bantladım.

İcadımı tamamladığım zaman ortaya çıkan şey, küçük üzgün bir plaj topuna benziyordu. Gülünç görünüyordu. Ama elimdeki tek şey buydu.

Kenara yaklaşıp, ayıyı kontrol ettim. Arkası bana dönük bir şekilde, cesedin kalça kısmını pençeliyordu. Aramızda yaklaşık on sekiz metre vardı. Daha yakınına gitmek zorundaydım.

Gözümü hayvandan ayırmadan ağaçların arasından yavaşça hareket ettim. Yaklaşık bir buçuk metre kadar yakınına gittiğimde burnundan soluyup, kafasını kaldırdı. En yakın ağacın arkasına saklandım ve ayının tekrar hareket ettiğini duydum. Beni duymuş veya kokumu almıştı. Bundan daha fazla yaklaşmam mümkün değildi.

Çöp torbasının plastik kısmı arasından işaret fişeğinin kapağını açtım. Kapağı çevirip, zımparalanmış uç kısmını ateşledim.

Torbanın içinde bir anda bir alev belirdi ve işe yarayıp yaramayacağından emin olmaya vaktim olmadığı için, durup kontrol etmeden ağacın arkasından çıktım ve işaret fişeği ile şimdiden şişmeye başlayan çöp torbası balonunu kulübeye doğru fırlattım. Ayı beni gördü ve büyük bir homurtuyla arka ayakları üstünde şaha kalktı.

Sonrasında ikimiz de çöp torbasının yere düşüp, birkaç kez yerde sekmesini izledik. Plastik kısımları hızla gerilip, gerginleşti.

Ve patladı. Şaşırtıcı derecede büyük bir patlama sesi kulaklarımda çınladı ve yakınlardaki ağaçların çam yapraklarını salladı.

Ayı çark edip, korku olduğunu tahmin ettiğim bir sebepten dolayı yüksek sesle inleyerek tam tersi istikamete doğru koşmaya başladı. Çalı çırpının arasında gözden kayboldu. Saniyeler içerisinde panik içerisindeki kaçışının sesi de kendisi gibi ortadan kayboldu.

Öne doğru fırladım ve işaret fişeğini ayağımla bastırarak toprağa gömdüm.

"Elana!" diye bağırdım karanlık kulübeye doğru.

Adam için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Sessiz kulübeye doğru koştum. Eğer Elana orada saklanıyorsa, korkudan dehşete düşmüş olmalıydı. Belki de şoka girmişti.

Fakat kapı eşiğinden içeriye adımımı atmadan önce bile, çok geç kaldığımı biliyordum.

4. BÖLÜM

Kulübenin kapısından adımımı atar atmaz aniden burnuma gelen ölümün pis kokusu, boğazımın düğümlenmesine sebep oldu. İçeride bu pis kokunun kıyafetlerime ve tenime sisin içindeki nem gibi nüfus ettiğini hissedebiliyordum.

Vücudu, çam ağacından yapılmış ufak, hantal bir masada oturur durumdaydı. Yüzü masaya bakacak şekilde öne doğru düşmüş; uzun, kahverengi saçları cilasız ahşabın üzerine dökülmüştü. Kafasının arkası deforme olmuş ve yaradaki kan pıhtılaşmıştı. Ceset bir veya iki gün önce belirsiz bir zamanda şişmişti. Şimdi ise tekrar büzüşmüştü ve görebildiğim kadarıyla derisi tıpkı dışarıdaki adam gibi grileşmişti. Yakına gittiğim zaman et sinekleri havada minik daireler oluşturdu.

Arkasındaki duvara sıçrayan iki geniş siyah kan lekesi, neredeyse tavana kadar uzanan ve kanatlarını açmış bir şekle benzemişti.

Saçlarıyla örtülü olduğu için yüzünü göremiyordum. Kafasının arkasındaki kurşun çıkış yaralarına bakılırsa görmek istediğimden

de emin değildim. Ama vücudu tıpkı hatırladığım gibi uzun ve inceydi.

Kulübe bir masa, sandalyeler, iki çiftli yatak ve bir şifonyer gibi içeriye kırsal alan süsü verecek eşyalarla doldurulmuştu. Eşyaların tümü, çiftçinin biri ağaçlardan kestiği ahşapları kabaca birleştirmiş gibi tasarlanmış ve belli ki bu sade görünümü verebilmek için kullanılan vidalar iyi gizlenmiş ve masraftan kaçınılmamıştı. Sadece şişman göbekli bir soba ve yıpranmış çam dolaplar hakiki görünüyordu.

Şifonyere asılı bir kadın çantası vardı. Çantanın içerisinde, yeşil bir bandana görünüyordu. Onu çıkardım ve çantanın içerisindekilere göz atarken parmak izi bırakmamak için elime sardım.

Bir tane cüzdan bulup, içini açtım ve temiz plastik kaplama içerisindeki bir ehliyet üzerinde Elana'nın gülümseyen yüzünün fotoğrafını gördüm. Hafızamdaki yüze tam olarak benzemiyordu. Bir genç kızın yumuşak ifadesi, aradan geçen bir düzine yıl sonunda daha belirgin ve çarpıcı bir şeye dönüşmüştü. Cam gibi yeşil gözleri ve onları çerçeveleyen güçlü Doğu Avrupa elmacık kemikleri. Ve hayat dolu görünüyordu. Onda, en az kendisi kadar güzel olan yüzlercesi arasından bir kızda tüm dikkatinizi kendine çeken o tanımlamaz şey vardı...

Elana Michelle Coll. Yirmi yedi yaşında. Bir metre yetmiş beş santim, elli sekiz kilo, yeşil gözler, kahverengi saç. Ve vefat etti.

Lanet olsun, Elana.

Yavaşça masaya doğru yürüdüm. Süet bluzu koyu renk kanla kaplıydı ama hâlâ sağlamdı. Yaklaşık bir buçuk metre arkasındaki pembe duvarda, iki nezaketsiz delik vardı. Sandalyede ve yerde daha fazla kan vardı.

Karşıdan ve yakın mesafeden sıkılmış iki mermi. Silahın kalibresi, kafasını delip geçebilecek ve öteki taraftan çıktığında, kafasının pek çoğunu da beraberinde götürebilecek kadar yüksekti.

Bir anda kulübeden hızlıca uzaklaşma ihtiyacı hissettim. Kabristandan olabildiğince uzağa gitmek.

Tam kapı eşiğinden geçeceğim anda, meşe ağacından yapılma zeminin üzerinde kan sıçramış morumsu bir çizgi gördüm. Ona basmamak için o kadar ani durdum ki, dengemi sağlayabilmek için kapı dikmesine tutunmak zorunda kaldım.

Bir boya fırçasıyla atılmış, küçük bir fiskeyi andıran ince bir benek gibiydi. Kan olduğu barizdi ama Elana'ya ait değildi. O, masanın öteki tarafındaydı. Açık kapının kirişinin biraz altında, pul pul dökülmüş bir başka kan damlası daha vardı. Ve kapı tarafından, nerdeyse duvara kadar ittirilmiş bir Glock tabanca yerde yatıyordu.

Koklamak için yere eğildim. Namludaki yanık barut kokusu, evdeki çürümüş sis içinde bile ayırt edilebilecek kadar güçlüydü.

9 milimetrelik bir Parabellum* olduğundan emindim. Rahatlıkla cinayet silahı olabilecek kadar güçlüydü. Ve yere çiseleyen bu kan lekelerinden anladığım kadarıyla, Elana tek kurban değildi.

Dışarıdaki ayıdan herhangi bir işaret yoktu. Adamın cesedini incelemek için ondan geriye kalanların yanına yürüdüm. Hayvan, karın bölgesi daha kolay bir hedef olduğu için, adamın göğsüne dokunmamıştı. Ön tarafta, herhangi bir kurşun yarası görünmüyordu.

Kuşlar veya başka bir şey, adamın yüzünden ve gözlerinden beslenmişti. Yüzünün alt kısmına, bir yanağının toprağa dayalı

* Bir tür hafif fişek.

olduğu yere bakabilmek için diz çöktüm. Sağ şakağı, soluklaşan benziyle keskin bir tezat oluşturacak kadar kararmıştı. Kulaklarının üzerine düşen kırmızımsı kahverengi kıvırcık saçlar, mum fitili gibi kararmış ve kısalmıştı.

O kadar yakından ateş edilmişti ki, saçları alev almıştı.

Acaba kendini mi vurmuştu? Ortamdan çıkarılabilecek senaryoya uyuyordu. Kend kapıda durur. Elana masadadır. İki kere ateş eder ve sonra kendini şakağından vurur. O kadar hızlı ölür ki neredeyse hiç kanı akmaz. Kandan kanatları hâlâ duvarda duran kız arkadaşının aksine, onun vücudu yere düştüğünde etrafa çok az kan sıçrar.

Ön cebinde bir şey vardı. Et parçalarından uzak durmak için, büyük bir dikkatle onu çıkardım. Bir para cüzdanıydı. Kendrick Haymes'in sürücü ehliyeti, yaklaşık üç yüz dolar nakit para ile birlikte kredi kartlarından oluşan destenin en üstünde duruyordu. Ehliyetin üstündeki fotoğraf, dağınık kıvırcık saçları ve çarpık gülümsemesiyle garip ama yakışıklı duruyordu. Cüzdanı geri koydum.

Rüzgâr varlığını hafifçe hissettirdi ve yüzümdeki ve kulaklarımdaki ani buzlu iğnelenme, bana yüzümün kızardığını ve terlediğimi fark ettirdi.

'Haydi ama Shaw.' Oldukça fazla sayıda ceset görmüşlüğüm vardı ve bunların pek çoğu bu ikisinden beter haldeydi. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Kızla ilgili anılarımı alıp, zihnimin arka taraflarında bir kutuya kaldıracaktım. Yas tutmak için yeterince zamanım olacaktı.

Yalnız mıydılar? Spor arabayı ve çift tekerli kamyoneti hesaba katarsak, yakın zamanda buraya gelen en az iki kişi daha olmalıydı.

Silah ateşlendiğinde buradan gitmişler miydi? Yoksa olay olduktan sonra mı kaçmışlardı?

Ayı rüzgârda yükselen kokularını almadan önce, Kend ve Elana'nın ne kadar süre boyunca kulübenin içerisinde ölü olarak yattıklarını merak ettim. Daha ufak hayvanların, yüzlerinden ve parmaklarından beslenmek için kulübenin içerisine girecek cesareti toplayabilecekleri kadar uzun bir süre olmalıydı.

Willard. Ona söylemek zorundaydım. Kulübenin içine geri döndüm. Haymes acil durumlar için bir yerlerde bir uydu telefonu saklamış olabilirdi.

Kamp yolculukları için kullanılan, alüminyum çerçeveli, High Sierra marka, büyükçe bir mavi sırt çantası, sağ taraftaki duvara yaslanmış vaziyette, yatağın üzerinde duruyordu. Fermuarı açıktı ve içindekilerin yarısı yatağın üstüne gelişigüzel saçılmıştı. Bir erkeğe ait iç çamaşırları, gömlekler ve spor tarihiyle ilgili kalın kitaplar. 'Yaz Çocukları'na ait sararmış bir kopya ve bin dokuz yüz ellilerdeki boks maçlarına dair bir tutam makale. Bunlar, eğer Amerikan sporları umurunda olsaydı dedemin okuyor olabileceği türden şeylerdi.

Yatağın altına baktım. Başka sırt çantası yoktu. Willard, Elana'nın sadece tek gece için yola çıktığını söylemişti. Fakat burada bir diş fırçasına dair bir şey göremiyordum. Belki de Elana'nın çantası hâlâ Volvo'nun içindeydi.

Kend'in cep telefonu yatağın üzerindeydi. Bandanayı kullanarak onu elime aldım. Elbette burada çekmiyordu. Telefonu yerine bırakmadan önce, Kend'in en çok aradığı arkadaşlarını kendi telefonuma kaydettim. Kend'in ve Elana'nın ölüm haberlerini, onlara

birinin vermesi gerekiyordu. Eğer Luce onlardan herhangi birini tanıyorsa, belki de haberi ondan almaları daha iyi olacaktı.

Elana'nın telefonunu, omuz çantasının içinde buldum. Kend'inkinin aksine, onun telefonunda ekran kilidi vardı. Parmak izi bırakmak veya şifreyi kırmaya çalışırken telefonu bozmak istemiyordum. Kend'in arkadaşları yeterli olmalıydı. Telefonu yerine geri koydum.

Daha sonra masaya tekrar baktım. Elana'nın başı, hâlâ dinleniyor gibi görünüyordu.

Fakat masanın üstünde başka hiçbir şey yoktu. Garipti.

Bodur ahşap sobaya bir kez daha baktım. Elimin hareketiyle birlikte toz halindeki küller, havadaki et sineklerinin panik halini taklit ederek, kanat çırpar gibi hareketlendiler. Küller tazeydi.

Demek ki Kend ve Elana burada ateş yakabilecek kadar uzun süre kalmışlardı. Kend, eşyalarını boşaltmıştı. Ama Elana omuz çantasından herhangi bir şey çıkarmamıştı. Ne telefonunu ne bir kitap ne de içine düzgünce yerleştirdiği su şişesini...

Dolaplara ve çekmecelere hızlıca göz attım ama bir uydu telefonuna dair herhangi bir iz bulamadım. Hem temiz havada düşünebilmek hem de arabaya göz atmak için dışarıya çıktım.

Volvo kilitli değildi. İç kısmı araba sürmek, yemek yemek ve belki de uyumak için oldukça fazla zaman harcanmış gibi görünüyordu. Büzüşmüş yemek kaplamaları ve tişörtler koltukların kenarındaki boşluklara sıkıştırılmıştı. Bazı eski kadın dergileri yere düşmüş ve çamurlu ayak izleriyle lekelenmişti. Torpido gözünde faturalar, haritalar ve önemsiz bazı kâğıt parçalarının altında Elana'ya ait ruhsatı buldum.

Görünüşe göre büyük bir şey, yolculuk esnasında arabanın arkasındaki tüm yeri kaplamıştı. Arka koltuklar katlanmış ve kahverengi bir yün battaniye, sanki daha önce burada olan o şeyi kaplamak için kullanılmış gibi bagaj kısmının bir köşesine atılmıştı. Kamyonetin zeminindeki sert kumaş üzerinde oluşan keskin dikdörtgen göçüklere bakılacak olursa, bu şey büyük ve ağır olmalıydı.

Fakat ikinci bir sırt çantası yoktu. Buraya birlikte gelmişlerdi. Kend, kendisine tüm hafta sonu yetecek kadar eşya getirmişti. Elana ise sadece bir omuz çantası getirmişti. Onu da kullanmamıştı.

Bir şeyler rayına oturmuyordu. Ama neyin ve neden olduğunu çıkartamıyordum. Yine de cevapları burada bulamayacağımı anladım. Bir saat içinde karanlık çökecekti. Ormanın içerisindeki açıklıkta şimdiden derinleşmeye başlayan gölgeler, ayıyı düşündükçe beni huzursuz etti. Tepeden inmek için yola koyulmalı ve Willard'a vahim havadisleri vermeliydim.

Sırt çantamı almadan önce, Kend'den geriye kalanları kulübenin içerisine geri sürükledim. Bu veled-i zina için elimden gelen en iyi şey buydu.

5. BÖLÜM

Dağdan aşağıya koştum. Gece o kadar hızlı çöktü ki, sanki gün batımını komple pas geçmiş gibiydi. Maglite marka el fenerimi omzuma bantlamıştım. Şiddetli beyaz ışık, bana dünyanın önümde üç metrelik bir alanı kaplayan oval şekilli küçük bir parçasını gösteriyordu. Adımlarım kısa ve tutarsızdı, fakat uzun kesitleri geçebilmemi sağlayan sağlam bir tempo tutturmuştum. Ayaklarımın alt yarısı tehditkâr bir şekilde titremeye başladığında, tekrar koşmaya başlamadan önce kendimi yarım kilometre yürümeye zorladım.

Haymes arazisinin önündeki kapıya, gece yarısından hemen önce ulaştım. Kamyonetim bıraktığım yerde, karşı tarafta duruyordu. Telefonum zar zor çekiyordu. Willard'ın telefonu açmasını beklerken yüzümdeki buzlu ter damlalarını sildim.

"Baya hızlısın," dedi. "Daha Portland'a varmadım bile."

"Şu anda araba kullanıyor musun?" Şok geçirip kaza yapmasını istemiyordum.

Willard sesimde bir gariplik sezmiş olmalıydı ki, cevap vermeden önce bir süre tereddüt etti. "Ne oldu? Onu buldun mu?"

Havadisleri hafifleterek anlatmak, kimseyi teselli etmeyecekti.

"Elana'yı buldum. Kulübedeydi. O ve Kend. İkisi de ölmüş, Willard."

"Ne?" dedi, sanki hat kesildiği için düzgün duyamamış gibi.

"Elana ölmüş."

Hattın arkasındaki dijital parazitin arkasında derin bir nefes aldığını ve yavaşça mırıldanır gibi sesler çıkardığını duyabiliyordum. "Bu..." diye konuşmaya çalıştı. "Ne... Ne oldu?"

"Bilmiyorum. Vurulmuş. Willard." Derin bir nefes alma sırası bendeydi. "Başka bir şey daha var. Onu Kend öldürmüş olabilir." Cevap vermediği için konuşmaya devam ettim. "Polisleri çağırmak üzereyim."

"Neredesin?"

"Kulübenin olduğu dağın eteklerinde."

Sadece hayal gücümden kaynaklanıyor olabilirdi ama arkada lastiklerin cırtlak bir ses çıkardığını duyar gibi oldum. Willard'ı otoban sapağından U dönüşü yaparken gözümün önüne getirebiliyordum.

"İki saate orada olurum," dedi. "Onu nereye götüreceklerini öğren. Seninle buluşuruz."

Üç yüz yirmi kilometre uzaktaydı. Mesafeyi kapatmaya kararlı bir şekilde gazı kökledi.

"Willard, bunu düzeltmenin hiçbir yolu yok."

Kapattı.

Willard'ı iki saat boyunca görmedim. Banks isimli şerif vekili ve ben Angeles Limanı'ndaki ana hastanede beklerken, saat sabah

yediye geliyordu. Şerif onunla konuşmayı bitirir bitirmez, Willard buraya gelip Elana'nın cesedini teşhis edecekti.

Üç kez sorguya çekildim. İlki 911'i aradığımda yardım çağrıma gelen polisler tarafından. Daha sonra yeşil arazi aracına atlayıp, polislerden biriyle birlikte farlarını dağın tepesindeki kulübede bekleyen şeye doğru çevirerek uzaklaşmadan önce şerifin bizzat kendisi tarafından. Sonuncusu da Quilcene kasabası yakınlarındaki Ulusal Orman Hizmet terminalinde kayda alındığım bir konferans odasında. Her detayı öğrendiklerinden emin olmak istiyorlardı.

Konuştuğum her polisin, çalışmış oldukları belli olan ifadesiz poker suratı altında şok olduğunu görebiliyordum. Polislerden bir tanesi, bir başka polisle henüz duyulma mesafesinden çıkmadan konuştu. "Maurice Haymes'in oğlu, tanrı aşkına inanabiliyor musun?"

Onlara söylediklerimin yüzde doksan sekizi doğru, geri kalanı uydurmaydı. Sadece Elana'nın işe gelmediği detayını atlamıştım- Willard'ın kart oyununu öğrenmelerine hiç gerek yoktu- ve yürüyüşe çıkma fikrinin bana ait olduğunu söylemiştim. Willard bana yeğeninin de aynı bölgede olduğunu söyleyince, ormanda geçirmeyi planladığım hafta sonuna Kend'in kulübesinde onları ziyaret ederek başlamaya karar vermiştim.

Siyah bir Escalade*, tıpkı güneşin gökyüzünde yükselmeye başladığı gibi, ana caddeden gelirken neredeyse hiç hız kesmeden, park alanına uçarcasına girdi. Sağa doğru kıvrıldı ve park için ayrılan boşluğa kusursuzca park etti.

Willard gelmişti.

* Cadillac marka, 2017 model lüks bir Jip/Arazi aracı.

Banks, Willard arazi aracından çıkıp, dev cüssesiyle aracı olduğundan çok daha ufak gösterirken onu izledi. Her zamanki özel dikim kahverengi takımlarından biri yerine, yün pantolon ve üzerine kırmızı bir yağmurluk giymişti. Ağır kaşları ve çenesi yüzünden daima asık suratlı görünen çehresi, yas tuttuğu için daha da çökmüştü.

"Kahrolası şerif beni bütün gece tuttu," dedi bana Willard, buzlucamı andıran sesiyle. "Senin de yanımda olmanı istiyorum, onu... görmeye gittiğimde." Memur Banks'e doğru baktı. "Sizin için sorun değilse?"

Banks, cevaplamadan önce bir saniye kadar duraksadı. "Elbette."

Morg, hastanenin bodrum katındaydı. Koridorda tabelası olmayan tek oda buydu. Örülmüş gri saçları ve kambur omuzları olan yaşlıca bir kadın görevli kilidi açtı ve kapı sallanarak açıldı.

İçeri girdiğimizde, bizi buz gibi soğuk bir rüzgâr karşıladı. Havalandırmalar ve vantilatörler, içerideki havayı dört derecenin altında bir yerlerde tutmak için gürültüyle çalışıyordu. Daha baskın olan ölü yaprak kokusuna benzer bir şeyin yanında, antiseptik temizlik malzemelerinin keskin kokusunu aldım. Zeminde sarı döşemeler vardı. Karşı duvarın neredeyse tamamı, dört tanelik iki sıra halinde dizilmiş demir dolapların eşkâliyle kaplıydı.

"Normalde bunu bir fotoğrafla da yapabilirdik," dedi görevli, "Ama korkarım bu durumda..." Anlayışlı bir şekilde başını eğdi ve beyaz tahta üzerinde yazan şeyi kontrol etti. En alt satırda yazan 'kbk 02/20 D6'nın hemen üzerinde mavi kalemle 'KH 02/20 D4' yazılmıştı. Kendrick Haymes ve kimliği belirsiz kadın.

Görevli, bizi düz metal inceleme masalarının yanından dolapların olduğu bölüme götürdü ve daha sonra durup, Willard'a döndü.

"Devam et," dedi Willard.

Görevli Dolap 6'yı sıkıca çekti ve dolap çürümüş sebze kokusuna karışan buz gibi bir esinti ortaya çıkartarak yavaşça açıldı. Kalın, mavi, plastik bir örtü içerideki vücudu örtüyordu. Vücudun ağırlığı uzun dolabı devrilmekle tehdit eder gibi iki - üç santim kadar aşağıya çökertiyordu.

Görevli kadın, plastik örtüyü çok dikkatli bir şekilde kaldırdı.

Örtünün altından çıkan yüz korkunç haldeydi. Başka bir tarifi yoktu. Kurşunlar, Elana'nın burnundan ve alnından girerek, şok dalgaları ve metal parçacıklar kafatasının arkasından çıkıp gitmeden önce, yoluna çıkan tüm kemik ve kıkırdakları paramparça etmişti. Paramparça olmuş yüz kemikleri içe göçmüştü. Saçları bile sanki soluk benzine uyum sağlamak ister gibi donuk ve grimsiydi. Genç bir insan olduğunu, hatta kadın olduğunu söylemek bile imkânsız gibiydi.

Willard aniden kızaran bir yüzle ona baktı ve ağzından solumaya başladı.

"Bir de bu var," dedi görevli, ardından örtünün alt kısmını çekerek cesedin baldırındaki solmaya başlayan kırmızı ve siyah renkli dövmeyi gösterdi. Bir tanesi zarif bir kavisle dışarı ve aşağıya doğru hareket eden, serbest bir buket içerisindeki güller.

Willard aniden yere yığılacak gibi olduğunda, onu tutmak için polisten bile önce davrandım. Kahretsin, çok ağırdı. Görevli bir sandalye alıp, altına koyarken onu olabildiğince dikey tutmaya çalıştık.

"Beyefendi?" dedi Memur Banks tekrar ve tekrar.

"İyiyim ben," dedi Willard, yere yığılmak üzere olmasına rağmen. Görevli hızlıca Elana'nın üzerini örtmek ve dolabı kapatmak için koştu.

"Çok üzgünüm," dedi.

"Bay Willard, bu kadının Elana Coll olduğunu teşhis ediyor musunuz?" diye sordu polis.

"Evet," dedi Willard. Ürperdi ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. Polis utanmış görünüyordu ve görevli yavaş yavaş uzaklaştı.

"Bize biraz izin verin," dedim. Polis bunu duyduğuna sevinmiş gibi kafasıyla onayladı ve görevliyle birlikte odadan dışarı çıktı.

İnceleme masalarından birinin üzerine oturdum. Willard, her nefesi bir öncekinden daha derin ve düzenli olan yaklaşık bir düzine derin nefes aldı. Ellerini yüzünden çektiğinde gözleri kanlıydı ama pek yaşlı değildi.

Kırmızı yağmurluğundan bir Camel paketi ve çakmak çıkardı. Bana da bir tane uzattı ama bir anlık tereddütten sonra reddettim.

Bir sigara yaktı. Sigara kokusuna güzel denemezdi ama odada dolaşan diğer kokulardan daha iyi olduğu kesindi.

"Anlat," dedi Willard. Ona kulübede gördüklerimi anlattım. Dinledi. İşi başından aşkın havalandırma, sigara dumanı yukarıya çıktığında onu ufak, ürkmüş bir hayalet gibi havadan söküp aldı ve ortalıktan kaybetti.

"Yani o küçük züppe onu öldürmüş olabilir," dedi Willard, lafımı bitirdiğimde.

"Evet. Belki."

"Öyle olduğunu düşünmüyor musun?"

"Sanırım polisler en bariz şeylerden başlayıp, delillerin bunu destekleyip desteklemediğini araştıracaktır. Kend delirmiş miydi? Çok sık kavga ediyorlar mıydı?"

"Hiçbir fikrim yok. Bana aşk hayatından hiç bahsetmezdi."

"Ona kötü davranmaya başlasa, ondan ayrılır mıydı?"

Bana ters ters baktı. "Onu tanıyorsun."

Hatırladığım Elana'nın onu hırpalayan bir erkekle işi olmazdı. Ondan ayrılırdı, hatta öncesinde ona mutfak çatalı veya benzer bir şey saplardı. Ama onu gençliğimizden beri görmemiştim.

Willard içtiği sigaranın külünü serpti ve yere düşüşünü izledi. "Hâlâ aynı kızdı."

"Pekâlâ. O zaman diyelim ki, Kend'in karakteri şiddete eğilimli değildi. Kulübeye gitmeye son dakikada karar verdiklerini söylemiştin değil mi?"

"Öyle hissettiğimi söylemiştim."

"Kend kalmak için eşya getirmiş," dedim. "Elana getirmemiş. Sadece omuz çantasını yanına almış."

"Yani?"

"Bilmiyorum. Eğer oraya aynı arabayla gittilerse bu bana garip geliyor sadece. Kim yanına en azından bir diş fırçası veya iç çamaşırı almaz ki? Kulübenin etrafında başka lastik izleri daha vardı. Birileri oraya uğrayıp, ayrılmış. Belki bir şey görmüşlerdir veya bir tartışma duymuş olabilirler."

"Kapının kilitli olduğunu söylemiştin. Yalnız değil miydiler?" dedi.

"Belki ayrılırken kapıyı arkalarından kilitlemişlerdir. Bunu yapmalarını Kend istemiş olabilir."

Willard guruldadı. "Mümkün."

"Elana'nın arkadaşlarını ara," dedim. "Sırlarını birilerine anlatmış olmalı."

"Arkadaşlarını tanımıyorum. Sanırım onların biraz garip olduğunu düşünüyordu. Veya zengin, her ne haltsa."

"Yeni bir başlangıç? Uzaklaşmak istediği bir şeyler var mıydı?"

"Pek konuşmazdık. Yanımda çalışmaya başladı çünkü buna ihtiyacı vardı. Ama..." sigarasını yere attı ve onu kocaman ayakkabıları altında ezdi, "Benimle pek bir şey paylaşmazdı."

Bu, aileden gelen bir özellik gibi görünüyordu. "Belki ailesi bir şeyler biliyordur."

"Ailesi, açıkçası pek de umurumda değil, bildiğim kadarıyla en son Avustralya'daydılar. Kız kardeşimi ve evlendiği o müptelayı üç senedir hiç görmedim. Elana'nın da gördüğünden şüpheliyim."

"Ama ikiniz konuşmuyordunuz."

"Van. Bırak şu işin peşini."

Ona baktım. "Neler dönüyor, Willard?"

Kafasını salladı. Bir şeylerin eksik olduğunu fark ettim. Hastaneye adımını ilk attığında derisinin altında kaynayan ve söz konusu kişi Willard olduğunda hep mevcut bulunan o şiddet tehdidi, şu an ortadan kaybolmuştu.

"Bir şey biliyor musun?" diye sordum. "Senin işlerinden biri mi sebep oldu buna?"

"Bir bok bilmiyorum," dedi. Yavaş bir nefes aldı. "Kontrol edeceğim. Benimle bir alakası olmadığından emin olacağım. Ama cevabı zaten biliyorum. Hayatım uzun süredir sessiz ve sakin ilerliyor. Tam istediğim gibi."

"Tamam," dedim. "Yine de hâlâ Kend'i harekete geçiren bir şeyler olabilir."

"Sence bu her şeyi açıklayabilir mi?"

"Polisler, Haymes ailesini ne kadar araştıracak?"

Omuz silkti. Bilmiyordu. Ya da umursamıyordu. Ama sorumun cevabı zaten neredeyse kesin olarak belliydi. Eğer zengin çocuk Kendrick, önce kız arkadaşını, sonra da kendini öldürdüyse Haymes ailesinin, bunu babalarının tüm kazı makinelerinin yapabileceğinden bile hızlı bir şekilde yer altına gömeceği kesindi.

Willard, Dolap 6'ya baktı. "Bugüne kadar pek çok insan kaybettim, Van. Zannedersem, seni bile. Nedenini bilmek ise bana hiçbir zaman zerre kadar huzur vermedi."

Sigaranın maskeleyen kokusu, soğuk sanal rüzgâr yüzünden tamamen dağıldı. Çürümenin hafif tonları tekrar odaya hâkim oldu.

"Öldüğü için üzüldüm," dedim.

Cevap vermeyeceğini düşünmeye başladıktan çok sonra, Willard dolaptan uzaklaştı.

"İlk seferinde söylediğinde haklıydın," dedi. "Bunu düzeltmenin hiçbir yolu yok."

6. BÖLÜM

Öğleden sonra geç saatlerde Seatle'da, Capitol Hill'in doğu kısmındaki evime dönmüş, krep pişirmeye çalışıyordum. Krep yapmamın sebebi kilerde kalan son şeylerden birinin bir bisquick kutusu olması ve bu kadar geç saatte yapmaya çalışmamın sebebi de Elana'nın cesedini gördükten sonra öğle yemeğini pas geçmek zorunda kalmamdı. Deniyor olmamın sebebi de yaşlı komşum Addy Proctor'ın nezaketinden kaynaklanıyordu.

"Spatulayı kullanman lazım," dedi Addy uzun, deri bar sandalyesine iri yarı bir papağan gibi tünediği yerden. Omuz kısmında mavi renkte İskandinav tarzı örgüleri olan, krem rengi bir yün hırka giymişti. Hırka, neredeyse dizlerine kadar geliyordu. Ocak, evi ısıtma konusunda sıkıntı çekmeye devam ettiği için, Addy gevşek örgülü atkısını hâlâ boynunda tutuyordu. "Hamuru tavadan biraz ayır."

"Ben krepleri biraz gevrek seviyorum."

"Tavayı yağladın mı? Faydası dokunur."

"İstersen seninkini senin istediğin şekilde yapayım."

Korkunç bir fikir duymuş gibi yüzünü ekşitti. Söz konusu şey yemek olduğu zaman her daim hareketli olan köpeği Stanley, yattığı yerden kafasını kaldırıp, yukarı baktı. Daracık mutfak zemininin çoğunu Stanley kapladığı için geçerken onun üzerinden adımımı atmam gerekti. Ortaya bir Stanley çıkarmak için hangi cins iki köpeğin çiftleşmesi gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bir pitbull köpeğiyle beyaz bir gergedan bile çiftleşmiş olabilirdi.

Addy Proctor tepenin eteklerinde sarı bir evde yaşıyordu. Benimki ise büyük ve mavi renkteydi ve sokağımızın tepesinde berelenmiş bir miğfer gibi görünüyordu. Andy beni Peninsula'dan kamyonetle dönerken görmüş ve yarım saat sonra kapıyı çalıp, konuşmak için kendisini içeri davet ettirmişti. Evde olduğum zamanlarda haftanın çoğu günü bunu yapardı. Bunu dert etmiyordum. Ediyor olsam bile zaten bu yaşlı kadına büyük bir vefa borcum vardı, hatta belki on tane. Hastanedeyken Dono'ya bakmaya yardım etmişti. Aynı zamanda ben orduda son senemi tamamlarken, Dono'nun evinin harabeye dönmesine veya gecekonducular tarafından istila edilmesine engel olmuştu. Georgia eyaletindeki Fort Benning şehrinde kalan son birkaç haftamın geçmesini sabırsızlıkla beklemeye başlamadan önce Afganistan'a son bir kısa ziyarette bulunmuştum. Beni OKDS* (Orman Korucuları Değerlendirme ve Seçme) birimine atamışlardı ve orada adaylarla birlikte şafak sökmeden saatler önce kalkıp, onları limitlerinin sınırlarına ve hatta ötesine kadar zorluyordum. Ordudan terhis olduğumda senelerdir olduğumdan çok daha formumdaydım.

* RASP: Ranger Assessment and Selection

Şimdi ismim, dedemden ötürü, sadece Donovan Shaw'du. Artık kimse beni Çavuş Birinci Sınıf diye çağırmıyordu.

Evin yemek odası bölümü mutfağın hemen yanında olduğu için iki oda tek bir geniş alan oluşturuyordu. Meşe ağacından yapılma, bereli bir kadim masa ve üç külüstür sandalye odada bulunan tek eşyalardı. Dolaşan gül ağaçları ve aşırı büyümüş çimlerle kaplı arka avluya bakan cumbalarıyla yemek masası, derme çatma evin en güzel kısımlarından birindeydi. Pike'ın Yeri marketinden aldığım bir şişe şurup ve yaptığım gevrek kreplerden oluşan küçük yığınla beraber masaya oturdum.

"Arkadaşın Willard..." dedi Addy, "O ve yeğeni birbirlerine yakın mıydı?"

Tam olarak Willard'ın arkadaşı sayılmazdım. Onun asıl arkadaşı Dono'ydu.

"Willard, Elana'nın tam olarak nerede yaşadığından dahi emin değil," dedim lokmalarımın arasında.

"Ama oldukça üzüldü. Elbette üzülecek, bunu sormam dahi aptalcaydı. Zavallı kız."

"O, daha çok öfkeli görünüyor."

"Erkekler o şekilde üzülür. Magnus'um bir keresinde, İsveç'te geçirdiği çocukluğundan ve annesinden yadigâr kalan tek eşya olan bir tabağı kırmıştı ve bir hafta boyunca en ufak şeyde çatı kirişlerine avaz avaz bağırmıştı. O yaşlı cadıyı hatırlatacak bir şey kalmamasından oldukça memnun olsam da anlayış göstermiştim." Elini dur dercesine salladı ama golf topu büyüklüğünde bir krep parçasını Stanley'e atmamı engellemek için çok geç kalmıştı. İkram daha yere düşmeden havada yakaladı. "Onu şımartma."

"Ben sadece iyi davransın istiyorum," dedim.

"Ben de ona akşam yemeği vermek için geç kaldım." Bar taburesinden aşağıya indi. Stanley kuyruğunu sallayarak ayağa fırladı. "Umarım Luce'a yanık gözlemelerden daha fazlasını ikram edersin."

Addy'e Luce'un ziyarete geleceğini söylemiştim. Luce, Morgen'ı işletme ile ilgili yükümlülüklerinden haftada bir gün kendini azat ediyordu.

"Dışarda yiyeceğiz," dedim, her ne kadar planımızın ne olduğundan tam olarak emin olmasam da. Peninsula'dan geri dönerken teptiğim uzun yolda, Luce'a Elana'nın ölüm haberini telefonda vermek istememiştim. Ne kadar uzun süredir görüşmüyor olsalar da bunu duyması Luce için kolay olmayacaktı.

"Güzel. Kolsuz yelekten daha şık bir şeyler giy ve onu kasaba dışına götürüp, biraz gösteriş yap."

"Addy."

"Sadece onun gibi genç ve güzel kadınların ağaçta yetişmediğini söylemeye çalışıyorum."

"Onu kendin yemeğe çıkarmak istemediğinden emin misin? Stanley'i faytonla eve yollayabilirsin."

İkimiz de çalan kapı sesiyle ön kapıya doğru döndük. "Belli ki senin için çok geç," dedi Addy.

"Merhaba," diye seslendi Luce.

"Mutfaktayız," dedim. Koridordan geçip olduğumuz yere geldi.

Luce Boylan'ın görüntüsü beni her zaman biraz sersemletiyordu. Her nasılsa onu her görüşümde hafızamda kalandan daha uzun ve hayat dolu görünüyordu gözüme. Dizlerine kadar uzanan siyah bir palto, gümüş renk bir eşarp ve siyah botlar giyiyordu. Uzun süre sonra tekrar görüştüğümüz geçen seneden beri olduk-

ça fazla uzayan sarı saçlarını, omzunda kürek kemiğinin üzerine zarafetle dökülecek şekilde açık bırakmıştı.

Luce, Addy'i yanağından öpmek için eğildi. "Tünaydın, Addy."

"İyi akşamlar, sanıyorum. Yani bu da benim Alex Trebek*'le kendi randevum olduğu anlamına geliyor. İkiniz güzel bir gece geçirirsiniz, umarım." Bana bakarak bir kaşını yukarı kaldırdı. "Ne söylediğimi unutma."

Stanley ile birlikte dışarı çıktılar. Luce bana baktı. "Ne anlama geliyor bu?"

"Addy'nin yeni bir hobiye ihtiyacı olduğu. Gel buraya."

Tıka basa dolu omuz çantasını çıkardı ve öpüştük. Öpüşürken muhtemelen her zamankinden daha az hevesliydim.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Luce.

"Önce biraz oturalım."

"Van." Belirsizliği sevmezdi.

"Havadisler kötü, Luce. Elana ölmüş."

Gerçeğin hazmedilmesi birkaç saniye aldı. Genellikle böyle olurdu. Geçtiğimiz yıllarda pek çok insana beklenmedik ölümlerle ilgili bilgi vermiştim. Çoğunlukla taburumdaki çocuklarla ilgili. İster asker ister sivil olsun, aldığım ilk tepki her zaman şok olmuş bir sessizlik hali oluyordu.

"Ah. Ah, Van. Ne..."

"Paltonu çıkar. Yardım edeyim."

Yemek odasının külüstür sandalyelerinde oturduk, ona arkadaşı ve Kendrick Haymes'in başına gelen hazin sonla ilgili detaylar-

* Kanada/Amerika kökenli, ünlü bir televizyon yapımcısı.

dan bahsettim. Ağladı. Kend'in onu öldürmüş olabileceği ile ilgili kısma geldiğimde, bana sanki çıldırmışım gibi baktı.

"Tanrı aşkına, neden öyle bir şey yapsın ki?"

"Hiçbir fikrim yok. Anladığım kadarıyla, senin de öyle."

Luce eline yeni bir mendil aldı ama gözlerini silmek yerine onu elinde çevirmekle yetindi. "Elana'yı son gördüğümde liseden hemen sonrasıydı. Sanırım o zamanlar, on dokuz veya yirmi yaşındaydı. Duyduğum kadarıyla, bir adamın peşine takılıp Chicago'ya taşınmadan hemen önceydi."

"Bunu sık yapar mıydı? Erkeklere yamanmayı?"

"Bilmiyorum. Bir yetişkin olarak nasıl bir insan olduğuna dair pek bir fikrim yok. Ergenlikte yaşadığı hayat nasıldı, sen de biliyorsun."

Biliyordum. Çoğu kişiden daha iyi.

"Biz çocukken, gerçekten harika bir arkadaştı," diye devam etti Luce. "Albie'ye bakmak için yardıma ihtiyacım olduğunda, her zaman bana fevkalade destek olmuştu."

Konu sorunlu ebeveynler olduğunda Luce ve Elana'nın ortak yönleri çoktu. Elana'nın ebeveynleri fezaya ulaşıncaya kadar kafayı bulan vakalardı. Luce'un annesi o daha bir bebekken aileyi terk etmişti, babası ise Luce akrabalarının yanında kalırken iki de bir hayatına dahil olup, çıkıyordu. En nihayetinde on yaşındayken amcası Albert'in yanına yerleşmişti. Alkol bağımlılığı ve kendi talihsiz serüvenlerinin bir karışımı sonucunda, Luce'u ne kadar severse sevsin, Albie de çok güvenilir biri sayılmazdı. Bu yüzden Luce erken büyüdü.

"Üzgünüm," dedim.

Kafasını onaylarcasına salladı ve uzunca sarılmak için öne doğru eğildi.

"Bu akşam çıkmayalım," dedim.

"Hayır. Hayır, dışarı çıkmak istiyorum. Olur mu?"

"Olur."

Yukarı kattaki tek yatak odasından temiz bir pantolon ve gömlek buldum. Burayı kendi odam olarak düşünmek hâlâ garip geliyordu. Rafların çoğu Dono'nun kitaplarıyla doluydu ve duvardaki düz ekran televizyonda, onun kaydettiği ve çoğunlukla Avrupa futbol maçlarına odaklanan spor ve haber kanalları ayarlıydı.

Kamyonetimle tepeyi tırmanıp, 15. Cadde üzerinde bulunan restoranlar zinciri arasında Smith'te boş bir masa bulmayı başardık. Restoranın bir tarafında, geride kalan yüzyıla ait ünsüz insanların kabataslak portreleriyle dolu bir duvar ve oldukça uzunca bir bar bulunuyordu. Karşı duvarda ise duvara seyrek olarak yerleştirilmiş birkaç doldurulmuş hayvan kafası ve uçuş pozisyonunda sonsuza kadar hapsolmuş bir sülün vardı. Bizim masamız doldurulmuş hayvan postlarının olduğu tarafta, üç aşağı beş yukarı antilopa benzeyen bir hayvanın kafasının tam altındaydı. İçkilerimizi söyledik. Luce için romlu bir kokteyl, benim için de sek viski. Masanın üzerinde el ele tutuştuk. Telefonu cebinde titredi. Evden ayrıldığımızdan beri ikinci kez.

"Cevap vermeyecek misin?" dedim.

"Muhtemelen bir votka markasının tükendiğini veya buna benzer bir şey fark edip panik yapan Marcie'dir, ki bu tür durumlarla kendi kendine başa çıkmayı öğrenmesi lazım. Ya da son ayrıldığı adamdan sonra durumunun gerçekten iyi olduğunu bana söylemek isteyen Fye'dir. İkisini de bu akşam çekemem."

Ya da başka biriydi. Seattle'a döneli ancak bir ay olmuştu. Luce ve ben ilişkimizin ciddiyeti hakkında henüz konuşmamıştık. Onu başka adamların da aradığını biliyordum.

"Bu gece olmaz," diye onayladım ve kadehlerimizi tokuşturduktan sonra viskimden bir yudum aldım.

Luce içmeden önce tereddüt etti. Belki de Elana'nın ölümüne gözyaşı döktükten yarım saat sonra kaldırdığımız bu kadeh ona fazla neşeli gelmişti.

"İşten bahsetmişken..." dedim. "Bir iş buldum. Hatta baykuşluk saatlerimize bile uyuyor."

"Bunun hakkında düşündüğünü bilmiyordum," dedi. "Yani programlarımızı birbirine uydurmayı."

"Düşündüm. Gece sınıfında ders vereceğim."

"Orduyla mı ilgili?"

"Polisler için eğitim. Ya da en azından kendini savunmayı öğrenmek isteyen kişiler için. Müfrezemizden bir binbaşı kendi şirketini kurdu. Eberley Taktiksel Eğitim. Eğer birkaç anlaşmayı yapabilirse, iş için adama ihtiyaç duyabileceğini söylüyor. Başlangıç için kısa dönemli bir şey. Bana haber verecek."

"Peki. Çok iyi." Yüzüne büyük bir gülümseme yayıldı ve eğer siparişlerimizi almak için gelen garson olmasaydı onu o an orada öperdim.

"Biraz yol tepmem gerekebilir," dedim yalnız kaldığımız zaman. "Barda birlikte çalışır gibi yakın olamayabiliriz."

"Sanmam."

"Orada çok fazla anım var. Dono ile ve sonrasında."

"Anlıyorum," dedi. "Senin yerinde ben olsam, o bara adımımı bile atamazdım."

Tekrar sessizleştik. Luce kafasını kaldırıp, duvardaki antilopa baktı. Viskiden biraz içtim. Bayan Doylan hakkında geride kalan birkaç haftada öğrendiğim kadarıyla bir konuşmanın ortasında dikkati dağılıyorsa bu onun, içinde bir şeyleri dizginlemeye çalıştığı anlamına geliyordu.

"Sence polisler Kend'in onu neden öldürdüğünü bulabilir mi?" diye sordu.

"Deneyeceklerdir. Ama daha çok *Kim* ve *Nasıl* sorularının üstünde duracaklardır."

"Üçte ikisi."

"Ellerinden geleni yapacaklardır." Buzlu içeceği tutmaktan serinlemiş olan elini tuttum.

"Yine de bu çok boktan bir durum," dedi Luce. "Willard berbat bir halde olmalı. Ve korkunç."

"Sanırım hâlâ şokta. Elana ailesinden kalan umursadığı son kişiydi."

Garson yiyeceklerimizi getirdi. Birkaç dakika boyunca dikkatimizi önümüzdeki yiyeceklere verdik. Geyik etinden yapılma böreğimi yerken kendimi tutmaya çalıştım. Luce da önündeki salatayı tırtıkladı. Birkaç lokma sonra pes etti.

"Kend'in telefonundan bazı telefon numaraları aldım," dedim, göğüs cebimdeki telefona hafifçe vurarak. "Aralarında tanıdıkların varsa, belki de Elana'nın ölümünü senden duymaları iyi olabilir."

"Bir bakayım," dedi. Kısa isim listesine göz gezdirmek için telefonumu aldı ve ardından kafasını salladı. "Hiçbirini tanımıyorum."

"Onları yine de arayacağım. Willard, Elana'nın çoğunlukla o grupla takıldığını söylemişti."

"Çünkü Kend ve Elana'nın arasının bozuk olup olmadığını bilebilirler."

"Veya bir şeyler görmüş olabilirler," dedim. "Kulübeye giden başka tekerlek izleri de vardı."

Luce arkasına yaslandı.

"Bunu Kend'in yapıp yapmadığını merak ediyorsun," dedi.

"Öyle olup olmadığını bilmiyorum," dedim. Luce kaşlarını kaldırdı. "Ve evet, öğrenmek istiyorum. Onların ne halde olduklarını gördüm, Luce. Çöp torbası gibi kenara atılmışlardı."

Bunu bir süre düşündü. "Gerçekten bir umut varsa."

Neden tereddüt ettiğini biliyordum. Bir şeyleri araştırma metotlarım genelde kanun dışı yöntemlere meylediyordu. Hırsızlar ve soyguncular arasında büyüdükten sonra Luce hayatını daha sade tutmayı tercih ediyordu. Yeterince kefaletnameci ile tanışmıştı.

"Eğer işe yarar bir şeyler bulursam, gerisini polislere bırakacağım," dedim. "Kend Haymes'in öldürüldüğünü gösteren herhangi bir delil bulursam bu onları oldukça motive edecektir. Bu davada ellerini yüzlerine bulaştırmak istemiyorlar."

"Pekâlâ. Elana bunu hak ediyor." Parmaklarını romlu içkisine vurdu. "Ve ondan sonra oldukça sıcak bir yerlere gitmek istiyorum. Yanımızda da serinlemek için bol miktarda bu içkiden olacak."

"Tatil yapmak? Sen?"

"Biz. Sen bulduğun herhangi bir işe başlamadan önce. Ondan sonra bir süre izin almak zor olacak. Neden yüzünü ekşittin?"

"Kendimi, pansiyon sermayesi ayarlamakla uğraşırken düşündüğüm korkunç bir manzara hayal ettim."

Luce böreğimin kabuğundan bir lokma çaldı. "Sanırım onun üstesinden gelebilirsin."

RÜYAMDA KARANLIK KANATLAR GÖRDÜM. Kanatların her bir parçası, havada keskin fırça dokunuşlarıyla resim çizermişçesine çalışan tüfeğin ateşlenmesiyle oluşan, uzun, turuncu ışık patlamalarıyla birlikte katman katman tüylerden meydana geliyordu. Kimin ateş ettiğini görmek için dönmeye çalışıyordum ama kanatlar beni kendimden geçiriyordu. Bir sonraki fırça darbesi beni tam suratımdan vuracaktı. Üzerime doğru gelen kurşunları gergin bir şekilde beklerken uyandım.

Nerede olduğumu biliyordum. Yatağımda, yanımda derin uykudayken her zaman yaptığı gibi bir top gibi kıvrılmış Luce ile birlikte uzanıyordum. Saçları, karanlık odanın içinde fışkıran açık renk su damlaları gibi görünüyordu.

Güvendeydim.

Güvendeyim. Bu kelimeyi yüz kere söyle. Anlamını yitiriyor ama zamanla güç kazanıyor.

Alnımda ve göğsümde boncuk boncuk ter damlaları vardı. Köhne evin doğal soğuğu hastane morgunun soğuğunu andırıyordu. Yataktan çıktım, soğuk Luce'a dokunmasın diye yorganı çektim ve aşağıya indim.

Ay ışığı ön odadaki her şeyi çivit mavisi ve lacivertin tonlarına boyamıştı. Dono'nun eski deri koltuğuna oturdum. Ve derin nefes aldım.

Karanlık kanatlar ve otomatik silahın ateşi. Eski bir tanesiyle karışan yeni bir rüya.

Üç parlak ışıkla başlayan o kâbusun sona erdiğine inanıyordum. Ya da en azından bastırıldığına. Kâbusun üstesinden tedavi, ilaçlar ve birçok uykusuz gece sonunda gelebilmiştim.

Yine de bazen sırf orada bir yerlerde olduğunu hatırlatmak için çıngıraklı kuyruğunu sallıyordu. Bilinçaltı stres tepkisi. Terapistler onu böyle adlandırmıştı. Elana'nın kulübenin duvarlarına ve yerlerine hunharca saçılan kanının görüntüsü, ona güç ve kararlılık katmıştı.

Hayaletlere inanmıyordum. Mazimde o kadar çok ölü insan vardı ki, artık herhangi birinin sembolik olarak veya başka bir şekilde omzuma dokunmayı umursayabileceği yalanına kanmıyordum.

Buna rağmen kanatlar, Elana'nın kanatları, amacına ulaşıp tüm dikkatimi çekmeyi başarmıştı. Ben de fena ölçüde kararlı olsam iyi olacaktı.

YAŞ ON YEDİ

İş bulma kurumuna ait başvuru formunda, isim, adres ve diğer kişisel bilgileri barındıran kutucuklardan sonra ilk soru şöyleydi:

HANGİ YETENEKLERE SAHİPSİNİZ?

SAYFA 3'TEKİ ÖRNEKLERE BAKINIZ.

Birkaç yetenek aklıma geliyordu. Ama hiçbirini buraya yazamazdım.

Kurumun bekleme odasında benimle birlikte bekleyen kişiler arasında aşağı yukarı benimle aynı yaşlarda olan bir düzine başka genç ve bir avuç yetişkin vardı. Bazıları aynı başvuru formuna bir şeyler karalıyor, diğerleri ise kurumun 'mülakat öncesi görüşme' olarak adlandırdığı şey için çağırılıp çağırılmayacaklarını anlamak için bekliyordu. Diğer ergenlerin liseyi yeni bitirdiğini veya okuldan atıldıklarını tahmin ediyordum.

Resepsiyonist masasından uzaklaşıncaya kadar birkaç dakika boyunca formu dolduruyor taklidi yaptım. Daha sonra kağıtları ikiye katlayıp, ofisten ayrıldım. Merdivenlerde işaretleri takip ettim.

Lobiye inmek yerine en üst kata ulaşmak için iki kat çıktım. Merdiven kapısı kilitliydi. Kapıyı açmak için cebimdeki maymuncuğu kullandım.

Kapının diğer tarafındaki hol boştu. İş Bulma Kurumu işten veya okuldan yeni çıkanların yetişebilmesi için saat yediye kadar açıktı ama binadaki diğer ofislerin çoğu bu saatlerde boştu. Emin olmak için bir süre kulak kabarttım. Daha sonra görmem gereken şeyi görmek için yavaşça koridorda ilerleyip, Gallison Mühendislik Şirketi'ne doğru yürüdüm.

Beş dakika sonra başvuru formlarını hâlâ elimde tutarak, binanın lobisinden çıktım. Dono'nun yanından geçtim. Cana yakın bir şekilde güvenlik görevlisiyle konuşuyordu. Evdeyken olduğunun aksine sesinde İrlanda aksanını andıran hiçbir ipucu yoktu. Verizon Hizmetleri logosu bulunan polo yaka bir tişört ve benzer renkte bir şapka giymişti. Yüzü lobideki kameranın göremeyeceği bir açıdaydı.

Dışarıda, Dono'nun göze batmamamız gereken zamanlarda sürdüğü kahverengi Sentra'ya giden sokakta ilerledim. Oturup beklerken binanın arka kısmına baktım.

Daha doğrusu dördüncü kattaki pencerelerden birine.

O pencerenin ardında Gallison Mühendislik & Ekipmanları'na ait güvenli bir depo bulunuyordu. Yaklaşık otuz küsür saat sonra, aşağı yukarı beş yüz bin dolar değerindeki son teknoloji ürünü optik lenslerle birlikte orada, o depoda olacaktım. Paranın yetmiş binini bize bilgileri satan adama ayırmıştık. Dono malzemelerin satışı için çoktan Hiram Long ile anlaşma yapmıştı bile.

Dono çıkıp, geldi. Etrafına bakındı ve kimsenin onu izlemediğinden emin olduğu bir anda yolun karşısına geçip aracın sürücü koltuğuna oturdu.

"Ee?" dedi.

Parmaklarımla arabanın ön paneli üzerinde ritim tuttum. "Kolay olacak. Asansörler hariç merdivenlerde veya dördüncü katta başka hiçbir kamera yok."

"Peki ya ofis kapısı? Ne tür bir kilidi var?"

"Anahtar kartı. Jackson Command modeli."

Kaşlarını çattı. Gallison'un giriş kodu veya kilit silindirinin döndürülerek açıldığı eski tip yaysız kilitlerden birine sahip olduğunu umuyordu. "O zaman frekans tarayıcısı kullanacağız. Ama koridorda o kadar uzun süre beklemen gerekmesi hoşuma gitmiyor."

"Veya bunu kullanırım." Gallison çalışanlarından birinin yaka kartını uzattım.

"Bunu nerden buldun?"

"İçeri girerken mesaisini bitiren bir adamdan çarptım. Şansımız yaver giderse pazartesi sabaha kadar kaybolduğunu bile fark etmez."

"Şansımız yaver gitmezse, çoktan yaka kartının kaybolduğunu bildirmiştir. Bu da ihtiyacın olduğunda onu kullanamayacağın anlamına gelir. Hatta belki de sistem, ön bürodaki güvenliği alarma geçirir."

"Hangisi daha kötü? Kart ile şansımızı denemek mi, yoksa herhangi bir güvenlik devriye atmadan önce tarayıcının çalışması için dua etmek mi?"

Dono bana baktı. Sesimin tonu hoşuna gitmemişti. Buna rağmen söylediğimin daha mantıklı bir seçenek olduğunu inkâr edemiyordu.

Yine de tekrar konuştuğumda daha nazik olmaya gayret ettim. "Güvenlikle işler nasıl gitti?" diye sordum.

"Şimdi anlarız." Arabanın konsolundan elle tutulan bir alıcı çıkardı ve onu açıp, doğru frekansa ayarladı. Bir erkek sesi, Sentra'nın arka koltuğunda oturuyormuşçasına net bir şekilde geldi.

"...ona onları yemeğe çağıracaksa bana daha erken haber vermesini söylemiştim, o zaman alışveriş yapmak için durma..."

Dono gülümsedi ve alıcıyı kapattı. "Böcek dinleyiciyi masasının tam altına yerleştirdim. Birileri seni duyar ve haber verirse önceden farkına varma şansımız olacak."

"Beni kimse duymayacak." Sırıttım.

"Yavaş olursan duymaz. Kesiciyle yeterince alıştırma yaptın mı?"

Yaptığımı biliyordu. Ama dedem kendisi için her şeyi en az on kere kontrol ederdi ve emin olmak için benim de planın üstünden bir tur daha geçmemi isterdi. Sahada kararları benim vermeme izin verse bile, ipleri elinden bırakmazdı.

"Hazırız," dedim.

"Ulaşım olmadan değiliz. Willard'ın nerede yaşadığını hatırlıyor musun, Yeşil Göl'ün yakınlarında?"

"Küçük ev." O kadar cüsseli bir adamın, bizim evimizin birinci katından bile daha az metrekareli bir evde yaşıyor olması bana her zaman komik gelmişti.

"Bizim için uygun bir kamyonet ayarlayacak. Yarın sabah oraya gidip, kamyoneti getireceksin."

"Willard orada olacak mı?" Alt tarafı Willard'dan anahtarları isteyecek olsam da bu düşünce beni biraz endişelendirdi. Onunla en az bir düzine kere karşılaşmıştım ama ne düşündüğünü suratından hiç okuyamadığın öyle bir adamın yanında rahatsız olmamak imkansızdı. Üstüne üstlük istese tek eliyle kafatasımı bir üzüm gibi sıkıp, patlatabilirdi.

"Kamyoneti eve getirme. Bulunduğumuz noktadan üç sokak aşağısına park et." Dono yönü işaret etti. "Eve otobüsle dön."

Ona hayretle baktım. "Haydi ama. Seattle'dan altmış beş kilometre uzakta oturuyoruz."

Sultan ilçesi evimizin kuzey doğusundaydı. Popülasyon arttıkça günden güne ana karanın daha da içerilerine yayılan emlakçılık işletmelerine ait yerleşim öbeklerinden biriydi. Gallison'ın bulunduğu ofis binası, tıpkı dört yüz metre içerisindeki diğer bir düzine bina gibi, oldukça yeni ve parlak, hatta saçma derecede kapsamlıydı. "Buradan otobüs geçtiğinden bile emin değilim."

"Üç kilometre batıda, sürücülerin araçlarını park edip, şehir merkezine otobüslerle gidip geldiği bir otopark var."

"Tanrım."

Cumartesi sabahı sıcak başladı ve çabucak daha da sıcaklaştı. Ekim ayında hâlâ kısa kollu giyiyorduk ve bulutlu gökyüzünün sıcaklığı düşürmeyi reddediyor oluşu, durumu daha da garipleştiriyordu. Evlerin bahçelerinde bulunan, Cadılar Bayramı için yapılan balkabakları bile boncuk boncuk terliyordu.

Willard'ın evi Yeşil Göl'den yürüme mesafesindeydi ve pek çoğu Willard'ınkinden daha büyük olan, birbirine yakın konumlanmış birçok evle çevrili bir sokaktan kısa bir yürüyüş sonunda ulaşıla-

biliyordu. Onun sadece bir sundurma veranda ve belki bir tavan arası bulunduran bungalov tarzı evi, aynı zamanda diğer evlerden daha eskiydi. Willard'ın sürekli giydiği takım elbiselerle aynı koyu kahverengi renge boyanmıştı.

Evin arka taraflarından gelen ve metalin metale değmesini andıran hafif bir tıkırtı duydum. Garaj yolu evin yanından dolanıyordu ve ben de evin arkasına geçmek için o yolu takip ettim. Çitlerle çevrili yolun çoğunluğu asfalttı. Büyük, gümüş bir Lincoln ve beyaz Toyota kamyonet ile birlikte örtülü bir yatak, çimentonun çoğunluğunu kaplıyordu. Geriye kalan düz bir şerit halindeki çimenlikte bir şezlong, şezlongun üzerinde de Elana Coll vardı. Üzerinde büyük altın rengi güneş gözlükleri, kot şortu ve WSU Panterleri logosu olan kırmızı bir tişört vardı. Tişörtü, sutyeninin kıvrımlarını tamamen ortaya çıkartacak kadar dardı. Elinde yumurta, sosis ve dilimlenmiş patatesle tıka basa doldurulmuş bir tabak tutuyordu.

"Bana kahvaltı hazırlamışsın," dedim.

"Ha ha," dedi Elana. "Hepsi benim ve ihtiyacım var. Benim, kesin tedavi yöntemim."

"Güneş gözlükleri de o yüzden demek. Parti neredeydi?"

"Kahretsin. Kahvemi unutmuşum. Mutfakta kalmış. Getirir misin? Buraya kurulmuş vaziyetteyim." Bacaklarını şezlongun ucuna kadar uzattı.

"Willard nerede?"

"Şehir dışında." Elana omzunun üstünden at kuyruğu yapılmış koyu renk saçlarıyla oynadı ve çatalı alıp, yumurtalardan büyük bir ısırık aldı.

"Kamyonetin anahtarı sende mi?"

"Kahvem sende mi?"

Canı cehenneme. Düz kontak yapabilirdim.

Kamyonete doğru yöneldim. Elana, çatalını ev sahibi takımın bayrağını sallar gibi salladı.

"Şaka yapıyorum şaka. Tanrım, ne kadar ciddisin. Willard, senin için anahtarları bana bıraktı. Bir şeyler atıştırayım, sonra gider getiririm." Bir lokma daha yedi. "İkimize de yetecek kadar kahve var."

"En baştan böyle söyleseydin ya," dedim.

Willard'ın mutfağı, sinekliğin hemen arkasındaydı. O kadar ufak bir alandı ki, sadece vücudunu sağa sola çevirerek yemek yapabilir, bulaşıkları yıkayabilir ve raflara kaldırabilirdi. Çıldırmadan nasıl burada yaşadığını merak ettim. Belki de tüm parasını, özel dikim kıyafetlerine harcıyordu. Elana'nın kahve kupasını, yapılan yemekten dolayı hâlâ dağınık olan tezgâhın üzerinde buldum ve kendime de bir bardak kahve koydum.

"Artık burada mı yaşıyorsun?" diye sordum Elana'ya, arka taraftaki sundurmaya oturduktan sonra.

Ağzı doluydu, kafasını salladı. Tabağının yarısı çoktan bitmişti.

"Annemle babam, Güney Amerika'da bir yerdeler. Şile, sanırım."

"Ne işleri var orada?"

"Hep yedikleri halt ne? Titreşimlerle bütünleşmek, diğer hippilerle soyunmak."

Gülümsedim. "Senin tarzın değil."

"Kesinlikle, hayır. Okulda olmasaydım bile."

"Willard'la aynı evi paylaşmak nasıl bir şey?"

"Okul müdürünle aynı evde yaşamak gibi. Sürekli beni kontrol ediyor. İnanır mısın bilmem, sokağa çıkma yasağım var."

Evet, inanabiliyordum. Ben on beş yaşımdayken Dono da aynı şekilde davranıyordu. Birlikte bir iş üzerinde çalışmadığımız za-

manlarda, saniyesi saniyesine saat onda eve dönmüş olmam gerekiyordu.

"Önemi yok. Sömestr sonunda zaten gitmiş olacağım," dedi Elana.

"Gidecek misin? Okulu mu bırakıyorsun?"

Oturduğu yerde küçük bir zafer dansı yaptı. "Meltoun Akademisi. Kabul mektubunu geçen hafta aldım."

"Meltoun Akademisi ne?"

"Oregon'da yatılı bir okul. Bilgin olsun, çok seçkin bir okul."

Palavra kokusu alıyordum. "Yüksek atlama için çan çalacak birine mi ihtiyaçları varmış?"

"Hey, notlarım canavar gibi." Yüzümdeki ifadeyi gördü. "Dalga geçmiyorum. Notlarımın hepsi A. Ayrıca babam da bir zamanlar zengin olan anne babasının sayesinde oraya gitmiş. Bizim için kullanacağı parayı çarçur etmiş olsa bile, ben hâlâ mirasçıyım. Bu da sayılır."

"Willard, evini geri aldığında büyük bir parti verecek."

"Çok cimri," dedi Elana. Çatalı havada yarı yolda durdu. "Aslında, hayır. Will Amca'nın pek fazla parası yok. Oldukça dikkatli davranıyor, biliyorsun?"

"Tedbirli. Hangi işi alacağı konusunda."

"Evet."

"Dono da öyle. Her zaman böyle değildi sanırım. Gençken biraz daha çılgındı."

"Sonra ne oldu?"

Omuz silktim. "Hapis. Son seferinde on yaşlarındaydım."

"Harbiden ne yaptın? Akrabalarınla mı kaldın?"

Hiç akrabamız yoktu. Bir buçuk sene boyunca koruyucu ailelerin yanında kalmıştım.

"Anahtarlar sende mi?" dedim.

Elana bir süre bana baktı ve sonra boş tabağı çimlerin üzerine koyarak ayağa kalktı. "Bekle." Çıplak topukları üzerinde yavaşça kamyonete yürüdü ve koltukta duran anahtarlara uzanmak için sürücü penceresinden içeriye eğildi ve uzunca bir süre öyle kaldı. Bakmamaya çalıştım.

Kendi etrafında bir balerin gibi döndü ve anahtarları bana attı. "Oraya kadar seninle geleceğim."

"Unut gitsin."

"Tüm yolu geri mi yürüyeceksin?"

Cevap olarak otobüse atlayacağımı söylemeye yeltendim ama bu kulağa yürümekten bile daha kötü geliyordu. Elana haklıydı. Sonuçta kamyoneti Gallison binasından üç sokak öteye park edecektik. Ona bu akşam Dono ile birlikte soyacağımız ofisin neresi olduğunu gösterecek halim yoktu.

"Yolda yakalanmamaya çalış," dedim.

Güneş gözlüğünü hafifçe aşağıya indirip, yeşil gözleriyle bana göz kırptı. "İçin rahat olsun." Daha sonra suratını astı. "Bir dakika. Harbiden sahte ehliyetim olmadığını mı sanıyorsun?"

Gerçekten de öyle sanıyordum.

Ama tıpkı Elana'nın zevkle ima ettiği gibi, tam bir ahmaktım.

7. BÖLÜM

Kendrick Haymes'in yaşadığı müşterek kat mülkiyeti binası*, Kraliçe Anne Tepesi'nde, Galer'in üzerindeydi. Yirmi sekiz veya otuz geniş daire; güneş, mahremiyet ve elbette kârlılığı maksimum oranda kullanabilmek için geniş bir H harfi şeklinde konumlandırılmıştı.

Saat sabah yediydi. Tüm komşuların muhtemelen evde işe gitmeye hazırlanıyor oldukları günün bu saati bir yere gizlice girmek için berbat bir zamandı. Fakat daha fazla beklersem, içeri giren ilk insan olma şansımı kaybedebilirdim.

Çapraz yan yolda ilerleyip birkaç kapı önce park ettim. Sabah nemliydi. Dedeme ait siyah sentetik kumaştan yapılma çanta, ceketimin altında sıcak bir dikdörtgen oluşturmuştu. Çantayı bir hafta önce, evde bulunan birçok su yollarından birinde, havalandırma

* Condominium: İştirak halinde maliklerin mülkün tamamına tesirli mülkiyet hakkı bulunan kat mülkiyeti niteliğindeki apartman dairesi.

ızgarasının altında bulmuştum. Dono, standart polis aramalarına karşı onu güzelce saklamıştı.

Binaya doğru geri yürürken mekanik bir çatırtı duydum ve park kapısı yükselmeye başladı. Son model bir Acura kısa rampayı hızla tırmandı ve hiç duraksamadan yol üzerinde gözden uzaklaştı. Tekrar kapanmadan önce eğilerek kapının altından içeriye daldım. İyiye alametti.

Kend'in ehliyetinde, dairesinin D8 olduğu yazıyordu. Garaj merdivenini bulup, yukarı çıktım. Dördüncü kat koridorunda in cin top oynuyordu. Zeminde, duvar kağıdıyla uyuşan koyu renk şarap kırmızısı bir halı vardı. Bu haliyle, kendi evimdeki tüm odalardan daha şık görünüyordu.

D8 numaralı daire koridorun sonundaydı. Diğer tüm dairelerde olduğu gibi krem rengi bir kapısı vardı. Ve yine diğer tüm kapılarda olduğu gibi Baldwin markalı, tek silindirli, maymuncuk korumalı yaysız kilide sahipti. Zili çaldım. Cevap gelmedi. Koridorda zilin çanlarını güçlükle duyabilmiştim. Bu da avantajıma kullanabileceğim bir diğer şeydi. Yüksek kaliteli bir daire aynı zamanda iyi ses yalıtımı anlamına geliyordu.

Dono'nun sentetik kumaştan çantasını açtım. İçinde güzelce yerleştirilmiş elastik ilmikler ve bir düzine anahtar halkası vardı. Her bir anahtar halkasında birçok anahtar asılıydı. Anahtarların hepsi kısa ve kalın uç kısımlarına doğru törpülenmiş çentiklerle doluydu.

Schlage, Kwikset, Master ve daha birçok marka ismine ve kilit çeşitlerine göre düzenlenmiş örnek anahtarlar. Baldwin halkasını çıkardım ve 8200 serisine uyan anahtarı aldım. Anahtar kilidin içine kaz yağına batırılmış gibi rahat girdi.

Koridor hâlâ sessizdi. Çantadan bir tornavida çıkardım, anahtarı biraz kanırttım ve tornavidanın kauçuktan yapılma tutacak kısmıyla hafifçe vurdum. Birkaç vuruş sonra kilidin içindeki dişliler değişim hattına güzelce oturdu ve anahtar yuvasında döndü.

İşin eğlenceli kısmı şimdi başlıyordu. İçeri adımımı attım ve kapıyı kapadım.

On saniye. Dairenin içerisindeki hava bayat ve kokusuzdu. Yirmi saniye. Tiz bir alarm çalmıyor. Kapıyı ardımdan kilitledim.

Giriş kısmı, bir kanepe ve üzerinde yarım düzine palto asılmış işlenmiş demirden bir palto askısı koyulabilecek kadar genişti. Asılı eşyalar arasında çoğunlukla erkek paltoları, deri ve mikrofiber kazaklar, doğaya meraklı pek çok kişinin alım gücünü aşacak Gore-Tex* marka kıyafetler vardı. Bir tane de koyu yeşil, şık bir kadın yağmurluğu gözüme ilişti. Onun Elana'ya ait olduğunu varsayarak, muhtemelen gözleriyle uyumlu olsun diye o ceketi seçtiğini düşündüm.

Küçük bir ihtimal de olsa dairenin sessiz bir alarmı olması mümkündü. Giriş kısmında buna işaret eden bir tuş takımı aradım fakat tek bulduğum şey tavan arasına sıkıştırılmış daha fazla kıyafet ve ayakkabı kutuları bulunan bir dolap oldu.

Evi oldukça ferahtı. Tahminimce iki yatak odası ve yaklaşık bin üç yüz metrekarelik bir alana sahipti. Ancak bu genişliğe rağmen içerisi bir koza gibi boğucu bir hissiyat veriyordu. Ses yalıtımı dışarıdan gelen tüm sesleri bloke ediyor ve küçük mahrem bir dünya sağlıyordu.

* Genellikle dağcıların ve doğa sporları yapanların tercih ettiği, su ve rüzgâra karşı dayanıklı kıyafetler üreten bir marka.

Kanepeden sonraki ilk eşya ince bir masaydı ve üzerinde bir tomar önemsiz posta vardı. Zarflar *Kendrick B. Haymes, K.B. Haymes* veya sadece İkametç*i* isimleriyle yollanmıştı.

İkametçi kelimesinin yarattığı kuru, anonim hissiyat Haymes ile olan münasebetimi özetliyordu. Meşhur ismi dışında tamamen belirsizdi. Kend cinnet geçirip kız arkadaşını öldüren, sonra da cehenneme giden tren için kendine bir bilet kesen vahşi bir zır deli miydi? Depresyon ve korkunun pençesinde işkence çeken melankolik bir herif miydi? Tahmin ettiğim kadarıyla bu da başka bir kurban şekliydi. Fakat hissedebileceğim en ufak acıma duygusu, Elana'nın kanatlarının hatırasıyla yitip gitti.

Kend'in, kız arkadaşı dışında başka arkadaşları da olmalıydı.

Telefonu bana birkaç isim ve telefon numarası vermişti. Belki buradan bir şeyler öğrenebilir ve ona en yakın olan insanların kim olduğunu bulabilirdim. Veya hayatına dair ufak parçaları birleştirip kendi kendime faydalı bir çıkarım yapabilirdim. Böylece ehliyetindeki o çarpık gülümsemenin arkasında ne gibi düşünceler olduğunu bulabilirdim.

Kafamda Willard'ın sesini duydum. "Bunun her şeyi açıklamaya yeteceğini mi sanıyorsun?"

Banyodan başladım ve ecza dolabını kontrol ettim. Kend'in mevsimsel alerjiler ve astım için Mantelukast reçetesi vardı. Elana'ya ait hafif bir antidepresan vardı. Terapi görürken bundan çok daha ağırlarını kullanmıştım. Dolaplarda Kend'in bipolar olduğunu veya tıkalı sinüslerden daha ciddi bir şeyle boğuştuğunu gösteren herhangi bir şey yoktu. Zavallı hergelenin intihara meyilli olduğuna işaret eden hiçbir şey yoktu. Elbette ilaçlarını çöpe atmaya karar vermediyse.

Oturma odasındaki alanın çoğunu sırmalı ipek kumaştan bir ayrılabilir koltuk kaplıyordu. Yana kayan geniş cam kapılar, dar bir balkonu açığa çıkartıyordu. Hakiki parkeden zemin, iki buçuk metre yüksekliğinde bir tavan ve patlıcan rengine boyalı duvarlar. Mobilyalar yere yakın ve şıktı. Sürmeli bağlantı ile duvara bağlanmış bir masa üstü camı gibi duran 80 inçlik düz ekran televizyonun mu yoksa diğer eşyalarının tamamının toplamının mı daha çok paraya mal olduğu bir muammaydı.

Her şey o kadar tertemizdi ki mutlaka düzenli olarak sağlanan bir temizlik hizmeti olmalıydı. Elektronik aletler bile parıl parıldı. Temizlikçilerin hangi günler ve hangi saatlerde buraya geldiğini merak ettim. Sabahın köründe ilk iş olarak buraya gelmeyeceklerini umuyordum.

Oturma odasında aynı zamanda, genişleme biriminin üstünde bir Macintosh dizüstü bilgisayar bulunan ceviz masa bulunuyordu. Ara çubuğuna dokundum ve karşıma parola ekranı çıktı. Şifreyi kırmak için bir yol bulmak adına bilgisayarı çalmaya karar vermediğim sürece, Kend'in e-postalarını kontrol etme şansım olmayacaktı. Bilişim işlerini polislere bırakmak daha akıllıcaydı.

Raflarda ve buzdolabının üstünde bazı fotoğraflar vardı. Duvardaki bir tanesi, annesi olduğunu tahmin ettiğim bir kadının Kend'i döndürüp kızıl, kıvırcık saçlarını savurduğu bir küçüklük fotoğrafıydı. Kend'in meşhur babası Maurice'e ait bir fotoğraf göremedim. Elana bir kısmı grup içerisinde, bir kısmı da gizlice çekilmiş olmak üzere yarım düzine fotoğrafta arz-ı endam ediyordu. Elana gizlice çekilmiş fotoğraflarda iyi, bakışlarını kameraya çevirdiği fotoğraflarda ise çarpıcı derecede güzel görünüyordu. Bazı suratlar birden

fazla parti fotoğrafında bulunuyordu. Telefonumla hepsinin birer fotoğrafını çektim.

Çalışma masasının çekmecesinde, ters duran başka bir fotoğraf daha buldum. Fotoğrafta yirmili yaşlarının ortalarında, gösterişli siyah elbiseler giyen iki beyaz kadın vardı. Sol taraftaki, kısa kesilmiş koyu bal rengi saçları olan kısa ama genç ve güzel bir kadındı. Diğeri ise daha uzun ve karanlıktı. Dudağının kenarında dikkat çekici bir ben vardı. Kadınlar abartılı bir şekilde göz kırpıyor ve ellerindeki şampanya kadehini fotoğrafı çeken kişiye doğru savuruyorlardı. İkisi de çekiciydi. Kendrick Haymes'in dahil olduğu sosyal sınıf böyle görünüyordu. Tüm erkekler zengin, tüm kadınlar güzel. Fotoğrafın altında muntazam, kadınsı bir el yazısıyla şöyle yazılmıştı: Bob'un düğününde Barr ve Tru.

İnce çekmecenin kalanı küçük not kâğıtları ve yapışkanlı kâğıt parçalarıyla doluydu. En üstteki kâğıtta, keçeli kalemle çizilen bir kalp içinde aynı el yazısıyla 'Gerçekten Harikasınız, Bayım' yazılmıştı. Elana'nın erkek arkadaşına yazdığı aşk notları ve Kend'in benzer şekilde cevap verdiği birkaç başka not. Notlar arasında şirin olanlar olduğu gibi, yüksek miktarda cinsel içerikli olanlar da vardı. Fakat hiçbiri bir özür mahiyetinde veya öfkeyle yazılmış gibi görünmüyordu. Belki de çifte kumrular sadece güzel notları saklamıştı. Bir çekmeceye tıkıştırılmış olsa da şirindi.

Telefonum titredi. Bill Eberley arıyordu. Eberley Taktik'ten Binbaşı Eberley. Büyük ihtimalle bana muhtemel işle ilgili haberler vermek için aramıştı. Ben karar vermeye çalışırken bir kez daha çaldı. Duvarlar muhtemelen yeterince kalındı.

"Evet," dedim, sesimi alçak tutarak.

"Van?"

"Kütüphanedeyim ama telefonunu kaçırmak istemedim."

"Tamam. Konuşmayı ben yaparım. Haberler iyi değil. Oregon eyalet polisleri ile anlaşmayı sağlayamadık. Bizi istiyorlar ama şubat, yıllık bütçelerine eklenti yapmak için çok geç bir tarihmiş. Olympia ile görüşmelerim hâlâ sürüyor ama pazarlık umutsuz görünüyor. Uzun lafın kısası, yakın zamanda fazladan istihdam kapasitemiz olacağını sanmıyorum. Üzgünüm."

"Bana hızlıca haber verdiğin için teşekkürler."

"Dediğim gibi, bu işler hızlıca artıp, eksilebilir. Oregon, fazladan SWAT eğitimi için sonradan uygun bütçe sağlayabilir. Ama o zamana kadar çoktan bir işe kapağı atmış olacağını tahmin ediyorum."

Diğer bir değişle, çalmasını umarak telefonuna bakıp durma. Tekrar teşekkür ettim ve telefonu kapattık.

Lanet olsun. İki kere lanet olsun. O işe farkına vardığımdan daha çok bel bağlamıştım. Fakat şu anda iş durumum üzerinde kafa yoracak durumda değildim. Kend'in dairesinde fazla vaktim kalmamış olabilirdi. Kend'in lanet olasıca üst düzey dairesinde.

Ana yatak odasına gittim. Oturma odasıyla aynı ebattaydı ve balkona açılan cam kapıları birebir aynıydı. Dekorasyon olarak, sanatsal bir şekilde hızlandırılmış fotoğrafçılık kullanılmış bir Japon sokağı, bir kumarhane zemini ve boş bir restorana ait büyük baskılı fotoğraflar çerçevelenerek mavi duvarlara asılmıştı. Kaliforniya Kralı yatağın yanında duran komodinin çekmecesinde, etiketsiz bir aspirin şişesinin içinde taze esrar yaprakları ile birlikte sigara kağıtları ve lekelenmiş çam sakızı buldum. Komodinin yüzeyine ve çekmecenin içine dikkatlice baktım. Devrilip yatmak kolay olsun diye bağımlılar neredeyse her zaman işlerini yataklarına yakın bir yerde görürler. Sakar bir şırınga kullanımına işaret edebilecek bir

iğne deliği veya çizik yoktu. Yumuşak tahtanın üzerinde hızlı bir şekilde bırakılan pipo benzeri bir şeye ait yanık izleri yoktu.

Elana'nın eşyaları şifonyere ve dolaba düzgünce yerleştirilmişti. Sade hatta neredeyse minimalist* yaşamıştı. Bunu anlayabiliyordum. Her birkaç yılda bir sürekli taşınmaya alıştığınız zaman, birçok eşyanızdan aslında kolayca kurtulabileceğinizi anlıyorsunuz.

Fark ettim ki, bulamadığım bir şey daha vardı. 9 milimetrelik hafif fişek kutusu, taşıma çantası veya silah temizleme ekipmanı yoktu. Kend, Glock marka silahını başka bir yerden mi araklamıştı? Ya da bir yerlere mi gizlemişti?

Koridorda ufak bir köpek havladı. Daha sonra daha yüksek ve heyecanlı havlama sesleri tam kapının önünden gelmeye başladı.

Kahretsin.

Köpekleri severdim. K9 köpekleri, orduda ekibimizin tamamının kıçını sayısız kere kurtarmıştı. Yine de bunların hiçbiri, beni bu köpeği yirmi metre öteye fırlatmayı istemekten alıkoymuyordu.

Köpeğin sahibi, koridorun diğer tarafından onu çağırdı. Küçük baş belası ise çene çalmaya devam ediyordu. Nihayetinde ayak sesleri ve sürüklenerek uzaklaştırılan köpeğin protestosunu duydum.

Burada daha fazla kalamazdım. Telefonla konuşurken duyulmuş olabilirdim. Veya komşular köpeğin Haymes'in dairesine gösterdiği ani ilgi hakkında kafa yormaya başlayabilirdi.

Kend'in dairesini uyuşturucular veya psikolojik stres belirtisi olan ilaçlar için aramıştım. Fakat zengin bile olsa bir insanı zıvana-

* Minimalizm, modern sanat ve müzikte kökeni 1960'lara dayanan, sadelik ve nesnelliği ön plana çıkaran akıma verilen isimdir.

dan çıkarabilecek başka etmenler de vardı. Romantik yaralar. Ailesel problemler. Bunu, birinci elden az çok tecrübe etmiştim.

Antik bir storlu çalışma masası ve onunla uyumlu bir dosya dolabı yatağın olduğu köşeyi kaplıyordu. Masanın üzerindeki faturaları didik didik aradım. Çoğunluğu standarttı. Bir banka hesap özeti ve bir arabaya ait resmî evrak buldum. Belki de Kend kendine yeni bir araba alıyordu. İsteseydi Willard'ın kart oyununa gelen züppelerin araçlarının hepsini alabilirdi.

Tekrar incelediğimde arabaya ait evrakın düşündüğümün aksine yeni bir satın alım için olmadığını fark ettim. İki senelik bir Porsche Panamera'nın satış kaydıydı. Kend, arabayı Torrance X. Broch isimli birine üç hafta önce devretmişti. Satış ücreti kısmında herhangi bir fiyat yazmıyordu.

Yakın tarihli banka hesap özetine göz attım. Belgenin çıktısı alınırken Kend'in hesabında iki yüz dolardan az bir meblağ varmış. Birikimlerinden eser yoktu. Belki başka bir hesabı vardı veya parasını başka bir yerde saklıyordu.

Meteliğe kurşun sıkan zengin bir adam. Otuz saniye önce Kendrick Haymes ile hiçbir ortak noktam olmadığını söyleyebilirdim. Fakat mümkün olan en çabuk tahlil neticesinde, finansal durumu en az benimki kadar vahim görünüyordu.

Dosya dolabı tam bir keşmekeşti. Darmadağınık banka ve kredi kartı belgelerinin olduğu gözü tam keşfetmiştim ki koridordan gelen sesler duydum.

"... gerekirse mahkeme kararıyla hallederiz, fakat ailenin durumunu göz önüne alınca..." dedi bir adam kısık sesle.

"Elbette. Müsaade ederseniz..." Anahtarlar şıngırdadı.

Korkunç bir durum. Köpeği şimdiden özlemiştim.

Kağıtları alıp, masanın yanında duran kanvas kumaştan* yapılma bir postacı çantasına tıkıştırdım ve hepsini sırtımdaki çantaya attım. Balkona çıkmak için yana kayan kapıyı açtığım sırada, anahtar ön kapının kilidinde çevrildi.

Dördüncü kat. Kend'in alt komşularının evde olmamasını ummak zorundaydım. Korkuluğun üzerinden atlayıp, kendimi aşağı sallandırdım. Ayaklarım üçüncü katın korkuluklarına değiyordu. Aşağı atladım ve hiç duraksamadan aynı şeyi bir kez daha tekrarlayarak ikinci kata indim. Daha sonra kalan üç metreden kendimi bırakıp, ara sokağa atladım.

Düşüşüm dizlerimi göğsüme kadar büktü ve darbeden ötürü beynime anında bir ağrı saplandı. Fakat bileklerimi burkmamıştım. Hızlıca dikey pozisyona geri döndüm ve her adımımda hızımı ve ciğerlerime çektiğim oksijeni arttırarak oradan uzaklaştım.

* Ön ve arka yüzü birbirine benzer, kalın yapıda dokunan çok kaliteli bir keten kumaş türü.

8. BÖLÜM

Kamyonete döndüğümde postacı çantasını yolcu koltuğuna fırlattım ve arabayı çalıştırdım. Apartman yöneticisinden Kend'in dairesinin kapısını açmasını isteyen adamı görmek istiyordum. Belki bir aile mensubu veya polis olabilirdi. Davanın Peninsula polisi tarafından uzaktan incelemeye devam mı edildiğini yoksa Seattle Polis Departmanı'na mı devredildiğini bilmek faydalı olabilirdi. Arabayla sokağın etrafında bir tur attım ve apartman girişini görebileceğim bir yere park ettim. Yağmur atıştırmaya başlamış ve hızlıca çiselemekten şakır şakır yağmaya geçmişti.

Kend'in sürüsüne bereket banka ve kredi kartı belgelerini düzenlemek biraz zaman almıştı. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağarken onları gözden geçirdim.

Belgeler ortaya bir resim çıkartıyordu. Kend'in maddi durumu karman çormandı. GLV diye adlandırılan yirmi bin dolarlık kocaman bir meblağ her ay banka hesabına yatıyordu. Depozitolar, elimdeki en eski kayıtlara kadar uzanıyordu. Bunun Kend'in vakıf fonu ol-

duğunu tahmin ediyordum. Onun için olumlu sayılabilecek tek şey buydu.

Para bankaya yatar yatmaz, nakit olarak çekiliyordu. Kend, geride kalan ayların hepsinde aylık harçlıklarının tümünü bitirinceye kadar büyük miktarlarda para çekmişti. Vakıf fonundan gelen paralar, genelde dört - beş gün içerisinde ortadan kayboluyordu.

Kredi kartı ekstreleri, onun bakkal alışverişinden kablolu televizyona kadar her şeyi kredi kartıyla ödediğini ve bu yüzden vaktinin tükenmesinin an meselesi olduğunu gösteriyordu. En azından, yaşadığı dairenin parası ödenmiş görünüyordu.

Yine de yeni bir araba aldığına veya benzin parası ödediğine dair bir işaret yoktu. Satmış olduğu Panamera, Kend'in tek arabası gibi görünüyordu. Hesap özetlerine tekrar göz attım. Birkaç hafta önce Kend yüz bin dolar değerindeki Porsche'sini sattığında, bankaya fazladan bir kuruş yatırmamıştı.

Kend'in parasını ateş gibi yakan şey ne olabilirdi? Uyuşturucu mu? Dairesinde uyuşturucu kullandığına dair bir işarete rastlamamıştım, üstelik bu hızla çoktan aşırı dozdan ölmüş olması gerekirdi. Satıyor olabilir miydi? Bu mümkündü. Belki de büyük meblağlarda uyuşturucu satın alıyor ve kazandığı parayı başka bir yerde aklıyordu. Fakat kredi kartlarını son limitine kadar kullanması niyeydi?

Binanın kapısı açıldı. Mavi takım elbise ve kravat giyen orta yaşlı, iri yarı bir adım dışarı çıktı. Hafif koşu sayılabilecek kadar hızlı yürüyordu. Kolunun altında, yağmurda ıslanmaması için üzerine kamburunu çıkararak eğildiği Kend'in dizüstü Mac bilgisayarı vardı.

Sert bakışları ve kaytan bıyıklarıyla bir polis gibi görünüyordu. Ama hiçbir polis delillerden yalnızca bir tanesini alıp, onu çıplak elleriyle taşımazdı. Onun eski bir polis.olduğuna kanaat getirdim.

İki araba önümdeki gri, dört kapılı Taurus'a binmek için yolun karşısına geçtiğinde, yağmur damlalarının bir nehir gibi aktığı ön camımdan ona daha yakından bakma şansı buldum. Bronz kellesindeki kel kısmı kapatmak için yana taradığı açık kahverengi saçlarıyla, iyice yuvarlak bir görünüm alan kafası da en az vücudu kadar tombuldu. İhtiyarlayan bir kolej koşucusu gibi şişman ama güçlü görünüyordu. Tombul göbeğini direksiyonun arkasına geçirdi ve Taurus gözden uzaklaşmaya başladı.

Kend'in finansal belgelerini, monogramlı* postacı çantasına geri koymaya başladım. Çanta boş görünüyordu, zaten o yüzden onu almıştım. İçinde yarıya kadar açık fermuarlı bir cep vardı. Cebin içerisinde, dörde katlanmış büyük bir kâğıt vardı. Kâğıt, bir ozalit şablon gibi cilalı ve kalındı. Açtım.

Bir alarm sistemi için şablondu.

Kenarlarında alarm sisteminin nasıl alt edilebileceğini gösteren küçük notlar vardı.

Genç mirasyedi Kendrick Haymes, bir anda çok daha ilginç bir kişi olmuştu.

Elbette şablonun Kend'in monogramlı çantasından çıkmış olması, ona ait olduğu anlamına gelmiyordu. Elana hırsız alarmlarına çok daha aşina olan bir kişiydi. Ona mı aitti? İkisinin miydi?

Alarm oldukça karmaşıktı. Şemaya hızlıca göz attığımda fiziksel bağlantıya ve kablosuz alanlara sahip gereğinden fazla güç kaynağı tespit ettim. Aşılması en zor alarm sistemi değildi ama Radio Shack'ten hediye gelen 'evde kendiniz kurun' türü ucuz saçmalıklardan da değildi.

* Baş harflerle yapılan desen. Genellikle kişinin isminin baş harfleri kullanılarak o kişiye ait bir eşyaya iyelik katmak için.kullanılan bir tür logo.

Nereye kurulmuştu acaba? Tasarımın ticari bir bina veya birbirine bağlı birçok küçük bina için amaçlandığını tahmin ediyordum. Bir firma ismi veya seri numarası yoktu. En altta beyaz şeritli boş bir alan vardı, belki de bu balmumlu garip kâğıda baskı yapılırken gizlenen bu alanda bu bilgiler vardı.

Kend, Elana veya ikisi birlikte karakalemle not alınan bu talimatları uygulayarak mekâna giriş yapmışlar mıydı? Eğer öyleyse soyguna dair bir polis kaydı oluşturulmuş olması gerektiğini varsaymalıydım. Ama o raporlara erişimim olmadan soygunu bu şemayla bağdaştırmak zor olacaktı.

O polis raporlarına nasıl ulaşacağımı biliyordum. Ya da kimin benim için ulaşabileceğini.

Kamyonetin havalandırması camlardaki buğulanmayı gidermek için uğraşırken, ben de Kend ve Elana'nın fotoğraflarındaki yüzleri, onların sosyal medya hesaplarında bulabildiklerimle karşılaştırmaya çalışıyordum. Birkaç eşleşme bulmuştum. Bal rengi saçları olan neşeli kadın Barrett Yorke idi, yüzünde beni olan uzun arkadaşı ise Trudy Dobbs idi. Barrett'in partilerin bazılarında arka planda boy gösteren Parson isminde bir de kardeşi vardı.

Arkadaşlarının ölüm haberini aldıklarından şüphe yoktu. Kend'in ölüm haberi, geçen akşam haberlerde, kullanılan kelimelere oldukça dikkat edilerek paylaşılmıştı. Spiker, Forbes kaynaklarına göre Kend'in babası Maurice'nin Seattle'ın en zengin on insanından biri olduğunu söylemişti. Ve telefonumda yaptığım hızlı bir kontrol, bana sosyal medya dünyasının söylentilerle çalkalandığını gösterdi. Söylentilerden bir tanesi Kend ve Elana'nın o gece ormanda gizlice öldürülen düzinelerce insandan sadece ikisi olduğunu iddia ediyordu.

Barrett, Trudy ve Parson'a bir toplu mesaj yolladım.

"Benim adım Van Shaw. Elana'nın bir arkadaşıyım. Onları kulübede bulan kişi bendim."

Ondan sonra bir mesaj daha attım:

"Orada başka birileri daha vardı."

Bu onların ilgisini çekmezse, daha kesin konuşmak zorunda kalacaktım. Belki de kendi korkunç söylentimi yayardım. Bir ayıyla ilgili, olağanüstü bir söylentim vardı.

9. BÖLÜM

Belltown'a vardığımda yoğun sabah trafiği bir tırtıl şeklini almıştı. Son dört sokağı vücut koruması, silahlar ve geri kalan tüm şeyleri içeren tam teçhizat savaş envanteri içinde sürünerek geçseydim bile, Dodge'la ilerlediğimden daha hızlı ilerleyebilirdim.

Kamyoneti her zamanki gibi bardan üç sokak ötedeki bir garaja park ettim. Sabah yağmuru henüz dinmemişti. Ceketime sıkıca sarındım ve işe yetişmeye çalışan insanlar ve mağaza tenteleri altında yağmurdan korunan Pike Place ziyaretçileri arasında Batı Caddesi'nden hızlı adımlarla yürüdüm.

Sadece her köşeyi kendine mesken edinen dilenciler oldukları yerde kalmıştı. Cebimde kalan son parayı dişlerinden daha derin kırışıklarla dolu yüzünü eski bir eşarpla örten yaşlı bir kadına verdim. Elinde, dört tane çocuk yazan bir karton tutuyordu. Bunun dört tane çocuğu olduğunu ve parayı onlar için kullanacağı anlamına mı geldiğini yoksa tamamen palavra olduğunu ve bağışımın kadının bir sonraki içki şişesine mi katkı yapacağından emin değil-

dim. Her halükârda bir dolar pek bir fark yaratmazdı. Ateş başında bir yudum malt likörü.

Morgen'in kapısı Lenora'dan yarım cadde aşağıdaydı. Açık yeşil renkliydi. Kapının üzerinde veya etrafında barın ismini söyleyen hiçbir tabela yoktu. Bar öğle vakti açıldığında, Luce veya çalışanlarında biri kapıya bir sandviç tabelası asıp, müşterileri doğru yöne yönlendirirdi.

Kapıyı çaldım. Cevap yoktu. Luce muhtemelen barın arkasında, çalışırken her zaman takındığı verimli çılgınlık içerisinde sağa sola koşturuyordu. Pirinç tokmağa asıldım ve kapı açılınca şaşırdım.

Kalın tavan kemerleri yıpranmış tahta masa ve sandalyeleriyle Morgen'ın çoğunluğu büyük, geniş tek bir odadan oluşuyordu. Tepe lambaları kapalı olduğu için içerisi kasvetli görünüyordu. Duvarlar ve zemindeki çam ağacı kaplama siyaha boyalıydı. Toz zerrecikleri, yüksek pencerelerden giren hafif ışıkta etrafta uçuyordu.

Kapıdan en uzak masada, yarısı gölgelerin içinde kalan bir adam oturuyordu. Bir tutam siyah sakalı seçebiliyordum ama yüzünün geri kalanı yıpranmış pamuk kapüşonunun altında saklanıyordu. Kapüşonunun altında koyu mavi yün bir ceket giyiyordu. Önündeki tabakta barın mutfağından alınmış, yarısı yenmiş görünen bir tavuk kanadı tabağı duruyordu. Luce odada değildi.

"Hey!" dedim.

Adam cevap vermedi. Elleri masanın altında, görünmeyecek bir yerdeydi. Suratı Asyalı gibi duruyordu ama sadece çenesi ve ağzından çıkartması zordu. Oturduğu kanepenin yanında, yerde duran kocaman bir çanta vardı. Tıka basa dolu ve aşırı kullanımdan ötürü lekelenmiş ve solmuştu.

Sokakta yaşayan bazı insanlar, sabahları Morgen açılmadan önce Luce'un onlara ayırdığı yemekleri ve bozuk paraları almak için buraya uğramayı adet edinmişti. Eğer sarhoş veya kafaları güzel değilse, Luce genelde onlara verecek erzak bulurdu.

Fakat onlardan birini barın içine davet ettiğini daha önce hiç görmemiştim. Luce neredeydi?

"Evde kimse var mı?" diye seslendim. Arka odalardan cevap gelmedi.

Huş ağacından yapılma, açık renkli bar tezgahına doğru yürüdüm. Barın arkasındaki duvara bir duvar kilimi asılıydı. Morgen'a ismini veren, denize doğru at süren çıplak bir kadına ait bir orta çağ resmi. Yürürken kapüşonlu adamdan gözlerimi ayırmadım ve o da sessizlik içinde beni izlemeye devam etti.

"Bir ismin var mı?" diye sordum.

Başıyla onayladı. Elleri hâlâ masanın altındaydı.

"Bu da bir başlangıç," dedim, barın arkasına geçerek. Luce tezgâhın altında bantlanmış bir polis copu bulundururdu. Albie aynı noktada on yıllar boyunca Louisville Slugger marka bir beysbol sopası barındırmıştı. Çelik cop hem onun mirasına bir saygı niteliğindeydi hem de bir ilerlemeydi. Yirmi santimlik kabzası kendi boyunun üç katı kadar bir alana bileğin ufak bir hareketi ile etki edebildiği için beysbol sopasından çok daha etkiliydi. Onu almak için uzandım.

Cop gitmişti. Bantların gevşek kısımları parmak uçlarıma yapıştı.

Sakal, bir gülümsemeyle hareket etti. Sol eli yukarıya kalkarak bir tavuk kanadı aldı ve mavi peynir sosuyla dolu plastik kapa bandırdı.

"Şunları bitirmeme izin ver..." dedi ağzı yemekle dolu bir şekilde, "Beni vurmadan önce."

Sesi tanıyordum. Ve çok giyilmekten orijinal rengi derme çatma bir griye dönen savaş botlarını gördüm.

"Pak?" diye sordum.

"Merhaba, Çavuş."

Leonard Pak, Afganistan'da görev yapan Yetmiş Beşinci Muhafız Alayı'nda bir uzmandı. İkinci görevinde, benim önderlik ettiğim müfrezeye kayıt olmuştu. Leo, silah arkadaşlarıyla çalışma ritmine diğerlerinin çoğundan daha hızlı adapte olmuştu. Zeki biriydi ve keskin nişancı tüfeğiyle muazzam bir nişancı olduğunu kısa sürede herkese gösterdi. Evine sağ salim dönen tüm askerlerim için mutlu olduğum gibi, onun adına da sevinsem de öyle birinin ekibimden ayrılması beni üzmüştü.

"Kahretsin!" dedim ve barın öteki tarafında geçtim. Benimle tokalaşmadan önce ellerini pantolonuna sildi.

"Ödünü patlattığım için kusura bakma," dedi, "Ama içeri girip beni gördüğündeki yüz ifaden..."

Leo, kapüşonunu tamamen çıkarttı. Mürekkep karası saçları, omuzlarına değecek kadar uzamıştı. Yüzü, hâlâ hatırladığım gibi geniş ve kare şeklindeydi fakat gözlerinin etrafında birkaç yeni kırışık oluşmuştu. Benning kışlasında iki kızı kendine sırılsıklam âşık edecek kadar yakışıklıydı. Bir deri bir kemik kalan suratına bakılırsa, son zamanlarda pek ev yemeği yeme şansı bulamamıştı.

Kanepede onun karşısına oturdum. Yakından bakınca yün ceketindeki defolar iyice kendini belli ediyordu. "Seni içeri Luce mu aldı?"

"Seksi sarışın mı? Ona seni nereden tanıdığımı söyledim. Bana ispat ettirdi. Çantamdan sefer konuş tablolarını çıkartıp, gösterdim." Sırıttı. "Ve ona biz Kabul'deki Yüksek Önem Arz Eden Hedefi çıkartırken, onun karılarından birini, sana saldırınca nasıl bayılttığını anlattım."

Tanrım. "Ondan özür diledim."

"Bunu sarışın kıza anlattım. Kadın bayılmıştı ama sen yine de biz oradan topuklarken ondan özür dilemiştin." Omuz silkti. "Bizi o çılgın kaltağı vurmaktan kurtarmıştın."

Tüm hikâyeler arasında Leo anlatmak için bunu seçmişti.

"Sakalın güzelmiş, Pak."

"Peh. Hâlâ seninkilerden güzel."

Haksız değildi. Yüzümün sol tarafı tekrar birleştirildiğinden beri, sakal uzatma girişimlerim faciayla sonlanıyordu.

"Beni burada nasıl buldun?" diye sordum.

"Bir keresinde bana ve Johnny Hargreaves'e Pike Place yakınlarında bir yerlerde babana ait bir bar olduğundan bahsetmiştin. Düşündüm ki, neden olmasın, birkaç kapı çalıp etrafta olup olmadığını bulabilirim."

"Dedeme," diye düzelttim otomatikman. "Müfreze ofisinden bana mesaj bırakmalarını isteyebilirdin. E-postam onlarda var."

Leo'nun gözünün etrafındaki kırışıklar derinleşti. "Artık o taraklarda bezim yok, Çavuş," dedi. Ne kastettiğini sormaya fırsat bulamadan önündeki boş tabağı ittirdi. "Bunlar harikaymış, adamım. Artık burada mı çalışıyorsun?"

Kafamı salladım. "Artık ailemin yeri değil. Sadece arada bir yardım ediyorum."

"A-ha." Kafasıyla barın arkasını işaret etti. "Sen ve o?"

"Evet," dedim. "Ben ve o."

"İşin yaver gitmiş. Ordudan ayrılalı çok olmadı, değil mi? Saçın hâlâ sıradan."

"Ocağın ortasında. Sen ayrılalı ne kadar oldu?"

"Bir seneden biraz fazla." Bunu sanki süre onu şaşırtmış gibi söyledi.

"Evine döndün mü?" Leo'nun, Utah'tan olduğunu hatırladım. Annesi Güney Kore'den göçmüş ve babası orduda tam otuz beş sene görev yapmış. Leo da bu yüzden askere yazılmış.

"Ayrıldıktan sonra bir süre orada kaldım." Leo ayağıyla yerdeki sırt çantasını dürttü. "Sonra biraz yürüyüşe çıktım."

"Salt Lake'ten Seattle'a kadar?"

"Doğrudan değil. Önce Medford'a gittim."

"Artık otobüs dedikleri bir şey var," dedim.

"Bindim. Mecbur kalınca." Yarı yarıya gizlediği gülümsemesi tekrar belirdi.

"Seattle'a sadece beni bulmak için gelmedin," dedim.

"Yok. Hazır kuzeye gelmişken, yolculuğun bir sonraki ayağına geçmeden önce seni bir yoklayayım dedim. Hoş bir şey, biliyor musun? Orada huzurluyum." Gözleri önce barın kapalı kapısına, sonra da depoya giden kapıya yöneldi. Sonra tekrar bana döndü.

"İstersen, kapıyı açabilirim," dedim.

"Nasıl yani?"

Ellerimi açtım. "Tüm mekânı görebileceğin bir masa seçmişsin. Giriş-çıkışı gözetleyebileceğin. Ki geldiğimden beri bunu yapmaya devam ediyorsun. Kendinde misin, Leo?"

Bakışlarıma cevap verdi. Kaşlarının altındaki kaslar gerildi.

"İyi günlerim de var kötü günlerim de," dedi en sonunda.

"Bunu gayet iyi anlayabiliyorum."

Arka odalardan bir gürültü geldi. Leo aniden kıpırdandı. Sesin caddeye açılan ambar kapısının kapanmasıyla çıktığını biliyordum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye seslendim Luce'a. Halledebileceğini söyleyerek seslendi. Leo'nun sağ eli tekrar gözden kayboldu.

Ona baktım. "Gidiyor musun?"

Süklüm püklüm bir şekilde gülümsedi. "Güvenlik önlemi," dedi, elini kaldırıp Kubotan* marka kendini savunma çubuklarını andıran ama daha büyük ve ağır otuz santimlik demir bir çubuğu gösterdi. "Silah veya bıçak taşıyamıyorsun. Polisler seni indirmek için can atarken, olmuyor."

Luce odaya girdi. Ayağa kalktım ve Leo da aynı şeyi yaptı. Botlarla birlikte boyu sadece bir yetmiş beşti, fakat kalın yün ceketi halihazırda kaslı olan vücudunu daha da iri gösteriyordu.

"Selam," dedi Luce. Çalışma kıyafeti olan siyah pantolonunu ve önü iliklenen beyaz gömleğini giymişti. Aslında bir erkek gömleğiydi ama o çalışırken kimsenin bunu tahmin etmesi olanaksızdı. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Sabah saat dokuz olsa bile siz ikiniz çoktan ikinci biralarınıza geçmişsinizdir diye tahmin ediyorum."

"Lanet olsun!" dedim, Leo'ya dönerek. "Elimizin altında koskoca bir bar var ve ben sana bir bira bile ikram etmedim."

"Boş ver," dedi Leo. Hızlıca çantasını yerden aldı ve demir çubuğu kılığına koydu. Saklamak için güzel bir yerdi. Hem biri üzerini

* Bin dokuz yüz altmışlı yıllarda, Soke Takayuki Kubota tarafından kurulan ve kendini savunma amaçlı anahtarlık boyutunda aletler tasarlayan bir firma.

ararsa çantaya koyulan bir destek gibi görünecek hem de ulaşmak için kolay bir yerde duracaktı.

"Tavuklar için tekrar teşekkürler," dedi Leo, sırtına çantasını geçirmek için debelenirken.

Luce kafasıyla onayladı. "Yeterince yedin mi? Ben gecikiyorum ama Van ızgaraya ikiniz için de bir şeyler atabilir."

"Ben iyiyim" dedi Leo, kapalı yeşil kapıya bakarak.

Leo ile yalnız konuşmak istiyordum. İddia ettiğinin aksine içimden bir ses Seattle'a benimle görüşmek için geldiğini söylüyordu. Fakat öyle garip davranıyordu ki, gerçek sebebi söylemeden kapıdan sıvışacağı izlenimine kapılmıştım.

"Bekle biraz," dedim.

Luce'u arka tarafa götürdüm. Onun hoş ve şaşırtıcı derecede kadınsı ofisine girdik. Barı işletirken keyfini çıkarmaya çok az zaman bulabilse bile, ofisin duvarlarını leylak desenleriyle kaplatmış ve Morgen'deki etkinliklere ve arkadaşlarına ait fotoğraflarla dekore etmişti. O anda bana Kend ve Elana'nın geride bıraktığı fotoğrafları hatırlattılar ve bu karanlık düşünceyi hızla aklımdan uzaklaştırdım.

Luce benim bir fotoğrafımı çerçeveleterek bilgisayarının üzerindeki bir rafa koymuştu. Deniz aşırı bir ülkede görevdeyken o istediğinde bu fotoğrafı taratıp ona postalamıştım. Bu fotoğraf Kabul'de Eggers Kampında, Leo'nun ona anlattığı baskından kısa bir süre önce çekilmişti. Üzerimde kamuflajım ve askeri ekipmanım vardı ama başlığım takılı değildi. Bir Humvee*'nin tepesine

* Çok amaçlı, dört çekerli, yüksek performanslı bir askerî araç.

oturmuş, yüzümün yaralı tarafı görünmeyecek bir açıda, yüzümde aptal bir gülümsemeyle kameraya bakıyordum.

"Leo, onun hikâyesini teyit ettirdiğini söyledi," dedim.

"Evet."

"Yine de..."

"Yeterince dikkatliydim, Bay Çocuk Koruma Vakfı." Portatif polis copunu arka cebinden çıkardı.

Önce Leo, şimdi de Luce. Bugünlerde herkes Ninja gibi silahlı dolaşıyordu.

"Güzel," dedim ve öne uzanıp onu öptüm.

Öpüşmemiz sona erdiğinde Luce'un yüzü kızarmıştı. Fikrimi değiştirmeden önce konuştum.

"Leo dışarı çıkıp, kafasını sokabileceği bir yer arayacak. Sokakta," dedim.

Başıyla onayladı. "Bu akşamki planlarımızın değişebileceğini düşünmüştüm. Onu eve davet edecek misin?"

"Eğer isterse. Sormak zorundayım."

"Evet. Tamam." Abartılı bir şekilde nefes verdi. "Sanırım Bellefleur'den aldığım iç çamaşırını sana başka zaman göstermem gerekecek."

"Tanrım."

Luce güldü ama kaşlarından birini kaldırdı. "O arkadaşın, değil mi? Demek istediğim, ona güveniyor musun? Biraz gergin görünüyor."

Birlikte görev yaptığım her Muhafız'a güveniyordum. Yaptığımız işte dünyada en iyisi olmamızın sebeplerinden biri de buydu.

"İyi bir adam," dedim. "Ve belki söyleyeceklerini dinleyecek birine ihtiyacı vardır. Ona yemek verdiğin için teşekkürler."

"Başka bir akşam, o zaman."

Onu bırakmak için kendimi zorladım. "Tahmin bile edemezsin."

Ana salona dönerken vaat dolu gülümsemesi bana eşlik etti.

Luce ile planladığımdan daha çok dakika harcamıştım. Leo huzursuzluğuna yenik düşüp, bardan ayrılmış olabilirdi. Fakat hâlâ oradaydı, lekeli pencere camlarını dikkatle inceliyordu.

"Benimle takıl," dedim ona. "Görmem gereken bir arkadaş var. Sonra seni benim eve yerleştiririz. Orada kalabilirsin." Sıradan bir ses tonuyla söylemek istemiştim ama sesimde bir müfreze çavuşunun tınısı çıkmıştı. Leo'nun da bunu fark ettiğinden emin değildim.

"Senin için sorun olmaz mı?" dedi.

"Tabi ki, olmaz. 'Horoz' denildiğinde gözünün önüne kümeste gezinen bir hayvan gelmeyen biriyle konuşmak benim için de iyi olacak."

Homurtuyla kısa bir şekilde güldü. "Tamam, canı cehenneme. Hadi gidelim."

Dışarı çıkarken depoda Saw'un Portöründen bir kasa alıp kaldırdım ve Luce'a bir not bıraktım: Sana bira ve çok daha fazlası için borçluyum. Borcumu ödemek için sabırsızlanıyorum.

10. BÖLÜM

Hollis Brant, Francesca isimli sürat teknesini, diğer benzer yüzlerce eğlence gemisi gibi Shilshole Koyu'nun en büyük marinalarından birine demirlemişti. Yağmur damlaları gemilerdeki pirinç tezhipler ve alüminyum direkler üzerinde vızıldıyordu. Rıhtımdaki kaplamaların kavisli olduğu yerlerde su birikintileri oluşmuştu. Yürürken adımlarımız, sırılsıklam ahşapta tokat sesine benzer sesler çıkartıyordu. Yanlarından geçerken, Leo benim bir iki adım arkamda kalıp tüm gemileri gözüyle taradı. O kadar tetikteydi ki, bakışları sırtımdan geçerken hissedebiliyordum.

Kızak numarasını biliyordum ama tekneyi daha önce görmemiştim. Hollis'in tüm tekneleri, kendisinden önce kaç aracın gelip geçtiğini bilmenize yarayacak bir Roma rakamı olmaksızın Francesca olarak adlandırılmıştı. Hollis bir keresinde isimlerin yanına sayı yerleştirmenin, bir bayana yaşını sormaya benzediğini söylemişti.

Francesca'nın vücut bulan en son temsilcisi on beş metrelik bir Carver*'dı. Yaklaşık on yaşında olduğunu tahmin ediyordum. Kendisinden önceki, Nixon çağından kalma Chris Craft'tan çok daha gösterişliydi. Fakat karakter sahibi olma konusunda bir kademe aşağıda kalıyor olabilirdi.

Geminin gövdesine elimle tıkladım ve geminin kıç tarafındaki kabin kapısının gürültüyle açıldığını duydum.

"Tanrı aşkına, içeri gelsene!" diye seslendi Hollis. "Yağmur yağıyor, fark etmedin mi?"

Leo ve ben yüksek birer adım atarak teknenin tırabzanına tırmandık ve geminin kıç tarafındaki etrafı çevrili güverteye gitmek için yan dönerek adımlarımızı sürüyerek ilerledik. Leo, dar alandan geçebilmek için sırt çantasını çıkartmak zorunda kaldı.

Hollis sağ elimi tokalaşmak için sıkarken, diğer elimle de başlığımdaki suyu sıktım. Yuvarlak yüzü ve uzun, kaslı kollarıyla Hollis, bana bir orangutanı anımsatan turuncu bukleleri olmadan da bir maymun gibi görünmeyi başarabilirdi. Üzerinde bir madras** şortu ve ben anaokuluna başladığım zamanlarda yeni sayılabilecek mavi-beyaz çubuklu bir Bally-Mena United forması vardı.

"Hollis Brant, Leo Pak," dedim.

"En sonunda ziyarete geldin," dedi Hollis. Abartılı bir reveransla bizleri kabine davet etti. İçeri girdim. Leo ise açık kapının önünde beklemeye devam etti. Ana salon, tik ağacı marangozluk ve bronz deri kanepelerden oluşan bir sergiydi. Tekne yeni olduğu için yüzeyler de parlak ve lekesizdi. Hollis'in evi olduğu için de oldukça dağınıktı.

---

* Lüks bir yat/tekne markası.
** Çubuklu/pamuklu kumaş.

Hollis teknede yaşıyor ve bazen yine teknede çalışıyordu. Bir hırsız ve kaçakçıydı. Yaptığı işler Dono'nunkiler kadar doğrudan doğruya hırsızlıkla bağlantılı ve Willard'ınkiler kadar şiddete meyilli olmasa da Hollis alın teriyle yaşayan bir vatandaş olmaktan hâlâ çok uzaktaydı.

"Havalıymış," dedim.

"Öyle, değil mi?" dedi Hollis. "Onu bir de rüzgâr yelkenleri şişirdiğinde görmelisin. Sizi gezdireyim."

"Ben burada bekleyeceğim," dedi Leo, kafasını kıç tarafındaki güverteden uzatarak.

Hollis bana kafası karışmış bir ifadeyle baktı. Başımla onayladım. Leo'nun dışarıda kalması, Hollis ve benim lafımızı sakınmadan iş konuşabilmemize olanak sağlayacaktı. Katlanmış alarm şablonunu postacı çantasından çıkardım ve çantayı dışarıda Leo'nun sırt çantasının yanına koydum. Leo bir sandalye çekti ve camlardan tüm rıhtımı gözetleyebileceği bir noktaya oturdu.

Hollis beni etrafta gezdirdi ve ben de lüks kamaralar ve motorları gördükçe onaylayan sesler çıkardım. Hangi kompartımanları kaçakçılık için kullandığını merak ediyordum ama sormadım. Kötü etki.

"Oradaki, arkadaşın," dedi Hollis yavaşça, ana kabine geri çıkarken. "Onun da bir asker olduğu yönündeki tahminim doğru, değil mi? En azından eskiden."

"Bugün Morgen da çıkageldi," dedim. "Onu üç-dört senedir görmemiştim."

"Tıpkı senin gibi sağ salim eve dönmüş. Bu tanrının bir lütfu."

"Diğer alternatiften daha iyi."

"Eğer isterseniz, kahvenin altını açmıştım. Ya da daha sert bir şeyler içmek isterseniz?" Tercihimi kahveden yana kullandım ve Leo'ya da bir kupa götürdüm. Başıyla onayladı ve yağmuru izlemeye geri koyuldu.

Hollis yarı yarıya katlanmış bazı çamaşırları sandalyelerden birinin üstünden aldı ve oturdu.

"Mesajını aldım," dedi. "Willard'la ilgili ne söyleyeceksin?"

Ona Elana'nın makus talihinden bahsettim. Hollis dedemin en yakın arkadaşıydı ve Willard'ı yeterince yakından tanıyordu. Her yerde bir tanıdığı var gibi görünüyordu.

"Zavallı hergele," dedi Hollis, "Ve o lanet olası zavallı çocuklar."

"İşin özeti gerçekten de dediğin gibi."

"Sen ve Bayan Elana, birbirinizi tanıyordunuz. Ya da yanlış mı hatırlıyorum?"

"Hayır, doğru hatırlıyorsun."

"Ah. O zaman benden şimdi ne yapmamı istiyorsun?"

"İki şey. Öncelikle Elana ve Kend için polis kayıtlarını istiyorum. İçlerinden bir şey çıkmayabilir ama kontrol etmekte fayda var. Elana'nın hikâyesini biliyoruz. Kend'inkini bilmiyorum." Belki de Kend'in alarm şemasıyla planladığı şey onun ilk soygunu değildi.

Hollis, nasırlı çıplak ayaklarıyla yere dokunarak yuvarlak sandalyeyi sağa sola çevirdi. "Oh, sanıyorum bu, kocaman dostumuza söylemem gereken bir şey değil."

"Evet." Willard, ona Elana'nın hayatını araştırdığımı söylemeden de yeterince yasa boğulmuştu. "Elana Coll ve Kendrick Haymes." İsimlerini Hollis için heceledim.

"İkinci istediğin şey ne?"

Şemayı açtım ve görebilmesi için masaya serdim.

Hollis ıslık çaldı. "Bu tür şeyleri sen ve deden kadar iyi bilmem. O bir büyücü değil miydi? Fakat bu bana ciddi bir iş gibi göründü."

"Endüstriyel," dedim, "Ve pahalı."

"Ne için?"

"Soru zaten bu," dedim. "Kurşun kalem notları, bana birinin sisteme sızmaya çalıştığını söylüyor. Ama hiç kullanıldı mı ya da başarılı olundu mu, bilmiyorum. Şuradaki sıfırların nasıl yapıldığına ve kablosuz frekansların nasıl bağlandığına bakarsan tasarım Amerikan gibi görünüyor ama soygunun bu ülkede olduğundan bile emin değilim."

"Ve sormamda sakınca yoksa, bu kimin içindi?"

"Bunu Kend Haymes'in dairesinde buldum."

"Harbiden mi?" Bana baktı. "Bunu Willard'a söylememe kararımız isabet olmuş."

"Öyle."

Sağanak yağmur bir teknenin içinde her zaman daha farklı duyulurdu. Cam elyafı oyuğun kabuğu ve tik ağacından süslemeler, rüzgârın ritmiyle birlikte nazik bir davul sesi oluştururdu.

Hollis parmaklarının ucuyla şemanın köşelerine dokundu. "Bu bir ozalit kopya mı?"

"Sanırım ozalit kopya kâğıdı. Belki de bu da bununla alakalıdır."

"Öyleyse yakın zamanda büyük bir işletmeye alarmı sabote ederek yapılan bir haneye tecavüz veya soygun girişimi olmuş mu, onu öğrenmek istiyorsun. Belki Amerika Birleşik Devletleri'nde, belki de değil. Bu oldukça geniş bir alan."

"Bunun zor olduğunun farkındayım."

"Geniş bir alan dediysem, yapılamaz demedim. Öncelikle yerel kaynakları kontrol ederek başlarız ve eşleşen bir şeyler olup ol-

madığına bakarız. Eğer çok şey bulabilirsek, bu iyi de olabilir, kötü de. Seattle Polis Departmanı'nı mı, King County*'i mi yoksa Eyalet polisini mi tercih edersin?"

"Hadi ordan."

"Zaman kötü, evlat. Kimseye zararı dokunmayacağı sürece, her yerde fazladan birkaç dolar kazanmak isteyecek bir arkadaş bulmak mümkün."

"Fazladan birkaç dolar dediğin, aşağı yukarı ne kadar ediyor?"

"Polis raporları, biraz pazarlıkla sayfa başı bir dolardan fazlaya gelmez. Ama diğeri hakkında emin değilim. Şu şema."

Kamyonette benzin parası veya başka türlü acil durumlar için sakladığım ellilik tomarını yanıma almıştım. Rüşvet de bu başka türlü acil durumlar arasında sayılırdı.

Tomarı Hollis'e fırlattım. "Burada beş yüz papel var. Eğer daha fazlasına ihtiyacın olursa, haberim olsun."

Mutlu bir şekilde kendine ikinci bir kahve doldururken, telefonum titredi.

"Bay Shaw'la mı görüşüyorum?" Kadın sesi. Çok az bir aksan var. Belki İngiliz.

"Doğrudur."

"Ben, Maurice Haymes'in ofisinden Carissa Lee'yim, beyefendi. Bay Haymes sizinle en yakın zamanda görüşmeyi arzu ediyor."

Maurice Haymes. Merhum Kend'in babası. Eğer Kanal 3 haberleri araştırmasını doğru yaptıysa, Seattle'daki en zengin on ikinci adam.

* Amerika'nın başkenti Washington'da bir eyalet.

"Yarın sabah saat dokuz sizin için uygun mudur?" diye devam etti, böyle bir teklifi reddetmenin mümkün dahi olmadığını ima etmeyi başararak.

"Sanırım programımı yeniden ayarlayabilirim," dedim.

"Harika," dedi. "Ofislerimiz Columbia Kulesi'nde. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Seattle'daki herkes nerede olduğunu bilirdi. Columbia Kulesi, Los Angeles'ın kuzeyindeki en yüksek binaydı. Şehir merkezinde, bir sokağın neredeyse hepsini kaplıyordu.

"Otuz dördüncü kattayız," dedi asistan. "Girişteki resepsiyon masasına isminizi vereceğiz."

Ukala bir tavırla kadına etkinliğin takım elbise kuralı olup olmadığını sorma ihtiyacımı bastırdım ve orada olacağımı söyledim. Bana tekrar teşekkür etti ve anında hat kesildi. Verimli.

"Kimdi?" diye sordu Hollis.

"Ziyarete çağırıldım." Hollis'e, Kend'in ailesinden bahsettim. Hafifçe mırıldandı.

"Elana fesatlık peşinde değildi, değil mi?" Daha sonra yüzünü ekşitti. "Üzgünüm. Ölünün arkasından konuşuyorum. Kız için bir cenaze olursa, bana haber ver."

Willard'ın Elana için bir cenaze töreni düzenleyip düzenlemeyeceği konusu, aklımın ucundan dahi geçmemişti. Sosyal hassasiyet konusunda Hollis Brant bile benden ilerdeydi.

Elini alnına vurdu. "Tanrım, neredeyse tekrar unutuyordum. Bu günlerde aklım bir karış havada. Al." Bana plastik bir halkaya bağlı ufak bir anahtar verdi. "Ofiste yirmi dördüncü dolap."

"İçinde ne var?"

Sırıttı. "Hediyeler. Dedene ait bazı eşyalar. Onları saklamamı benden yıllar önce istemişti. Ve yeni Francesca'ya taşınmak için tüm eşyalarımı didik edinceye kadar onları depoda bir yerlere tıkıştırdığımı bile unutmuştum. Onları buraya senin için getirdim."

Daha fazlasını söylemedi.

Teknenin kıç tarafındaki güvertesine giden kapıyı açtığımda, Leo'yu düşüncelere dalmış bir vaziyette Kend Haymes'in banka kayıtlarına bakarken buldum.

"Hey," dedim.

"Üzgünüm," dedi kafasını kaldırmadan. "Okuyacak bir şeyler arıyordum. Dikkatim dağılmış. Bunlar senin değil, değil mi?"

"Değil," dedim.

"Güzel," dedi Leo. "Çünkü bu adam hayatını idame ettirme konusunda berbat. Bunu söyleyen kişi benim, gerisini sen düşün."

Leo'nun bugün yaptığı ilk espri buydu. Postacı çantasını kurcalamasına biraz bozulmuştum ama herhangi bir espri anlayışını iyiye yordum.

Hollis omzumun üstünden merakla baktı. "Bunlar genç Kend'in mi?"

"Elemanın parti yapmayı bırakıp, faturalarını ödemesi gerek," dedi Leo, kağıtları tekrar yerine koyarak.

"Parti yapmak?"

"Evet." Leo ilk kredi kartı ekstresini çıkartıp, bana uzattı. "Adam her gittiği yer için araba kiralıyor. Görüyor musun?"

Faregame isimli bir firmaya ait bir girdiyi gösterdi. Girdiler tekrar ediyor, bazen günde üç-dört kereyi buluyordu. Meblağlar ufaktı, her biri yirmi papelden azdı. Kend'in aşırı kalabalık kredi kartı ekstresinde, gözümden kaçmıştı.

"Arabası yok," dedim. "Faregame bir taksi hizmeti veya bir çeşit araba paylaşım organizasyonu olmalı."

"Bu kadar yolculukla, bütün gün kafası bir milyon dolaştığını düşündüm," dedi Leo.

Belki öyleydi. Ve Faregame'i daha önce görmüştüm. Kend'in telefonundan kendime kopyaladığım isim ve numaraları kontrol etmek için telefonumu çıkardım.

İşte, oradaydı. Selbey Faregame. Muhtemelen isim soy isimden ziyade, Faregame'den Selbey anlamındaydı. Selbey, Kend'in gözde sürücüsü olabilirdi.

"Leo," dedim, "İşe alındın."

"İşe alındım? Ne için?"

"Henüz bilmiyorum, fakat çoktan rüştünü ispatladın. Hadi gidelim."

Leo ve ben Hollis'e veda ettik ve Hollis'in bana verdiği anahtarı kullanmak için marina ofisine yürüdük. Dolap 24 genişti, yelken çantalarını veya oltaları koyabilecek kadar geniş. İçinde rulo yapılmış bir Pers halısı vardı.

"Arkadaşların çok garip," dedi Leo.

Halı olması gerektiğinden çok daha ağır ve pütürlüydü. Onu alıp kamyonete taşıdık ve halıyı kamyonetin kasasına sermek için kamyonetin arka kapısı ve gölgeliğini açtık.

Yakınlarda kimse yoktu. Halıyı serdim ve içinden yumuşak kılıflarında iki uzun silah, yağlı kumaşlara sarılmış üç tabanca ve bir kurşun sıkma çantası çıktı. Tabancalar, seri numaraları kazınmış iki tane Smith & Wesson Sigma ve bir tane de biraz daha büyükçe bir Glock'tu. Uzun silahların biri Mossberg 12- ayar pompalı tüfek, diğeri de desenli tahta kundağı ve bir Nikon dürbünü olan çok güzel

bir Merkel 30-06 tüfekti. Kurşun sıkma çantası, küçük plastik çantalar ve Mossberg için ölümcül olmayan lastik mermiler de dahil olmak üzere tüm silahlar için özenle seçilmiş özel mühimmatlarla doluydu.

Leo bana ifadesiz bir suratla baktı. "Dedenin ne tür bir iş yaptığını söylemiştin?"

11. BÖLÜM

Araba paylaşım şirketi Faregame'in çevrimiçi bir uygulaması vardı. Uygulama, sizin belirli sürücüleri talep etmenize olanak sağlıyordu. Uygulamaya göre Kendrick Haymes'in düzenli şoförü Selbey yarım saat içerisinde iş başı yapacaktı.

Faregame'e gerçek ismimi vermek istemedim, o yüzden Leo dışarıda evin dışını gözetlerken, Dono'nun kilerdeki gizli bölmesini açtım. Sahte kimliklerini ve kredi kartlarını diğer kullanışlı eşyalarla birlikte burada saklıyordu. Varrick isminde bir Washinton Eyaleti sürücüsünün ehliyetini seçtim ve onu kullanarak Selbey'le 24. Sokaktan pazara doğru yola çıkmak için randevu aldım. Ehliyetin gösterdiği yaşla benim aramdaki otuz dört yıllık farkı, kimsenin fark etmeyeceğini umuyordum.

Leo açık kapıdan içeriye girdi.

"Mekân büyükmüş," dedi, antreden görebildiği kadar odalara göz atarak. "Siz mi inşa ettiniz?"

"Restore ettik. Dono, zamanın yarısında genel müteahhitlik yapıyordu." Daha az meşru ama daha kârlı işlerinin arasında. Müteahhitlik işleri ve bar işletmek Dono için daha çok para aklama yöntemleriydi.

"Hâlâ geri döndüğüme alışmaya çalışıyorum," dedim.

"A-ha." Leo çantasını çıkarmaya istekli görünmüyordu. Kamyonetten indiğimiz an çantasını omuzlarına geçirmişti. "Fakat evde olmayı seviyorsun?"

Dışardaki kara yağmur bulutları yüzünden pencerelerden gün ışığı pek girmiyordu. Bira kasasını yere koydum ve duvardaki tüm düğmeleri açtım. Birinci kat aniden aydınlandı.

"İstediğim zaman gelip gitmeyi seviyorum," dedim. "Bundan fazlasını düşünmeye henüz pek vakit bulamadım."

Başıyla onayladı. "Döndüğüm ilk hafta, sanki bir sonraki görevi bekler gibi takvime her gün yüzlerce kez bakıyordum. Hazırlanmak için, bilirsin?"

Biliyordum. Bazı rotasyonlarda tempo o kadar yüksekti ki doksan günde yüz görev değiştirdiğimiz oluyordu. Hemencecik kolları sıvayıp, işe koyulmayı öğreniyordunuz.

"Hâlâ rapor verme tarihimi kaçırdığımı düşünerek, korkuyla uyanıyorum," dedim espri yapmaya çalışarak.

Leo sadece başını sallamakla yetindi. Çantasını gönülsüzce çıkardı ve duvara yasladı.

Acıkmıştım. Mutfakta yemek avına çıktım ve dolapta bir kutu makarna ve açılmamış bir kırmızı sos buldum. Tencereye kaynatmak için su ve sos koydum ve sebzeye benzer bir şeyler olup olmadığını kontrol etmek için buzdolabını açtım.

"Prazo alıyordum," dedi Leo, pencereden dışarı bakarak. "Ve Ambien. Ve şu an adını unuttuğum başka bir halt."

Ona baktım. "Ama şu an almıyorsun."

"Hayır." Gözüyle ağaçlarda yaptığı keşfi sonlandırarak, döndü. "Sen hiçbir şey almadın mı?"

"Clone," dedim. Clonazepam. Sakinleştirici. "Ve uyku ilaçları."

"Adamım, Gazi İşleri Bakanlığı'nda bana vermedikleri halt kalmadı."

"Ben ordununkine gitmedim. Benning'e rotasyon için döndüğümde üssün dışında bir şehir doktoru seçtim." Dertlerimi kendime saklamayı seçmiştim. Ordu psikiyatrlarının raporlarına ne yazarlarsa yazsınlar kariyerim açısından olumlu etki yapmayacaklarını görmüştüm. Yüksek rütbeli subayların bilmedikleri şey, bana etki etmezdi.

"Tedavi için nasıl bir yöntem kullandılar?" diye sordu Leo.

"Zihinsel terapi. Kalp atışlarım delicesine hızlandığında veya kâbus gördüğümde bununla başa çıkabileceğim bazı yöntemler öğrettiler. Bazıları gerçekten işe yaradı."

"Kâbuslar." Bu bir soru değildi. Yine de bir cevap gerektiriyordu.

Kaynar suyu lavaboya dökerken, makarna tanelerinin düşmemesi için süzgeç kullandım. Ters çevrilen tencereden yükselen buhar, havada bir yılan gibi kıvrılıp, kolumun arkasındaki tüyleri diken diken etti.

"Daha yeni atanmış bir çavuş ve saldırı önderiydim," dedim. "Bir Taliban köyüne baskın yapmak için yollanan iki müfrezenin bir parçasıydık. Yerel halk bölgeyi terk etmişti ve isyancılar kötü hava şartlarında evlerin içinde mevzilenmişlerdi."

"Kış zamanı mı?" diye sordu Leo. Sesinde garip bir tereddüt vardı.

Başımla onayladım. "Yılın ilk fırtınasıydı. Görüş alanı yok denecek kadar azdı ve çok fazla rüzgâr vardı. Rüzgârdan hava desteğimiz geri çekilmek zorunda kalmıştı. Ekibimiz kötü adamların koşup, saldırmak için yakınlardaki tepelere tırmanmasını engellemek için köyün bir tarafını kolluyordu."

Leo bekledi. Tencereyi yere koydum. Luce'a bu hikâyeyi anlatmamıştım.

"Grubumuzdan biri, bir mağara keşfetti," dedim, "Köyün bir hayli yukarısında. Giriş kısmında bir hareketlilik vardı. Ağır silahlarla köyü kurşun yağmuruna tutma ihtimallerine karşı tepeyi tırmanıp, mağarayı kontrol altına almak için sinyal aldık."

"Mağaralardan nefret ediyorum."

"Bu mağara da fikrini değiştirecek bir tanesi değildi. İçeriye teslim olmaları için seslendik ve cevap gelmeyince el bombaları attık. Hâlâ düşmandan eser yoktu. Mağara ömür törpüsü olacak kadar uzun çıktı. Tepenin içlerine geri uzanıyor, yan yollara ve çıkmaz yollara bölünüyordu. Taliban burayı eski kalaşnikoflar ve diğer ekipmanlarını saklamak için bir cephaneliğe çevirmişti. Bu yüzden zifiri karanlıkta her bir metreyi, gece görüşü gözlüklerimizi kullanarak, köşe bucağı kontrol ederek geçmek durumunda kalmıştık."

Leo'nun gözleri titreşti. Bir keskin nişancı olarak, diğer muhafızlar kadar yer altı delikleriyle uğraşmak zorunda kalmamış olabilirdi; fakat düşmanla dolu bir mağarayı temizlemenin bir kobrayı ininde kovalamaktan farksız olduğunu hepimiz biliyorduk. "Başka bir çıkış var mıydı? Sıvıştılar mı?"

"Öyle olabileceğini düşündük. Ekibimiz dağın derinliklerine doğru ilerlemeye ve kör noktaların her birine el bombası atarak, daha fazla bölgeyi kontrol altına almaya devam etti. Daha sonra bir dönemece geldik ve her yer cehenneme döndü."

"Kaç kişiydiler?" Sesi gergindi.

"Beş. İçlerinden biri karanlıktan ateş etti."

Üç el ateş. Kâbusu her gördüğümde tekrar tekrar gördüğüm o üç ışığın ta kendisi.

"Daha sonra kalanları panikledi. Her yöne doğru ateş ediyorlardı ve ortalık öğle vakti gibi aydınlandı. Duvarlardan kurşunlar ve taş parçaları fırlayıp duruyordu, tüm mağaranın tepemize çökmesinin an meselesi olduğundan adım gibi emindim. Hepsini haklamamız otuz saniyemizi aldı, fakat..."

Durdum.

"İşinizin bittiğini düşünmüştün," dedi Leo.

O günden daha önce de ölüme yaklaştığım zamanlar olmuştu. Yaralı vaziyette bilincimi kaybetmiştim ve gözlerimi açtığımda hâlâ yaşıyor olduğuma şaşırmıştım. Bu çarpışma öyle değildi. Kendine has sürprizleri vardı. Özellikle çarpışma bittikten sonra zayiatı kontrol ettiğimiz zaman sadece birkaç derin kesik ve bacağına taş parçaları saplanan tek bir kişi ile karşılaştığımızda hayretler içinde kalmıştık.

Çatışma sırasında her şeyin farkındaydım. Toprağın ayağımın altında ezilişinin. Tüfeğimin dürbününün gece görüşünün yeşilinde, hedefler üstünde gezinen noktasının. Bir şarapnel parçasının yanı başımdaki adamın zırhında çıkardığı o tok sesin.

O anlarda, Leo'nun varsaydığı gibi öldüğümü düşünmemiştim. Bilakis daha önce hissettiğimden çok daha canlı hissetmiştim.

Çok gerçek dışı gelen şey, o geceden sonra olanlardı.

Telefonum gelen mesajla titredi. Faregame'den otomatik mesaj gelmiş, Selbey'in beni almak için beş dakika sonra sokağın başında olacağını haber veriyordu.

"Bak," dedim, "Teklifim hâlâ geçerli. Biraz benimle takıl."

"Bakıcıya ihtiyacım yok."

"Tamam."

"Sadece dışarıda olmayı daha çok seviyorum."

"O zaman arka bahçede kamp kur istersen. Gitmem gerek. Sokağın aşağısında Addy isminde bir bayan var. Bayat ekmekten bile daha sert ve çetin cevizdir. Eğer ben etrafta değilken bir şeye ihtiyacın olursa onu ara. Anlaşıldı mı?"

Tekrar komutan sesime geri dönmüştüm. Leo'yu Kandahar'dan beri ilk defa gülümserken gördüm.

"Emredersiniz," dedi.

Selbey'in araba talebime cevap verirken biraz yavaş davrandığını umarak sokağın köşesine kadar hızlı adımlarla ilerledim. Leo konuşmaya hazır hale gelmişti. Belki üzerindeki tüm kara bulutları aydınlatacak kadar değil ama bu da bir başlangıçtı.

Ayrıca ben de Uzman Pak'a karşı tamamen dürüst olmamıştım.

Yıllar sonra hâlâ zihnimin bir köşesinde beni rahatsız eden şey, o mağaradaki çatışma anı değildi. Çatışmadan sonraki günlerde neler hissettiğimdi.

Kopuk. Merhametsiz. Yürürken ve konuşurken bile dışarıdan bakan bir gözlemci gibiydim.

Uzaklık hissiyatı, yeni görevler ve tehlikelerden doğan durmak bilmeyen baskı altında, eninde sonunda kaybolmuş ve derinlere gömülmüştü. Daha sonra, tekrar ülkeye döndükten aylar sonra bir

gece rüyamda, gece görüşümün sağ köşesinde namludan çıkan üç ışık patlamasını gördüm ve o gün hissetmediğim tüm korkular bir şekilde çığlıklar atan bir karabasan gibi üzerime çöktü. Panikle uyandım. Ve günün geri kalanında gerçeklikten soyutlanmış bir vaziyette, o aynı kopukluk hissiyatını hissetmeye devam ettim.

Sanki artık dünyada olmamam gerekiyormuş gibi.

12. BÖLÜM

Aracı yakalamak için tepeyi hızlıca tırmandım. Yağmur, son bir uzun çiselemeden sonra nihayet azaldı fakat ağaç yapraklarından ve oluklardan hâlâ su akmaya devam ediyordu.

Metalik mavi bir Forester araba yaya kaldırımına doğru park etti. O kadar yeniydi ki, döşemeleri gri gökyüzü altında bile parlıyordu. Sürücü, camını yarıya kadar indirdi. Sivri âdem elması, uzun yüzü ve daha da uzun bir boynu olan üniversite çağlarındaki beyaz bir adamdı. Parlak kırmızı yün şapkasının altından kirli sarı saçlarının püsküllleri görünüyordu.

"Selbey?" dedim.

"Ve siz de Bay Varrick olmalısınız. Harika," diye onayladı. "Pike Place'e gidiyorsunuz, değil mi?"

Arka koltuğa bindim. Forester'da, marihuanayı andıran hafif bir kokuyla birlikte, sergilerdeki arabaların deri temizleme spreyinin kokusu vardı.

"Eğer Market'ten dönerken araca ihtiyacınız olacaksa, bekleyebilirim," dedi Selbey. Gaz pedalına bastı ve Forester trafikte bulduğu bir boşluğa yamandı. Selbey, eski banliyö sürücülerine benzemiyordu. Yakasından kâğıt kadar ince olduğunu anlayabildiğim bir tişörtün üstüne, düz gri bir yün süveter giymişti. Kot pantolonu dizlerinden ve kalçasındaki dikiş yerinden beş santim kadar aşınmıştı.

"Güzel arabaymış, adamım," dedim.

"Bu iş için satın aldım. Para kazanmak için harcaman gerekir, bilirsin." Kafası duyulmayan bir müziğe eşlik ederek sallanıyordu.

"Biliyorum," dedim. "Kend, bana gözde sürücüsünün sen olduğunu söylemişti."

"Hey, Kend'i tanıyor musun?"" Selbey'nin yüzü karardı. "Haberlerde duydum. İyi bir adamdı."

"O da seni methetmişti. Bu yüzden seni çağırdım." Kendimi Selbey'in papağanvari kafa sallayışına eşlik ederken buldum.

"Harbi mi? Tamamdır. Onu severdim."

"İnsanlara haber vermeye çalışıyorum. Belki bir tür anma veya ona benzer bir şeyler için. Etrafındaki insanlarla."

Selbey dikiz aynasından bana büyük bir gülümsemeyle baktı. Forester şeridinden hafifçe çıktı. "Süpersin, adamım."

"Problem şu ki, Kend'in bazı arkadaşlarını sadece ilk isimleri veya mahlaslarıyla biliyorum. Telefon numaraları yok. Nerelerde takıldığını söylersen çok işime yarar. Böylece onlarla temasa geçebilirim."

"Ah. Şey, ben sadece beni yolladıkları yere gidebilirim, bilirsin. Kafama göre bir yerlere gidemem."

"Sorun değil." Yolcu koltuğunun üzerinden biri yüzlük, diğeri yirmilik olan iki kâğıt para uzattım. "O zaman beni önce Market'e götür, Faregame yirmi papelini kazansın ve sonra onlarla işimiz bitsin. Sonrasında ne istersen yapabilirsin. Özgür bir ülkede yaşıyoruz, adamım."

Selbey'in gözleri dikiz aynasındaki benim, paranın ve Olive yolundaki trafiğin üzerinde üçlü mesai yapıyordu. "Sanırım seni bir yerlere benim götürmemde bir sakınca olmaz."

"Araba masrafları fazla. Onun gittiği yerlerin listesini bana göster. İçinden bir tanesini seçeyim ve oraya gidelim."

Telefonunu bana alelacele uzattı. "Hesap çizelgesi uygulamasının altında. Tüm araba yolculuklarımın kaydı var."

Kend'in ismiyle yapılanları listelemek yeterince kolaydı. Selbey'le geçtimiz ay kırk-elli tane yolculuk yapmıştı. Listeyi inceledim ve telefonumla tüm listenin bir fotoğrafını çektim. Kendi dairesi, Columbia Center'daki şehir merkezi, HDC ofisleri ve Lower Queen Anne'deki mahallesi gibi istikametlerin çoğu tahmin edilebilirdi.

Neredeyse Burien tarafında kalan şehrin güneybatısındaki bir bölge dikkat çekiciydi. Kend burayı en az on kez ziyaret etmişti. İkisi gündüz, geri kalanı da akşamın erken saatlerinde.

"Bu ne?" diye sordum, Selbey'e göstererek. Pine Sokağı'ndaki sarı ışıkla meşgul olduğu için bakmadan önce, trafik bizi durduruncaya kadar bekledi.

"Evet, o uzun yolculuk. Evinden yirmi beş papel tutuyordu. Orası sadece bir bina, adamım. Orada yarı zamanlı olarak çalıştığını düşünüyordum. İşte geldik." Market'in tuğla yolu üzerinde tam ortada arabayı durdurdu ve telefonunu geri alarak birkaç düğme-

ye bastı. Uygulamada yolculuğumdan çıkış yaptım. Arkamızda bir araç belirdi ve kornaya bastı.

"Beni oraya götür," dedim.

"Kend'i tanıdığından emin misin, adamım?" Kaşlarını çatmak Selbey için doğal bir yüz ifadesi değildi ama yine de denedi. Arkamızdaki araba iyice yanaşıp, tekrar kornaya bastı.

"Elana'yla tanıştın mı? Ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?" dedim.

"Çok güzel," dedi Selbey, kendini gülmekten alıkoyamadı.

"Bize yardım et," dedim.

Selbey, Forester'ı vitese taktı ve arkamızdaki araba hâlâ korna çalarken oradan uzaklaştık.

Kend'in telefonundaki adres kahverengi, tuğla ve metal pisliğinden oluşan bir bina çıktı. Daha güzel on yıllar geçirdiği belliydi. Ön duvarı, demir parmaklıklı pencereler kadar 'kiralık' tabelalarıyla doluydu. Selbey, beni tam olarak Kend'in her ziyaretinde arabadan indiği yerde bıraktı. İki banknotu Selbey'e vererek, onu yumruk selamıyla uğurladım. Ve muhtemelen bu bölgeden uzaklaştığına sevinerek arabayla gözden kayboldu.

Sokakta görünürdeki tekkişi bendim. Aşınmış tuğlalarda oldukça fazla sayıda eski grafiti vardı. Dört katlı bina, artık çizim yapmak için bile yeterince ilginç bir yer değildi. Arka kısımda, sokağın karşısında oturan birkaç evsiz adam dışında mahalle baştan sona terk edilmiş görünüyordu. Kend Haymes burada ne haltlar çeviriyordu?

Daha sonra bu ofis binasının kasvetli sıradanlığı bir anda tanıdık bir şeyler çağrıştırdı. Orada daha önce hiç bulunmamıştım. Fakat yakın zaman önce buraya çok benzeyen bir yere gitmiştim.

Ön taraftaki girişe yürürken, uydu çanakları dikkatimi çekti. İçlerinden iki tanesi aşırı yeni görünüyordu ve güney köşesindeki çatıya yakın kurulmuşlardı. En üst kattaki pencerelerden birindeki derme çatma bir delikten içeriye uzanan kablolarla bağlanıyorlardı.

Öndeki giriş kapısından mesafemi korudum. Tuşları olan, çelik bir dahili telefon sistemi vardı. Bina bir zamanlar telefon sistemine sahipken, doğru tuşları basmak doğru kata giriş yapmaya yarıyordu. Ben olsam nasıl bir güvenlik sistemi kurardım diye düşünürken, kamerayı görecek kadar yaklaştım. Lobinin içerisinde duruyordu ve dahili telefon sisteminin önünde duran bir kimseyi net bir şekilde görecek şekilde cam kapıya doğrultulmuştu. Kamera, binaya uyum sağlayacak tipte külüstür bir kapalı devre sistemine sahip değildi. Gıcır gıcır bir kablosuz modeldi ve duvarda yüksek bir yere kabaca yerleştirilmişti.

Binanın içerisini görüp şüphelerimi doğrulamak iyi olurdu. Ama bunu yaparken kamerada yüzümün görünmesi iyi olmazdı.

Binanın iki buçuk santim kalınlığında çelik kapıları ve bilye menteşeleri olan yangın çıkışları vardı. Bu tip eski kapılar, dışarıdan ev anahtarından ziyade daha çok bir İngiliz anahtarına benzeyen anahtarlarla açılabilirdi. Levye ve balyoz gibi doğru ekipmanlarla çelik kapıyı zorlayabilir veya kilidi kırabilirdim. Ekipmanlarım yoktu. Zira onlara ihtiyacım da yoktu.

Yangın çıkışından altı metre uzakta, binanın tuğla örgüsüne gömülü vaziyette duran ve çok küçük bir kasa gibi görünen siyah bir metal kutu vardı. Bir Knox-Box*. İtfaiye departmanlarının, kapılar ve pencerelerde kocaman delikler açma zahmetine girmeden bi-

* Amerika'da itfaiye ve polis teşkilatlarının acil durumlarda binalara hızlıca giriş yapabilmesini sağlamak amacıyla geliştirilen bir acil durum kutusu.

naya kolayca girebilmesi için kullanılıyordu. Knox-Box'ın tam ortasında bir açılıp kapanır kapak ve kapağın altında da kullanılmamaktan hafifçe paslanmış bir anahtar deliği vardı.

Seattle İtfaiye Departmanı bölgedeki tüm Knox'ları açan bir ana anahtara sahipti ve bende de bir dengi bulunuyordu. Yakınlarda kimse yoktu. Dono'nun maymuncuklarını kullandım ve saniyeler içerisinde kutuyu açtım. İçeride birkaç anahtar vardı ve anahtarların arasında büyük, ince, altıgen bir çubuk yangın çıkışı kilidine tam olarak uyacak gibi görünüyordu.

Abrakadabra.

İşin kötü tarafı ise bu yangın çıkışları, aynı zamanda en yakın itfaiye ve polis istasyonlarına otomatik haber veren, yanıp sönen ışıklara ve son derece gürültülü alarmlara sahip bağlantılara sahipti. Birçok soyguncu, onların başına iş çıkartıyordu.

Elbette soyguncu, birilerinin alarmı çoktan devre dışı bıraktığından adı gibi emin değilse. Altıgen çubuğu kilide sokup, çevirdim. Yangın kapısı kutsanmış bir sessizlikle açıldı.

Yangın alarmını kim devre dışı bıraktıysa, yaptığı işi gizlemeyi dert etmemişti. Kapı mandalının yakınındaki metal kapı çerçevesi zorlanarak açılmış ve öylece geri koyulmuştu. Birilerinin devreyi kabaca baypas ederek teması kesilen kabloları açıkta bıraktığı yeri görebiliyordum. Eskiden olduğum genç profesyonel suçlu, vasat hackleme işine yüzünü ekşiterek baktı.

Merdivenlerden koşarak üst kata çıktım. Tamamen boştu. Hiçbir duvar veya eşya yoktu, sadece tamirat bekleyen tozlu bir boşluk vardı. Diğer merdivenlerin bulunduğu yerleri belirlemek için bir süre bekledim. Her köşede birer tane vardı.

Dördüncü katta yapıştırılmış muşambalar ve boyadan çok çiziklerle dolu yumurta kabuğu rengi duvarları olan nemli bir koridor vardı. Bir yük asansörü ve içeriye açılan ucuz tahta kaplaması olan penceresiz bir kapı vardı.

İçeriyi dinledim. Ofis havalandırmasının normal sesleri dışında başka bir şey daha vardı. Kesik kesik sesler ve müzik.

Penceresiz kapının içerisinde, ötedeki açık alana giden daha da uzun bir koridor vardı. Sesler ve müzik televizyonlardan geliyordu. Reklam tanıtım müzikleri, birbirini bastırmak için çabalayan hızlı konuşan spikerler ve tezahüratlar gelen birçok televizyon.

...Villanova'nın maçın yarısı bittikten sonra yapması gereken...

...Hess'ten bir üçlük daha! Bu sayıyla birlikte yedide beş oluyor...

...aracınızı bir karnaval yerine çeviren şahane mühendislik...

Daha sonra tüm bu yayınları bastıran oldukça hevesli bir kalabalıktan canlı bir tezahürat yükseldi. Belli ki birilerinin takımı iyi oynuyordu.

Salonun zemininde açık kapıyı desteklemek için kauçuk bir takoz duruyordu. Girdikten sonra kapıyı arkamdan kapayarak, kapalı kalmasını sağlamama da aynı ölçüde yardımcı oldu. Kapının altına takozu sokarken öteki taraftan bir kez daha alkış ve tezahürat sesleri yükseldi. Kutlamalar durulmadan önce kısa bir süre göz atma riskini aldım.

Birileri bu çorak ofis alanının tam göbeğine bir spor barı nakletmişti. On tane düz ekran televizyon yarım daire şeklinde dizilmiş ve bu yarım dairenin ortasında duran yastıklı sandalyeler ve koltuklara denk gelecek şekilde ayarlanmıştı. Sekiz, on tane adam

koltuklara yayılmış, maç izliyordu. Sırtları bana dönük olduğu için daha iyi bakabilmek için yaklaştım.

Arkadan koltuklarda ve sandalyelerde oturan adamların ne türden insanlar olduğunu tespit etmek zordu. Yirmi beş ila elli yaş arasında değişiyorlardı. Çoğunda pahalı saç tıraşları ve birkaçında da iş adamı kıyafetleri vardı. Bugün günlerden salıydı. Yönetici tipleri burada olmak için işten kaytarıyor olabilirdi.

Kot pantolonu ve bol bir kış paltosu olan genç bir adam köşedeki döner sandalyenin üstüne oturmuştu. Maçları izlemiyordu. Onun yerine önündeki dizüstü bilgisayarda çılgın bir konsantrasyonla bir şeyler yazıyor ve arada sırada kulağındaki kablosuz kulaklığa dokunuyordu.

Son bir adam daha vardı. Bir seksenden uzun, kaslı, seyrek siyah saçları ve gür sakalları olan bir adamdı. Birayla dolu bir masanın ve yerde duran buzlu soğutucunun yanında duruyordu. Ben izlerken, seyircilerden biri bir kâğıt parçası kaldırdı ve fedailerden biri hızlıca gelip, uzatılan kâğıdı alarak dizüstü bilgisayar kullanıcısına iletti.

Harabe binanın dış kısmının, gıcır gıcır parlayan uydu antenleriyle birlikte çok tanıdık gelmesi de bu yüzdendi. Willard'ın taşınabilir kart oyunu da aynı prensiple işliyordu. Altından tuğlayı gizleyen sade bir duvar boyası.

Bunun gibi faaliyetler hakkında söylentiler duymuştum ama kendi gözlerimle ilk kez gördüm. Bir hayalet bahisçi.

Washington Eyaleti çevrimiçi oyunlar ve özellikle spor bahisleri konusunda son derece katıydı. Bildiğim kadarıyla üçüncü dereceden suç teşkil ediyordu. Eğer eyaletin vatandaşlarından biri kendi şirketinin Mart Çılgınlığı bilardo maçlarından daha büyük bir şey

oynamak isterse gri bölgeye geçmeleri gerekiyordu. Hayalet bahisçi, ortadaki adamdı. Bahisler göze çarpmayan bir bölgede kurulur ve gerektiğinde başka yere taşınırdı. Güvenilir birkaç yüksek bahisçiye yeni bölge hakkında haber verilirdi. Ve bu kumarbazlar, çekirdek zümrenin bir parçası olarak kalmaya devam etmek istiyorlarsa kendilerinden beklendiği ölçüde bahisler oynamak durumundaydılar.

Fakat bu organizasyon, Willard'ın küçük seyyar kumarhanesinden daha büyük bir para kaynağıydı. Dizüstü bilgisayarın başındaki bilgisayar kurdu, odadaki balinalarla birlikte telefon ve mesaj hatlarını da kontrol edebiliyordu. Uyduları kullanarak, çalmış olduğu veya yarattığı sahte hesaplarla uluslararası spor bahis şirketlerine bahisler yatırıyordu. Kumarbazlar, kendilerinden alınan ücretin haricinde, oynadıkları bahislerde kazansalar da kaybetseler de hayalet bahisçiye yüksek bir komisyon veriyorlardı. Şehirdeki tek büyük oyun bu olabilirdi. Kesinlikle enayiler içindi.

Tıpkı Kend gibi. Çocuğun Porsche'siyle birlikte vakıf fonunun nasıl buharlaştığı gün gibi aşikardı.

Arkamdaki kapıdan büyük bir ses geldi. Biri kapıyı açmaya çalışıyor ve kauçuk takoza takılıyordu.

Gitme vakti gelmişti. Zihnimdeki haritadan en yakın merdivenlerin nerede olduğunu kontrol ederken, kapıdan bir kez daha bir ses çıktı ve lobiden biri 'Hey!' diye bağırdı. Odaya girdim ve ekranları koşarak geçip merdiven kapısına yöneldim.

Fedai oldukça atik davrandı ama aramızda yarım sergi odası dolusu eşya vardı. Adam kalabalığın ortasına atılırken kafası karışık bir vaziyette haykırdı. Kapıya ulaştığımda, on metrelik bir

avansa sahiptim. İzdihamın içinde aşağı koşar gibi yan yan giderek merdivenleri üçer üçer indim.

Zeminde, başka bir yangın çıkışı daha vardı. Kopuk kabloları görünür halde duran yangın kapısı alarmı, tıpkı diğerinde olduğu gibi devre dışı bırakılmıştı. Üstünkörü yapılan devreyi söküp attım ve bağlantısı kesilmiş kabloları tekrardan birbirine bağladım.

Hâlâ iki kat yukarıda olan fedai, hırlayarak tekrar bağırmayı denedi. Sesi, biri bir farenin üstüne basmış gibi çıktı. Alarm çalmaya başlamadan önce duyduğum son şey buydu. Havayı dolduran çığlık çığlığa ses o kadar yüksekti ki sağır etmeyi geçip, neredeyse insanı kör edecek boyutlara varıyordu. Halojen ışıklar tutarsız bir ritimle yanıp sönmeye başladı.

Kapıdan dışarıya koştum. Arkamda kalan bahisçilerin ani bir panikle oyunu ve bahislerini tamamen unutarak etrafta hamam böceği gibi koşuşturduğunu hayal edebiliyordum.

13. BÖLÜM

İçeride geçirdiğim birkaç dakikadan sonra yağmur tekrar yağmaya başlamıştı. En yakın otobüs durağına vardığımda sırılsıklamdım ve şehir merkezine giden bir sonraki otobüse bindiğimde üzerimden hâlâ sular akıyordu.

Hayalet bahisçinin foyası meydana çıkmıştı. Oyunu işleten herkimse mekân değiştirmek ve geride kalan televizyon ve uyduları itfaiye departmanına hibe etmek zorunda kalacaktı. Etrafta takılıp cümbüşü izlemeyi düşündüm. Ama bir anlamı yoktu. Göreceğimi görmüştüm ve herkimseler onları takip edecek bir arabam yoktu.

Bahisçiler için kötü bir haftaydı. Ziyaretimin müdavimleri korkutmasının yanında, bir de Kend'i kaybetmişlerdi. Yanıp kül olan banka hesabına bakılırsa, orada altın yıldızlı bir plaket alacak kadar bahis parası harcamıştı.

Fakat bazı taşlar yerine oturmuyordu. Pencereden yağmur damlalarının aşağıya kayışını izlerken zihnimi dinlendirdim. Otobüs ana yola ulaştığında, ne olduğu aklıma geldi.

Selbey'in seyir kayıtlarına bakılacak olursa, Kend hayalet bahisçiye birkaç günde bir uğruyordu. Fakat çekilebilecek fonları ayda bir kez, yattıktan bir hafta sonra sıfırlanıyordu.

O zaman hangi parayla bahis oynuyordu? Bir şeyler mi satıyordu? Porsche Panamera'sını düşündüm. İki yıllık arabası satılmış ve bankaya ondan gelen herhangi bir para yatırılmamıştı. Eğer Kend onu sattıysa parayı nakit olarak el altından almış olabilirdi.

Ya da belki de satmamıştı. Belki borcunun karşılığı olarak onu birine vermişti. Hafızamı yokladım ve satış kayıtlarındaki ismi hatırladım: Torrance X Broch.

Kend kumar oynuyordu. Kend'in paraya ihtiyacı vardı. Kend kumar oynayanlara para veren tipte bir adama gitmiş ve işler sarpa sardığında tefeciye altı haneli para değerindeki arabasını kaptırmış olabilirdi. Olayların bu şekilde gerçekleşmiş olması mümkündü.

Bu yüzden soru şöyle şekillendi: Torrance Broch kimdi? İsmi bilmiyordum. Yine de fazla bildiğim tefeci ismi yoktu zaten. Tefeciler, Dono ve Willard'ın yüzdüğü sulardan daha farklı sularda yüzerlerdi.

Bununla birlikte, tanıdığım birkaç bahisçi vardı. Özellikle bir tanesi, birçok müşterisini şehirdeki tefecilerin önüne atmıştı. Eğer hâlâ ortalıklarda dolanıyorsa, bana Broch hakkında bilgi verebilirdi. Tabi hangi taşın altında saklandığını bulabilirsem.

Cep telefonum, üzerimdeki tek kuru nokta olan ceketimin iç cebindeydi. Kişi listemdeki bir avuç telefon numarasından birini çevirdim.

"Ganz ve Quinlan," diye cevapladı bir kadın sesi.

"Van Shaw. Ephraim'den arıyorum." Koridorun karşı tarafında gri bir pantolon ve pembe bir parka giyen sıska bir kadın bana yü-

zünü ekşiterek baktı. Hayatı boyunca göz kırptığından daha çok surat asmış gibi görünen bir yüzü vardı.

"Bir dakika lütfen, Bay Shaw," dedi telefondaki ses.

Bekledim. Karşımdaki kadın rahatsızca homurdandı. Ona aklı başında görünmek için iki diş fazla gösteren bir gülümseme attım. Gözlerini devirerek başını çevirdi.

"Merhaba, Van," dedi hızlıca Ephraim Ganz. Ganz her şeyi hızlı yapardı. Space Needle'daki müvekkilleriyle buluştuğunda muhtemelen asansörü yavaş bulduğu için merdivenleri kullanmıştı.

"Merhaba, Ephraim," dedim. "Bakıyorum yeni bir resepsiyonistin var."

"Diğeriyle evlendim ve artık telefonlara bakmıyor."

"Tebrikler."

"Seattle'a döneli ne kadar oldu?" dedi. "Duyduğuma göre birkaç haftaymış."

"Aramadığım için kızdın mı?"

"Tam tersi, aradığına çok şaşırdım. Şimdiden başın belaya mı girdi?" Seattle'daki bulunduğum son seferde Ganz'ın yasal manevraları, beni toplu bir yatakta yıllarca demir parmaklıkları seyretmekten kurtarmıştı.

"Başım belada değil," dedim. "En azından senin türden bir belada değil."

"Keşke bunun içimi rahatlattığını söyleyebilseydim."

"Fred Fogh hâlâ müvekkilin mi?"

"Hayır. Birkaç yıldır değil." Ganz'ın sesi otobüsün zemininde oluşturduğum yağmur suyu birikintisini silip süpürecek kadar kuruydu.

"Avukat vekalet ücretini ödemeye devam etmek için fazla mı cimriydi?" dedim.

"Freddy'i iyi hatırlıyorsun."

"O zaman avukat-müvekkil imtiyazı etrafında dans etmemizin alemi yok."

"Bay Fogh'ın dertlerine ustaca derman olduğum o işkence gibi geçen yirmi sene içerisinde olan herhangi bir şeyi sorgulamadığın sürece, yok."

"Hayır. Anladığım kadarıyla hâlâ işin içinde."

"Freddy hâlâ neyse o."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

Ganz güldü. "Avukat değiştirdi. Meyhane değiştirmeye karar vermesi için birkaç papel az harcamaktan çok daha fazlası gerekirdi. Gülen Keşiş. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Meeker'da. Teşekkürler."

"O zevk bana ait. Eğer Freddy'nin avukata ihtiyacı varsa, ona kin beslemediğimi söyle. Kapım her zaman açık."

"Onla çalışmanın bir işkence olduğunu söylemiştin."

"Demek ki faydacıyım. Bu da benim kusurum." Telefonu kapadı.

Ganz, bana Fred Fogh gibi bir bozuk para bahisçisini neden aradığımı sormamıştı. Muhtemelen insanlara bu tür sorular sormamayı alışkanlık haline getirmişti. Ne de olsa müvekkillerinin vereceği türden cevaplar, gerçek karşısında onu bir suç ortağı yapabilirdi.

Gülen Keşiş'in içindeki ışıklandırmanın çoğu neon tabelalardan geliyordu. Ana salon uzun ve dardı ve kurumuş küf kokuyordu. Uç

tarafta üç tane kabin vardı. Hepsi boştu. Barın sakinleri, demirbaş gibi görünen birkaç yaşlı adamdı.

Barmenin de yaş konusunda müşterilerden geri kalır yanı yoktu, ama diğerlerine göre biraz daha uzun boyluydu. Bozuk paranın kenarları kadar ince gözleriyle kapıdan girdiğimden beri beni izliyordu.

"Freddy burada mı?" diye sordum.

"Tanımıyorum," dedi barmen. İnce telli beyaz saçları, kel kafasında tıpkı kalın kaşlarının ve kollarındaki tüylerin yaptığı gibi açık renk halkalar oluşturuyordu.

"Elbette," dedim. "Ne de olsa buraya sadece iç savaştan beri geliyor. Beklerim o zaman."

"İçki almadan bekleyemezsin."

Ona ev yapımı şaraplarını sormayı düşündüm ama bunun ilgimi arttırmayacağına karar verince, vazgeçtim. Müdavimlerin hepsi Budweiser, Coors veya Miller gibi biralar içiyordu. Belli ki mikro içki mayası devrimi Keşiş'in kapılarından içeriye adımını atmamıştı. Ben de bir tane Bud aldım.

Kapıyı görebileceğim, arka taraftaki kabinlerden birine oturarak Kend ve Elana'yı düşündüm. Daha çok Elana'yı. Neden Kend Haymes gibi biriyle birlikteydi? Elbette Kend büyük bir balık gibi görünüyordu. Zengin bir ailesi ve kendine ait bir evi vardı. Hatta neredeyse iyi görünümlü olduğu bile söylenebilirdi. Kâğıt üzerinde bir kızın isteyebileceği her şeye sahipti.

Elbette baktığınız kâğıt, Kend'in banka hesap özeti değilse. İster şirketin ortak hisselerinden ister Arby's'de çifte mesaiden başlamış olsun sıfır, sıfırdı.

Onun kumar alışkanlığını biliyor muydu? Onu buna rağmen seviyor muydu? Ya da hiç sevmiş miydi? Dairelerinde bulduğum aşk notlarını düşündüm. Yapışkan kağıtlar etrafta bir yerlerde asılı durmuyordu. Alelacele çekmeceye tıkıştırılmışlardı. Yine de sinirle yakılmış veya çöpe atılmış değillerdi.

Biram bitti. Yenisini aldım.

Elana zeki biriydi. Ve zihnimde oluşmaya başlayan Kendrick Haymes'in portresi, kumar bağımlılığını hayatını paylaştığı kadından başarıyla saklayabilecek bir insana benzemiyordu. O yüzden Elana biliyor olmalıydı. Ve onunla kalmayı seçmiş olmalıydı. Bunu takdir edip etmemem gerektiğini bilmiyordum.

Telefonum bir mesajla titredi. Bu sabah Kend Haymes'in arkadaşlarına yolladığım mesaja gelen bir cevaptı. Cevap, düğün fotoğrafında elinde şampanya tutan neşeli kadın Barrett Yorke'dan geliyordu.

'Bizle bu akşam dokuzda, beşinci cadde üzerindeki A. Borealis'te buluş."

Sadede gelme konusunda eleştirebileceğim bir yanı yoktu.

Saat üçü çeyrek geçe Fred Fogh, Gülen Keşiş'in kapılarından içeriye adımını attı. O kadar yavaş hareket ediyordu ki onu tanımak için fazlasıyla zamanım olmuştu. Muhtemelen yetmiş yaşına merdiven dayamış, on beş sene öncesine göre daha zayıflamış ve buruşmuştu. Üzerindeki kıyafetleri iki frak gömlek, bir tane güveler tarafından yenmiş yeşil hırka, bir kahverengi yağmurluk, bir balıkçı şapkası ve atkı olarak saydım. Yüzündeki sağlıklı deri mumdan damlayan balmumu gibi yanaklarının üstüne sarkmıştı.

Barmen Freddy'e kafasıyla işaret etti ve baş parmağıyla bulunduğum yeri gösterdi. Freddy beni gördü ve durdu. Yüzünde bir pa-

nik emaresi belirdi. Elimi şişeden kaldırıp onu selamladığımda yüzündeki ifade şaşkınlığa döndü. Birkaç adım yaklaşma riskini aldı.

"Seni tanıyorum," dedi. "Öyle değil mi?"

"Evet."

Kendine düşünmek için yaklaşık on saniye ayırdı, ardından kafasını salladı. "Lanet olasıca beynim," dedi. "Artık bildiklerimin yarısını hatırladığımı hatırlıyorum. Ama bundan öteye gitmiyor. Söyle bakalım."

"Dono Shaw'un torunuyum."

Ağzını, sarkan gıdığına uyum sağlayacak şekilde büzüştürerek bana baktı. "Tanrım. Tan-rım! Gerçekten de osun." Nikel kaplamalı purosundan bir fırt alarak kabinde karşıma oturdu. "Tanrım, dedenin o zeytin karası gözlerini nasıl oldu da unuttum. Adın ne? Bekle, söyleme. Kendi ismiyle aynı, elbette, ne kadar aptal bir hergeleyim. Donovan."

"Van. Seni görmek güzel, Freddy."

"Seni de öyle. Tanrım. Dono Shaw." Fogh kafasını bir kez daha salladı, ya da bir ürperti gelmişti. Islak şapkasını yanındaki koltuğa koydu. Saçları hâlâ kahverengiydi ama saç rengi atkısının benekleriyle daha canlı hale gelmişti.

"Deden için üzüldüm. Şunlar olmasaydı, kim olduğunu direkt çıkartırdım..." Parmağını yüzünde, yaralarımın olduğu kısımları taklit eden bir çizgi çizerek gezdirdi. "Uzun zaman oldu. Beni en son Morgen'da görmüş olmalısın."

"Albie'den bahis alırken." Luce'un amcası, Emerald Downs'ta güneye yarım saatlik bir araba yolculuğu yapmadan at yarışı oynamayı seviyordu.

Eğer bugün bulduğum hayalet bahisçi Kend Haymes gibi para babaları için etkinlikler düzenliyorsa, Freddy Fogh da Kend'in çimlerini biçen insanlar için çalışan bir bahisçiydi. Birkaç bin dolardan fazla bir iş çevirse herhalde Freddy'nin yüksekten başı dönerdi.

"Doğru, doğru. Albie." Freddy'nin yüzü heyecanını biraz yitirdi. Belki de hafızası Dono ve Albie'nin şu an toprağın altında olduğunu hatırlatacak kadar yerine gelmişti. "Ee, şey, buraya kendin için bir şeyler yatırmaya mı geldin? Bu akşamki Thunderbird maçı için sağlam tüyolarım var."

"Bana bilgi lazım."

"Ah." Çekimser. Freddy, kafasını göz ucuyla barın müdavimlerinden birinin konuşmamıza kulak misafiri olacak kadar yaklaşıp yaklaşmadığını kontrol edecek şekilde çevirdi.

"Torrance Broch isminde bir adam hakkında bilgi istiyorum," dedim.

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Herhangi bir şey. Nerede? Ne yapar? Bunlarla başla."

"Elbette. Bu arada bugünlerde sen ne işle meşgulsün?"

"Polis değilim."

"Öyle olduğunu kim söyledi?" Gözleri tekrar bar tarafını kontrol etti. "Elbette aynasız değilsin. Onlar gibi, sanki tüm lanet olası mekân onlara aitmiş gibi kasıntı bir görüntün yok. Aslına bakarsan en başta seni, beni biraz hırpalasın diye yolladıkları bir tür fedai sandım."

"Doğrudur." İşte yine oldu. Pamuk elleri cebe atmanın zamanı geldi. Son zamanlarda paramı partide konfeti saçar gibi etrafa dağıtıyordum.

"Cebimde seksen papel var," dedim, "Otobüs parasını saymazsak. Broch'la ilgili bildiğin her şeyi bana anlat ve ne kadar eder karar verelim."

"Şaka yapıyorsun."

"Teklifim bu. Yanında içki de istersen, payından düşmemiz gerekecek." Biten bira şişeme parmağımla dokundum. "Ya da kalkıp, gitmemin vakti geldi."

"Bekle, bekle. Sana T. X. Broch'un kim olduğunu söyleyeyim. O bir tür ayı kapanıdır. Büyük paralar dönen oyunlar düzenler ve sonrasında uzun dönem sağabilmek için enayilerin boyundan büyük bahislere girmesini sağlamaya çalışır. Aynı zamanda yasal işler de yapar. Kullanılmış arabalar ve oto yedek parçaları, sanırım. Fakat parasının çoğunu tefecilikten, insanları üterek kazanıyor."

"İnsanlar hâlâ bu kelimeyi kullanıyor mu? 'Ütmek' kelimesinin telefon rehberleriyle birlikte rafa kalktığını sanıyordum."

"Git işine."

"Onun büyük oyunlara ev sahipliği yaptığını söyledin. Sporla ilgili işler de yapıyor mu?"

Freddy, nikotinden sararmış parmak uçlarından biriyle masanın üzerindeki sayısız çiziklerden birine dokundu. "Öyle bir adamdan uzak durmalısın, Van."

"Demek Broch 'Kırmızı Başlıklı Kız' hikâyesindeki kurt, ha?"

"Dalga geçmiyorum. Gambino ailesinden olmayabilir ama yine de büyük bir balık. Müdavimlerimden birinin sağlam bir tüyosu vardı ve büyük oynamak istedi. Benim karşılayabileceğimden daha fazla. Broch'tan yirmi bin borç aldığını duydum."

"Ve sağlam tüyo, pek de sağlam çıkmadı."

"Ve sonrasında zavallı hergelenin Overlake'te yoğun bakımda olduğunu duydum. Broch'un adamları, kemiklerini kırarken işi aceleye getirmemişti."

"Kemik kırmak, bir tefeci için günlük ofis işlerinden biri olsa gerek."

"Beni anlamıyorsun. Demek istediğim, Broch bunu aynı lanet olası gün içerisinde yaptı. Benim adamımın, en azından yakın bir zamanda, geri ödeme yapamayacağını biliyordu. Broch, o adamın sütünü sonsuza kadar sağabilirdi ama eline en fazla ne kadar geçerdi? Haftada yüz dolar? Adamımın bahsini oynamasına izin verdi ve işler boka sardığında Broch, zavallı hergelenin başkalarına ibret olarak daha değerli olacağına karar verdi. Yirmi bin papelin onun için zerre kadar önemi yoktu."

"Şüphesiz."

"Adam tam bir manyak."

"Bu Broch denilen adam, kalıcı dersler de veriyor mu?"

Freddy bana baktı. "Boğazına sokulan bir boruyla beslenmek zorunda kalmak senin için yeterli değil mi?"

"Ciddiyim. Broch adam öldürüyor mu?"

"Nerden bileyim. Belki... T. X. Broch gibi bir canavar için bile, adam öldürmenin ilk tercih olduğunu sanmıyorum."

Haklıydı. Tefeciler acı verirdi, ölüm değil. Ölü bir adamdan para kazanamazsınız. Aynı zamanda cinayet diğerleri için güzel bir ibret bile değildir, çünkü eğer yeterince insan cinayeti duyarsa bu polislerin de duyacağı anlamına gelir. Bir tane dangalağı haritadan silmektense, Overlake Hastanesi'ne koca bir koğuş dolusu adam yollamak daha mantıklı.

Broch borç para veriyordu. Kend'in de kumar oynamaya devam etmek için paraya ihtiyacı vardı. Hayalet bahisçiyi işleten kişi de muhtemelen Broch'tu. Fakat Broch niye Kend'i öldürsündü ki? Haymes'in hâlâ her ay bankasına yatan binlerce dolarlık vakıf fonu vardı. Oradan kaldırılacak daha çok para vardı. Acaba Kend polise gitmekle tehdit edecek kadar fazla mı derine gömülmüştü?

Freddy derin düşüncelerimi yarıda kesmeden beni izliyordu.

Cebimdeki dört adet yirmiliği masanın üzerine koydum. "Pekâlâ. Sana elimde ne varsa vereceğim. Ama gözlerini dört aç. Önümüzdeki hafta Broch hakkında daha fazlasını duyarsan bana haber et."

"Tamam, etrafı kolaçan ederim," dedi Fogh, banknotları alıp, hırkasının cebine koymadan önce üç kez katladı.

"Cumartesi günü için iyi şanslar."

Fogh başıyla onayladı ve çıkarken bana hâlâ kötü kötü bakan barmene sırıtarak el salladı. Bana kanının kaynadığını hissettim.

14. BÖLÜM

İsmine yakışır biçimde Aurora Borealis*, kuzey kutbu motiflerine sahipti. Cam tavanı, Eskimolardan esinlenilmiş tasarımlara sahip kumtaşı sütunlarla destekleniyordu. Kartallar, kambur balinalar ve ren geyikleri. Menüdeki kokteyller on dört dolardan başlıyordu. Bir tane sek çavdar viskisi söyledim. Eğer tadı güzelse, evimi ipotek ettirip ikinci bir tane sipariş edebilirdim.

Merkezdeki barda oturduğum yerde, ayna sayesinde masaların çoğunu gözetleyebiliyordum. Borealis büyük düğün partileri ve hafta sonları ufak kongre kalabalıkları için tasarlanmış büyük bir mekandı. Hafta içi vesilesiyle alt kattaki Mansfield Georgian Otel'den akın eden iş adamlarının yarattığı kalabalığa rağmen rahat rahat oturacak kadar boş yer vardı.

Erkekler kravatlarını, kadınlar da topuklu ayakkabılarını çıkarsalar da iş adamları ve kadınlarının çoğu hâlâ resmî kıyafetleriyle

* Aurora Borealis: Kuzey Işıkları

oturuyorlardı. Telefonlarına veya dizüstü bilgisayarlarına dalmamış az sayıda kişi birbirleriyle neşeli bir sohbete girmişti. Kot pantolonum ve fanilaya benzer gömleğimle düğüne gelen davetsiz misafir gibiydim.

Barrett ve Parson Yorke bara lobideki asansörden girdiler. Sosyal medya paylaşımlarından kardeş olduklarını öğrenmiştim ama gerçek hayatta tahmin bile edemezdim. Biri ya da ikisi birden evlatlık olabilirdi. Barrett, tıpkı fotoğraflarda gördüğüm gibi kısa boylu bir gösteriş meraklısıydı. Bal rengi kısa saçları, yerini tek gözünün üstüne düşen katlı bir kesime bırakmıştı. Parson ise oldukça iri bir çocuktu. Willard gibi boydan boya uzanan bir beton sütun gibi değildi, kafasını vücuduna oranla küçük gösterecek şekilde enine geniş ve yuvarlaktı. Koyun postundan paltosu ona Big 'n' Tall mağazasında yaklaşık iki bin dolara mal olmuş olmalıydı. Kız kardeşinin hemen arkasında, onun paltosunu tutarak dikiliyordu. Prenses ve saray muhafızı. Ya da tüm saray.

Kalabalığı gözleriyle taradılar ve ben de onlara elimi kaldırdım. Siyah kolsuz bluzu ve siyah pantolonuyla Barrett, keskin bir gölge gibi odanın içinde kayarak geldi. Kaşlarını çatarak tokalaşmak için elini uzattı.

"Memnun oldum," dedi.

"Ben Van," dedim. Parson ifadesizdi ve tokalaşması zayıf ve yumuşaktı. Yine de istese parmaklarımı onun parmakları arasından diş macunu gibi fışkıracak kadar sert sıkabileceği izlenimini almıştım.

Onları yanımda bara oturmaları için davet ettim ama Barrett tek kelime etmeden seçtiği bir masaya oturdu. Parson da onu takip etti. Hâlâ içinde birkaç dolarlık likör kalan bardağımı bardan

aldım ve yanlarına oturdum. Bir garson hemen gelip, siparişlerini aldı. Barrett kendisine bir vodka, kardeşi için de bir Newcastle sipariş etti.

"Elana'yı tanıyordun," dedi Barrett bana.

"Eskiden, biz çocukken. Ailelerimiz dosttu."

"O zaman onun şimdiki halini pek tanıdığın söylenemez," dedi Parson. Tahmin ettiğimden daha gençti. Muhtemelen sadece yirmi veya yirmi bir yaşlarında. Ve çenesindeki çamur kahverengi keçi sakal, bir gerçeklikten ziyade bir denemeydi.

"Selam verecek kadar tanıyordum. Bu yüzden kulübeye gitmiştim."

"Bunu ispatlayabilir misin?" diye sordu Barrett. "Herhangi bir kişi olabilirsin. Şimdiden Kend hakkında bir şeyler söylememizi isteyen birçok basın mensubundan telefonlar aldık."

"Elana'nın amcası Willard'ı tanıdığımı ispatlayabilirim," dedim. "Onun Peninsula'da olduğunu bana söyleyen oydu."

"İstediğim şey tam olarak bu değil."

İki masa yanımızdaki şık giyimli iş adamı, Barrett'ı kendi telefonundan çok daha ilgi çekici bulmuştu. Anlaşılabilirdi. Kulağının üstündeki düğme şeklindeki büyük safir küpe kadar havalı ve kendinden emindi. Mücevher gerçekti. Ama buz prenses havalarının gerçek olup olmadığından emin değildim. Koyu kahverengi gözleri, meydan okurcasına bakıyordu.

"Pekâlâ. Şuna ne dersiniz?" dedim. "Kend ve Elana kulübeye onun mavi Volvo otomobiliyle gitti. Bundan bir süre sonra Elana yakın mesafeden yüzünden iki kere vuruldu ve sonrasında Kend muhtemelen silahı kendi kafasına doğrulttu. İkisi de anında öldü. Bundan emin olacak kadar fazla kurşun yarası görmüşlüğüm var.

Kulübe kapısı açık kalmıştı, bu yüzden ben oraya gidinceye kadar hayvanlar ve çürüme arkadaşlarınızın ikisinden de birkaç parça tırtıklamıştı. Orada yaptığım son şey Kend'in çoğunlukla tek parça olan cesedini geride kalanları korumak için kulübenin içine geri sürüklemek olmuştu."

Zalimce idi. Belki de niyet ettiğimden daha zalimce idi. Ama doğru etkiyi bırakmıştı. İkisi de ağzı açık ve yüzleri bembeyaz bir şekilde bana bakıyordu. Barrett'ın durumunda, normalde olduğundan daha beyazdı.

"Üzgünüm," dedi Barrett. "Bu... Bu korkunç bir şey olmalı."

"Onlar için daha korkunç. Bana ilişkilerinden bahsedin."

"İlişkileri?"

"Mutlular mıydı? Kavga ederler miydi? İkisinden birinin başı belada mıydı? Kulübede neler olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"K-kavga ettiklerini sanmıyorum. Arada tartışırlardı ama öyle hararetli tartışmalara girmezlerdi."

"Ne hakkında tartışırlardı?"

"Ah. Kimin neyi, ne zaman söylediği veya kimin bir konuda haklı olduğu gibi şeyler." Barrett kafasını hafifçe salladı. "Önemsiz şeyler."

Parson'a döndüm. "Peki ya sen? Onları en son ne zaman gördün?"

"Kend'i geçen hafta gördüm," dedi.

"Kulübede mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Etrafta birçok yeni tekerlek izi vardı. Birileri onları ziyaret etmiş."

Parson kaşlarını çattı. İşin içinde bir bit yeniği olduğundan şüpheleniyor gibiydi, fakat belki de bu onun normal mizacıydı. Kandırılması kolay birine benziyordu.

"Ben değildim," dedi.

"O zaman söylentilerin doğru olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi Barrett, birkaç dakika önceki özgüveninin bir kısmını tekrar kazanarak. "Kend'in Elana'yı öldürdüğünün?"

"Hayır," dedi Parson açıkça.

"Öldürüp öldürmediğini bilmiyorum," dedim. "Sadece olay yerinin neye benzediğini biliyorum."

"Öldürmedi."

Barrett uzanıp, kardeşinin güçlü kolunu sıktı. "Parson, Kend'in çok yakın arkadaşıydı," dedi ona üzgün bir şekilde gülümseyerek. "Ve Kend, Parson'ı kollardı."

"O benim en yakın arkadaşımdı," dedi Parson.

"O halde üzgünüm, Parson," dedim. "Ne olursa olsun arkanı kollayacak insanları kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim."

Masaya bakarak, başıyla onayladı.

"Barrett, sanırım artık senin özel arkadaşını masaya davet etmenin vakti geldi," dedim lacivert takımlı iş adamını işaret ederek. Onu işaret ettiğimi gördü ve kaşlarını çattı.

Barrett'ın yüzü kızardı. "O, sadece Charlie."

"Charlie'nin öyle yapayalnız oturmasının alemi yok."

Barrett ona işaret etti ve Charlie isteksizce yanımıza geldi. Tokalaştığımızda belli ki bu gizli ajan muhabbeti hiç olmamış gibi davranmaya karar vermişti.

"Charlie Shearman," dedi. Kirli sarı saçları ve favorileriyle, Barrett'a moda dergisi GQ'nin kapağında eşlik edebilecek türde bir

adamdı. Lacivert takım elbisesi üzerine öyle tam oturuyordu ki neredeyse bir dalış kıyafeti gibi görünüyordu.

"Biz de Van'a, Kend'in yaptığı şeyi neden yaptığını bilmediğimizden bahsediyorduk," dedi Barrett. Parson'ın incinmiş bakışını görünce, "Polisin yaptığını iddia ettiği şeyi," diye düzeltti.

"Hmmm. Tek merak ettiğiniz şey bu mu?" diye sordu Shearman. Oturdu ve elini Barrett'ınkinin üstüne korumacı bir tavırla koydu.

"Favorilerini düzeltmek için lazer mi kullandığını da bir o kadar merak ettiğimi söyleyebilirim," dedim. Shearman dişlerini sıktı.

"Van bize kulübedeki manzarayı anlattı, Charlie," dedi Barrett. "Gerçekten korkunçmuş."

"Bahse varım öyledir," dedi. "Karar o yönde çıkarsa, Haymes ailesine zihinsel hastalık davası açılmasına yetecek kadar korkunç."

"Charlie!"

"Onların avukatı mısın?" dedim.

"Ben bir finansal danışmanım," dedi Shearman, sanki onurunu zedelemişim gibi.

"Lyman and Goode firmasının küçük ortağı," dedi Barrett.

"Aferin sana," dedim.

Sert sert baktı. "Canın cehenneme."

"Pekâlâ," dedim. "Kötü bir başlangıç yaptık. Tüm bunların amacı ben Barrett ve Parson'ın yanından ayrıldıktan sonra doğru söyleyip söylemediğimi kontrol etmek için beni takip etmek miydi?"

"Bunun için bizi suçlayabileceğini düşünmüyorum," dedi Barrett.

"Arkadaşlarınızı koruyorsunuz. Bunu anlarım. Ama Kend ailesi hakkında bir uzlaşmaya varmak için yıllarca münakaşa etmemiz

gerekebileceği fikrini düşündükçe, kendimi şu çatıdan atasım geliyor."

Sivillerin yüzümdeki yara izlerine verdikleri tepkiler farklıydı. Bazıları, tıpkı bir kez göz attıktan sonra doğrudan gözlerime bakmak için kendini zorlayan Barrett gibi, onları tamamen görmezden gelmeye çalışıyorlardı. Charlie Shearman ise ne zaman başka birine doğru baksam gözlerini yüzümdeki beyaz çiziklerden alamıyordu. Parson'ın yaralarımı fark edip etmediğinden bile emin değildim.

Shearman'ın gözleri tekrar bana döndü. "O zaman bu bir tezgâh değil, değil mi?"

"Son on senede fazlasıyla stres yaşadım. Daha fazlasına ihtiyacım varmış gibi davranmamın alemi yok."

Cevap vermedi fakat garson onun siparişini almak için geldiğinde benim de bir içki daha almak isteyip, istemediğimi sordu. Bunu barış için uzatılan bir zeytin dalı olarak aldım.

"Kulübede her ne olduysa..." dedim, "Kimseye bir faydası olmadı. Fakat polisler bir cinayet sebebi ararken muhtemelen Kend'in arkadaşlarına zor sorular soracaklardır. Ona veya bir başkasına şiddet uygulamışlığı var mıydı gibi. Ya da kavgalara karışmışlığı var mı diye."

Masadaki herkes kafasını salladı. Bir kez daha Parson'ın yüzünden düşen bin parçaydı.

"Bir şeyler kullanıyor muydu?"

"Uyuşturucu bağımlısının teki değildi, sormak istediğin buysa," dedi Shearman.

"Peki ya antidepresanlar? Moral yükseltecek ilaçlar?"

"Tanrım, hepimiz kullanmıyor muyuz?" dedi Barrett. "Fakat Kend çok pozitif bir insandı. Herkesin onu bu kadar çok sevmesinin bir nedeni de buydu."

Shearman'ın gözleri önce kız arkadaşına, sonra da yere baktı. Barrett ve Trudy Dobbs'ın, Kend'in dairesinde bulduğum fotoğrafı aklıma geldi. Fotoğraf diğerleriyle birlikte duvarda değil, yüzü aşağıya bakacak şekilde çekmecede duruyordu.

"Peki ya para?" diye sordum.

"Nasıl yani?" dedi Shearman.

"Parası var mıydı? Ailesinin olduğunu biliyorum. Ama bu farklı bir şey."

"Soracak kadar kabalaşmadık."

"Lyman and Goode'un küçük bir ortağı olarak bile mi?"

Barrett gerindi. "Ne düşündüğünü bilmiyorum ama arkadaşlığımızın temeli bu değildi."

"Arkadaşlık kriterleriniz umurumda değil," dedim. "Kend'in borç batağında olup olmadığını bilmek istiyorum."

"Biz Elana'yla da arkadaştık. Tabi onu kültürel zenginlik olsun diye barındırdığımızı falan düşünmüyorsan."

Lanet olsun. Hızlı bir şekilde kendi kuyumu kazıyordum.

Daha da kötüsü tüm bu özel okul fırlamaları, hakikaten olan bitenin dışında görünüyordu. Hiçbiri hayalet bahisçi veya T. X. Broch hakkında bir şeyler bildiklerine, hatta Kend'in bahis oynamaktan hoşlandığından haberdar olduklarına dair bile tek bir işaret göstermemişti.

"Diğer arkadaşın bu akşam aramızda yok," dedim. "Trudy Dobbs."

"Tatilde," dedi Barrett.

"Nerede?"

Barrett, ikinci votkasının kalan yarısını etkileyici bir şekilde fondip yaptı ve yavaşça burnundan soludu. "Trudy benim en yakın arkadaşım. Ve Elana'nın. Eğer ona sorulacak soruların varsa, kendisine bizzat ben iletirim."

Shearman cüzdanını çıkardı ve Amex kartını yanımızdan geçen garsona uzattı. Elbette bir Siyah Kart*'tı.

"Sana daha fazla yardımcı olamadığımız için üzgünüm," dedi bana. "Hepimiz oldukça üzgünüz ve Kend'in hak ettiği muameleyi gördüğünden emin olmak istiyoruz."

Bu söylediğinden Kend'i Elana'dan daha çok umursadıklarını çıkarttım. Safları sıkılaştırıyorlardı.

Shearman, İskoç viskisinin kalan son kısmını yudumladı. Parson'ın birası neredeyse hiç dokunulmamıştı. Hepimiz kalktık. Shearman, Parson'dan Barrett'in ince deri ceketini aldı ve giymesine yardım etti. Barrett'ın koluna girip bara doğru eşlik etti.

Parson geride bekledi.

"Başımıza bela olursan..." dedi yumuşak bir sesle, "Senin kemiklerini kırarım."

Ve gittiler.

Limitsiz kredi kartları. Safir küpeler. Ve fiziksel şiddet tehditleri. Dünyada sınıf atlıyordum.

Beş dakika sonra hotelin köşesinde durmuş, her birinin arabasıyla garajdan çıkışını izliyordum. Shearman, Barrett'a bir Mer-

* Son derece varlıklı insanlara yalnızca özel davetiye ile verilen ve her alanda VIP hizmet almalarını sağlayan seçkin bir American Express kredi kartı. Kart hamilleri aynı zamanda Centurion Card olarak da bilinen bu kredi kartı için senelik olarak yaklaşık 2500 dolar kart ücreti öderler.

cedes Sedan'da şoförlük yapıyordu. Parson ise kırmızı Chrysler 300C'si ile kaldırımın tozunu attırıyordu.

Lastiğinin dişleri balık ağı şeklinde olan bir spor araba yoktu. Çift tekerli bir kamyonet yoktu.

Omuzlarımı silktim. Kontrol etmeye değerdi.

YAŞ ON YEDİ

Gallison Mühendislik ve Ekipmanları'nın kendisine seçtiği ofis parkı, pazar sabahına yaklaşan bu cumartesi gecesinde derin bir sessizlik içindeydi. Sadece ben, Dono ve farları sönük bir şekilde binanın arkasına yaklaşan kamyonetimizden ürken bir sincap vardık.

Willard kamyoneti güzel seçmişti. Küçük beyaz pikap, bir bahçıvana veya tamirciye ait olabileceği gibi kişisel bir araç da olabilirdi. Buna ilave olarak kamyonetin tepesindeki sert plastik kaplamada hava basıncıyla çalışan bir kapak ve açık kalmasını sağlayan menteşeler vardı. Tıpkı bir kutu kapağı gibi. Ya da bir tabut.

Dono bir önceki gün incelediğim dördüncü kat penceresinin tam altında belirlediğimiz noktada durdu.

Bana tek kullanımlık bir telefon verdi. "Sakın bunu unutayım deme." Sanki unutmam mümkünmüş gibi. Kulaklığımı telefona taktım.

"Doğru frekansları hatırlıyor musun?" dedim polis tarayıcısını işaret ederek. Seattle Polis Departmanı iletişim kanallarını cihazın hafızasına çoktan programladığını biliyordum. Sadece dedemden bana anaokulundaymışım gibi davrandığı için intikam alıyordum.

İçinde önümüzdeki yaklaşık bir saat içerisinde ihtiyacım olacak neredeyse tüm aletleri barındıran sırt çantasını omuzlarıma geçirdim ve hızlıca binanın köşesinden döndüm. Siyah bir beysbol şapkası, koyu renk, uzun kollu bir Henley gömlek, siyah bir eşofman altı ve koşu ayakkabıları giyiyordum. Tıbbi eldivenleri saymazsak, koşuya çıkmış sıradan biri gibi görünebilirdim.

Yükleme rampasının yakınlarındaki küçük teslimat kapısında, birkaç sene önceden kalma Schlage marka, altı iğneli, kilit silindiri döndürülerek açılan bir yaysız kilit vardı. Maymuncuk tabancasını kullanarak kilidi bir dakikada açtım. Karanlık posta odasından koridora otuz adım, oradan da daha önce kullandığım merdivenlere yirmi dört adım mesafe vardı.

Her köşeyi dönmeden önce herhangi bir koruma, temizlikçi veya başka biri olma ihtimaline karşı durup etrafı dinledim. Acelem yoktu. Henüz değil.

Gallison'ın kapısını açmak beni asıl tedirgin eden kısımdı. Zor olduğundan değil. Sonuçta giriş kartım vardı, bundan daha kolay nasıl olabilirdi? Ama kapılar ve duvarlar penceresizdi. Kapının ardında son teslim tarihine yetişmek için gece yarısına kadar hâlâ bilgisayarının başında çılgınca çalışan bir Gallison çalışanının olup olmadığını anlamanın hiçbir yolu yoktu. Kapıyı dikkatlice dinlemek için kulaklıklarımdan birini çıkardım. Hiçbir ses yoktu.

Derin bir nefes aldım ve kartı kullandım. Tarayıcı kartı okuduğunu göstererek cevaben bipledi ve kapı açılırken bomboş koridorda

sertçe bir örse vurulan bir çekiç kadar yüksek bir ses çıkardı. Kapıyı birkaç santim açtım ve içeriye göz atmak için kafamı uzattım. İçerisi loş ve boştu. Tavandaki her üç lambadan biri ancak içerisini minimum ölçüde aydınlatacak kadar seviyede yanıyordu. Rahatlayarak, nefes verdim.

Kuzey duvarı. Uç taraftaki üçüncü oda.

Optik lenslerden oluşan küçük bir servet barındıran, güvenli depo odasının kilidi özel bir tuş takımıyla korunuyordu. Şifreyi kırabilirdim, hatta bunu yaparken fazla vakit harcamama da gerek kalmazdı. Ama Dono'ya lenslerle ilgili tüm bilgileri satan Hiram adlı kişi, aynı zamanda giriş kodunu da biliyordu. Muhtemelen işten atılmış veya az maaş alan bir çalışandı. İnsan faktörü en iyi güvenlik sistemini bile savunmasız bırakabiliyordu ve açıkçası Gallison da bir banka kasası sayılmazdı. 4-1-4-3 tuşlarına hızlı dokunmak içeri girmeme yetti.

Kapı arkamdan kapandığında ortalık zifiri karanlık oldu. Gözlerim yerden tavana kadar uzanan pencerelerden gelen gece göğüne ait soluk mavi ışığı yavaşça seçmeye başladı. Mikrofon tuşuna bastım. Dono'ya bir kez sinyal verdim. O da karşılığında bir kez sinyal verdi. Konuşmak güvenliydi.

"En içeriye girdim. Korumalardan bir haber var mı?"

Mikrofondan gelen sesi net ama duygudan arınmıştı. "Süt liman. Bu gece çalışan iki görevli var. Biri şu an koridorları geziyor. Gideli altı dakika oldu."

Korumaların devriyelerinin on beş dakika sürdüğünü hesaplamıştık. Beş kat olduğu düşünülürse kat başına üçer dakika düşüyordu. Tabi bu gündüz vakti için geçerli olduğu için, muhtemelen geceleyin daha hızlı devriye atıyorlardı. Bu yüzden yaklaşık iki üç

dakika sonra bu katta olacak ve altı ya da yedi dakika sonra da gitmiş olacaktı.

Depodaki rafları incelemek için bir kalem fener kullandım. Ne işe yaradıkları konusunda sadece tahmin yürütebildiğim birçok ekipman vardı. Muhtemelen lazer jeneratörlerine ait bazı parçalar ve çubukların ucunda duran minik televizyonlara benzeyen bir çeşit termal görüntü kameraları. Gallison optik mühendislikte uzmanlaşmıştı. Aramakta olduğum en yüksek kalite lenslere sahip olmaları da bu yüzdendi.

Aradığım çantaları alt sıradaki raflardan ikisine elastik bir halatla bağlanmış bir şekilde buldum. Farklı boyutlarda yirmi altı çanta vardı. Çantaların hepsi üzerinde dahili bir sapı olan sert, siyah plastikten yapıldıkları için oyuncak bavullar gibi görünüyordu. En küçüğü bir beysbol eldivenini, en büyüğü ise üç tane küçük çantayı birlikte içine sığdırabilecek boyuttaydı. Küçük çantalardan birinin etrafında sarılı olan elastik halatı çıkarttım ve plastik mandalları açtım. İçerisinde şeffaf, yağlı plastiğe sarılmış ve gri koruyucu köpüğe yerleştirilmiş, market değeri beş bin dolar değerinde yuvarlak bir kalın cam vardı. En büyük çantadakilerin fiyatı bunun en az on katı olmalıydı. Değerleri boyutlarıyla birlikte katlanarak artıyordu. Pencerenin kenarına çantaları dizerken gülümsedim. Bu büyüteçlerle ne büyük bir kamp ateşi yakılırdı ama.

Sırada sırt çantasının içindekiler vardı. Yakıt tankı. Bir şaloma ve ucuna tutturulmuş, içi oyuk bir alaşım çubuktan yapılma kesici meme. Pleksiglas koruyucu maske, eldivenler, maşa. Ve her bir metresinde ufak bir düğümle halkalarına tutturulmuş birer lastik

kaplamalı karabina* olan atmış metrelik ince bir pamuk halatı bobini.

Saatim Dono ile olan konuşmamızdan bu yana yedi dakika geçtiğini gösteriyordu. Koruma şimdiye bulunduğum kattan ayrılmış olmalıydı. Yakıt tankını şalomaya bağladım, eldivenlerimi ve maskeyi taktım ve Dono'ya üç kez sinyal verdim. Bu başlamaya hazır olduğumun sinyaliydi. Dört dakika sonra onun da sinyalime cevap verdiğini duydum. Korumalar lobiye geri dönmüştü.

Şalomayı ateşledim. Karanlık odanın içinde bir doğum günü pastası gibi parlak, kalın, turuncu bir ışık saçtı. Onu hızlıca kıstım ve oyuk alaşım çubuğunun içinden çıkan ince bir aleve çevirdim. Çubuktan çıkan alev minik bir noktaya dönüştü. Isı yalıtımı özelliği sayesinde bazı lensler kadar pahalı, özel bir tür metalden yapılıyordu. Hızını aldığı zaman bin iki yüz santigrat derece ısıya kadar çıkabiliyordu. Ucu önce kırmızı, sonra beyaz, daha sonra da neredeyse saydam bir şekilde parladı. Silikon kaplamalı Kevlar eldivenlerden bile onun sıcaklığını hissedebiliyordum.

Pencerede yerden yaklaşık otuz santim yukarıda bir nokta seçtim. Ve camı eritmeye başladım.

Yavaş ilerliyordum. Pencere, yalıtım için aralarına ince bir argon gazı tabakası eklenmiş iki adet sertleştirilmiş güvenlik camından oluşuyordu. Eğer çok baskı yaparsam camlar kırılabilirdi. Bu yüzden donmuş yağı kesen sıcak bir bıçak gibi çalışan ısının işi halletmesini bekledim. Camın ufak bir kısmı yerinden püskürdü ve neredeyse süper sıcak çubuktan kaçmak istercesine cızıltıyla ufak parçalar sıçrattı. Sıcak taneciklerden birinin dört kat aşağı-

* Dağcılıkta ve sanayide kullanılan, ağzı açılıp kapanabilen bir çeşit kanca.

daki kamyonetimize düşüp düşmediğini merak ettim. Sonrasında kontrol etmekte fayda vardı. Delil olarak gösterilebilirdi.

En büyük çantaları geçirebilmek için atmış santime otuz santim bir delik açmam gerekiyordu. Beş dakika sonunda sekiz santimlik bir çizgi eritmiştim. Aynı hızla gidersem açmam gereken deliği iki saat içerisinde açacaktım. Eriyik cam, boya tineri ve mum dumanı gibi kokuyordu.

Bu, bir ev soygununu ve bölük pörçük yaptığımız bazı işleri saymazsak, aylardır Dono'yla yaptığımız ilk büyük vurgundu. Başka elemanlarla başka işler yapmıştı. Dono, ekip gerektiren işlerde beni kullanmayı sevmezdi. Hakkımda ne kadar az kişi ne kadar az şey bilirse o kadar iyi olduğunu söylerdi. Yasaların beni bir yetişkin olarak cezalandırabileceği bir yaştaydım. Kulağa mantıklı geliyordu.

Fakat bir yandan da bunu benim başkalarıyla çalışmamı engellemek için mi yaptığını merak ediyordum. Ortaklarından bazılarıyla çalışabileceğimi biliyordum. Hatta Hiram'a satmak üzere kendi vurgunlarımı bile planlayabilirdim. Günün birinde tasmamı koparmam gerekecekti.

Kulaklık bir kez bipledi. Kesmeye devam ettim. İlk köşenin neredeyse sonuna gelmiştim. Bu kez biraz daha uzun, bir kez daha bipledi.

Tekrar biplemeye başlarken konuştum. "Evet?"

"Konuşmadan önce sinyal vermen gerekiyor," dedi Dono.

Tanrım. "Tamam, buradayım."

"Dönüşümlü devriye atıyorlar. Katları artık üç dakikada değil, iki dakikada turluyorlar."

Şaloma yeterince sessizdi. Koruma koridordan geçip, Gallison ofislerine gelmemişti. "Anlaşıldı."

Korumalar devriyesini tamamladı ve bir saat sonra ben kesilmemiş camın son üç santimine vardığımda bir tur daha attılar. Pencereden söktüğüm parça köşelerde minik timsah şeklindeki tümseklere tutturulmuştu. Havalı bir heykelcilik işiydi. Eğer çok bariz bir delil teşkil etmeseydi, bir tanesini saklamak isteyebilirdim. Büyük dikdörtgen şeklindeki camı, maşayı tuttuğum sol elimle kavradım ve ağırlığını çubuğa vermesini engelledim. Ter damlaları son bir saattir alnımdan akıyor ve burnumun ucundan yüz maskemin içine damlıyordu.

Sonunda dikdörtgen cam bulunduğu yerden çıktı ve ani ağırlığı yakalayabilmek için maşayı bırakmak zorunda kaldım. Camı kenara koydum ve omuzlarımı gerdim. Gece meltemi açıklıktan içeri girdi ve göğsümdeki terler buz kesti. Donuyordum ve bu bana harika hissettirdi.

Maskemi ve ağır eldivenleri çıkardım ve Dono'ya bipledim. Anında cevap verdi.

"Temiz hava," dedim.

"Devam."

Otuz metrelik ipin ucunu tuttum ve diğer ucunu açık delikten aşağıya sallandırdım. Bir döngü halinde sıralanmış lastik karabinalardan ilkine ulaştığımda en yakındaki çantalardan birini aldım. Ufak olanlardan bir tane seçmiştim çünkü ilk denemede elli bin doları riske atmanın hiç gereği yoktu. Karabinayı çantanın sapından geçirdim. Bir sonraki karabinaya vardığımda, çanta pencereden aşağı çıkıp yaklaşık bir metre kadar yol almıştı. Çantanın binanın yan duvarına hafifçe çarptığını duydum. Bir sonraki karabina

ve çanta sürecini tekrar ettim ve pahalı lensler binanın duvarından aşağıya olan yolculuklarına istikrarlı bir şekilde devam ettiler.

Artık hızlı çalışıyordum. Her ne kadar gecenin ikisinde etrafta yayaların gezmesi pek olası olmasa da binanın içinden veya çevresinden biri çantaların aşağıya kaydırıldığı düzeneği görebilirdi. Sonuçta diğer binalarda da insanlar vardı ve bu binalardaki korumalar dışarıya sigara içmeye çıkmış olabilirlerdi. Ayrıca çantaların binanın yan tarafına rastgele çarpıyor oluşlarını da hoşuma gitmiyordu. Ne kadar hızlı, o kadar iyiydi.

Aşağıda Dono ilk çantaları almaya ve onları kancalarından çıkarıp kamyonetin açık tavanından aşağıya yerleştirmeye başlamıştı. Rüzgârlı havada onu duyamıyordum ama her çantanın boşalan yükünün ipte yarattığı etkiyi hissedebiliyordum.

Sona bıraktığım büyük çantalara gelmiştik. Kenarlardan üç santim boşluk kalacak şekilde açtığım delikten rahatça sığabiliyorlardı. Kahretsin. Dono'ya yeterince serbestlik sağlayacak şekilde kordonu gevşettim.

Sonra deponun dışından bir ses geldi. Kapanan bir kapının ağır tangırtısı.

Kafamı dışarıdan çıkarıp baktım. Son çanta hâlâ Dono'dan iki kat yukarıdaydı.

Kulaklığım bipledi. Beni aşağıya bakarken görmüş olmalıydı.

Geri bipledim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Dış ofislerdeki bir temizlikçi olabilirdi. Ya da devriye gezen korumaların sıradan bir kontrolü olabilirdi. Paniğe kapılmak için sebep yoktu.

"Devam et," dedim.

"Bu bir cevap değil."

Birisi dış ofislerdeki ışıkları açtı. Sarı parıltı depo kapısının altından neredeyse duyulacak kadar aceleyle iştirak etti.

"Konuş benimle," dedi Dono.

Dış ofisten bir radyo alıcısı anlaşılamayan sesler viyakladı. Ve adım sesleri. Şimdi kesinlikle adım sesleri duyuyordum.

Doğrudan depoya doğru gelen adım sesleri.

15. BÖLÜM

Ertesi sabah sekizde çene hattımı takip eden yaranın etrafını dikkatlice tıraş ediyordum. İnce oyuğun jileti yakalama gibi pis bir alışkanlığı vardı. O bölgeyi tıraş ederken çok yavaş olmanın yüzüme yeni bir yara izi eklememenin tek yolu olduğunu öğreneli çok oluyordu.

Önceki gece A. Borealis'ten döndüğümde Leo hâlâ uyanıktı. Başıyla selam verdikten sonra bir sene öncesine ait spor dergisini okumaya geri dönmüştü. 'Ulster' ilavesini almak için Dono, 'UK Weekly'ye abone olmuştu. Ben denizaşırı ülkelerde görevdeyken Dono'nun postalarını Addy Proctor toplamıştı ve şu anda ön odada uzun bir mecmua tepeciği oluşmuştu.

Leo'nun gece yarısına doğru dışarı çıktığını duymuştum. Bu sabah hâlâ dönmemişti ve çantası hâlâ şöminenin kenarına yaslanmış olarak duruyordu.

Kirli sakalımı tıraş ederken, Kend Haymes'in garip arkadaş sürüsünü düşündüm.

Şüphe uyandıran Charlie Shearman. Kontrol altındaki Barret Yorke ve onun sadık ve kemik kırma potansiyeline sahip kardeşi Parson. Sadece kendi ekonomik sınıflarından biri olduğu için mi onu savunmaya geçmişlerdi? Belki Elana'yı umursuyor olabilirlerdi ama Kend'i daha çok umursadıkları belliydi. Ya da belki de arkadaşlar arasında, soy ağacı şüpheli yeni adamın asla bilmemesi gereken sırlar vardı.

Ve Trudy Dobbs. Onun hakkında bir şeyler öğrenmem iyi olurdu. Tüm bunlar olmadan önce mi tatile çıkmıştı? Yoksa aceleyle mi kaçmıştı?

Maurice Haymes ile olan randevuma, ya da her neyse ona, daha bir saat vardı. Charlie Shearman istemeden de olsa bana bir iyilik yapmıştı. Haymes ailesinin onları mahkemeye vereceğimden endişe edebileceği ihtimali daha önce aklıma gelmemişti. Maurice'nin benimle aniden görüşmek istemesinin sebebi bu olabilirdi. Kahretsin belki özel mülklerinde gezindiğim için onlar beni mahkemeye vermek istiyor bile olabilirdi.

Kahvaltı ederken Trudy'nin çevrimiçi profilini buldum. Son paylaşımı gün batımında tropikal bir cennette çekilmiş bir fotoğraflar dizisiydi. Resimlerin altına 'Cennette bir haftalık tatildeyim! Yakında görüşürüz!' yazmıştı. Aralarında Barrett'in da olduğu birkaç kişi tatiline gıpta eden ve nereye gittiğini soran cevaplar yazmıştı. Fakat Trudy'den cevap gelmemişti.

Paylaşımın zamanı Cumartesi sabahı saat dokuz buçuk olarak görünüyordu. Elana ve Kend, Cuma gecesinde belirsiz bir saatte vurulmuşlardı.

Tesadüf olabilirdi. Trudy çalışma haftasının sonunda şehirden uzaklaşmak için bir yerlere gitmişti. En iyi arkadaşı Elana ve Kend

de aynı şekilde medeniyetten uzaklaşarak kulübeye gitmişlerdi. Ayrı ayrı düşününce iki durum da sıradışı olaylar değildi. Fakat ikisini bir araya getirince Trudy Dobbs ile konuşma isteğim fazlasıyla artmıştı.

Kamyonete doğru ilerlerken, sokağın ilerisinden Stanley'in heyecanla havladığını duydum.

Leo, Addy Proctor'un evinin önünde bodur ve ağır bir ip tutarak duruyordu. İpi havaya fırlattı ve Stanley ipi yakalamak için zıpladı. Yakınlaştığım zaman Addy'i verandada her zaman oturduğu hasır sandalyede otururken gördüm. Üzerinde yapay tüylerle kaplı bir kar tulumu vardı. Stanley'in tasması hemen yanındaki masada duruyordu.

"Bırak," dedi Addy. Stanley ip yığınını kemirdi ve gözleri Leo'ya sabitlenmiş bir şekilde bir uçtan ötekine dans etti. Tüm dikkatini Stanley'e vermişti, tıpkı Stanley'in de ona yaptığı gibi. Addy komutu tekrar etti. Stanley ipi yere bıraktı, büyük bir daire çizerek önce sokağa sonra tekrar çimlere koştu ve ayaklarından toprak ve çim fışkırtarak bir kez daha Leo'nun önünde durdu. Çamur sıçramış yassı kaldırım taşlarından Addy'e doğru yürüdüm. Hafifçe söylendi.

"Westminster*'a hazır," dedim.

"Öğlen uykusuna hazır," dedi, "Sadece bunu fark etmek için fazla heyecanlı."

Leo ipi alıp tekrar fırlattı. Stanley'in beyaz karnı kendi sıçrattığı çamurla kaplanmıştı.

* Westminster Kennel Club Dog Show, 1877'den beri New York'ta düzenlenen çok prestijli bir köpek şovu. 135 yıldır düzenlenen şovda her sene üç bine yakın köpek birbirleriyle yarışıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Ben ve Stanley için elbette," dedi Addy, fısıldayarak. "Arkadaşın hakkında emin değilim."

"Leo güvenlidir."

"Tabi ki güvenli. Stanley'in birine bu kadar çabuk ısındığını hiç görmemiştim. Fakat son bir saattir merhaba dışında neredeyse tek bir kelime etmeden o oyuncağı fırlatıp duruyor. Sabah yürüyüşüne bile çıkmama gerek kalmadı."

"Benimle birlikte olduğunu nereden bildin?"

"Bunu yaşlı olmanın avantajlarından biri olarak görüyorum. Tek seferde nadiren iki saatten fazla uyuyabiliyorum. Bay Pak gecenin neredeyse yarısı boyunca benim gibi, sigara bile içmeden senin taş merdivenlerinde oturdu. Sonra da sanırım uzun bir yürüyüşe çıktı. Stanley ve ben onunla dışarı çıktığımızda tanıştık. Tanışmak için ilk adımı benim atmam gerekti."

Hiç şaşırmadım. "Leo, o sessiz tiplerden biri."

Addy kaşlarını çatarak bana baktı. "Bana bu konuda daha çok itibar etmelisin. Hastanelerde çalıştım. Orada Vietnam'dan sonra çok fazla genç adam gördüm."

"Tamam. O zaman biliyorsun. Sanırım Leo hayata yavaş yavaş alışıyor."

"Tıpkı hepimiz gibi."

"Bu sabah bana katılır mı diye sorayım."

"Saçmalama. Onları rahat bırak. Eğer Stanley öğle yemeği boyunca uyursa köpek mamasından yüzlerce dolar kâra geçerim."

Geçerken Leo'ya başımla selam verdim ve o da aynı şekilde karşılık verdi. Mutluydu. Belki de.

Columbia Kulesi asansörü otuz dördüncü katta açılıp, karşı duvarda zımparalanmış çelikle yazılmış üç büyük harfi gözler önüne serdi. HGİ. Asansörle ofisler arasında bulunan cam kapı harflerin Haymes Geliştirme ve İnşaat anlamına geldiğini gösteriyordu.

Resepsiyonist, ona kiminle görüşmeye geldiğimi söylediğimde ayağa kalkmadan dikkat kesilmeyi başardı. Gelişimi haber vermek için telefon açtı ve sonra beni binanın karşı tarafına doğru götürdü. Ofis görevleri yapan yüzlerce ofis çalışanının yanından geçtik. Gerçek bir inşaat çalışanına benzer hiç kimse görmedim.

Büyük tahta kapılardan oluşan bir dizi çifte kapıya ulaştık. Maurice Haymes'in ismi lobidekilerle aynı alüminyumdan yapılma ama daha küçük harflerle sağ taraftaki kapıda yazıyordu. Ne kadar da mütevazı.

Resepsiyonist duraksamadan kapıyı açtı ve başıyla içeri girmemi işaret etti.

Haymes'in ofisi en az benim evimdeki giriş katı kadar büyüktü. Koyu renk ceviz ağacından yapılma kocaman bir konferans masası ve yanında kahve masaları bulunan kulüp sandalyeleri vardı.

Kendisi çevreleyen devasa çalışma masasının arkasındaki adam, Maurice Haymes'e bakıyor olduğumu anlayabileceğim kadar Kend'e benziyordu. Kısa, kızıl buklelerine fütursuzca aklar düşmüştü. Üzerinde resmî bir gömlek ve kıravat vardı ama ceketi sandalyesine asılmıştı. Zinde ve enerjik görünüyordu.

"Bay Shaw, lüften içeri buyurun," dedi Haymes, bir televizyon şovu sunucusunu kıskandıracak bir ses tonuyla.

Çalışma masasının diğer tarafında başka bir adam oturuyordu. Bana bakmak için döndü ama ayağa kalkmadı. Otururken bile çok uzun boyluydu. Ve oldukça sıskaydı. Aşağı yukarı Maurice Hay-

mes'le aynı yaşlardaydı -altmış civarı- ve Windsor düğümü atarak bağladığı kravatıyla birlikte üç parçadan oluşan tertemiz bir gri takım elbise giyiyordu.

"Teşekkürler, Bonnie," dedi oturan sıska adam. Resepsiyonist başıyla onayladı ve kapıyı kapatarak ayrıldı.

Haymes masanın etrafından dolaştı ve elimi sertçe sıktı.

"Buraya gelip, bizlerle buluştuğunuz için çok memnun oldum, Bay Shaw. Ben Maurice Haymes. Bu da Arthur Ostrander."

Ostrander başıyla selamladı. Gri saçları alnının ortasından başlayarak doğrudan geriye taranmıştı.

"Lütfen buyurun," dedi Ostrander, karşısındaki koltuğu işaret ederek. Oturdum. Aynı rakıma gelmemizden memnun olmuş görünerek arkasına yaslandı.

Haymes masanın kenarına oturdu. "Her şeyden önce Bay Shaw, oğlum için yaptığınız şey için size teşekkür etmek istiyorum."

"Kaybınız için üzgünüm."

"Kend... Bir babanın isteyebileceği her şeydi. Gerçekten ne olmuş olabileceğini anlayamıyorum."

Haymes'in ıstırabı kulağa sahici geliyordu. Belki de öyleydi. Fakat hareketlerindeki o cilalı süsleme, her şeyi bir senaryodan takip ediyor izlenimi yaratıyordu.

Ostrander söze atıldı. "Bölge şerifinden öğrendiğimiz kadarıyla hayvanı korkutup, kaçırmışsınız. Bu cesaret isteyen bir şey."

"Belki de bir asker için normaldir," dedi Haymes.

Ostrander onayladı. "Sahiden. Fakat başka bir şey hakkında konuşmak istiyoruz. Öncelikle size bir kahve ikram etmemize müsaade eder misiniz?"

Bu yapmacık nezaketten başım ağrımaya başlamıştı. "Böyle iyiyim, teşekkürler. Siz bir avukat mısınız, Bay Ostrander?"

Bir kaşını merakla kaldırdı. "Bu endişe ettiğiniz bir şey mi?"

"Sadece hepimizin neden burada olduğunu anlamaya çalışıyorum."

"Elbette, elbette." Ostrander sempatik bir gülümseme denedi. İnce yüzü ve alnının ortasındaki geriye taranmış, sivri, v harfi şeklindeki saçıyla çizgi filmlerdeki cenaze levazımatçıları gibi görünüyordu. "Aile için zor zamanlar. Eminim bunu siz de takdir edersiniz."

"Elana'nın ailesi için de öyle."

"Evet. Bayan Coll'u tanıyor muydunuz?"

"Çocukluktan."

"Ya amcasını? William Willard?"

İstihbaratları sağlamdı. Şaşırmamam gerekirdi. Haymes ismi, polisler ve hastane çalışanlarının dava hakkındaki ayrıntıları ötmek için sıraya girmesi için muhtemelen yeter de artardı.

"Kend'in başı belada mıydı?" dedim.

"Pardon?"

"Belada. Stres altında. Elana'yı ve kendisini incitmek için sahip olabileceği herhangi bir neden biliyor musunuz? Bunları tek tek ele almak isterseniz bana haber verin."

Ostrander gerildi. "Bu sizi hiç ilg..."

"Yardımınızı istiyorum, Bay Shaw," dedi Haymes. "Bayan Coll'un vefatı için, biz de sizin kadar üzgünüz. O bir kurbandı. Fakat bize kalırsa Kend de bir kurbandı, kendi duyguları yüzünden bile olsa. Belki bir gün sebebini anlarız. Şimdilik tek yapabileceğimiz yapbozun parçalarıyla ilgilenmek."

"Ne çeşit bir yardım?"

"Kend HGİ için çalışıyordu. Anladığınız üzere tam zamanlı bir çalışan değildi, ama güvenilir bir çalışandı. Kulübeye giderken HGİ'ye ait bazı eşyaları da yanında götürdüğüne inanıyoruz. Benim için ayıkladığı bazı dokümanlar. Orada... Kend ve Elana'yla iken... Bu dokümanlar gözünüze çarptı mı?"

Dokümanlar. Önce poker suratını takınmış Ostrander'a, sonra da tekrar Haymes'e baktım. "Öyle bir şey görmedim."

"Gözden kaçırmanız mümkün değil, kutular çok büyüktü. Materyal, görme yetkisine sahip olduğunuzdan şüphe etmediğim bazı şeyler gibi 'çok gizli' değildi." Haymes kendinden emin bir şekilde sırıttı. "Fakat bu eşyalar müsecceldir. Dokümanlar bazı rakiplerimizin işine yarayabilir, bu yüzden onları geri istiyoruz."

"Eminim öyledir. Ama orada değildiler."

"Emin misiniz?"

"Dediğiniz gibi, gözden kaçırmam mümkün değildi."

Haymes bana baktı. Bir şey söylemedi. Yaydığı güçlü enerjiye rağmen, gözlerinin altında bir senelik bronzlaşmanın bile tamamen saklamayı başaramadığı yorgunluk torbaları vardı.

"Belki de Kend dosyalar üstünde başka bir yerde çalışıyordu," dedi Ostrander. "Bayan Coll'un başka bir dairesi olabilir."

"Bahsettiğimiz dokümanlara göz kulak olmanız mümkün mü, Bay Shaw?" diye hızlıca sordu Haymes. "Bunu kişisel bir yardım olarak göreceğim."

Ostrander başıyla yavaşça onayladı. "Eğer bir HGİ mülkiyetine ulaşabilirseniz, çabalarınızın karşılığını ödemekten zevk duyarız."

"Fazlasıyla ödemekten," diye düzeltti Haymes. "Ülkenize kahramanca hizmet ettiniz. Irak, Afganistan ve daha birçok yerde." Duraksadı, belki de etki alanlarının nerelere kadar uzadığından

etkilenmem için bana zaman tanıyordu. "Bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra topluma tekrar adapte olmak kolay olmasa gerek. Bu büyük şeyler için bir fırsat olabilir. Çok daha büyük şeyler."

Masadan kalktı. Görüşme sona ermişti. Ostrander cebinden bir iş kartı çıkardı ve ayağa kalkmadan bana uzattı.

"İyi şanslar, Bay Shaw. Umarım tekrar konuşma imkânımız olur," dedi Haymes, elimi tamı tamına bir önceki kadar sert sıkarak.

Columbia asansörü hızlıydı, fakat otuz üç kat aşağıya inmek yine de bana düşünebilecek kadar zaman tanımıştı.

Kutular. Kağıtla dolu. Elana'nın Volvo otomobilinin arkasında gördüğüm veya görmediğim şeyleri hesaba katarsak ilk kısmına inanabilirdim. Arka kısımdaki boşluk birçok geniş, ağır koliyi içine sığdırabilirdi. Fakat Haymes ve Ostrander müseccel dokümanlar kısmına kandığımı düşünüyorsa, bu zekâma hakaret sayılırdı.

Yine de bir tavşan için teklif ettikleri havucu güzel, parlak bir turuncuya boyamayı başarmışlardı. 'Kend'in kulübesinde bize ait olan şeyleri bize geri getir ve biz de vaktinin karşılığını verelim.'

Kend'in dairesinde bulduğum alarm şablonunun Haymes ve Ostrander'in geri almayı bu kadar çok istediği kutularla bir bağlantısı olduğu gün gibi aşikardı. Büyük ihtimalle HGİ'den veya kardeş kuruluşlarından birinden Kend'in kendisi tarafından alınmıştı.

O zaman niye polislere baskı yapmak veya o çok değerli kutularının izini sürmesi için bir özel dedektif tutmak yerine benden yardım istemişlerdi?

Ostrander bana Willard'ı sormuştu. Koca adamın suç sicilini bildiklerini varsaymak yersiz olmazdı. Aynı zamanda benim askeri kayıtlarımı öğrenmek için bazı çarkları döndürdükleri belliydi. Her

iki durumda da Dono hakkında bir şeyler öğrenmek için yeterince derinleri kazmış olabilirlerdi.

Düşünce tarzlarını öngörebiliyordum. Willard bir sahtekârdı. Dono bir sahtekârdı. O zaman belki Elana ve ben de sahtekâr olabilirdik. Ve iki ceset ve kim bilir kaç tane gizemli kutunun olduğu olay yerinde bulunmuş olduğum gerçeği vardı.

Bir önceki havuç tasvirimi yeniledim: 'Bize eşyalarımızı geri ver, biz de sana fidyeni verelim.'

Columbia'nın yer altı garajına geri döndüğümde, uzun rampadan aşağı inmek için köşeyi döndüm. Garaj, belki de bir gökdelenin otuz metre altında olmanın yarattığı tabutvari hissiyatı bastırmak için, bolca ışıklandırılmıştı. İş günü sabahı olması sebebiyle tüm park alanları doluydu. Bir ışık parıltısı dikkatimi çekti.

Kamyonetimin yakınlarında.

Eğildim ve park edilmiş arabaların arkasından sessizce ilerledim. Arkadan belli belirsiz görebildiğim kadarıyla kamyonetin yanında biri vardı. Işık tekrar parladı. Küçük bir flaş ışığıydı. Ve kamyonetin kapısı açıktı.

Gizemli şahıs hafifçe döndü ve ben bir Prius'un çamurluğunun arkasına saklandım. Yapılı, takım elbise ve kravat giymiş bir adamdı.

Kend'in dairesinin kilidini açtırıp, bilgisayarını alan bodur adamdı.

Kamyonetin kasasının kapısını sessizce kapadı. Daha sonra elinde tuttuğu ışığı bölmenin mat camına doğrulttu ve kamyonetin arka kısmını taradı. Dono'nun tüfek ve tabancalarının bulunduğu pers halısını evde bıraktığıma çok memnundum.

İri yarı adam kamyonetin uzak köşesine doğru yürüdü. Aramızdaki birkaç arabayı geçtim. Son araba siyah bir Acura RLX Sport'tu. Fiyatı yaklaşık altmış bindi. Fabrika alarm standardı vardı.

Acura'nın çamurluğuna vurdum. Korna çığlık çığlığa bağırdı ve yanıp sönen ışıklar adamın korkmuş yüzünü buğulu camlardan net bir şekilde gösterdi. Tekrar arka tarafa koşturdu. Kamyonetin köşesini döndüğünde çarpıştık. Uzuvlarımız birbirine dolandığında göğüs cebinden cüzdanını aşırmıştım.

Elini uzattı. "Onu bana geri ver!"

Kenara çekildiğimde çoktan ehliyetine göz atıyordum.

"Rudolph Rusk," diye okudum, Acura'nın klaksonundan çıkan gürültüyü bastırmak için neredeyse bağırarak. Tekrar atıldığında bir kez daha matador gibi yana çekildim. Garajdaki eko yüzünden bir hava saldırısı sireninin içindeymişiz gibiydi. Rusk beni yakalamayı denemekten vazgeçti. Vücut yapısı kovalamacaya uygun değildi.

"Kameradasın. Onu bana geri ver, ben de seni enselemeyim." Konuşması bile polis gibiydi.

Cüzdanından bir iş kartı çıkarttım. "Haymes Geliştirme. Firma Güvenlik Müdürü." Rusk'ın ellili yaşlarda olduğunu tahmin ediyordum. Özel sektöre muhtemelen emekliliğini hak ettikten sonra geçmişti. Kartı cebime koydum.

Cep telefonunu çıkardı. "Son şansın, bok çuvalı." Acura'nın alarmı kapandı. Kulaklarım hâlâ çınlıyordu.

"Burada resepsiyon yolu yok, Rudy. Ne arıyordun?" diye sordum. Şüphesiz kutuları arıyordu. Ya da içlerinde her ne varsa.

Suratı neredeyse kravatı kadar bordo bir renge bürünmeye başlamıştı. "Columbia Kulesi'nde tüm büyük araçlarda ödeme kontrolü yaparız. Bu standart prosedürdür."

Güldüm. "Sen, şahsen? Güldürme beni."

"Pislik herifin tekisin. Sana hiçbir zıkkım açıklamak zorunda değilim."

"Polisleri çağıracağın falan yok. Ceketinin cebindeki ince levye varken olmaz." Cüzdanını aşırırken Rusk'ın böbreğinin yanındaki düz metal şeridi hissetmiştim. "Kilidi zorlayarak açmak biraz demode. Ama bu eski bir kamyonet," diye itiraf ettim.

Telefonumla bir resmini çektim ve telefonun flaşı gözlerini kamaştırdı. "Güzel fotoğraf. Arama ve gasp ne için, Rusk?"

"Git kendini becer."

"Seattle Bankası, platinyum plus. Haymes bu kadar iyi para mı ödüyor?" Banka kartını küçük, dikdörtgen bir frizbi gibi fırlattım. Uzakta sıra sıra park edilmiş arabaların olduğu loş kısma doğru fırladı ve bir arabanın ön camından sektiğini duydum.

"Orosp..."

Başka bir kartı sonraki bölmeyi ayıran kaldırımın olduğu ters tarafa fırlattım. Bundan çıkan sesi duymadık. "Gitmek istediğin her yer. Jenny Craig üyelik kartına varmadan, bana işe yarar bir şeyler söylesen iyi olur."

Rusk öfkeden kudurmuştu. Muhtemelen Brooks Kardeşler takımının cebinde bir biber gazı taşıyor olmayı diliyordu. Daha sonra döndü ve hızlıca asansörlere giden rampaya yürüdü.

Haymes ve Ostrander ile olan randevum tamamen kurmaca mıydı? Sırf evcil bulldog köpeklerine kamyonetimi koklatmak için mi tezgâh kurmuşlardı?

Rusk'ın cüzdanını garajdan çıkarken bir çöp tenekesine attım. İki yüz kırk dolar nakit parasının yarısı, ikinci kahvaltımı etmeye giderken önünden geçtiğim bir Union Gospel Mission* bağış kutusuna gitti.

Pislik bir herif olabilirdim ama hemşerilerini kollayan bir pisliktim.

* Union Gospel Mission, sloganı 'Umudu Beslemek. Hayatları Değiştirmek' olan, evsizlere barınak, fakirlere yemek, uyuşturucu ve alkol bağımlılarına terapi gibi yardımlarda bulunan Hristiyan temelli bir hayır kurumu.

16. BÖLÜM

Stewart'ta yaya geçidindeki ışıklarda beklerken telefonum çaldı.

"Van. Konuşmak için müsait misin, evlat?" dedi Hollis.

"Mevzu ne?" Hızlıca konuşmak zorundaydım. Kaldırımlar geçici olarak öğle yemeği için soğuk kaldırım taşlarına dökülen insan kalabalığıyla dolmuştu.

"Hoşuna gideceğinden daha azı, korkarım. Senin şu Kendrick Haymes'in üzerinde konuşabileceğimiz bir polis kaydı yok. Son altı yılda iki kez trafik cezası almış ama ikisi de enteresan hikâyeler değil."

"Ruhsatlı bir silahı var mıymış?" dedim. Hâlâ kulübede bulduğum Glock'un nerden geldiğini merak ediyordum.

"Burada yazan bir şey yok. Aynı zamanda Willard'ın yeğenini sormuştun."

"Evet."

"Zavallı çocuk. O bize daha çok benziyormuş. Burada çocukluktan kalma bir sabıkası olduğu yazıyor ama mühürlü."

Elana'nın ergenlik tarihini zaten biliyordum. "Bana diğer şeylerden bahset."

"Pek ciddi bir şey yok. Fakat Elana iki kez sorgulamaya çekilmiş. İlki Couer d'Alene'de çalıştığı dönemde kulübün kasasından bir miktar para kaybolduğu zaman. Herhangi bir suçlama yapılmamış fakat kısa bir süre sonra Washington Eyaleti'ni terk etmiş. Diğeri de iki sene sonra. Bu kez... Ve bu kısmı düşünmekten zevk aldım." Hollis beni merak içinde bekletmenin keyfini çıkararak duraksadı. "Bir yangın alarmı esnasında bir düzüne pahalı daireden mücevherler çalınmış. Daha sonra yöneticinin anahtarlarının da çalınmış olduğunu fark etmişler. Spokane* polisi o gece şanslı birinin cebine yaklaşık kırk bin dolar girdiğini hesaplamış."

"Bana yeterince ciddi bir şey gibi göründü."

Ben dinlerken yaya geçidi ışığı değişmişti. Yakalamak için acele ettim.

Gözümün ucuyla baktığımda kavşağın öteki tarafında uzun gri bir yağmurluk giyen uzun boylu bir adamın gittiğim yöne benimle birlikte dönmek için hızlıca hareket ettiğini gördüm. Işıkta duran arabaların arasından dikkatsizce yürüdü. Ben Stewart'tan aşağıya yürürken o da yolun karşı tarafından benimle paralel bir şekilde yürüyordu.

"Pekâlâ, ne olursa olsun, Elana'nın ceza aldığı hiçbir şey yok," dedi Hollis. "Ve şu an ölü olduğuna göre her şey affa uğradı."

"Peki ya alarm şemasına uyan bir şirket?"

* Washington eyaletinde bir şehir.

"Hiçbir şey. Washington'ın hiçbir yerinde evler ve aile dükkânlarından daha büyük bir yerin soyulduğuna dair bir rapor yok. Daha uzağa, oyun alanının dışına bakmamı ister misin?"

Gri yağmurluklu adama camların yansımalarından bakabilmek için yavaşladım. İnce saçları ve kalın, siyah sakalı vardı. Hayalet bahisçideki fedai. Telefonunda bir şeyi kontrol etmek için aniden durdu. Belli ki cep telefonları sakarca insanları takip eden kişilerin bir numaralı saklanma taktiği klasmanında gazetelerin yerini almıştı. Basılı gazetecilik için bir büyük darbe daha.

"Boş ver gitsin," dedim. "Zaten bir şey çıkması uzak ihtimaldi. Teşekkürler, Hollis."

Fedainin beni burada bulması tesadüf olamazdı. Hayalet bahisçide biri beni tanımış mıydı? Yoksa fark etmediğim başka bir kamera mı vardı?

O peşimdeyken bara gitmek istemedim. Birinci caddeden sağa dönmek yerine Market'ten aşağıya doğru yürümeye devam ettim. Açıkhava satıcılarından bazıları hâlâ açıktı ama gerçekten satış yapmaktan ziyade umut ediyorlardı. Şubat ayında zanaatkar oyuncakları veya siyah cevizden el yapımı kepçeler alacak pek fazla turist yoktu etrafta. Gri paltolu arkadaşım absürd derecede renkli çiçek satıcıları sırasından hızlıca yürüyerek beni takip etmeye devam etti.

Market'i iyi biliyordum. Capitol Hill'den buraya kadar metroyla tek başıma gelebileceğim yaşa geldikten sonra çocukluğumda Cumartesi akşamlarımı geçirmeyi en sevdiğim yerlerden biriydi burası. Buradan çizgi romanlar alıp, dükkânlar ve yalı arasındaki uzun merdivenlere oturarak onları okurdum. Daha sonra Market insanların cüzdanını araklama konusunda pratik yaptığım bir yer oldu.

Hayatımın artık gurur duyduğum bir parçası değildi ama bu sayede marketin sıkışık alt katmanlarında, koltuklar ve dükkânlar arasındaki her muhtemel kaçış noktasını ezberleme şansım olmuştu.

Merdivenlerden birinci kata indiğim zaman arkamdaki gölge yaklaşık on metre arkamdaydı. Bir kez gözden kaybolduğum zaman uzak tarafa koşup çardaklardan birinin arkasına saklanabilir, böylece gri paltolu adam benim aşağıya inmeye devam mı ettiğime yoksa dükkânlardan birine mi girdiğime karar vermeye çalışırken zaman kazanabilirdim. Vazgeçip gittiğinde ona birini nasıl takip etmesi gerektiği konusunda küçük bir ders vermiş olurdum.

Birinci kattaki koridor, satışların yavaş olduğu bu ayda dükkânların yarısı kapalı olduğu için neredeyse bomboştu. Meydanda sadece yarım düzine esnaf vardı. Koşuma başladım.

Ve neredeyse anında durdum.

Koridorun öteki ucundan sadece aşırı kaslı insanlara has olan o garip yürüyüşüyle başka bir izbandut bana doğru geliyordu. Kırmızı, kapüşonlu süveterinin kumaşı, metal zırh giymiş gibi duran göğsü ve omuzlarında son derece gergin bir şekilde duruyordu. Kulağında bir cep telefonu vardı. Kiminle konuştuğunu tahmin etmek zor değildi.

Lanet olsun. Bu bir takip değildi. Bir tuzaktı ve ben de tam ortasına düşmüştüm.

Gri paltolu adam hemen arkamdan merdivenlerden iniyor olmalıydı. Sağa dönüp dükkânlardan birine, sihir numaraları ve önceki yüzyıllardan kalma sirk ve illüzyonistlerin büyük posterlerini satan bir mağazaya girdim. Satıcıyı içeride görmedim.

Dükkânın önünde, geleceğini söylemeden önce plastik ellerini robotik bir şekilde tarot kartları üzerinde gezdiren, üst kısmı nine

bukleleriyle kaplı bir mankenden oluşan bir yapma falcıya bozuk para atan sıska bir çocuk duruyordu. Cebimden bir dolar çıkardım ve çocuğun eline tutuşturdum.

"Bozulmuş, sonra tekrar gel," dedim. Yüzüme baktı ve hızla tabanları yağladı.

Makina pır pır sesler çıkarmaya başladı. Ampuller titreşti. İki adamdan biri arkama geçemesin diye sırtımı makinaya verdim. Bunun kötü bir şey olacağını bilmek için tarot kartlarına ihtiyacım yoktu.

İkisi de arada belli bir mesafe bırakarak iki yanımda bir araya geldiler. Gri paltolu olan solumda, kırmızı süveterli vücut geliştirmeci de sağımdaydı. Vücut geliştirmeci aynı zamanda siyah bir eşofman altı giyiyordu. Muhtemelen geniş bacaklarını sığdırabileceği tek seçenek buydu. Yüzünde çiçekbozuğu izleri vardı ve saçları alnından direk arkaya taranmıştı. Benden biraz daha kısaydı ama iki taraftan da birkaç santim daha kalındı.

Gri paltolu ikimizden de uzundu, en az bir doksandı ve yürüyen şişirilmiş damar arkadaşı gibi olmasa da o da haltere yabancı sayılmazdı.

"Bu mu?" diye sordu vücut geliştirmeci gri paltoluya.

Gri paltolu onayladı. "Onu seninle buluşmaya gelirken sokakta gördüm. Yaralardan tanıdım." Market'te aceleyle peşimden geldiği için nefes nefeseydi. Hayalet bahisçide peşimden koşarken de aynı bu şekilde hırıltıyla solumuştu.

"Kardio*," dedim, "Bench press** setleri arasında. Bir denemelisin."

Gri paltolu kaşlarını çattı. Vücut geliştirmeci ise gülümsedi. Acelesi yoktu.

"Komikmiş," dedi. "İnsanlarla uğraşmayı seviyorsun, öyle mi?"

"Bir arkadaşımızı fena halde kızdırdın," dedi gri paltolu.

Omuz silktim. "Daha kesin konuşmalısınız. Ben birçok insanın tepesini attırıyorum."

"Bahisçide," dedi Gri Paltolu, kafası karışmış bir şekilde. "Dün."

"Nereyi kast ettiğini biliyor," dedi vücut geliştirmeci kibarca. "Sadece komedyenlik yapmaya çalışıyor."

Ona gülümsedim. "Bir komedyen ve iki şaka. Siz geri zekâlılar beni nasıl bulabildiniz?"

Sihir dükkânı sahibi, teşhir ürünlerinin olduğu çantaları kitlerken arkamızda anahtarlar şakırdadı. Öğle yemeğine gidiyordu. Koridordaki tek insanlar dördümüzdük. Yakında hiçbir tanık olmadan, üç kişi kalacaktık.

Vücut geliştirmecinin göğüs kasları süveterinin altında heyecanla seğirdi. Nefesimin yavaşladığını hissedebiliyordum. Omuzlarımdaki gerilim azaldı. Rahat kaslar, hızlı kaslar demekti. Çok hızlı olmalıydım.

"Belki de..," dedi vücut geliştirici, sesi yüksek ve heyecanlı çıkıyordu, "Yavaş öğrenenlerdensindir."

---

* Kalp atışlarını hızlandırarak yapılan ve yağ yakmak, zayıflamak ve kondisyon tutturmaya yarayan fitness çalışması.

** Üst göğüs kaslarını geliştirmek için yapılan ağırlık kaldırma çalışması. Genellikle birkaç set hâlinde yapılır.

"Yani bu adam gibi mi?" dedim gri paltoluyu işaret ederek. "Trafikte oynayan oydu."

Vücut geliştiricinin omuzları üstünden baktım ve sanki birini gördüğüme sevinmiş gibi gülümsedim. Bakmak için döndü. Kalın boynu tek başına fazla hareket edemediği için tüm vücudunu döndürmüştü. İşaret parmağımı olabildiğince sert bir şekilde gri paltolunun sağ gözüne sapladım. Gri paltolu ciyak ciyak bağırdı ve ellerini savurarak geriye doğru sendeledi.

Döndüm ve vücut geliştiricinin suratına bir kroşe savurdum. Güce karşı teknik. Fakat spor salonu faresi çoktan hareket etmeye başladığı için yumruğum boynunun yan tarafına isabet etti. Bir kamyon lastiğine yumruk atar gibi hissettim. Homurdandı ve beni yere zımbalamak için öne doğru atıldı. Yere çarpmak yerine, falcı makinasının üstüne düştük. Cam çerçevesi keskin, acı bir sesle çatırdadı. Dükkân sahibi arkamızdan bağırdı.

Vücut geliştirmeci kafasını bir boğa gibi aşağıda tutarak, üzerime bastırmaya ve kaburgalarıma balyoz gibi yumruklar savurmaya devam etti. Yara bere içinde kalan dirseklerimle birkaç darbeyi engelledim ve ellerimi başının arkasında birleştirip dizimle suratına vurdum. Tekrar homurdandı ve kollarımı tuttu. Bu bir hataydı. İkinci diz darbem burnunu kırdı ve yerdeki parkeye ve pantolonuma kan sıçradı. Bacakları bocaladı. Bundan istifade ederek ellerimi kurtardım ve ellerimi birleştirerek vücut geliştiricinin şakağına ağaç kesen bir oduncu gibi bir darbe savurdum. Havada yarım takla atarak yüz üstü yere kapaklandı.

Birisi tekrar bağırdı. Gri paltolu ellerini açmış, körlemesine bir şekilde üzerime koşuyordu. Eğildim ve omzumu karnına koyarak onu bir un çuvalı gibi kaldırdım. Momentumunu kullanarak havada

çevirdim ve alnı yere çarpacak şekilde diklemesine fırlattım. Çarpma sesi yere düşen bir gülle kadar yüksek sesle yankılandı.

Bağırış durmamıştı. Sihir dükkânı sahibi polis çağırmak için bağırıyordu. Fakat kendi ciğerlerimin gıcırtısından onu güçlükle duyuyordum. Belki benim de daha fazla kardioya ihtiyacım vardı.

Hâlâ yerde yarı baygın vaziyette yatan ve zihnindeki bulutları dağıtarak ayılmaya çalışan vücut geliştiricinin yanına gittim. Eliyle beni tuttu. Elini rahatlıkla öteye ittirdim. Kırmızı süveterinde bir cüzdanı, cüzdanının içinde de yaklaşık seksen doları vardı. Muhtemelen beni hastanelik edip, yoğun bakıma yatırmak için aldığı ön avanstı. Parayı aldım ve falcı makinasının kırık camları arasından içeri attım. Tarot kartlarının üzerine saçıldılar. Dükkân sahibi bağırmayı kesti.

Makine ince, eflatun rengi bir kart çıkardı. Kart yere düştü. Onu alıp, okudum.

DAHA PARLAK BİR YARIN SİZİN OLACAK.

"İkimiz için de öyle," dedim mankene. Mavi, seramik gözleri çatlak camın ardında esrarengiz bir şekilde bakmaya devam etti.

17. BÖLÜM

Luce, Morgen'ın mutfağında yanıklardan tutun derin yaralanmalara kadar her şeyle ilgilenebilecek, süpermarket kutusu büyüklüğünde bir ilk yardım çantası bulunduruyordu. Ellerimi soğuk suyla yıkarken koşup mavi çantayı dolabın altından alıp getirdi. Parmak boğumlarım kavgadan dolayı şişmişti.

"Buz koymalısın," dedi.

"O çantayı sen mi aldın?" diye sordum. "Yoksa bir bar kavgası çıkması ihtimaline karşı hep bu boyda mıydı?"

"Çok komik."

"Yine de gülmüyorsun. Saldırıya uğramak benim fikrim değildi, Luce."

"Ve o iki pislik de senin onlardan daha çetin ceviz çıkmanı beklemiyorlardı. Eğer daha hazırlıklı olsalardı, bu ilk yardım çantasının tamamı yaralarını sarmaya yetmeyebilirdi." Antibiyotik merhemiyle, muhtemelen vücut geliştiricisiyle birlikte üzerine düştüğüm

falcı makinasının kırık camlarından dolayı sırtımda oluşan bir kesiği temizledi.

"Tamam. Haklısın," dedim. "O ikisi yetenekten ziyade kastı."

Broch'un bir sonraki yolladığı adamlar daha yetenekli ya da en azından daha kalabalık olabilirdi. Fakat bu düşünceyi kendime saklamaya karar verdim.

"Peki polise gidecek misin?" diye sordu Luce. "Geçen sene tanıştığın o dedektife güveniyorsun."

"John Guerin," dedim. "Evet. Ama ona işe yarar ne söyleyebileceğimi bilmiyorum. Kend'in başı muhtemelen Broch'la oldukça beladaydı. Bunu ispatlamanın bir yolu yok. Tefeciler fiş vermiyorlar." Ona baktım. İki tane yara bandının üzerindeki yapışkan kâğıtları soydu ve yara bantlarını boynumun arkasına yapıştırdı. Dokunuşu sıcaktı ve nefesini ensemdeki tüylerde hissedebiliyordum.

"Kendim için endişelenmiyorum," dedim.

Barın arka kapısı çalındı. "Benim, Leo," diye seslendi.

Onu içeri almaya gittim. Morgen'ın arka çıkışı binanın o tarafındaki tabelasız yarım düzüne kapıdan biriydi. Leo'ya nerede olduğunu göstermemiştim.

"Buraya daha önce geldiğinde mahallenin yerleşimini mi hesapladın?" diye sordum.

"Ve şu anda da," dedi Leo. "Sokağın karşısından bir daire almadığı sürece kimse mekânı izlemiyor."

Luce önce Leo'ya, sonra da bana baktı. "Destek isteyen sendin," dedi.

"Ara sıra beynimi kullanırım," dedim.

Luce ellerime bir Ziploc torbasına sarılı buz koyarken, Leo'ya olanları anlattım. Leo barın ön girişini gözetleyebileceği mutfak kapısının orda duruyordu.

"İkisi seni takip etmiyor muymuş?" dedi anlatmayı bitirdiğimde.

"Hayır. Sokakta içlerinden biriyle tesadüfen karşılaşmadan önce sanırım beni buralarda aramaya geliyorlarmış. Demek ki Broch kim olduğumu öğrenmiş. Ve benim Morgen'la olan bağlantımı."

"Ya da Dono'yla, ki bu da aynı kapıya çıkar zaten," dedi Luce.

Onayladım. "Freddy Fogh beni sattı. Bana Broch hakkında bilgi vermesi için ona para verdim ve o da muhtemelen ikili oynamak için doğrudan doğruya Broch'a koştu."

"Küçük solucan," dedi Luce.

"Ganz beni uyarmıştı: Freddy hâlâ neyse o."

Leo gözlerini ön kapıdan ayırmadan konuştu. "Belki de Freddy ile konuşmamız gerek."

"Biz?"

"Benden başka gönüllü bulabilirsen o zaman başka, Çavuş," dedi.

"Asıl sorun Freddy değil," dedim.

"Sizce bu Broch andavalı şansını tekrar dener mi?" diye sordu Leo.

"Tanrım," dedi Luce.

Yumruklarımı sıktım. Buz, ellerimin kenarlarını beyaza, ortasını ise pembeye döndürmüştü ve onları hareket ederken seyretmek nasıl hissettirdiklerinden tamamen farklı bir şey olmuştu.

"Broch'un bana tekrar saldıracağından şüpheliyim. Sanırım amacı beni uyarmaktı. Planladıkları gibi beni ortopedik alçılarla kaplayamamış olsalar da bu maymunlar mesajı iletmeyi başardı."

"Belki geri adım atar," dedi Leo.

Omuz silktim. "Biraz iyimserlikten zarar gelmez."

Leo onayladı. "O zaman bir süre saat altı yönünü* ben kollarım."

"Hayır," dedim. Luce'a döndüm. "Morgen'ı biliyorlar. Ben yokken burada tek başına olman hoşuma gitmiyor. Ya da Leo. Tabi ona da uyarsa."

"Daha fazla tavuk kanadı yiyebileceksem neden olmasın?"

"Harika," dedi Luce. "Senin arkanı kim kollayacak?"

"Gardımı yukarıda tutarım," dedim. "Beni takip edemezler. Beni bekliyor olabilecekleri bir yere gitmem gerekirse de Leo bana destek olur."

"Ben saklanırken," dedi.

Leo'ya döndüm. "Bize biraz müsaade et."

Biraz ürkmüş görünüyordu ama başıyla onayladı ve barın ön kısmına doğru gitti. Mika mazgalı olan döner kapıyı arkasından kapadım.

"Kötü bir şey mi oldu diye sorardım ama son birkaç günde olanlardan sonra bu aptalca bir soru olur," dedim Luce'a.

"Çoktan seçmeli," dedi, sesini alçaltarak. "Barıma gelen paralı haydutlar var. Leo senin koruman olacak ve Leo o kadar gergin ki yanında olması senin için daha tehlikeli olabilir mi diye merak ediyorum. Altına baktığın her taş Kend ve Elana'yı daha da kötü gösteriyor. Ve en berbat olan şey de şu durumda seni haftalardır gördüğümden daha mutlu görmem."

"Seninle olmaktan mutluyum."

* Askerî jargonda saat altı yönü "arka taraf" anlamına gelir. Bir bölüğün arkasını kollamak anlamına gelebileceği gibi, genellikle arkada durdukları için komutanı kollamak anlamına da gelir.

"Evet. Ve ben de seninle," dedi. "Ama hep başka bir yerlerde olan bir tarafın var. Bunun hakkında daha önce hiç konuşmamış olsak da bunun doğru olduğunu biliyorsun."

Ellerim zonkluyordu. Parmaklarımı doğru yönde çevirip, torbadaki buz ve su karışımını büyük bulaşık lavabosuna döktüm.

Luce koluma dokundu. "Elana'yla ilgili bu bela... Ona odaklandın. Tamamen."

"Ben bu şekilde düşünmeye alışkınım," dedim. "Taktiksel. Yıllarımı bir görevden diğerine geçerek harcadım. Fakat bu onun senden daha önemli olduğu anlamına gelmez."

"Onu kıskanmıyorum," dedi. "Sadece at gözlüğü takmanı istemiyorum. Bu bahsettiğin taktiklerin seni, senin bile içinden çıkamayacağın bir belaya sokabilir. Daha şimdiden iki yere gizlice girmek zorunda kaldın ve bir kez saldırıya uğradın. Olaylar çığırından çıkarsa..."

"Buna izin vermeyeceğim. Guerin'e neler bildiğimi veya nelerden şüphelendiğimi anlatacağım. Belki de onun bölge savcısı adına birleştirebileceği bazı parçaları gözden kaçırıyorumdur."

"Teşekkür ederim."

"Bu esnada Leo ve ben gardımızı yukarda tutacağız. O iyi, Luce. Normal hayata alışma konusunda sıkıntı yaşıyor. Ama gerektiğinde metanetini koruyabileceğine güveniyorum."

Luce kapalı duran döner kapıya baktı. Bir süre sonra ileriye adım atıp kollarını bana sardı ve uzunca bir süre birbirimize sarıldık.

"Uzaklara gitmek hakkında konuşmuştuk," dedi. "Yakın zamanda olabilir mi?"

"Olabilir."

"Şu anda yılın, satışların yavaş olduğu bir zamanındayız. Ve sen de artık Eberley'den haber beklemiyorsun."

Gözlerine bakmak için hafifçe geri çekildim. Yaklaşık üç yüz metre batımızda kalan Puget Koyu'nun sularının çelikimsi rengine sahiptiler. Ve bir şekilde Karayipler'den de sıcaktılar.

"O işi alamadığımı nasıl anladın?" diye sordum.

"İki gündür o konudan hiç bahsetmedin. Tahmin etmesi zor değildi. Üzgünüm."

"Demek o kadar kolay biriyim, ha?"

Luce sadece gülümsedi ve öpüşmek için kafasını yana yatırdı. Öpüşmemiz bittiğinde düşüncelerimi toparlamak için derin bir nefes aldım.

"Hadi pazar günü ayrılalım," dedim. "Nereye gideceğimizi sen belirle."

"Şişe çevirerek belirlerim."

Ofisine geri döndü ve Leo'yu barın arkasında Luce'un polis copunu incelerken buldum. Bileğini döndürdü ve cop en uzun konumuna geldi.

"Fena değil," dedi. "Demir çubuktan daha iyi."

"Eğer Broch'un üzerimden silindirle geçmesine engel olmak istiyorsak daha uzun mesafeli bir şeye sahip olsam daha iyi olur." Dono'nun şark halısından çıkan Glock ve iki Smith & Wesson tabanca evdeydi. Dolaşırken yanında ruhsatsız, gizli, izi sürülemez tabanca taşımak. Luce bunu kesinlikle bir olayların çığırından çıkma alameti olarak sayardı.

Tutuklanmanın, hatta hapiste yatmanın üstesinden gelebileceğimi biliyordum. Bu, herkes için geçerli değildi.

"Luce ile kalabilecek başka insanlar da tanıyorum," dedim Leo'ya.

Bana baktı. "Bu ne anlama geliyor? Zıvanadan çıktığımı mı düşünüyorsun?"

"İşleri olduğundan daha da kötü bir hale getirmek istemediğim anlamına geliyor."

"Öyle bir halt ettiğin yok. Bu benim tercihim. Eğer bahsettiğin bu 'diğer insanlar' da bizim aldığımız eğitimi almadılarsa, sahip olduğun en iyi seçeneğin ben olduğumu sen de bal gibi biliyorsun." Copun ucunu fayans zemine vurdu ve copun gövdesi tutacağına geri döndü. "Ayrıca, canın cehenneme! Sen de pek öyle yüzde yüz sayılmazsın."

Kolumu bükmeyi ve tekrar uzatmayı denedim. Vücut geliştiricinin yumrukladığı dirseğim sızladı.

"Sanırım o camdan eve bugün taş atabilirim," dedim.

"Vay canına!" dedi Leo, "Eğer Seattle'ın bu kadar ilginç bir yer olacağını bilseydim kuzeye çok daha uzun zaman önce gelirdim."

18. BÖLÜM

Trudy Dobbs hakkında daha fazla bilgi almak için Barrett'a iki yazılı bir de sesli mesaj gönderdim. Saat dokuz civarında bir cevap geldi.

'Benimle Haunt'ta buluş. Bu gece buradayım.'

Haunt'un ne olduğuna internetten baktım. Stadyumların güney tarafında bir gece kulübüydü. O bölgeyi eskiden kafamda tamirhaneler ve geri dönüşüm merkezleriyle özdeşleştirmiştim.

Karar vermem uzun sürmedi. Barrett'la Trudy konusunu yüz yüze konuşmak istiyordum. Zaman geçtikçe Trudy'nin ani tatili beni daha çok rahatsız etmeye başlamıştı. Onun çevrimiçi profiline tekrar baktım. Palmiye ağaçları olan isimsiz yere vardığına dair paylaştığı fotoğraftan sonra herhangi bir paylaşımda bulunmamıştı.

Barrett'a yolda olduğumu söyleyen bir mesaj attım ve kamyonetime yürürken yakası düğmeli bir gömlek giydim.

Yirmi dakika sonra, tam kamyonetin anahtarlarını valeye verdiğim sırada bir cevap geldi.

'Üçüncü kat sahnesi. Acele et!'

Kapıda bir fedai kimlik kontrolü yaparken, dışarıda duvarlardan yankılanan elektronik müzik eşliğinde dans ederek sağa sola sallanan bir kuyruk vardı. Fedai, içeri girmeyi bekleyen herkesten daha şık giyimli, siyahi, kocaman bir adamdı. Pantolon ve gömleği koyu mavi, kravatı ise beyazdı. Ben kuyruğu pas geçip sıranın sonuna yürüyünce şaşırıp bana baktı.

"Adın ne?" dedi.

"Shaw."

Başıyla onayladı ve homurdanan bir çiftin yanından beni içeri aldı. Barrett ona beni beklemesini söylemiş olmalıydı. Yara izlerine dikkat etmesini. VIP girişindeki adamı tanıyor olması şaşırtıcı değildi elbette.

İçeride müziğin sesi o kadar yakından ve yüksek geliyordu ki neredeyse bir parazit gibi duymaktan ziyade onu hissediyordunuz. Giriş yolu, tüm duvarların kobalt fayanslardan ve ayna parçacıklarından oluşan bir mozaik meydana getirdiği, geniş mavi bir odaya açılıyordu. Hınca hınç dolu değildi ama kalabalık ağır köprü payandalarının arasında yüzen deniz yosunları gibi iki tarafta kümelenmişti. Dans etmekten çok sürükleniyorlardı. Yanıp sönen gümüş ışıklar arasında arka tarafta daha çok odalar ve yukarı katlara çıkan merdivenler olduğunu görebiliyordum.

Üçüncü kat sahnesi demişti. Kalabalığın arasından ite kaka merdivenlere ulaştım. Erkeklerin çoğu tişört giymişti. Kadınların çoğuysa sentetik mikro elbiselerle kuşanmıştı. Çeşitli etnik kökenlerden gelen insanlar kendi küçük gruplarını oluşturmuştu. Asyalı,

Güney Asyalı, Anglo Sakson. Kapıdaki korumayı geçtiğimden bu yana hiçbir Latin asıllı veya siyahi insana rastlamamıştım.

Merdivenler, üzerinde parlak gümüş renkte parlayan süslü, kocaman harflerle TİYATRO yazan bir çifte kapının olduğu üçüncü kata vardığında sona eriyordu.

İçerideki oda da mavi renkliydi ama daha koyu bir maviden yapılmıştı ve kitap şeklinde bakır kalıplar, lacivert renkli sütunlar ve raf çıkıntılarıyla birlikte ortam bir kütüphane gibi görünecek şekilde dekore edilmişti. İçerideki herkes uzakta, sahnenin önünde kümelenmişti. Müzik elektronikti ama neredeyse dinlendirici bir tonda, daha alçak ve yumuşak bir tınıya sahipti.

Sahnede kâküllü pembe bir peruk takan, yılbaşı şekerleri gibi kırmızı beyaz çizgili iç çamaşırları giymiş bir kız vardı. Bir makyaj masası ve oval bir aynanın önünde duran bir sandalyede oturuyordu. Masadan katlı duran uzun bir çorap aldı ve bir balerin gibi yukarı kaldırdığı ayağına beyaz çorabı yavaşça geçirdi. Ardından oluşmuş kırışıkları düzeltmeye çalışır gibi bacağını uzunca, dikkatle okşadı.

Striptizin ters yönlüsüydü. Eğer sahneye çıplak vaziyette çıkarak başladıysa, belli ki büyük açılışı kaçırmıştım. Arabayı daha hızlı sürmeliydim.

Sahneye yaklaştığım sırada ağır çekim hareket eden kız jartiyerlerini giymişti. Henüz Barrett'i görmemiştim. Küçük boyuyla izdihamın arasında bir yerlerde kaybolmuştu. Daha sonra bakışlarımı bir kez daha dansçıya çevirdim ve kırmızı kirpiklerinden biriyle yavaşça bana göz kırptığında hayrete düştüm.

Dansçı kız Barrett'in ta kendisiydi.

Makyaj masasından baştan çıkarıcı bir şekilde kalkarken benimle göz temasını sürdürdü. Dans konusunda ya bir eğitim almıştı ya da doğuştan yetenekliydi. Önceki gece giydiği siyah elbisenin içinde bir deri bir kemik görünen vücudu aslında arzu edilen tüm bölgelerde oldukça dolgun ve zarifmiş. Robotik hareketlerle, titrek bir dans yaparak pamuk şekeri gibi görünen bir kıyafet gidi ve yün eşarbına sarınarak çıkışa doğru ilerlerken kalabalığın tüm ilgisini üzerinde tutmaya devam etti. Gözden kaybolduğunda beğeniyle haykıran kalabalık, performansın bitmesinin ardından bara doğru koşuşturmaya başladı.

Kahretsin. Soğuk, cilalı bir safir olan Barrett Yorke'un belli ki birkaç gizli yüzü de vardı.

Bir kişi kalabalıkla beraber hareket etmemişti. Parson. Aralarından geçtiği insanları kolayca kenara ittirerek bana doğru yürüdü. Performansın sona ermesiyle müzik alt kattaki müziklere uyum sağladı ve daha yoğun ve yüksek perdeden çalmaya başladı.

"Burada ne işin var?" diye bağırdı müziğin üstünden, gerekenden biraz daha yüksek bir sesle.

Bugün zaten bir kavgaya tutuşmuştum. İkinci bir tur cazip gelmiyordu.

"Barrett beni davet etti."

Önce sahneye, sonra da bana dik dik baktı. Parson'ın zekâ konusunda bir geriliği mi olduğunu yoksa sadece sosyal konularda mı beceriksiz olduğunu çıkartamamıştım.

"Onun bir erkek arkadaşı var."

"Kimse aksini iddia etmiyor, Parson. Bira ister misin?"

"Hayır. Sana uzak durmanı söylemiştim."

Georgia'dayken Parson fiziğinde bir fedaiyle tanışmıştım. Eğer biri ona bir sorun çıkartırsa, doğruca o adamın üzerine çuvallanırdı. Yüz seksen kiloluk bir adam bir insanı duvara yapıştırdığında, çoğu kişinin mücadele azmi hızlıca ortadan kayboluyordu.

"Aynı şeyi istiyoruz, Parson," dedim yükselen ritmin üzerinden. "Arkadaşlarımızı korumak."

"Bize Elana'yı küçüklükten beri görmediğini söyledin. Kend'i tanımıyordun bile."

"Kumar oynamayı sevdiğini biliyorum."

Parson bana baktı. Bir şey söylemeye başladı ama daha sonra vazgeçip çenesini neredeyse müziğin üstünden bile duyabileceğim bir gürültüyle kapattı.

"Bunu muhtemelen sen de biliyordun, değil mi? Siz ikiniz sıkı fıkıydınız. Başı ne kadar beladaydı?"

Parson uzaklara baktı.

"Birinin onu incitmek isteyebileceği kadar mı?" diye sordum.

"Yetiştin," dedi Barrett. Bir kız grubunun arasındaydı. İçlerinden bir tanesi ona içinde karışık bir içki olan bir bardak uzattı. Bir önceki görüşmemizde kulağının üst kısmında duran safir yerini minik, parlak bir yakuta bırakmıştı. Parson bana son bir somurtkan bakış attı ve yanımızdan uzaklaştı. Bana bir şey söylemeyecekti, en azından şimdilik. Yine de koca tosuncuğun o kıt aklından bir şeyler geçirdiğine emindim.

"Bir yerlere gidebilir miyiz?" dedim Barrett'a.

"Ooo, şimdiden hazır," diye güldü Barrett'a en yakın duran kız, "Senin şovundan sonra."

"Burada bekleyin," dedi Barrett ve plastik bardağının içinde kalan meçhul içkiyi kafasına dikip, bardağı sahnenin kenarına bıraktı.

Yanımdan geçti ve kulüp çalışanlarının ışık ve ses ekipmanlarını yönettiği teknolojik platforma doğru yürüdü. Üzerine önden ve özellikle arkadan derin dekolteli koyu mor bir kıyafet giymişti.

"B'yi nereden tanıyorsun?" diye bağırdı kızlardan biri. Onu duymaktan ziyade dudaklarını okudum.

"Onun kareografıyım," dedim. Kızlar başlarıyla onaylasalar da rengi solmuş siyah pantolonum ve yürüyüş botlarıma şüpheli bakışlar atmaktan kaçınmadılar.

Barrett geri geldi ve koluma girdi. "Hadi gidelim." Sahneden uzaklaşmaya başladık. Mor elbisesi etraftaki diğer kıyafetlerin birçoğu kadar dar değildi ama özellikle bel kısmı üzerine tam oturuyordu ve kalabalığın içinden kıvrakça yürürken eteği baldırlarında uçuşuyordu. Bu ince kıyafetinin içine iç çamaşırı giymesinin bir yolu varsa da ben göremiyordum.

Çıkış tüneli gibi görünen bir koridorda aşağı inerken onu takip ettim. Yan kapılardan birinin önünde durdu ve bir anahtarla açtı. "Sesçi çocuk burayı kullanmama müsaade ediyor."

İçerideki oda yaklaşık on beş metrekare boyunda, küçük bir yerdi. Sahneye çıkacaklar için ayrılan, içerisinde eski okul dolapları ve suni kadife koltuklar ve duvarlarında aynalar olan bir yedek soyunma odasıydı.

"Trudy için endişeleniyorum," dedim.

"Ben de öyle. Telefonuna cevap vermiyor, ki bu onun için çok alışılmadık bir şey. Ve bak. Bu Trudy'nin patronundan geldi."

Bana telefonunu gösterdi. Barrrett, Zelle isminde biriyle mesajlaşmıştı. Trudy, Zelle'ye acil bir işinin çıktığını ve bir hafta sonra döneceğini söylemişti. Zelle, bundan hemen sonra ona sorduğu sorulara Trudy'nin cevap vermediğini eklemişti. Tüm bunlar cu-

martesi günü, Trudy'nin tropik tatiliyle ilgili paylaşım yaptığı günle aynı günde olmuştu.

"O zaman patronuna son dakika tatiliyle ilgili yalan mı söyledi?" dedim.

"Trudy işini sever," dedi Barrett. "O bir grafik tasarımcı ve işinde çok iyi. Çalışma arkadaşlarını böyle zor bir durumda bırakmazdı. Bir terslik olmadığı sürece."

"Trudy nerede yaşıyor?" diye sordum. Bu gece gidip, kontrol edebilirdim.

Bir süre düşündü. "Seninle geleceğim."

"Kendim kontrol etsem daha iyi."

"Aptal olma. Nerede olduğunu ve giriş şifresini biliyorum."

Barrett'a arkadaşının güvenlik sisteminin beni uzun süre oyalamasının mümkün olmayacağını açıkça anlatmam mümkün değildi.

"Benim arabamla gideceğiz," dedi.

Trudy Dobbs'un evi şehrin neredeyse öteki ucunda, Washington Gölü'nün koyundaydı. Barrett sokağın karşı tarafında trafik yönünün tersine doğru park etti. Trafik cezasını rahatlıkla ödeyebileceğini varsayıyordum. Lexus marka arabası henüz ilk yağ değişimi yapılmamış olabilecek kadar yeniydi.

Oturup, Trudy'nin evine baktık. Oldukça dikey bir yerdi. Garajı saymazsak, üç katlıydı. Evin dikdörtgenimsi her köşe parçası diğerlerinden rafa büyük bir özenle yerleştirilen çocuk kitapları gibi ayrılıyordu. Gündüz vakti göl manzarası mükemmel görünüyor olmalıydı.

"Belki içeridedir," dedi Barrett. "Üst katın ışıkları yanıyor."

"Yalnız mı yaşıyor?" diye sordum. Ev, üç bin metre kare gibi görünüyordu.

"İki sene önce babası vefat ettiğinden beri, evet." Evin köşesine bakmak için eğildi. Bu kadar yakından onun şampuan kokusunu arabanın deri kokusunun üstünden alabiliyordum.

Kapımı açtım ve dışarı çıktım. "Bakalım evde kimse var mıymış."

Beton merdivenlerde uzun bir tırmanıştan sonra ilk desteye ve giriş kapısı gibi görünen yere ulaştık. Merdivenler beyaz renge boyanmıştı ve evin sade dokusu bana oyun hamurunu hatırlatıyordu.

Kapıyı çaldım, içerden gelen yankı gelen tek cevaptı. Ev boş görünüyordu. Kapıdan içerinin karanlığına bakmak için ellerimi alnımda birleştirdim. Bir mutfak tezgahının bir bölümünü ve bir masa görebiliyordum. Tüm sandalyeler masaya düzenli bir şekilde yaslanmıştı.

"Evde kimse yok," dedi Barrett. "Belki Trudy gerçekten tatildedir."

"Eve düzenli olarak gelen bir temizlikçisi var mıydı?" Gözlerim, mutfakta tertipli olarak yerleştirilmiş bir posta yığını gördü.

"Sanırım. Neden olmasın ki?" Barrett çantasından bir anahtar çıkardı. "Eski kedisini beslediğim geçen seneden kaldı. Bekle biraz."

Kapıyı açtı ve anında mutfaktan yumuşak bir siren sesi gelmeye başladı. Barrett o tarafa yürüyüp alarm şifresini girdi.

Derin bir nefes aldım. Havada ölüm kokusu yoktu. En azından bu da bir şeydi.

Evin giriş katının ilk yarısı açık kat planına sahipti. Mutfak, yemek odası ve oturma alanlarının hepsi bir diğerinden görülebilecek şekilde konumlandırılmıştı. Her odanın duvarlarına büyük tablolar asılmıştı ve görünüşe bakılırsa hepsi aynı sanatçının eseriydi.

Trudy'nin kendi çalışmaları olduğunu tahmin ettim. Resimler soyut ama çağrışımlıydı. Oraya buraya yaslanan benzer tualler vardı.

"Hepsi bizim," dedi Barrett. "Ne arıyoruz?"

"Çanta. Telefon. Tatile giderken yanına almış olması gereken herhangi bir şey. Ya da gerçekten gittiyse nereye gittiğini anlayabileceğimiz bir şey."

"Anlaşıldı. Ben üst kata bakayım." Barrett yukarı koşarken elbisesi uçuştu. Bugün düne oranla çok daha hayat doluydu. Ölü arkadaşlar şu an için sadece soyut bir konseptten ibaretken gizemin tadını çıkartıyordu.

Onu suçlayamazdım. Adamlarımı ve arkadaşlarımı kaybettikten sonra görevlerin eğlenceli hale geldiği zamanlar olmuştu. Karanlık bir şekilde zafer sarhoşluğuyla dolu. İcraat, kederi geçiştirmeye yarıyor ve bir amaç sağlıyordu. Fakat hiçbir zaman uzun sürmezdi.

Trudy internetten paylaşım yapmış ve patronuna mesaj atmıştı. Daha sonra ortalıktan tamamen kaybolmuştu. Kasıtlı bir şey miydi? Takip edilmek istememiş miydi?

Düzenli posta destesinin arasında bir tane Amex kredi kartı dökümü vardı. Açtım. Satın alımları arasında Jamaika'ya bir son dakika uçak bileti olup, olmadığını kontrol edemeyeceğim kadar önceki bir tarihe aitti. Fakat bana bir fikir vermişti.

Mutfağın yanında, içerisinde eğimli bir çizim masası, hafif kutular ve neredeyse bin tane sanatla ilgili kitap bulunan geniş bir oda buldum. Trudy'nin başka çizimleri olan birkaç büyük tablo daha duvarlarda asılıydı. Neredeyse seri üretime geçecek kadar üretkendi. Duvarlardan bir tanesinde kısa dosya dolapları vardı. Kredi kartı ekstrelerini buluncaya kadar onları aradım. Dosyanın

arkasındaki yapışkanlı kâğıda dört haneli bir sayı yazılmıştı. Onun PIN kodu.

Bankaların atadığı bu rastgele kodları bulmanın bu kadar kolay olması beni her zaman şaşırtmıştır. Sorun rastgeleliklerinde. Bu yüzden herkes onları bir köşeye yazıyor. Herkes bilgisayarının yanına veya dolaba koyuyor. Bir kimlik hırsızı olmak neredeyse utanç verici derecede kolay olmalı.

Duvardaki telefonu aldım ve banka ekstresindeki servis numarasını aradım. Trudy'nin kart numarasını ve PIN kodunu girdim ve sistem bana son on satım alımı okudu.

İlk sekiz satın alım Starbucks, kitapçılar ve bir restoran gibi önemsiz şeylerdi.

Son iki tanesi ise farklıydı. İkisi de aynı güne, cumartesiye aitti. Trudy'nin sözde tatile çıktığı veya ailesiyle ilgili bir sorunu olduğu ya da her ne haltsa, aynı gün. Ballard'daki bir Safeway*'den iki yüz otuz dolarlık bir market alışverişi. Ve dört yüz dolarlık nakit avans çekimi.

Tropik tatil hikâyesine hâlâ bir nebze inanıyorsam bile market alışverişini görünce fikrim tamamen değişti. Kim bir uçağa binmeden önce yarım araba dolusu yemek alışverişi yapar ki? Ve dört yüz dolar da kulağa günlük nakit avansının maksimumu gibi geliyordu.

Anlaşılan Trudy yemek stoklamıştı. Alabildiği kadar nakit para almıştı. Ve bundan sonra kredi kartını hiç kullanmamıştı.

Ya tabanları yağlamıştı ya da bir yerlerdeki bir deliğe saklanmıştı. Eğer firar ettiyse nereye ve nasıl gittiğini bulmanın imkânı yoktu. Eğer bir yerlere saklandıysa bu muhtemelen önceden bildiği

* Amerika'nın en ünlü süpermarket zincirlerinden bir tanesi.

bir yer olmalıydı. Son dakikada karar vermesine rağmen gidip, kalabileceği bir yer. Şu anda dört gündür oradaydı.

Üst kata çıktım ve geçerken odaları kontrol ettim. İkinci bir yatak odası ve üçüncüsü. İkisi de geniş ve yalnız görünüyordu. İki banyo ve bir oturma odası. En üst kat, içinde Barrett'ı tatminkâr bir tavırla onaylarcasına kafasını sallarken bulduğum bir ana yatak odasına ayrılmıştı.

"Pekâlâ," dedi her tarafı işaret ederek. "Çanta yok. Telefon veya şarj aleti yok. Yatağa serilmiş kıyafetler var. Dizüstü bilgisayarı ve bavullarından bir tanesi gitmiş." Kollarını göğsünde muzafferane bir edayla birleştirdi. "Tatilde olduğu aşikâr."

"Aşikâr?" dedim. "O ne?"

Şifonyerde bir ayakkabı kutusu açık duruyordu. Kapıdan içeri girerken dikkatimi çeken şey kutunun yanında duran bez parçasıydı. Sarı silikon. Bir silah temizleme bezi. Kutuda minik bir yağdanlık ve .25 kalibrelik Hornady marka mühimmata ait boş bir kutu vardı.

"Bu Trudy'nin babasının silahı," dedi Barrett, tabancı orada olmadığı için hatalı bir şekilde. "Onu neden yanına almak istesin ki?"

Güzel soru.

Ana yatak odası Trudy'nin yarım düzine tablo daha asabileceği kadar genişti. Ve evin her tarafında neyin eksik olduğunu fark ettim. Şövale, akrilik boya tüpü veya boş tuvaller yoktu. Belki de çalıştıktan sonra tüm eşyalarını her seferinde bir dolaba tıkıyordu, ama beş altı kişiye yetecek kadar büyük bir evde tek başına yaşayan kim bu zahmete girerdi ki?

"Trudy resimlerini nerede yapıyor?" diye sordum.

"Ah, bir stüdyo kiralıyor. Ballard'da. Şehrin o tarafında daha iyi bir ışık ve daha fazla batı yakası pozlandırması olduğunu söylüyor."

Geçen cumartesi market alışverişini yaptığı Safeway de Ballard'daydı. Nakit avansın hangi adresten çekildiğini kontrol edememiştim ama bahse varım aynı civardandı.

Amex kredi kartı ekstresine tekrar göz atmak için aşağıya indim. Barrett beni takip etti. İşte oradaydı. Ayın başlarında. Oceania Stüdyosu, altı yüz dolar. Onu ilk başta aşırı pahalı bir tür kuaför sanmıştım.

"O ne?" diye sordu Barrett.

Bayan Yorke'u yeterince uzun süre yardımcım olarak kullanmıştım.

"Sadece uçak bileti bulabilecek miyim diye baktım. Ama şansıma küseyim. Son bir şey daha kontrol edeceğim."

Merdivenlerden aşağıya, garaja indim ve görmeyi beklediğim şeyi görüp, tekrar yukarı çıktım.

"Arabası burada," dedim. "Muhtemelen havaalanına taksiyle gitti."

"Elbette, kim arabasını havaalanına bir haftalığına park etmek ister ki?" Barrett beni süzdü. "Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Bana yardım ettiğin için teşekkürler. Bize yardım ettiğin için."

"Sorun değil."

"Sanırım o zevk bana ait demek istedin." Yavaşça yan tarafıma yaslanarak beni tezgâha doğru hafifçe ittirdi. Daha sonra yukarı uzanıp dudaklarını kulağımın altına değdirdi. "Tüm ev bize ait."

"Peki ya Charlie?" dedim.

"Hayatımdaki tek erkek Charlie değil. Bu konuda birbirimize anlayış gösteriyoruz." Kalçasını yukarıya kaldırıp sahnede yaptıklarına benzer yılankavi bir hareket yaptı. Elbisesinin altına kesinlikle bir iç çamaşırı giymediğine emin oldum.

"Ah." Ellerimi kollarının üst kısmına koydum.

"İstemiyor musun?" Boğazıma yaslanarak gülümsedi. Bir kısmımın bunu istediği gün gibi aşikârdı. Vücudunu hâlâ hareket ettirirken, onu nazikçe ittirdim.

"Biriyle beraberim." Sesim biraz çatallı çıkmıştı.

Yaptığı baştan çıkarıcı kıvrılma hareketini yarıda kesti. "Sadece o mu?"

"Evet. Üzgünüm."

Geri çekildi. "Benim hatalı tercihim, o zaman." Davranışları bir kez daha bana Borealis'te gösterdiği o resmî tavırlara geri döndü. "Sanırım bir cadı olduğumu düşünüyorsun."

"Keder, düşünebildiğim en iyi sebep. Sadece ben senin tipin değilim."

"Gitsek iyi olur."

Barrett sinirle alarm şifresini girerken, aklım garajda gördüğüm şeye gitti.

Barrett'a, Trudy'nin arabası konusunda yalan söylememiştim. Gerçekten garajdaydı. Üstü açılır bir Jaguar. İhtişamlı görüntüsünü bozan tek şey yan taraflarında ve tekerleklerinde biriken kırmızımsı, kile benzer, kurumuş, pul pul çamurdu. Çamurlu tekerleklerinin sırtı balık ağı şeklindeydi.

19. BÖLÜM

Sabah ilk iş Capitol Hill'de Doğu mıntıkasının dış tarafında John Guerin'le buluşmaya gittim. Kaldırımda siyah başlıkları, yağmurluklarını ve pantolonlarını giymiş bir grup motorlu polis devriyeye çıkmaya hazırlanıyordu. Ben de gece koşusuna uygun siyah koşu kıyafetlerim ve aşınmış Asics ayakkabılarımla benzer bir şekilde giyinmiştim. Kocaman aynalı güneş gözlükleri de taksaydım tam anlamıyla içlerinden biri olacaktım.

Guerin ince uzun lobiden çıktı. Tel çerçeveli gözlükleri ve vaktinden önce beyazlaşan saçlarıyla detektif kırklı yaşlarının sonlarındaydı. Son gördüğümden beri uzatmış olduğu bıyıkları da beyazdı. Deve tüyünden bir pardösü ve şık bir mavi takım giyiyordu. Guerin bu şık görüntüsüyle polisten çok başarılı bir borsacıyı andırıyordu.

"Kahve?" diye sordum.

"Her zaman," dedi Guerin. Dönüp, 12. yoldan aşağıya doğru yürüdük. "Sivil hayat nasıl gidiyor?"

"Daha fazla boş zaman. Daha az seçenek."

"Ne tür bir iş arıyorsun?"

"Yakın zaman öncesine kadar polislere eğitim vereceğimi düşünüyordum."

Guerin hafifçe kıkırdadı. "İlginçmiş."

"Tam olarak aile mesleği sayılmaz."

Guerin onayladı. Duruşu o kadar dikti ki yürürken neredeyse hiç vücudunu eğmiyordu. Daha önce deniz piyadeliği yapmışlığı vardı ama tahminim bu özelliğinin doğuştan geldiğiydi.

"Ne öğretecektin? Savaş taktikleri?" diye sordu.

"Muhtemelen şehir içi taktikleri." Köşeden dönüp, Caffe Vita'ya doğru Pike üzerinden yola devam ettik. "Ama artık farazi. Boş yer yok. Belki bisiklet tamiri öğrenebilirim."

"Nasıl yani?"

"Bir er şakası."

İçeri girdik ve siparişimizi verip, kahvelerimizi bekledik. Kahve makinasının işini bitirmesi uzun zaman aldı ve bu süre zarfında barista* tatlı dille bizim gönlümüzü almaya çalıştı. Bardaklarımızı aldık ve üst katta pencere kenarında iki kişilik bir masaya oturduk.

"Sana Kendrick Haymes hakkında bir şeyler söylemek istiyorum," dedim.

"Maurice Haymes'in vefat eden oğlu," dedi Guerin.

"Elimde bazı gerçekler ve tahminler var. İşine yarayabilir. Belki de fos çıkar. Ama iki türlü de sana bu bilgileri nasıl elde ettiğimi söyleyemem."

"Söyleyemez misin, söylemez misin?"

"Söylemem olsun o zaman."

* Gastronomide espresso uzmanı kişilere verilen isim.

"Haymes, William Willard'ın yeğeniyle birlikte bulundu," dedi Guerin. "Duyduğuma göre bulan senmişsin."

"Haberler hızlı yayılıyor."

"Jefferson Bölge şerifi üç gün önce beni arayıp, senin iyi niyetini sorguladı. Haymes'i mi araştırıyordun?"

Kahvemden bir yudum aldım. Baristanın çabalarına değmişti.

"Boş ver," dedi Guerin. "Görünen köy kılavuz istemez. Eğer bildiğin şeyler Haymes'in kendini öldürme nedenine ışık tutacaksa bunları kayda almamız daha iyi olur. Ailelerin meraklı ızdırabına son vermiş oluruz."

"Tabii kendini öldürdüyse."

"Bunun bir cinayet olduğunu mu düşünüyorsun?"

Omuz silktim.

"Tamam," dedi Guerin, "Kayıt dışı olsun."

"Haymes bir kumarbazdı. Çoğunlukla spor bağımlısıydı. Burien'de çok para kaybettiği bir hayalet bahisçi vardı."

"Vardı."

"Son zamanlarda... Hmmm... Bazı sorunlar yaşamış olabilirler. Pılını pırtısını toplayıp, başka yere taşındılar."

"Bunun da bana bir faydası dokunmayacak elbette."

"Haymes, aynı zamanda beş parasız kalmıştı. En azından kar hisseleri garanti altında olan bir insanın beş parasız kalabileceği kadar."

"Sana bunu arkadaşları mı söyledi?"

"Hayır. T. X. Broch isimli bir adam duydun mu?"

Guerin kahvesini içmek için öne doğru eğilmiş vaziyette duruyordu. Gözlüklerinin üzerinden bana baktı. "Broch."

"Kend Haymes, Panamera arabasını Broch'a devretti. Bir Porsche. Değeri en az..."

"Ne olduğunu biliyorum. Bu bir tahmin mi, yoksa emin misin?"

"Kend'in arabasını borcunu kapatmak için kullandığından eminim. Tahminimce başı Broch'la ve hatta belki başkalarıyla da boğazına kadar belaya batmıştı."

"T. X. Broch," dedi Guerin.

"Onun hakkında bilgi aldığım bir adam onu bir canavar olarak nitelendirdi."

"İsmini söyleyebileceğin herhangi bir başka canavar daha iyi olurdu. Hatırladığım kadarıyla Broch yakın zaman önce ağır bir suçtan yırtmıştı. Bir kadına karşı kasıtlı saldırı. İş icabı mı yoksa kişisel bir şey mi bilmiyorum."

"Kadın için kişisel."

Guerin homurdandı. "Hakkında ispatlayabildiğimiz henüz hiçbir şey yok. Kendisi çok matah bir herif değil ama avukatları öyle."

"Kend, bir tefeci için bulunmaz Hint kumaşı," dedim. "Eğer Broch onu öldürdüyse çok geçerli bir sebebi olmalı."

Guerin bunu kafasında tartar gibi görünüyordu. Camdan dışarıya baktım. Pike Sokağı'nın bu birkaç mahallesi, evden uzaktayken hep Hill'in aklıma gelen kısımlarıydı. Neden olduğunu bilmiyordum. Broadway daha canlıydı ve 15. Cadde büyüdüğüm eve daha yakındı.

Belki de şehir içindeki anayollardan uzak olmasına rağmen Pike'ın günün veya gecenin her saati arabalardan daha kalabalık olan yayalarıyla sürekli canlı kalması sebebiyleydi. Okulların, park alanlarının ve hastanelerin tamamı görünürde olmasa bile hemen

bir sokak ötedeydi. Pike aşınmış büyük kayaların arasından akan dar bir dere gibiydi.

"Pekâlâ," dedi Guerin. "Kend'in ölümü onun banka hesaplarını incelememiz için bize yeterli gerekçelendirmeyi verecektir. Tabi eğer bunu destekleyecek bir şeyler bulabilirsek."

"Destekleyecek bir şeyler?"

"Bu Jefferson Eyaleti'ne ait bir dava, Seattle Polis Departmanı'na değil. Ve bildiğim kadarıyla resmî olarak hâlâ bir cinayet-intihar vakası."

"Buna gerçekten inanıyorlar mı? Yoksa daha iyi bir şey bulunca kadar ellerindeki en iyi teori bu mu?"

Guerin ağzının bir tarafını hafifçe oynatarak yüzde beş oranında bir gülümsemeye benzeyen bir hareket yaptı.

"Şerif aptal değil. Tahminimce bir cinayeti işaret edecek bir şeyler bulabilmek adına eldeki tüm delilleri tekrar tekrar inceliyor. Eğer ondan rica edersem Seattle Polis Departmanı'nın resmî desteğini talep edebilir. Fakat duyduğuma göre Kend'in parmak izleri testi pozitif sonuç vermiş."

"Bunu sadece günlük bir sohbet esnasında mı öğrendin?"

"Senin ismin olaya karıştıktan sonra davaya olan ilgim arttı. Jefferson'daki polislerden biri yıllar önce işe başladığında bizim mıntıkamızda çalışıyordu."

"Casuslar her yerde desene."

"Arkadaşlar. Casuslar değil."

"Bildiğin gibi parmak izi testi çok bir anlam ifade etmiyor. Bu bir cinayetse biri Glock tabancayı Kend'in eline koyup, ağaçlara doğru etmiş ve mermi kovanını alarak şarjörü kurşun sayısını tutturmak için değiştirmiş olabilir."

"Ne kadar basit, o kadar iyi. Cinayet-intihar etiketi şimdilik geçerliliğini koruyacak. Basını ve aileyi sebepsiz yere sinirlendirmenin gereği yok."

Kahvemi içtim. Artık tadı o kadar güzel gelmiyordu.

"Bu noktada başka bir mevzu da devreye giriyor," dedi Guerin. "Seattle Polis Departmanı, Kend'in finansal durumunu inceleyebilmek için ailesinden izin almak zorunda. Mahkeme emri, mevzu bahis bile değil. Bu bir cinayet soruşturması değil."

Öyle olsa bile, Seattle Polis Departmanı'nın Haymes ailesinin işlerine burnunu sokmayı göze alacak bir yargıç bulabileceğinden şüpheliydim. Hollis'in bağlantısı, polis kayıtlarında Haymes şirketindeki bir soygunla ilgili bir ihbar bulunmadığını söylemişti. Böyle bir olay gerçekleşse bile demek ki ihbar edilmemişti. Ya da rapor ortadan kaldırılmıştı. Haymes'in muhtemelen öylesi güçlü bir politik gücü vardı.

Ve sevgili oğlunun dairesinde, düzinelerce fotoğraf arasında baba Haymes'e ait tek bir fotoğraf yoktu. Maurice'nin evinde de Kend'e ait bir fotoğraf olmadığını bir şekilde tahmin edebiliyordum.

"İzin alamayacaksın," dedim.

"O zaman o yol kapalı," dedi Guerin. "Broch'u sorgulayabilirim ama azıcık sıcakta hemen erimeye başlamayacağını ikimiz de biliyoruz. Broch kullanılmış arabalarla iş yapıyor. O Porsche'nin, Haymes'in henüz teslim almadığı bir arabayla takas olduğunu iddia edebilir."

"Kahretsin."

Guerin tahta kaşıkla boş bardağının kenarına hafifçe vurdu. "Kayıt dışı sana en fazla bu kadar kazandırır. Elle tutulur sonuçlar getirmeyen bir avuç bilgi."

"Çok teşekkürler."

"Bu, bir katilin delil yetersizliğinden paçayı yırttığı ilk vaka olmayacak. Bunu sen de biliyorsun. Hatta pek çok kişiden daha iyi bildiğini söyleyebilirim."

Birbirimize baktık.

"Ben sadece ipuçlarının peşinde koşuyorum, detektif. Ufak çaplı bir Suç Engelleyicisi'yim," dedim.

"Beni maruz gör. Polis değilsin. Bazı çalışma arkadaşlarımın farklı görüşleri olsa da bir dolandırıcı da olduğunu düşünmüyorum. Ne olduğundan tam olarak emin değilim. Ve bilmemek beni endişelendiriyor."

"Kendrick Haymes için Broch'u öldürecek değilim," dedim.

"Onu Elana Coll için öldürür müsün?"

"Hayır."

"Peki ya onu, beslenmesi için Willard canavarının önüne atar mısın?" Cevap vermedim.

"Bu işin nereye vardığını görüyorsun," dedi Guerin. "Senin veya Willard'ın bu şehri bir özel avlanma yerine çevirmenize izin veremem. Bana araştırabileceğim ipuçları verdin. Teşekkürler." Kalktı. "Şimdi seni, sırf Broch'tan korumak için, göstermelik bir sebepten nezarete atmadan önce bu işin peşini bıraksan iyi edersin."

Merdivenlerden inip, kafeden çıktı. Kahve bardağını çöpe atmam için bana bıraktı. Ne kadar ince.

20. BÖLÜM

Trudy Dobbs hoş bir kızdı. İnternette gördüğüm tüm fotoğrafları bunu doğrulayacak nitelikteydi. En berbat spontane fotoğraflarda bile ortalamanın oldukça üzerindeydi. Uzun, çekici ve kahverengi saçlıydı. Ve fotoğraflarına baktıkça, yüzüne daha fazla gıcık oluyordum.

Çünkü yüzünü hafızama tam olarak kazıyamıyordum. Bazı insanlar güzel, çirkin veya sıra dışı göründükleri için anında belleğinize kazınırlar. Benim yüzüm ikinci kategoriye değilse bile üçüncüsüne kesinlikle dahildi. Fakat Trudy'nin yüzü tarif edilmesi zordu. Bazı parti fotoğraflarında yüzünde bir ben vardı, ama diğerlerinde yoktu. Burnu güçlü ama kemersizdi. Saçı hep kahverengiydi ama bazılarında koyu, bazılarında açık renkteydi. Makyajı bile az yapıyordu.

Eğer Trudy Dobbs'u bizzat teşhis edeceksem bunu oldukça yakından yapmam gerekecekti.

Ocenia Stüdyosu Ballard'ın derinliklerinde, 65. sokağın yarım sokak ötesinde, tsunami için yapılan kentsel nezihleştirmenin henüz dokunmadığı birkaç sokaktan birindeydi. Kanuna aykırı olarak mesken tutulan ve sokak seviyesindeki kısmı tuğlayla, üst kısımlarıysa betonla kaplı bir yapının ikinci katındaydı. Haşin bir İskandinav Kardeşliği bildirisi tuğla kısım üzerinde hak iddia ediyordu. Camlardan görebildiğim kadarıyla içeride yün süveter ve patiska gömlekler giymiş yaşlı deniz aygırları boşluklu sıralarda sıkı sıkıya oturmuş, konuşmacıyı dikkatle dinleyerek toplantı yapıyorlardı.

Üstteki iki kat rüzgâr çanlarından oluşan küçük bir ormanı ve balkonlardan sarkan taşınabilir heykelcikleri saymazsak normal apartman dairelerine benziyordu. Heykelciklerin bir kısmı ilgi çekiciydi. Çoğunluğuysa dikkat çekici olmak için fazla çabalıyordu sadece.

Binanın girişinde sanatçılarla İsveçlilerin karşılaştıklarını hayal ettim. Hangi grubun daha ciddi bir tavır takınacağı muammaydı.

Sanatçılardan biri elindeki tablete odaklanarak kapıdan dışarı çıktı. Kapı kapanmadan yetişip, kapıyı yakaladım. Girişin hemen yanında üzerinde büyük matbaa harfleriyle kiracıların isimleri yazan etiketler yapıştırılmış küçük posta kutuları vardı. T. D. INNOVS ikinci kattaydı. Trudy'nin posta kutusu, tıpkı diğerleri gibi birçok sanat etkinliğine ait reklam ve broşürlerle doluydu fakat içinde gerçek bir posta yoktu.

Stüdyo alanına bakmak için merdivenlerden yukarı çıktım. Diğer stüdyoların açık kapılarının önünden geçerken küçük odacıkların bazılarına göz atma şansı buldum. Geniş bina bir zamanlar apartman olarak kullanıyormuş. Daha sonra vasat yeteneği olan biri, mutfak kısımlarını söküp yeni kapılar eklemiş ve oturma alan-

larını farklı odacıklara bölüştürmüş. Odacıkların bazıları hücrelere benziyordu. Diğerlerininse geniş metal çerçeveli pencereleri vardı. T. D. INNOVS'un stüdyosu hemen sağımdaydı. Barrett'ın sözünü ettiği batı yakası pozlandırmasını görebilmek için pencereleri olduğunu tahmin ediyordum.

Çok hafifçe kapıyı tıkladım. Hiçbir cevap veya hareket sesi yoktu. Başka bir sanatçı tüylü kafasını koridora uzatıp, çıkarmadan önce çoktan maymuncuğu hazırlayıp, kapıyı açmıştım.

O esnada üç şey bir anda netleşti. Duvarları ve şövaleleri süsleyen artık aşina olduğum enteresan soyut resimlere bakılırsa burası kesinlikle Trudy'nin stüdyosuydu. Yerdeki battaniyelere, hâlâ Safeway torbalarında olan önceden paketlenmiş abur cubur yığınına ve kokusundan yakın zamanda içildiği belli olan sigaralara bakılırsa günlerdir burada saklanıyormuş. Ve şu an burada değildi.

Cüzdanını göremedim. Fakat boya sıçramış minik bir masada telefon şark aletini ve market torbalarının içinde henüz açılmamış American Spirits marka sigara paketlerini buldum. Geri gelecekti.

Acaba Trudy'i burada mı beklemeliydim? Kaçma şansı olmazdı. Hayatının en büyük şoklarından birini yaşayacağı kesindi.

Ve bunun nasıl sonuçlanacağını tahmin edebiliyordum. Trudy çığlık atacaktı. Diğerleri koşup gelecek ve arkadaşlarından birinin stüdyosunda büyük, yara izli bir adamın dolaştığını göreceklerdi. Trudy ile yüzleşecek, ikna edecek veya onu bir vatandaş olarak tutuklama zırvalarına girecek vaktim olmayacaktı. Diğerleri beni izleyip, polis çağırırken o muhtemelen sırra kadem basacaktı. Tabi kaçmaya tenezzül ederse. Bildiğim kadarıyla Trudy Dobbs ifadesi alınmak için bile aranmıyordu. Bileklerine kelepçe takılacak kişinin ondan ziyade benim olmam daha olasıydı.

Pekâlâ. O halde binayı gözetleyip o gelinceye kadar bekleyecektim. Eğer T. X. Broch baş şüpheliydiyse Trudy Dobbs da hemen ardından gelen ikinci şüpheliydi. Ve gitgide ona yaklaşıyordu. Broch bir psikopat olabilirdi ama Trudy'nin kulübeye gittiğini biliyordum. Şu anda da firardaydı. Ve evindeki ayakkabı kutusundan 25 milimetrelik silahı yayına aldıysa, silahlıydı. Tefeci ve sanatçı. Olanaksız bir ikiliydi ama Broch ve Trudy'nin ortak noktası Kendrick Haymes'ti ve açıkçası onun da kendine ait şüpheli sırları vardı.

Kapıyı arkamdan kapadım ve merdivenlerden geri indim. En alttaki kapı sadece çıkış için kullanılıyordu. Güzel. Trudy'nin ön kapıdan girmesi gerekecekti. Sokakta gözetlemek için uygun birçok nokta vardı. Ya da belki barınaklarında Kardeşliğe katılırdım. Şüpheli bakışlarını pencereye çevirip, gözetlemekte bana yardım edebilirlerdi.

Binanın ön kısmındaki köşeyi döndüğümde sokağın ortasında arkası bana dönük olarak binadan uzaklaşan uzun boylu bir kadın gördüm. Beyaz örgü beresinin altında koyu kahverengi saçları görünüyordu. Pahalı görünen beyaz bir deri ceketi vardı. Acaba Trudy miydi?

Hızlıca yürümeye başladım. Kadının uzun bacakları onu şimdiden sokağın karşısına geçirmişti ve trafik ışıklarından sonra hızlanan trafiği aşmak için koşturmak zorunda kaldım.

Barrett Yorke ile yan yana çekildiği fotoğrafla kıyasladığımda boyu Trudy için uygundu. Barrett'ın bir altmış üç boyuna karşı Trudy'nin bir yetmiş sekiz boyu vardı. Kahverengi saçı da tutuyordu.

Üzerine doğru koşup, atılmak istemiyordum. Bu onu stüdyosunda korkutmakla benzer sonuçlar doğurabilirdi. Yolun karşı ta-

rafından yayalara çarpmamak için özen göstererek ve hızlıca yürüyerek onu takip etmeye devam ettim. En azından kıyafetim buna uygundu.

Hızlıca koşarken yan taraftan kısaca bakmak kadının Trudy olup olmadığını anlamama yetmedi. Örgü beresi, atkısı ve güneş gözlükleri yüzünü oldukça etkili bir şekilde gizliyordu. Bir sokak daha koştum. Sokağın karşısına onun olduğu tarafa geçtim ve durdum. Ayağımı bir yangın musluğunun üstüne koyarak, bacaklarımı esnettim. Ve sanki daha yeni bir kilometre yol koşmuşum gibi oflayıp poflamaya başladım.

Trudy uzun adımlarla bana doğru yürürken sendeledim ve yolunu kapatacak şekilde kıçımın üstüne abuk bir şekilde düştüm.

Durdu. "İyi misin?"

Konuşacak mecalim kalmamış gibi nefes nefese, elimi belirsizce salladım.

Kalp krizi geçiriyor gibi görünen adama daha iyi bakabilmek için güneş gözlüklerini çıkardı.

Sivri çene. Kalkık burun. Trudy değildi.

Kahretsin.

"Üzgünüm," dedim, derin nefes almaya devam ederek. "İyiyim. Formdan düşmüşüm." Kalktım.

"Kendini fazla zorlama, tamam mı?" dedi.

"Evet, teşekkürler. Sadece bir kilometre kaldı." Oceania Stüdyosu'na doğru geri koşmaya başladım. Gerçek Bayan Dobbs'u kaçırmadığımı umuyordum.

Binanın girişi acele etmeden kaldırıma dökülen barınak üyelerine ait bir grup tarafından açık tutuluyordu.

Onların arkasında uzun bir esmer binadan çıkıp, Volkswagen Jetta'sına bindi ve yükleme rampasına doğru arabayı rölanti devrinde çalıştırdı.

Kahretsin. Birkaç dakika içerisinde iki meçhul kadınla karşılaşmıştım. Uzun bacaklı esmerlerle dolu bir otobüs yanaşsa şaşırmayacaktım. Son hızla sokağı baştan başa koştum. Belki Jetta'yı kırmızı ışıkta yakalayıp, içindekinin Trudy olup olmadığına bakabilirdim.

Park alanında önüme birden eski bir Ford sedan fırladı. Ön çamurluğuna tosladım ve momentumum neredeyse kaportasının üstünden fırlamama sebep olacaktı. Yuvarlandım ve titrek uzun adımlarla gözlerimi uzaklaşan Jetta'dan ayırmadan yürümeye başladım.

Ford'un sürücüsü bana bağırdı. Bir kadın sesiydi. Arabanın önünden geçerken ona göz ucuyla baktım. Bir ağız dolusu küfür eden kızgın bir kızıl.

Tek elimi arabanın kaportasının soğuk metaline koyarak, neredeyse askıda kalmış bir kuş gibi durdum.

Kadının yüzündeki öfke, korkuya benzer bir şeye dönüştü. Slav ırkına özgü sivri elmacık kemikleri ve yeşimtaşı rengi gözleri olan bir yüz. Yıllardır tanıdığım bir yüz.

Ölü bir kadına bakıyordum.

Elana'ya bakıyordum.

YAŞ ON YEDİ

Adımlar Gallison depo odasının hemen dışında durdu. İki gölgeli şekil kapının altından gelen sarı floresan ışığının düz şeridini kesintiye uğratıyordu. Odanın içerisindeki çivit rengi karanlığa eşlik eden tek fazladan renk o ışıktan geliyordu. Kesim çubuğu bile artık parıldamayacak kadar soğumuştu.

Beni binanın kenarından taşıma çantalarını iple aşağı indirirken mi görmüşlerdi? Hayır. Hayır, öyle olsa ilk önce Dono'nun peşine düşerlerdi.

İp aniden elimden boşaldı ve bir buçuk metresi bobinden çıkıp sessizce pencereden aşağı sarktı. Aşınmış halatın ipliği, kesik cama sürtünürken fısıltıya benzer bir ses çıkararak havada süzüldü.

Dışarıdaki herkimse içeri girmiyordu. Bir koruma mıydı? Bir çalışan? Kapının dışında öylece duruyordu. Belki içeriyi dinliyordu. Arkamda gece meltemi, açık pencere deliğinden inledi. Sesi duyabiliyor muydu? Ne halt ediyordu orada?

Kapıdan boğuk bir şekilde gelen telsiz viyaklamasını tekrar duydum. Daha sonra biraz daha duyulabilir bir yükseklikte bir adam sesi geldi.

"...onları sen çağırsan? Bende yok." Bir duraksama ve alıcıdan gelen başka bir gürültü. "Hayır, dördüncü kat. Sadece lanet olasıca kâğıdın üstündeki numarayı ara."

Şifre. Odanın giriş şifresini bilmiyordu. Ama öğrenebilirdi. Tayin edilmiş Gallison kontağını arayacaklardı, muhtemelen şirketin bir yöneticisini ve o kişi muhtemelen şifreyi biliyor olacaktı.

Sessizce konuşmuyordu. Belki de soyguncularının çoktan olay yerini terk ettiğini düşünüyorlardı. Odayı da bir şeyin kaybolma ihtimaline karşı kontrol edeceklerdi. Bu benim işime gelirdi. Mavi gölgelere doğru baktım. Rafların arasında saklanabilmemin hiçbir yolu yoktu. Kapıyı aniden açıp, koşmayı düşündüm. Bu tek şansım olabilirdi. Belki korumayı devirip kendime zaman kazandırmam bile mümkündü.

İp boşaldı ve birkaç metre daha pencereden aşağıya sarktı. Dono. Ona sinyal verebilirdim ve belki korumaların lobiye geri dönmesini sağlayabilirdi. Bir şekilde.

Kafamı delikten dışarı çıkardım, gece rüzgarının kulaklarımdaki iniltisi dört kat aşağıdaki küçük kamyonetin motorunun çıkardığı sesi bastırmaya yetmedi. Ben seyrederken kamyonet binadan uzaklaşıp, süratle hızlandı.

Kahretsin. Mikrofonda Dono'nun sorularına cevap vermemiştim. Lenslerin kalanını kamyonete yüklemişti. Muhtemelen binadan çıkmak için yola koyulduğumu düşünmüştü.

"Vakti gelmişti," dedi dışarıdaki koruma.

"Bekle biraz, bu adam beni beklemeye aldı." İkinci bir ses. Ve kapının altında daha fazla gölge.

Artık iki kişilerdi. Lanet, lanet, lanet. Silahlarını yavaş çeken insanlar olduklarını umarak ortalarından kaçıp gitmem mümkün değildi. Silah çekmek. Kahretsin, silahları var mıydı acaba? Onları lobide görmüştüm. Niye bunu hatırlayamıyordum?

Tamam. Sakinleş. Buradan çıkman gerek.

Sanki cevap verir gibi gece rüzgârı sırtımı titretti.

Üzerinde fazla düşünmeye vakit yoktu. İp oradaydı ve delikten sığabilirdim. Dünyadaki en çabuk izbarço düğümünü attım ve onu en yakındaki raf ayağına bağladım. Sıkıca tutturdum. Karnımın üstüne yattım ve ayaklarımı pencereden dışarı çıkardım. Yarım santim kalınlığındaki pamuk ipe hayatım pahasına tutundum. Dayanabilirdi. Dayanmak zorundaydı.

Göğsüm deliğin köşesindeydi kesik cam kenarı tişörtümü dilimliyordu. Derimi kesmeden önce üç santim daha süründüm. Bir üç santim daha. İçeride sadece kafam ve kollarım kalmıştı, vücudumun geri kalanıysa komple aşağı sallanıyordu. Rüzgâr keyifle kıyafetlerime dolandı. Pencereden çıktığımda korumaların şifreyi girdiğini duyduğumu düşündüm.

Üç kat yukarıdaydım. İp sallandı ve beni çantalara yaptığı gibi binanın kenarına çarptı. Parmaklarımı hissedemiyordum. Ellerimi kullanarak aşağı inmek işe yaramayacaktı. İp, iki elimden birini bir anlığına bile olsa bırakamayacağım kadar inceydi. Sallanan ipi telaşla buldum ve ayağımı etrafına doladım. İşte. Aşağıya hızlıca kaymam mümkün değildi ama en azından ipin avuçlarımdaki tüm deriyi mahvetmesini engelleyebilirdim.

İnmeye başladım. Önce ayağımı indiriyor daha sonra da iki elimi hareket ettiriyordum. Her seferinde birkaç santim ilerliyordum. Korumalar deliği bulur da aşağı bakarak beni görürlerse ne olacaktı? Ya beni vururlarsa?

İn, kahrolası. İki kat yukarıdayım şimdi. Yaklaşık dokuz metre kaldı.

Ve ardından düştüm.

Alçalma hissi yoktu, çok ani gelişti. Sadece karın kısmımda bir hoplama ve baygınlığa sebep olan ve vücudumun tüm sağ tarafında hissettiğim ani sert darbe. Uzaklardan da olsa hissedebildiğim son şey uzun ipin dinlenmeye çekilen bir yılan gibi üzerime kıvrılarak düşüşüydü.

İçime çektiğim nefes nemliydi ve öksürdüm. Yüzüm çimlerdeydi ve çimler ıslaktı. Nerede olduğumu anında anladım. Ofis binası ve park alanı arasındaki bakımlı çimenlik alandaydım.

Geliyor olmalılardı. Kim olduklarını hatırlayacak kadar kendimde değildim ama kaçmam gerektiğini biliyordum. Ellerimi kullanarak önce oturdum, sonra da ayağa kalktım. O kadar hızlıydım. Sonra tekrar düştüm.

Kahretsin. Sırf yeri hissedebilmek için birkaç santim süründüm, sonra tekrar ayağa kalkmayı denedim. Bu sefer daha iyiydim. Dono'nun söyleyeceği gibi en azından tek parçaydım.

Şimdi yürüyor ve binadan uzaklaşarak sokağa doğru ilerliyordum. Gerçek düşünceler yavaşça beynime tekrar doluşmaya başladı.

Şanslıydım. Şansım çok yaver gitmişti. Yarım metre sonra kafamı park alanı bordürlerinden uzatmıştım. Korumalar peşime

düşmüş müydü? Odaya girmeyi başarmışlar mıydı? Ve neden düşmüştüm? Ellerim kaymamıştı. Pencerede kestiğim deliğin kenarı keskindi. Belki de ipi kopuncaya kadar kesecek kadar keskindi. Bir adımını diğerinin önüne dikkatlice atmak. Bu bir şarkıydı, öyle değil mi? Televizyondan. Devamını hatırlayamıyordum.

Daha sonra yolun ortasında durduğumu fark ettim. Yolun tam ortasına, merkeze çizilen beyaz kesik çizgiye kadar yürümüştüm. Geriye baktım. Ofis binası iki yüz elli metre arkamdaydı. Ayrıca yedek buluşma noktamıza doğru gitmem gereken istikameti bile tutturmuştum. Dono acil durumlar için hep bir yedek buluşma noktası belirlerdi. Bu da onlardan biriydi. Belirlenen buluşma noktası bir buçuk kilometre doğuda ve bir sokak kuzeydeki yirmi dört saat açık bir büfeydi. Yolun üç yüz metresini tepmiştim, geriye bin iki yüz metre kalmıştı. Yolun kenarına topallayarak geçtim ve yürümeye devam ettim.

Başarmıştık. Dono lensleri almıştı ve ben de kaçmıştım. Paçayı bu kadar ucuz kurtarmak zorunda kalmazsam memnun olacaktım. Fakat bir şey... Kahretsin, ameliyat eldivenleri hâlâ ellerimdeydi. Onları çıkardım ve yanından geçerken bir sonraki kanalizasyon ızgarasına attım.

Yüz metre daha ilerleyip, şerit tipli bir alışveriş merkezinin yanından geçtim. Dükkânları belirleyerek hızımı korudum. Manikürcü, kuaför, bebek eşyaları dükkânı, kafe. Her yer kapalı ve karanlıktı. Bir sokak ötede bana doğru gelen bir araba vardı. Bir polis arabası. Sultan Eyaleti Şerifi.

Yürümeye devam ettim. Kruvazör aradaki mesafeyi kapattı. Yavaşladı ve durdu. Sürücü koltuğu penceresinden sarışın, kaslı bir polis bana baktı.

"İyi akşamlar," dedi. İfadesiz bir şekilde.

"Merhaba," dedim gülümseyerek. Yürümeye devam mı etmeliydim yoksa durmalı mıydım? Normal bir vatandaş dururdu. Durdum.

"İyi misin?" diye sordu. Polisin ortağı bana daha iyi bakmak içine öne eğildi. Diğeri gibi Kuzeyli değil Meksika kökenliydi. En az diğeri kadar gençti. Gözlük takıyordu ve saçlarını sıfıra yakın kestirmişti.

"Evet, evet. Sadece şeyde bileğimi burktum..." hangi aydaydık? "Futbol antrenmanında."

"Nereye gidiyorsun?"

Eve gittiğimi söyleyemezdim. Nerede olduğunu sorardı ve buna verilecek güzel bir cevabım yoktu. "Otobüs durağına."

Bana baktı ve eliyle işaret etti. "Bu tarafta."

Kahretsin. "Üzgünüm. Cüzdanımı kaybettim. Taksi tutacak param yok."

"İçki mi içiyordun?"

"Hayır. Ağzıma bile koymadım." Belki alkolmetre testini geçersem beni rahat bırakırdı.

Polis yola baktı. Gallison binasına doğru. "O taraftan mı geliyorsun?"

Ben cevap veremeden önce ortağı ona sessizce bir şeyler söyledi. İkisi de dönüp aracın içindeki dahili bilgisayarda yazan şeye baktılar.

Sürücü arabadan dışarı çıktı. Şu anda iki polisin de gözleri üzerimdeydi.

"Demek kimliğin yok, ha?" dedi. "Lütfen ellerini başının üstüne koy." Arkamdan dolaştı. "Bacaklarını aç."

"Sorun nedir?"

"Ellerin."

Meksika kökenli polis dışarı çıktı ve bize doğru gelmeye başladı. Sarışın olan üzerimi aradı. Ceplerimin tamamen boş olduğunu biliyordum. Düşerken telefonumu bile düşürmüştüm.

Sarışın polis işini bitirdiğinde ortağına kafasıyla işaret etti. Ortağı aracın arka kapısını açtı. "İçeri," dedi.

"Tutuklandım mı?" Sıradan bir çocuğun olacağı gibi paniklemiş görünmeye çalıştım. Zaten ödüm patlamış olduğu için, bu pek de zor olmadı.

"Seni eve bırakıyoruz diye düşün. Gir içeri."

Girdim. Polis, kafamı tavana bilerek ya da kazayla vurmamam için o hareketi yaptı. Kapıyı kapattı. Arka koltuk sıkışıktı. Pencerelerdeki demir parmaklıklar ve ön koltuğu ayıran ağ ile birlikte bir köpek kulübesini andırıyordu.

"Numara ne?" diye sordu sarışın olan ikisi de arabaya tekrar bindikten sonra.

"Üç, sıfır, dört," dedi Meksika kökenli, bilgisayar ekranından okuyarak. Gözlüklerinin kenarından bana bir bakış attı. Polisler binaların adreslerini incelerken kruvazör yavaşça ilerledi. Ya da belki benim gibi başka şüpheliler arıyorlardı.

Ford Taurus polis arabalarıyla ilgili bildiklerimi hatırlamaya çalıştım. Kafesimin mandalsız kapılarını açacak bir sihirli numara yoktu.

Dono ne derdi? Sakince oturup aptala yatmamı ve bir avukat beklememi söylerdi. Fakat ellerim kelepçeli değildi. Eğer kapıların iç kabuğunu bir şekilde soyup, kilit mekanizmasına ulaşabilirsem...

Bir kadın çığlık attı. Çığlık uzun, yüksek ve korku doluydu. Şerit tipli alışveriş merkezinin arkasında bir yerlerden geliyordu.

"Tanrım," dedi sarışın polis, frene abanırken. Çoktan kapılarını açmışlardı. Kadın, bu kez muhtemelen acı içerisinde tekrar feryat etti.

"Onuncu Birim, Wilton'ın köşesinde yardım çağrısına gidiyor..." diye omzundaki mikrofona konuştu Meksikalı polis. Sokak boyunca sese doğru koştular.

Kapıyı zorlamak için ne kullanabilirdim? Kemer tokam bile yoktu.

Daha sonra sanki isteğim bir anda gerçekleşmiş gibi kapı birden açıldı.

Dono, arka çamurluğun oraya çömelmişti. "Kaldır kıçını," dedi.

Dışarı fırladım ve topallayarak arkasından koştum. En yakındaki dükkân ucuz deri eşyalar satan bir fabrika satış mağazasıydı. HER GÜN, TÜM GÜN, HER ŞEY YARI FİYATINA. Dükkânın köşesinden dönüp, yan tarafında üstüne tahtalar çakılarak kapatılmış bir seyahat acentesi olan ara sokakta koşarken Dono'nun büyük gölgesini takip ettim. Seyahat acentesinin arkasında, dağınık çöplerle dolu bir kısımda durduk.

"O kadın..." dedim.

"Kes sesini." Dinliyordu. Hiçbir şey duymadım, polis arabasının motorunu bile. Fakat yarım sokak ötede kaldırıma park edilmiş beyaz kamyonetimizi gördüm.

Dono sinirliydi. Sıradan bir günde küplere bindiği gibi değildi. Bu zaten yeterince normal bir şeydi. Bu tür karanlık ruh hallerini bir barometre gibi ölçebiliyordum ve şu anda ibre en sola dayanmış durumdaydı.

Kahretsin, korumaların Gallison'da bir anda ortaya çıkmaları benim suçum değildi. Eğer olay yerinden o kadar hızlı ayrılmasaydı belki yardım edebilirdi.

"Hadi," dedi ve kamyonete koştuk.

Polislerden doğruca uzaklaşmak yerine Dono döndü ve benim yürüdüğüm sokağın paralelinden doğuya yöneldi. Oldukça yavaş sürüyordu. Nedenini sormaya çok yaklaştım ama bugün cevap verme havasında olmadığı gayet açıktı.

Durdu. Işıkları söndürdü. Oturduk. Beş sessiz ve ıstırap verici şekilde yavaş dakika geçti.

Bir sevkiyat deposunun köşesinden, simsiyah kıyafetlere bürünmüş Elana Coll koşarak, kamyonetimize bindi.

"Kenara kay," dedi yolcu kapısını açarak. Kenara kaydım ve Elana hemen yanıma sığıştı. Koyu renk saçları tek bir örgü şeklinde toplanmıştı ve kapıyı kapamak için hızlıca çekerken, omzuma çarptı. Dono gaza bastı ve aniden otoban girişine doğru süratle ilerlemeye başladık.

Elana yüzünü bize dönmek için yerinde zıpladı. "Adamım, bana büyük bir borcun var," dedi bana. "Resmen tüm hayatını kurtardım."

Dono bir şey söylemedi. Direksiyondaki elleri bile rahat görünüyordu. Fakat ondan yükselen öfke sinyallerini hissedebiliyordum. Tüm hayatımın kalanı kurtarılmaya değer olmayabilirdi.

Elana havadaki atmosferi sezdi ve koltukta geriye yaslandı. Ama birbirimize dayanmış şekilde dururken bana attığı tüm bakışları hissedebiliyordum. En sonunda gözlerimi çevirip ona baktığımda, bana penceredeki camları tek başına eritebilecek kadar sıcaklık bir gülücük attı.

21. BÖLÜM

Yaşıyordu. Bunun şoku beni olduğum yere mıhladı.

İlk tepki veren, gaza basarak Elana oldu. Ford öne atıldı ve arabanın süspansiyonu ani dönüş yüzünden inledi.

"Bekle!" diye bağırdım ve onu kovaladım. Gaz pedalından ayağını çekmedi. Üzerimize doğru gelen bir araba frene o kadar sert bastı ki araba hafifçe savruldu ve çamurluğu ikimizi de santimlerle ıskaladı. Arabadan öfkeli bir korna sesi yükseldi ama Elana çoktan yarım sokak ilerlemiş ve gitgide hızlanıyordu.

Sokağın ortasında, gözden kaybolan Ford'un arkasından bakakaldım.

İskandinavya Kardeşlerinden biri iyi olup olmadığımı sormak için seslendi ve bir diğeri de yolun ortasından kıçımı çekmemin iyi bir fikir olabileceğinden bahsetti. İkimize de çarpmaktan son anda kurtulan şoför öfkeyle yanımdan geçti.

Yaşıyordu.

O zaman ölen kimdi?

Telefonumdaki tarayıcıda hâlâ Trudy Dobbs'un Facebook hesabı açıktı. Trudy'nin çekingen bir şekilde gülümsediği bir profil fotoğrafı karşıma çıktı. Suratının fotoğraflarına bakmıştım, ama vücuduna dikkat etmemiştim.

Çevrimiçi fotoğraf albümlerinden birinin ismi Baja'ya Yolculuk'tu. Çeşitli plajlarda çekilmiş yığınla fotoğraf vardı. Albümdeki beşinci fotoğraf Trudy'i neredeyse arka planda kalacak şekilde, ortadaki çift kameraya gülümserken onların arkasındaki gözü kör edecek kadar beyaz taş merdivenlere doğru dönük vaziyette gösteriyordu. Hareket ederken, sol ayağını merdivene koymuş ve arkadaki gergin bacağıyla öne doğru adım atarken çekilmişti.

Sağ ayağındaki dövmede solmaya başlamış kırmızı ve siyah renkte düşen güller vardı. Jefferson Eyaleti morgunda gördüğüm dövmeyle aynı dövme.

Trudy Dobbs, Kend ile birlikte kulübede ölmüştü. Yüzüne iki kurşun yemişti. Kâbuslarıma giren siyah kandan kanatlar ona aitti, Elana'ya değil. Elana saklanmak için en iyi arkadaşının kimliğini kullanmıştı.

Ama neden? Kulübedeki cinayetlerden o mu sorumluydu? Tanıdığım Elana çok güzel bir kadındı ve bunun farkındaydı. Bunu kullanırdı. Türlü dolandırıcılıklar ve hırsızlıklar yapabilecek bir insandı. Ama cinayet?

Willard. Dövmeyi gördüğü anda cesedin Elana'ya ait olmadığını anlamıştı. Polislere yalan söyledi. Ve bana.

Yeğeninin arkadaşlarını öldürdüğünden haberi var mıydı?

Kahretsin, en başından beri cinayetlerde Willard'ın mı parmağı vardı?

Öğle vaktiydi. Eğer Willard seyyar kumarhanesini dün gece bir yerlere kurduysa, şu anda muhtemelen onu parçalarına ayırmakla meşguldü. Onunla yüz yüze görüşmek ve onun sevgili, tatlı yeğeni hakkında sualler sorarken gözlerine bakmak istiyordum.

Onu aradım. Cevap yoktu. Başka bir numara aradım. Teknik olarak kamuoyuna açık bir işletmeydi fakat sokaktan geçen kimse Kuzey Asya Ticaret Birliği'ne adım atmazdı. Onların ticareti küçük, belli bir kesimin tekelindeydi.

Daha kesin konuşmak gerekirse bir Rus ailesinin.

Telefonun çalmasını bekledim. KATB ofislerinde bu saatlerde birilerinin olacağından neredeyse emin sayılırdım ama telefonların çalıştığı konusunda şüphelerim vardı.

"Evet?" dedi bir ses telefon yaklaşık bir düzine kez çaldıktan sonra.

"Van Shaw. Reuben'le konuşmak istiyorum."

"Burada Reuben diye biri yok."

"Not al." Ona ismimi tekrar söyledim ve telefon numaramı verdim. "Benimle konuşmak isteyecektir."

"Tamam," dedi ikna olmamış bir sesle. Sonra da kapattı.

Reuben K. kart oyunlarını severdi. Aksiyona ve kızlara bayılırdı. En çok da önemli biriymiş gibi hissetmeyi severdi. Eğer Seattle'da dün gece bir oyun düzenlendiyse, o da oraya gitmiş ve Willard masaları düzenleyip oyunculara çeki düzen verirken etrafı kolaçan etmiş olmalıydı.

Elana beni görünce kaçmıştı. Kim olduğumu anlamış mıydı? Aradan çok seneler geçmişti ve tanrı biliyor bu süre zarfında yüzümden büyük bir kesit parçalanıp, tekrar birleştirilmişti.

Ama afallayan yüz ifademden, Elana benim onu tanıdığımı anlamış olmalıydı. Ve bu gerçek onu dehşete düşürmeye yetmişti. Eğer benden korkmuyorduysa bile birilerinden ödü patladığı belliydi.

Stüdyoya tekrar geri gelmeyecekti ve muhtemelen Amex kredi kartını çoktan çöpe atmıştı. Belki de şehri tümden terk etmişti. Onu köşeye sıkıştırıp, ne haltlar döndüğünü öğrenmek için harika bir fırsatı kaçırmıştım. Acı gerçek ağzımda acı bir tat bırakmaya yetmişti.

Telefonum çaldı.

"Kalk ve harekete geç, asker! Yeni günü testislerinden yakalamanın vakti geldi!" Reuben hâlâ Cumartesi gecesinden kalma coşkusunu koruyordu. Muhtemelen biraz kimyasal ilaç desteği ile birlikte.

"Öğleden sonra oldu, Reuben. Ve hatırlarsan seni arayan bendim."

"Aradın, aradın ve bu beni çok mutlu etti. Demek teklifimi düşündün."

Reuben'in onun için çalışmam konusundaki teklifini çoktan unutmuştum. Kuznetsov'lar ve Maurice Haymes arasında bir dünya kariyer fırsatı beni bekliyordu.

"Arama sebebim o değil," dedim.

"Değil mi? Bekle biraz." Bir araba kapısının kapanışını duydum. Geri geldiğinde sesi arabanın daha ufakça hudutlarında yankı yapıyordu. "Van, adamım. Harbiden. Beni bu kadar erken saatte arayıp, günüme kötü havadislerle mi başlatıyorsun? Meslektaşlar birbirine böyle yapmaz."

"Diğer arkadaşımızı bulmam gerek. Koca adamı."

"Madem arkadaşın, telefonunu neden almadın?" Reuben şimdi huysuzlaşmıştı. Manik ruh halinden bir anda kederliye döndü.

"Telefonu bende var. Telefon çekmeyen bir yerde olabilir." Oyunlar için cep telefonlarının sinyallerini sabote edecek bir mekanizma kullanıyorlardı.

"Ah. Belki." Reuben yanındaki birine Rusça bir şeyler söyledi. "Arkadaşımız şu anda çalışıyor. Onunla sonra konuşsan daha iyi."

"Ona şu anda ihtiyacım var."

"Şimdi, hep şimdi. Ya senden şimdi bir cevap istesem, Van? Geleceğini düşünüyor musun, düşünmüyor musun?"

"Reuben..."

"Evet ya da hayır?"

Willard'ı bulmak istiyordum. Fakat rütbesi ne kadar küçük olursa olsun bir Bratva* kaptanına tutamayacağım sözler verecek kadar değil.

"Hayır."

Arabanın çalışmaya başlayan motoruyla birlikte Reuben'in abartılı iç çekişini duydum. "Tamam," dedi. "Senin yeteneklerine sahip bir adam için bence yanlış bir karar. Ama aramızda bir küslük olmadığını göstermek için şu kocaman arkadaşınla konuşmana izin vereceğim. XX Motorsporları'nı biliyor musun? Tacoma'daki?"

"Bulurum," dedim.

"Kıçını kaldırsan iyi edersin. Yarın gece bin altı yüz kilometre yol tepmiş olacak."

Bin altı yüz kilometre Los Angeles demekti. Ya da belki Las Vegas. Bildiğim kadarıyla Kuznetsov'ların bölgesinin bir hayli dışında

* Rus mafyası.

kalan şehirler. Belki de Reuben büyük planlarından bahsederken palavra atmıyordu.

On dakikadan az bir süre içinde I-5 Güney yoluna çıkmıştım. Ben arabayı kullanırken, bana her zaman bir akıl hastasına hitap ediyormuş gibi görünen o meşhur kadın sesi telefonumdaki yön bulma uygulamasından XX Motorsporları'na gitmem için bana gitmem gereken yönü tarif ediyordu. Canlı ama teskin eden sesiyle.

XX, Güney Ucu'nda büyük, iki katlı bir garajın bir parçasıydı. Saç levhadan yapılma duvarları parlak, temiz bir fildişi renginde olan mekânın büyük tekerlekli kapısının üzerinde, grafiti tarzında iki tane çapraz silahtan oluşan mor ve siyah renkte X işaretleri mekânın adını resmediyordu. Willard'ın geçici, seyyar kumarhanesi için ideal bir yerdi. Ağır demir çitlerinin içindeki süslü arabalarla dolu otoparkı gören hiç kimse durup, iki kez düşünmezdi.

Park alanı şu anda çoğunlukla boştu ve kapılar açıktı. Geçerken altı metrelik bir taşıma kamyonun garaj kapısına doğru geri geri gittiğini gördüm. Ve Willard'ın Escalade'si kenara park etmişti.

Yakaladım seni, onun bunun çocuğu.

Sanayi bölgesinde pazar günü öğleden sonra ölüm sessizliği vardı. Taşıma kamyonu diğer arabaların arasından ayrılıp benim kamyonetimin yanından geçerken, arabamı yarım sokak ileriye park ettim. Kamyonun kabininde iki kişi vardı. İkisi de Willard olabilecek kadar iri değildi.

Kapıya doğru yürüdüm. Willard'ın siyah Escalade'si hâlâ oradaydı. Taşımacılar tekerlekli kapıyı, ıssız dış alanda siyah bir dikdörtgen oluşturacak şekilde açık bırakmışlardı. Kapının altına, onu sabit tutmak için yarım metrelik bir levye sıkıştırılmıştı. Açık dük-

kânın içinden gelen hareket seslerini ve radyodan çalan bebop caz müziğini duyabiliyordum.

Müzik durdu. Levyeyi sessizce elime aldım ve Escalade'nin arkasına saklanmak için kenara çekildim.

Willard garajdan çıktı. Her zaman giydiği kahverengi takım elbiselerden birini ve yeşil bir kravat giymişti. Uzun bir gece geçirmiş olmalıydı. İçinde muhtemelen geceden kalma hasılat olan deri bir spor çantasını yere koydu ve garaj kapısını kapatmak için döndü.

Çelik kapı altı metre uzunluğunda ve dört buçuk metre genişliğindeydi. Hareket ettirebilmek için Willard'ın bile iki eliyle sıkıca asılması gerekmişti. Yarısı garajın içerisinde, yarısı dışarıda kalacak şekilde geriye doğru yavaşça yürüdü, aynı zamanda gözleriyle arkasını kontrol ediyordu.

Ona biraz yardım etmeye karar verdim. Escalade'nin arkasından fırlayarak tekerlekli kapıyı tüm gücümle ittirdim. Kapı kalan son bir buçuk metreyi hızla kat etti. Willard'ın hantal cüssesini tamamen aradan çekemeyeceği kadar hızlıydı. Kapı dikmesine çarparak, geriye düştü. Kapının köşesi omzunun hemen altında sağ kolunu kıstırdı. Bağırarak, vücudunun altında kalan ayakları üzerinde tekrar ayağa kalkmaya çalıştı. Aşağı uzanıp levyeyi kapı ile sürgü arasındaki boşluğa sıkıştırdım ve yukarı çektim. Kapı üç santim daha ilerledi. Willard bu kez daha tiz bir tonda, bir kez daha çığlık attı.

"Van, n'oluyor lan?" dedi. Sıkışmış kolunu çekiştirmeye başladı ama güç alacağı bir yer yoktu. Ona bunu bıraktırıncaya kadar levyeye sertçe asıldım.

"Kolumu kırıyorsun," dedi. Geniş yüzü kıpkırmızı olmuş ve ter içinde kalmıştı.

"Evet," dedim. "Bana Elana'dan bahset."

Willard kapıyı ittirmeye başladı. Gücü muazzamdı. Saç levha homurdandı. Fakat Willard bile yüksek karbonlu çelikten daha güçlü değildi. Bu kez levyeye yavaş geçen bir otuz saniye boyunca asıldım. Pazılarda birçok hassas sinir uçları vardı. Ağır kapının metal kenarı Willard'ın takım elbisesinin ve ceketinin kumaşını gerginleştirecek kadar sert bastırıyordu. Durduğum zaman Willard kusabilecek gibi görünüyordu.

"Bir sonraki sefere omzumla bastıracağım," dedim.

"Ne istiyorsun?" dedi soluk soluğa. Levyeyi tutan elimi yeniden ayarladığımı görünce hızlıca taktik değiştirdi. "Tamam, dur. O olmadığını biliyordum. Hastanedeki cesedin."

"Ama polislere yalan söyledin. Ve bana."

Willard'ın nefesi dişlerinin arasından vızıldadı. "Tanrı aşkına, biraz sakinleş. Evet, herkese onun Elana olduğunu söyledim. Hollis'e bile. Zaman kazanmam gerekiyordu. Onu bulmak için."

"Ölen kadının kim olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır. Ama cesedi korkunç görünüyordu, bu da bana bir fikir verdi. Aptala yatmanın bana birkaç gün kazandıracağını anladım. Eğer Elana hayattaysa belki benimle temasa geçerdi. Ama geçmedi."

"Kend'i o mu vurdu? Ve diğer kadını?" diye sordum.

"Bilmiyorum." Yüzünden düşen bin parçaydı. Her zaman suratında olan o beton ifade yerini sadece fiziksel olmayan bir acıya bırakmıştı.

"Palavra."

"Sana söylediğim gibi. İşe gelmedi ve telefonlarıma cevap vermedi. Hâlâ da vermiyor. En az yüz kez denedim. Hatta telefon şir-

ketini arayıp, bir polis kimliği kullanarak onlara telefonunun yerini takip ettirdim. Günlerdir kapalıydı. Kahretsin, kolum. Parmaklarımı hissetmiyorum."

"Muhtemelen böylesi daha iyi."

"Seni aradı mı? Onu gördün mü?"

"Çok kısa bir süre gördüm, sonra da tabanları yağladı. Tehlikedeyse bunu neden sana söylemesin ki?"

"Levhanın üzerinde yatan o kızı gördüğümden beri ben de aynı şeyi merak ediyorum."

Büyük, haşin Willard Amca'nın üstesinden gelemeyeceği ne olabilirdi?

Ya da belki o da Elana'nın kaçtığı şeyin bir parçasıydı.

"O bir katil değil," dedi Willard.

"Sen öylesin."

"Bu benimle alakalı değil. Yemin ediyorum, neler döndüğünden haberim yok."

Willard'a, tendonlarından birkaçını koparacak kadar kızgındım ve bundan zevk alıyordum. Ama Trudy'i gördüğünde verdiği tepkiyi görmüştüm. Belli ki keder değildi. Daha çok rahatlamaydı.

"Polisler umurumda bile değil," dedim. "Bana güvenmen gerekirdi."

"Sana bu işin peşini bırakmanı söylemiştim."

Kapı dikmesine yığıldı. Gömleği o kadar sırılsıklam olmuştu ki, göğsündeki gri kılları görebiliyordum. Gıdısı sarktı. Yaşlı görünüyordu. Ama o tabak kadar ellerini üstüme geçirebilirse hâlâ boynumu kırabilirdi.

"Hareket etme." Uyarı mahiyetinde levyeyi kaldırdım. Etrafında geniş bir daire çizip arkasına geçerken Willard yerinde durdu. Sağ

böbreğinin üzerindeki ufak tabancayı kılıfından çıkardım. 38'kalibrelik bir Kahr tabancaydı.

"Hadi ama," diye gürledi. "Eğer sana silah çekecek olsaydım, bunu çoktan yapardım."

"Tabi sağ elini kullandığını saymazsak. İstersen bana paranoyak de." Şarjörü çıkardım ve cebime koydum. Namludaki kurşuna da aynısını yaptım. Tabancayı da Willard'ın iri cüssesinden kalan açıklıktan garajın içerisinde bir yerlere fırlattım.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Şimdi bu aile dramını da yanına alarak gidip, kendini beceriyorsun," dedim. "Benden bu kadar."

Yer açmak için kapıyı ittirdi ve mağara adamı kaşları acıyla buruşurken ihtiyatlı bir şekilde kolunu indirdi. Eli garaj duvarlarının boyası kadar beyazdı.

"Onu bulmam gerek," dedi.

"Bunu onun tatil parasını ödeyen ölü kıza anlat." Kapıya doğru çekilmeye başladım.

"Deden olsa yardım ederdi." Bana doğru döndü. Her zamanki o vurdumduymaz maske suratına tekrar yerleşti. Neredeyse. "Dono ailenin ne demek olduğunu bilirdi."

"Dedem olsa paranı almıştı," diye cevapladım.

22. BÖLÜM

Akşamın koşuşturması nihayet durulduğunda Luce barı kapatma işini Fye ve diğer çalışanlara bıraktı ve Leo ile birlikte eve geldi. Elana ve Willard'la ilgili havadisleri anlatırken şömineye odunları yerleştiriyordum.

"Tanrıya şükür hâlâ hayatta," dedi Luce. "Ama o zavallı kız, Trudy. Kimse onu araştırmaya gitmedi mi?"

"Yalnız yaşıyordu. Elana bunu biliyordu, Trudy'nin patronuna mesaj atarak ve Facebook'ta paylaşım yaparak kendine zaman kazandırmaya karar verdi. Birkaç gün için işe yaradı."

Luce, Dono'nun eski sallanan sandalyesine oturdu ve sohbetin konusu bunu gerektiriyormuş gibi şiddetle gerindi.

"Buna sevinmem gerekir," dedi Luce, "Ama Trudy'nin parasını ve eşyalarını kullanarak kaçmak Elana'yı olabilecek en soğuk kalpli şekilde gösteriyor."

"Belki de çaresiz durumdadır. Elana'yı bir katil olarak düşünmeyi aklım almıyor. Belki cinayete şahit olmuştur."

"O zaman neden polise haber vermesin? Ya da Willard'a?"

"Polisleri anlayabilirim. Elana'nın ailesi polislere Dono'nun güvendiğinden daha fazla güvenmiyor. Neden amcasına söylemediği ise tam bir muamma. Belki o da bunun bir parçası ve Elana bunun farkında."

Luce şaşkınlıkla bir kaşını kaldırdı. "Ama seni o kulübeye kendisi yolladı." Daha sonra öfkeyle nefes verdi. "Boş ver. Bu suçun işlendiği zaman başka bir yerde olduğunu kanıtlamak için sahte bir gerekçe olabilir, değil mi? Elana işe gelmeyince endişenmiş gibi yaparak."

"Morgda cesedin Elana'ya ait olmadığını gördüğünde gerçekten şaşırmıştı, o kadarından eminim. Bu da beni tetiği çekenin o olmadığına inandırıyor."

"Kend ve Trudy, birlikte öldüler," dedi. "Acaba aralarında bir şey mi vardı?"

"Belki. Kend birileriyle kırıştırıyorduysa bu bir gerekçe sağlamış olabilir. Fakat o grubun kendi çöplüklerini temizlerken ne halleri varsa görmelerine izin vereceğim. Artık umurumda bile değil."

Leo ateşi şömine sehpasıyla dürttü. Bu akşam favori gri kapüşonlu kıyafetinin üzerine mavi bir yeleği zırh gibi giymişti. Anlattığım hikâyenin yarısına geldiğimden beri tek kelime etmemişti. Luce'a gözlerimle işaret ettim.

"Duş alacağım." Ayağa kalktı ve bana hızlı bir öpücük verdi. "Kahve koyabilir misin?" Luce uykusunu etkileme derdi olmadan günün her saati kahve içebilirdi. Belki de barmenlikle alakalı bir şeydir.

Leo, Luce üst kata çıkıncaya kadar bekledi. Ateş çatırdayıp nemli odunları yutarak minik hayat belirtileri gösterirken şöminenin yanına oturdu.

"Beni çağırmalıydın," dedi. "Willard'ı konuşturmaya gittiğinde, beni aramalıydın."

"Senin Luce'u korumanı istedim."

Kafasını salladı. "Luce'un yanında öğle yemeği kalabalığı vardı. Ya da ben yokken ortalıkta görünmeyebilirdi. Öncelik sendin, adamım."

"Üstesinden geldim. Willard'ı tanıyorum."

"Tanıdığını sanıyorsun. Şimdiyse onun kulübede o insanları öldürmüş olabileceğinden şüpheleniyorsun." Gözleri ben, pencereler ve kapı arasında gidip geldi.

"Risk bana aitti," dedim. "Belki yanlış karardı ama oldu, bitti. Kaskına pislemişim gibi davranma."

"Orada arkasını kollayacak başka biri olsaydı, boku yemiştin."

"Bu konuda hesap vermem gereken pisliklerden biri değilsin, Leo."

Gri kapüşonunun altından bana baktı. "Unut gitsin." Ayağa kalktı ve önce mutfağa, oradan da dışarıya çıktı.

Bir başka kütüğü ateşe attım ve alevlerin nefes alması için külleri harladım. Leo kırılgandı. Belki de bu tür konularda daha hassas davranmalıydım. Fakat bu akşam hiç havamda değildim.

Luce merdivenlerden aşağı indi. Sarı saçları banyodan ötürü fok tüyleri gibi parlak görünüyordu. Üstüne benim çamaşır suyu lekeli Bahriyeli süveterimi ve kendi taytını giymişti. Eğer taytım olsaydı muhtemelen onları da aşırırdı.

"Leo iyi mi?" diye sordu Luce.

"Henüz değil," dedim.

Bana sarıldı. "Ona yardım edecek birilerini bulabilir misin?"

"Ne tür bir yardıma ihtiyacı olduğunu bilmiyorum. Doktorlar ve ilaçları denedi."

"Belki başkaları vardır."

Binlercesi. Ve çeşitli programlar ve Gazi İşleri Bakanlığı Hastaneleri ve gönüllü kuruluşlar. Yarım bulmak işin zor kısmı değildi.

Leo'nun devriye gezdiğini duyabiliyordum, ön kısımdaki verandaya ulaşmıştı. Oldukça sessizdi ama eski tahta suntalardan biri gıcırdadı. Onu içeriye almak için ön kapıyı açtım.

"Kahve yapacağım," dedim.

Ardından mutfak kapısının etrafa kıymıklar saçarak aniden açılışını duydum. Leo gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde koşarak mutfağa girdi. Luce'a doğru uzandım ama Leo çoktan depar atarak onu Amerikan Futbolcuları gibi omuzlamış ve kafa üstü bana çarptırmıştı. Camlar paramparça oldu. Açık kapıdan fırlayıp, sırt üstü, Luce ve Leo neredeyse tam üzerimde olacak şekilde yere düştüğüm sırada selobantla yapıştırılmış kalın, beyazımsı bir silindirin sallanan sandalyeye çarptığını ve çılgınca sektiğini gördüm. Hepimiz verandadan aşağıya yuvarlandık. Mucura çarpmadan hemen önce, patlayıcıdan gelen büyük bir ses evin duvarlarında yankılandı ve parlak bir ışık Luce ve Leo dahil görüş alanımdaki her şeyi yuttu.

Yanıyordu. Leo, yanıyordu. Yüz üstü yatmış, hareketsiz duruyordu. Yeleğinin arka kısmı alev alıp, parladı. Onu tuttum ve kıvılcımları söndürmek için ters çevirdim. Sonra yoğun bir baş dönmesiyle birlikte tekrar yere yığıldım.

Leo baygındı ama nefes alıyordu. Luce onun hemen yanında yatıyor ve yavaşça hareket ederek bana bir şeyler söylüyordu.

Kulaklarım yüksek perdeden böcek vızıltılarıyla doluydu. Adını söylemeye çalıştım fakat daha sonra öksürmeye ve ardından yol kenarındaki mucurların üstüne toz toprak dolu ağzımla aniden kusmaya başladım.

Beyaz duman perileri etrafımızda girdap gibi dönüyordu. Luce'un kafasının diğer tarafı kan içindeydi. Onu kontrol etmek için Leo'nun üzerinden süründüm. Kulağı kesilmişti. Pembe yumağa daha yakından bakmak için eğildiğimde yanağına benim başımdan akan bir damla kan damladı.

"İyi misin?" diye sordu. On beş santim yakındayken söylediği kelimeleri seçebiliyordum. Gözleri açık değildi. Göz bebeklerini kontrol etmek için Leo'nun göz kapaklarını açtım. Kendine gelmeye başlayarak, hafifçe kıvrandı.

Uyuşmuş durumdaki beynim gitmemiz gerektiğini söyledi. Bombayı atanlar hâlâ yakınlarda olabilirdi.

Sağ tarafımda bir hareketlilik oldu. Silahım yoktu. Beceriksizce ayağa kalktım. Daha sonra Stanley üzerimize koştu. Endişeli havlamaları kulaklarımdaki çınlamayı delip geçiyordu. Oradan, oraya deli gibi koşturuyordu. Addy Proctor basamaklardan yavaşça yürüdü. Yuvarlak yüzü korkuyla çarpılmıştı.

Etrafımızı çevreleyen duman şimdi daha kalın ve kara bir hal almıştı. Ve ısı vardı. Kendimi toparladım ve eğilip, Luce'a ayağa kalkması için yardım ettim. Addy onunla birlikte sokağa doğru yürüdü. Ben de kollarımı Leo'nun altına koyarak onun yetmiş kiloluk ağırlığını itfaiyeci kaldırışıyla kaldırdım. Bana yabancılaşmaya başlayan ayaklarımın üzerinde Leo'nun ağırlığıyla sendeleyerek Addy'i takip ettim.

İlk itfaiye olay mahalline vardığında kaldırıma ulaşmıştık. Sirenleri net bir şekilde duyabiliyordum.

23. BÖLÜM

Leo tam kendine gelip bana sorular sormaya başladığında, sağlık ekipleri onu hastaneye götürmek için yola koyuldu. Luce'u da almak istediler. Fakat o bensiz gitmeyi reddetti. Beni de almak istediler. Bu konuda oldukça ısrarcıydılar. Fakat ikimiz de ayaktaydık ve sorularını ikna edici bir şekilde yanıtlıyorduk. En sonunda onlara defolup gitmelerini söyledim.

İçlerinden biri ayrılmadan önce bize bir avuç gazlı bez fırlattı. İtfaiyecilerin ellerinden geleni yapmalarını seyrederken gazlı bezlerden birini yüzümün kenarındaki derin kesiğe koydum ve bir diğerini de kulağına koyması için Luce'a uzattım.

Patlama evin kenarını paramparça etmiş ve ön odadaki tüm canların tümünün kırılmasına yol açmıştı. Fakat bu sadece başlangıçtı. Şöminedeki alevler şiddetli sarsıntıyla sönmemiş, tam tersine evin eski tahta iskeletiyle beslenen bir canavar gibi büyümüştü.

İtfaiyeciler yangın musluklarıyla önlü arkalı cebelleşirke ki tane sudan yay havada süzülerek ikinci kata ulaşıyordu. Bu noktada

çabaları daha çok yakınlardaki evleri kurtarmaya odaklanmıştı. Dono'nun evinin ön kısmı tarumar olmuştu. Arka kısmıysa siyah dumanlar ve püskürtülen su ardında görünmez durumdaydı. Sahip olduğum tüm kişisel belgeler kül olmuştu. Dono'nun kitaplarıyla birlikte. Annemin Saint Christopher madalyonu. Diğer her şey.

Üniformalı bir polis ortağıyla birlikte gelerek bizi sorguladı. Bunu yapmış olabilecek birini tanıyıp tanımadığım kısmına geldiğinde ona hayır cevabını verdim. Guerin'e zaten T.X. Broch'tan söz etmiştim. Üniformalılara o ismi söylemem tüm geceyi aynı bilgiyi tekrar tekrar, bu kez kayıt altında anlatmak zorunda kalmak anlamına gelecekti.

Neyi sakladığımı Luce biliyordu elbette. Yüzü ifadesiz kaldı. Ama ondan yayılan enerjiyi hissedebiliyordum.

Polis bana detektiflerin bizimle temasa geçeceğini söyledi. Kısmen haklıydı. İnsanlar etrafa patlayıcılar atmaya başladıkları zaman FBI da konuya ilgi göstermişti. Patlayıcıyı kimin attığını düşündüklerine bağlı olarak belki İç İşleri Bakanlığı bile konuya dahil olabilirdi. Patlayıcılar konusunda benim de eğitimli olduğum da kimsenin gözünden kaçmayacaktı.

Yerel haberlere ait karavanlar, itfaiye araçlarından beş dakika sonra gelmişti. Sunucularını yangını arka plana alacak şekilde konuşlandırmak için birbirleriyle yarışmışlardı. Yangının fotojenik kısmı artık sona ermişti. Polisin bizimle işi bittiğinde, gomalaka* ile cilalanmış bir vitrin mankeni kameramanıyla birlikte yanımıza koşup bizimle röportaj yapmak istedi. Onu sağlık ekiplerine kullandığımdan çok daha az kibar bir dille reddettim.

* Cila yapımında kullanılan zamk kıvamında bir madde. Hindistan'da yetişen bir ağaç türünün üzerine konan bir böceğin salgısından elde edilir.

Luce itfaiyecileri üzerinden dumanlar tüten bir duvarı dışarı doğru devrilmesin diye yıkarken izledi. "Bunu yapan Willard değildi," dedi.

Söylediğine katılarak, başımla onayladım. "Sabah sporunu yapmak için birkaç kemiğimi kırmak isteyebilir. Ama hayır, bunu yapan Broch olmalı."

"Dün yolladığı o iki dallamadan sonra şimdi daha güçlü deniyor."

Broch'u hafife almıştım. Fogh ve Guerin beni o tefecinin akıl almayacak kadar vahşi olduğu konusunda uyarmışlardı ama ben buna rağmen defansif oynamıştım. Aptalca. Luce kızmakta haklıydı.

Telefonum çaldı. 253*'le başlayan bir numaraydı.

"Bay Shaw? Arthur Ostrander." Maurice Haymes'in avukatı.

"Kötü bir zamanlama, Bay Ostrander."

"Farkındayım. Şu anda televizyondasınız."

Haber karavanları. Röportaj yapmasak bile kameraları bizi uzaktan çekmiş olmalıydı. Luce canlı yayına çıkarmamak için fazla güzel bir kızdı.

"Hemen konuşmamız en iyisi," dedi. "Şehir merkezindeki kulübümdeyim. Sizi almak için bir araba yollamamı ister misiniz?"

"Hayır," dedim. Leo'yu kontrol etmek istiyordum.

"Durum çok acil, Bay Shaw. Öyle olmasaydı böyle bir zamanda aramazdım."

Luce söylenenleri duyabiliyordu. Bana şaşırmış bir yüz ifadesiyle baktı. En az onun kadar kafası karışmış bir halde omuzlarımı

* Washington'da, Seattle ve Puget Koyu'nun güneyindeki bölgelere ait alan kodu.

silktim. Yiğidi öldür, hakkını ver. Ostrander merakımızı alevlendirmeyi başarmıştı.

"Eğer bu kadar önemliyse..." dedim. "Bir saat içerisinde benimle İsveç Hastanesi'nde buluş. Acil girişinde." Kapattım.

"Maurice Haymes'in avukatı bu muydu?" diye sordu Luce.

"Ve anladığım kadarıyla ailenin pisliklerini temizleyen kişi."

Evin içindeki alevler kaytarmaya başlamıştı. İtfaiyecilerin yangın musluklarını yangına daha yakından ve güçlü doğrultmalarını izledik. Luce uzanıp, koluma girdi. Geçici bir ateşkesti. Kulağındaki kesik pıhtılaşmıştı.

"Leo ikimizi de kurtardı," dedim.

"Evet."

"Çünkü hazırlıklıydı."

Luce kafasını hayır anlamında salladı. "Bu sadece tesadüftü. Bizim şansımız."

"Belki de Leo'nun beyninin muharebede takılı kalması bir lütuftur. Fakat benim de hazırlıklı olmam gerekirdi."

"Bunu tek başına düzeltemeyeceğini söylerdim," dedi, "Ama bu kelimeleri duyunca kırmızı bayrak görmüş boğa gibi olacağına eminim. Bunu yapmamalısın."

"Bu akşam birileri bizi öldürmeye çalıştı."

Luce içinde herhangi bir neşe emaresi olmayan bir kahkaha attı. "Albie Amcam bana barı kullanarak Dono'nun kara paralarını aklamasının sebebinin aileyi geçindirmek olduğunu söylerdi. Bunu yapmazsa ay sonunu getiremeyeceğimizi söylerdi. Belki de haklıydı. Fakat Albie bunu sadece para için yapmıyordu."

Eve arkasını döndü. İçin için yanan duvarlardan yükselen duman projektörlerden gelen ışıkla yarı saydam beyaz bir renk almıştı.

"Bunu yaptı çünkü işin heyecanını özlüyordu," dedi Luce.

24. BÖLÜM

Luce acil servis yerine eve gitmek istedi. Ben buna itiraz edince daha da kararlı hale geldi. İsveç Hastanesi'ne koşturmadan önce onun arkadaşı Marcie gözetimde güvenle yatağa yattığından emin oldum.

Hasta kabul görevlisi aileden biri olup olmadığımı sordu. Ona Leo'nun kardeşi olduğumu söyledim.

"14C numaralı muayene odasında," dedi görevli, bilgisayar ekranına bakarak. "Burada birçok bilgi eksik. Sigortası var mı?"

Leo'nun artık sırt çantası bile yoktu. "Gazi İşleri Bakanlığı'nı kontrol et," dedim koridorda yürümeye başlarken.

İleri derecede hastaların konulduğu duvarları yastıklı odada, aralarındaki perdeler yarıya kadar çekilmiş dört tane ameliyat masası vardı. Yataklardan ikisinde hastane kıyafetleri giymiş iki kişi yatıyordu. İkisi de uzun süredir bir evde kalmamış gibi görünüyorlardı. Leo, uzak taraftaki yataklardan birinde, genç bir hemşire boynunun arka kısmını incelerken üstsüz bir şekilde yatıyordu.

"Rapor ne?" diye sordum.

"Yanık ve kavruk. Fakat başka bir şey pek yok."

"Kıyafetleri onu çok daha kötüsünden korumuş," dedi hemşire. Başıyla Leo'nun odadaki tıknaz, tahta sandalyelerin üzerine atılmış yeleğini ve gri kapüşonlu süveterini işaret etti. Yeleğin sadece yarısı hâlâ maviydi. Arka kısmı yanıp kül olmuş Gore-Tex parçalarıyla kararmıştı. Dış katmanın tamamen soyulduğu kısımlarda beyazımsı pamuk püsküllleri görünüyordu.

Bu, Luce'un derisinin başına gelebilirdi.

"Boynunuzdaki ve saç derinizdeki bu yanıklar sadece birinci derece, Bay Pak," dedi hemşire. "İşitme duyunuz şimdi nasıl?"

"İyi."

"Tamamen düzeldi anlamında mı yoksa çınlama eskisine oranla azaldı anlamında mı? Ambulanstan Barry buraya seni ilk getirdiklerinde onun söylediği hiçbir şeyi duyamadığını söyledi."

"Azaldı," diye itiraf etti Leo.

"Tamam. Doktor yakında gelip, seni görecek."

Leo kaşlarını çattı. "Taburcu olmaya hazırım." Onaylamam için bana baktı.

"Bay Pak," dedi hemşire. "Travma geçirmiş olabilirsiniz. Ya da daha kötü bir şey olmuş olabilir. Zaten buradasınız. Bari emin olalım, anlaştık mı?" Buğday rengi saçları ve serpilmiş çilleri olan hoş bir kızdı. Cazibesini nasıl kullanabileceğini biliyordu.

"Şu anda acilen gitmemiz gereken bir parti yok zaten," dedim Leo'ya.

Gözlerini hızlıca penceresiz odanın içerisinde gezdirdi. Hemşireden bize biraz izin vermesini rica ettim. Leo'ya bir kez daha baktı ve başıyla onaylayarak bize bir yere ayrılmamızı söyledi.

"Bırak doktor seni kontrol etsin," dedim Leo'ya, odada sadece biz ve uyuyan evsizler kaldığında. "MRI*'a ihtiyacın olabilir. Kafam zar zor kendine geldi ve sen bizimle patlama arasındaydın."

"Amonyum Nitrat esaslı** bir tür patlayıcı kullanmışlar, değil mi?" dedi Leo. Omuzlarını kamburlaştırdı ve pudralı vücudundaki sargılar daha da sıkılaştı.

Onayladım. "Patlama sesi plastikten gelemeyecek kadar hafifti. Muhtemelen ticari bir markanın."

Bu düşünce aklımı kurcaladı. Ostrander'la konuşulacaklar listesine ekledim. Eğer randevumuza hürmet ederse, birkaç dakika içinde burada olacaktı.

"Burada kalmak istemiyorum," dedi Leo.

Gözleri o sağa sola hızlıca bakma dansını yaptı. Odaya yalnızca bir tek giriş vardı, bu da aynı zamanda tek çıkış olduğu anlamına geliyordu.

"Kıçımızı kurtardın," dedim. "Teşekkürler."

"Luce iyi mi?"

"İyi. Ve kızgın."

"Benim de oldukça tepem attı." Leo sandalyeden yeleğini almak için uzandı. "Kahretsin, şuna bak."

"Sadece bombacıya kızgın değil."

Gözleri üzerimde sabitlendi. En azından tüm dikkatini bana vermesini sağlamıştım. "Sana mı kızgın?"

---

* Magnetic Resonance Imagining: Manyetik Rezonans Görüntülemesi

** Oksitleyici madde olarak bir Amonyum Nitrat solüsyonu kullanılan, iç kısmı jele benzeyen dış kısmı ise genellikle sosis şeklinde olan patlayıcılar. Kararlı yapısı ile kontrollü patlamalar yaratmak adına daha uygun olduğu için birçok alanda dinamitin yerini neredeyse tamamen almıştır. İngilizcede 'water gel explosive' olarak adlandırılır.

Yanındaki duvara yaslandım. "Luce benim bir çeşit savaş bağımlısı olduğumu düşünüyor. Sadece işler zora girdiğinde kendim olabildiğimi." Omuz silktim. "Belki de tamamen haksız sayılmaz. Hayat şu an bana çok daha gerçek geliyor."

"Bunun neresi kötü ki?"

"İyi ya da kötü. En azından artık geceleri hayalet gibi ortalıkta dolaşmıyorum. Sana bu kısmı anlatmamıştım."

Yanık kumaş parçalarının yerdeki döşemelere düşmesine izin vererek yanmış yeleğini aldı.

"Sen de bu şekilde hissediyor musun?" diye sordum. "Mahsur?"

Kara bir taneyi eliyle koparırken Leo kafasını hayır anlamında salladı. Taneciği elinde küle dönüşünceye kadar döndürdü. "Fazla gerçekçi. Bazı şeyler duyuyorum."

"Sanrılar?" Kapının dışında bekliyor olması ihtimaline karşı hemşirenin duyamayacağı kadar kısık sesle konuştum.

"Hayır. Anılar. Tüm ekibimin Paktika eyaletinde olduğu son görevim. Sharana'da bir hafta boyunca parmak uçlarımız üstünde durup, karavanalarımızı yiyip, ağırlık kaldırarak bize söylemedikleri her ne haltsa onun için yeşil ışık verilmesini bekledik. Söylentilere göre Taliban reislerinden biri sorgulama esnasında her şeyi ötmüştü. İstihbarata dağlardaki bir eğitim kampından bahsetmişti. Kışın terk edilmiş."

Leo'nun bana çekinerek benim kabuslarımın bir kış operasyonundan sonra mı başladığını sorduğunu hatırladım. Afganistan'da kışlar cehennem kadar tehlikeliydi. Göreve gittiğimizde hava desteğini ya daha az alabilir ya da hiç alamazdık. Hava dakikalar içerisinde parlak ve güneşliden baştan aşağı fırtınaya dönüşebiliyordu. Sırtında otuz kilo yükle yürümek, her iki ayağına da çapa bağlan-

mış bir vaziyette yürümeye benziyordu. Ve düşmanlar kara kışın bağrına kaçmaktansa sığınaklarına saklanıp, kanlarının son damlasına kadar savaşma eğilimi gösteriyorlardı.

"Eğer terk edilmişse..." diye söze devam etmesi için teşvik ettim.

"Reisleri kampta gömülmüş bazı Amerikalı cesetleri olduğunu itiraf etti. Aylar öncesinden kaybolan insanlar," dedi Leo.

Başımla onayladım. Seçme şansları olduğunda Korucular kara kışın ortasında avlanmaya çıkmazdı. Ama bazen seçme şansı olmuyordu.

"Bize bunun için maaş veriyorlardı," dedim. "Öne atılıp, işler sarpa sardığında bunun keyfini çıkarmak için."

"Evet. Sonra kuşlar müfrezemizi pilotların ellerinden geldiği kadar yakına bıraktı ama önümüzde hâlâ uzun bir gece ve tırmanış vardı. Kampın yüksekliği üç bin beş yüz metre civarındaydı. Harbiden sadece bir hayalet şehirdi. Sade taş duvarlar ve içlerinden bir tanesi tamamen donmuş olan kapılara koyulmuş kontrplak kaplamalar. Taliban'ın burayı sadece yazın kullanıyor olmasına hiç şaşırmamıştım."

"Onları buldunuz mu?"

Leo duvara baktı. Utah'ta katıldığı psikiyatri programında bile bu hikâyeyi yüksek sesle anlattığından şüpheliydim. Tekrar konuşmaya başladığında sesi hızlı ve hafifti, sanki kelimeleri birbirinin üstünden atlar gibi.

"Yanımızda bir K9 köpeği vardı ve koklayarak doğru noktayı yeterince çabuk buldu. Üç metreye üç metre genişliğinde bir arazi parçasıydı. Karı kürediğimiz zaman kendini çok belli etmeye başladı. Kenarlarından kazmalarla kazmaya başladık. Güneş yükselme-

ye başlamıştı ama sis ve yoğun bulut tabakasından bunu anlamak neredeyse imkansızdı. Donmuş toprağı ve altındakileri temizlememiz yaklaşık üç saatimizi aldı. Bir toplu mezardı. Bizim piyade erlerimizden ikisi ve yerli halktan birçok kişi. Aileler. Muhtemelen iş birliği yapmayı reddeden insanlar."

"Tanrım."

"Hepsi bir araya sıkışmıştı. Birbirlerinden ayırmak için kıyafetlerini kesip, koparmamız gerekmişti. Diğer türlü..."

Onayladım. Diğer türlü kıyafetlerle birlikte derileri de soyulacaktı. Soğukta bırakılan cesetleri benim de görmüşlüğüm vardı.

"Ceset torbaları getirmiştik ama cesetler sığmıyordu. Uzuvlarının hepsi dışarı doğru açık bir şekilde donmuştu ve kimse onları hareket ettirmek istemiyordu. Bir şeylerin kopacağından çok endişeleniyorduk. Sadece bizim oğlanları elimizden geldiği kadar güzelce torbalara sarmalayıp, bantladık ve tahliyeyi çağırdık."

Koridorda birisi başka bir odaya doğru hızlıca yürüyerek kapının önünden geçti. Leo durdu.

"Bazı şeyler duyduğunu söylemiştin," dedim.

Bir transtan uyanır gibi silkindi. "Dönüş yolunda Chinook'taydım. Bir helikopterin içerisi nasıldır bilirsin. Pervaneler ve rüzgârın sesinden dolayı hiçbir halt duyamazsın. Fakat ben yılbaşı hediyeleri gibi sarmalanmış vaziyette yerde birbirine bağlı olarak duran cesetlerin hemen yanında oturuyordum. Ve bir ses duyduğumu biliyorum. Plastiğin altından. Kayaya sürten diş sesi gibi bir şey. Kuşun havada her sallanışı ve sarsılışında torbalarda başka bir şeylerin kırıldığını duyabiliyordum. Kaslar. Kemikler. Ne olduğunu bilmiyordum. Ama gözümün önüne getirebiliyordum. O çocuklar-

dan buz sarkıtlarından başka geriye bir şey kalmamıştı. İçeride paramparça oluyorlardı."

Tanrım. "Böyle bir şey herkesin psikolojisini altüst ederdi, Leo."

"O zaman bunun üstünde o şekilde düşünmemiştim. Kendi kendime bu berbat bir şey diye düşündüm. Ama sonra..." Bocaladı.

"Çocukken izlediğin korku filmleri gibi. İzlediğin sırada seni rahatsız etmez. Ama daha sonra, gece vakti üzerinde düşünürken, asıl o zaman korkunçtur."

"Aynen öyle," dedi Leo. "Sonrasında. Karanlıkta."

Bekledim. Daha fazla bir şey söylemedi. Sadece sahip olduğu yegâne şeylerden biri olan kıyafetlerinden kalan yanık kalıntılara bakmakla yetindi. Leo'nun yirmi beş yaşında olduğunu biliyordum. Fakat o an çok yaşlı görünen gözleriyle birlikte yüzü bunun en az iki katı yaşında görünüyordu.

"Onları eve getirdin," dedim. "Ne olursa olsun, o adamlar şu an olmaları gereken yere dönebildilerse bu senin sayende oldu."

Dono'nun kullan at telefonu ile birlikte kamyonette sakladığım birkaç parça eşya ve deri ceketim yangından kurtulmuştu. Telefona kendi numaramı kaydettim ve ceketimle birlikte Leo'ya verdim.

"Telefonun şarjı dolu. Seni bıraktıkları zaman beni ara."

Küçük gümüş kepçeyi elinde tekrar ve tekrar çevirirken başıyla onayladı.

"Leo."

Gözleri benimkilerle buluşuncaya kadar bekledim.

"Karanlıkta olabilirsin," dedim. "Ama karanlığın içinde yalnız değilsin, kardeşim. Anlaşıldı mı?"

Göz yuvalarının etrafındaki kemiklerin üzerinde duran derisi gergindi.

"Göreve çıktığımızda karanlık bizden korksun," dedi.

Neredeyse bir hırıltı çıkarak gülümsedim. "Aynen öyle."

25. BÖLÜM

Girişte bekleyen Ostrander değildi. Kırmızı bir alana park etmiş bir Cadillac'a şişman gövdesini yaslayan Rudy Rusk'tı. Onu son gördüğümde giyiyor olduğu aynı mavi pardösüyü ve gri pantolonu giyiyordu. Göğsünde kavuşturduğu kollarında kırışan pardösünün önünü açık bırakması gerekmişti.

Pişmiş kelle gibi sırıtarak yaklaştığımda Rusk'ın sinirli suratı bir kat daha kızardı.

"Rudy. Kredi kartı borçların ne alemde?" dedim.

Arkasına bakmadan uzanarak arka kapıyı açtı. "Gir içeri," dedi, sanki polis arabasıymış gibi.

"Tabi," dedim. "Sonrasında birlikte dondurma yemeye gidebiliriz. Fakat taksi servisliği yapmak senin maaş bordronun biraz altında kalmıyor mu?"

Rusk'ın boynu gerildi. Bana yumruk atmak istedi. Muhtemelen polisken tutuklamaya direnmeyi kolayca mazeret gösterip insan-

ları yumruklamaktan hoşlanıyordu. Emeklilik tam anlamıyla hayal ettiği gibi olmamıştı.

O pis sırıtışı yüzümde saklamaya devam ettim. "Gidelim." Kandırılmak, yalan söylenmek ve neredeyse havaya uçmakla geçen bir günün ardından Rudy Rusk'ın birkaç dişini onun için kırmak oldukça eğlenceli olabilirdi.

Yemi yutmayacak kadar zekiydi. Belki de ayağımı sıkıştırmak için bir fırsat kollayarak kapıyı biraz daha fazla açtı.

"Seni takip edeceğim," dedim. "Kamyonetimi hatırlıyorsun."

Hayal gücüm olabilirdi ama Rusk'ın boynunda bazı kılcal damarların patladığından neredeyse emin gibiydim.

Şehir merkezinde Cherry Sokağı'ndaki bir binaya kadar Cadillac'ını takip ettim. Rusk dış kısımdaki bir vale standına park etti. Saat neredeyse sabahın ikisiydi ama burgonya renkli yelek giymiş bir görevli en yakındaki kapıdan hemen fırladı. Bense sokağın karşısındaki park alanını tercih ettim.

Beyaz taş binanın girişi süslü sütunlarla dekore edilmişti. Benzer sütunlar binanın birinci katındaki, beş metre yükseklikteki tüm pencereleri destekliyordu. Rusk beni birkaç merdiven yukarıdaki giriş kısmında bekliyordu. Kapının kayute camında büyük, kaligrafik bir A harfi boyanmıştı. Yaklaştığımda kapı açıldı. Valenin yeleğiyle aynı burgonya renginde bir takım elbise ceketi giymiş biri kapının arkasında bizi karşıladı.

"İyi akşamlar Bay Rusk," dedi kapı görevlisi ve başıyla beni selamladı. "Beyefendi."

"A harfi neyi simgeliyor?" diye sordum ona.

"Kulübün ismini, efendim. Aerie*."

Elbette öyleydi. Zenginlerin oyun alanlarına kartal yuvası ismi koymasıyla dalga geçebilirdim. Fakat dedem de kendi barına günahkâr bir kadın ve Şeytan'la ilgili bir efsanenin ismini vermişti. O yüzden yargılamamam gerektiğini düşündüm.

Rusk'ı takip ettim. Kulübün lobisinde mermer bir zemin, tavanı süsleyen devasa bir cam avize ve kapıcının oturduğu küçük bir masa bulunuyordu. Lobinin tüm geniş, tahta kapıları kapalıydı.

"Bay Ostrander locada," dedi kapı görevlisi, bizi sağdaki ilk kapıya yönlendirerek. Kapıyı iki kere çaldı ve yana çekerek kapıyı açtı.

Eğer lobi sade dekore edilmiş sayılırsa, loca buna tezat olması için tasarlanmıştı. Bir daire şeklinde dizilen alçak, deri koltuklar, duvardan duvara uzanan açık kahverengi bir halı ve uzak taraftaki uzun bir bar. Locanın dekorunun altmışlı yılların başlarına ait havası ya o dönem Seattle'da jet uçakları patlamasının yaşandığı döneme bir retro gönderme yapmak için ya da kulübün üyelerini tekrar genç hissettirmek için seçilmişti. Işıkların çoğu loşlaştırılmıştı ve oda serindi. Ostrander odanın en parlak köşesini işgal etmiş, tıslayan bir gazlı şöminenin karşısında oturuyordu.

"Böyle zor bir zamanda geldiğiniz için teşekkürler," dedi bana. "Lütfen oturun. Size bir şey ikram edebilir miyim?" Rusk'ı selamlamadı.

Kafamı hayır anlamında salladım. İki tane sandalye vardı, biri onun tam karşısında, diğeri de ateşe yakın. Bu gecelik ihtiyaç duyacağımdan da fazla oranda ateşe maruz kalmıştım ama yine de

* Yüksek kuş yuvası veya yüksek rakımlı bir yerde bulunan ev.

o sandalyeyi seçtim. Geniş odaya arkamı dönmek istemiyordum. Rusk kendini yakındaki diğer sandalye çemberine yerleştirdi.

"Geçen gün olan ve garip bir davranış olarak görülmesi olağan şey için özür dileyerek başlamama izin verin," dedi Ostrander. Bu seferki yumuşatılmış kahverengi renginde, ekose kumaşlı olan bir başka üç parçalı takım elbise giymişti. Sanki yer çekimi zayıf vücuduna fazladan etki yapıyormuşçasına yorgun görünüyordu.

"Takdir etmelisiniz ki Rudy bizim çıkarlarımıza uygun hareket ediyordu."

"Etmeliyim."

"Efendim?"

"Adamınız için özür diliyordun," diye geçiştirdim.

"Evet. Rudy bana toplantımızdan sonra Columbia garajında olan olayları anlattı. Yetkilerini aştı. Ondan aracınızı aramasını asla istemediğim gibi bunu yapması gerekeceğine dair bir imada da bulunmadım." Ostrander'in, herhangi bir konuşmayı kulağa yazılı bir sözleşmeden okunuyormuş gibi gelmesini sağlama yeteneği hayranlık uyandırıcıydı.

Rusk'a baktım. "O zaman bu fikri kafana sokan şey neydi?"

Ostrander öne doğru eğildi. "Korkunç bir gece geçirdiniz. Haberlerden anladığım kadarıyla eviniz harabeye döndü, öyle değil mi? Tanrıya şükürler olsun size ve arkadaşınıza bir şey olmadı."

Konuşmak için ağzımı açtım ama Ostrander elini kaldırıp beni susturdu.

"Bunu söylüyorum çünkü şu anda her şey dibe vurmuş gibi görünebilir," dedi. "Fakat burada bir fırsat yatıyor. Eğer Maurice ve benim sizde bıraktığımız kötü ilk intibayı telafi etmemiz için bize müsaade ederseniz, teklifimiz hâlâ geçerli."

Locanın içinde etrafa göz gezdirdim. Loş tepe lambalarından gelen kırmızımsı parıltı barın ardındaki işlenmiş kristal camların yüzünden yansıyordu. Hem barın kendisi hem de duvar paneli hakiki ceviz ağacından gibi görünüyordu.

"Teklife bağlı," dedim.

Ostrander, içerisinde herhangi bir sıcaklık barındırmayan, kibarlık taklidi yapan o cenaze levazımatçısı gülümsemesiyle karşılık verdi. "Detaylara geçmeden önce bir şeyi açıklığa kavuşturmam gerekiyor. Bu sohbette Haymes Geliştirme şirketini resmî olarak temsil etmiyorum. Az sonra konuşacağımız her şey tamamen varsayıma dayalı."

"Para kısmı hariç."

"O kısım hariç, evet."

"Devam et. Eğer size yardımcı olabileceğimi düşünürsem fiyat konusunu konuşuruz."

Başıyla onayladı. "İki hafta önce HGİ binalarından birinde bir soygun oldu."

"Amonyum Nitrat esaslı patlayıcılar," dedim.

Ostrander, Rusk'a kızgın bir bakış fırlatmadan önce bana kısaca baktı.

"Rusk bana bir şey söylemedi," dedim. "Kend'in sahip olduğunu daha önceden bana zaten söylediğiniz kutuları arıyorsunuz. HGİ diğer her şeyin yanında bir inşaat şirketi. Ve bu akşam birisi penceremden içeri bir bomba fırlattıktan yarım saat bile geçmeden bana telefon ettiniz. Bomba bir inşaat şirketinin kontrollü yıkımlarda veya dağlarda tünel açmakta kullanabileceği türden oldukça dengeli, ticari bir patlayıcıydı."

Ostrander kadehinden bir yudum aldı. Görünüşe bakılırsa sek Scotch viskiydi. Yumrulu bilek kemikleri, üzerinde defne yaprakları ile süslü bir imparatorun resmi olan Roma sikkeleri şeklindeki kol düğmeleriyle kapattığı gömleğinin kollarından dışarıya taştı.

"Sizi yanlış değerlendirmişim, Bay Shaw," dedi.

"Olur öyle."

Derin bir nefes aldı. "Eğer... Ve burada tamamen varsayıma dayalı konuşuyorum- ola ki böylesi patlayıcılarla dolu büyük miktarda kolinin ortadan kaybolduğu ortaya çıkarsa, bu şirket için zarar verici bir durum olabilir. Kısmen."

"Elbette. Federal bir soruşturma, yerel ve devlet hükümetleriyle olan inşaat sözleşmelerinizin üstüne bir kürek dolusu kısmen atacaktır."

Koltuğunda oturuşunu değiştirdi. "Belki."

"Zannedersem Maurice'nin valiliğe aday olacağı söylentileriyle ilgili bir haber de okumuştum. Oğlu bomba çalıp, kız arkadaşlarını öldürürken düzen ve refah çağrısında bulunmak zor olmalı."

Ostrander'ın yüzünde içtiği viski aniden sirkeye dönmüş gibi ekşi bir ifade oluştu fakat kafasını bariz olası sonuçları değerlendirir gibi yana eğdi.

"Öyleyse patlayıcılarınızı geri istiyorsunuz," dedim. "Son derece sessiz bir şekilde."

"Kesinlikle. Buna mecburuz."

Boynumu çevirdim. Kaslarım ağrıyordu. Yangından sonra vücudumda oluşan adrenalin ve endorfin patlamasının yarattığı fizyolojik akşamdan kalmalık emareleri. Üzerimde Luce ve Leo varken verandadan kaldırıma düşüşümü saymıyorum bile.

"Teklif ettiğiniz içkiyi şimdi alacağım," dedim ve Ostrander, Rusk'a hazırlamasını söyleyemeden ayağa kalktım. Ceviz ağacından barda tüm içkiler açıkta, arka duvarda asılı buzlu camdan aynanın önüne dizilmişti. Aerie'nin üyelerinden alıyor olduğunu düşündüğüm üyelik ücretleri göz önünde bulundurulduğunda içkileri gizlemek şık bir hareket olarak kabul edilmezdi.

Ostrander'in içiyor olduğuyla aynı renkteki Scotch viskiyi seçtim. On sekiz yıllık bir Laphroaig. Şişeyi ve bir bardağı yanıma alarak sandalyeme döndüm ve kendime tadımlık doldurdum.

"Kend'in patlayıcıları neden istediğini düşünüyorsunuz?" diye sordum.

"Bilmiyoruz. Şu noktada bu ehemmiyetsiz. Önemli olan..."

"...onları geri almak, o kadarını anladım." Bir yudum içtim. Laphroaig'in tadı ahşap dumanı ve uzaktan gelen bir tarçın karışımı gibiydi. "Ne kadar aldı?"

Ostrander, Rusk'a baktı.

"Hepsini," dedi Rusk. "İki düzine Tovex kutusu. Her biri yirmi kilo ağırlığında. Artı yıkım kapsülleri."

Selobantla sarılmış bomba penceremden atılmadan önce bile Amonyum Nitrat esaslı patlayıcıların neye benzediğini biliyordum. Devasa domuz sucuklarına benzeyen şişman, esnek tüpler. Gördüğüm tüpler yaklaşık yirmi santim uzunluğundaydı. Tahminimce her biri bir kilo ağırlığındaydı. Kutu başına iki düzine tüp. Elana'nın Volvo'sunu ve katlanmış arka koltuklarının açtığı büyük kargo alanını düşündüm. Kend'in kutuları tavana kadar istiflemesi gerekebilirdi ama sığdırmak mümkündü. Halı da ağırlıktan oluşan çentikler oluşmuştu. Beş yüz elli kilo dolusu jöleli yıkım.

Peninsula'ya, oradan da kulübeye giderken Kend, Puget Koyu'nun etrafında son derece gergin bir araba yolculuğu yapmış olmalıydı. Meraklı bir eyalet polisinin kenara çekmesini istemesi Kend'in daha nefes almaya bile fırsat bulamadan maksimum korumalı bir hapishane hücresine tıkılmasına yeter de artardı. Yine de terminalde polis köpeklerinin her arabayı kokladığı feribota binmekten daha güvenli bir seçenekti.

"Kulübeye vardığımda kutular gitmişti," dedim. "Kend'in onları aldığını nereden biliyorsunuz?"

"Ölümlerinin aynı gece olması tesadüfü dışında..." dedi Ostrander, "Bazı kanıtlarımız var."

Devam et anlamında bir hareket yaptım.

"Video," dedi Rusk. "Depo bölümünün alarm ve kameraları devre dışı bırakılmıştı." Ostrander'a baktı. "Aylardır daha iyi bir sistem kurmanızı söylüyordum."

Ostrander iç çekmeye benzer bir ses çıkardı.

Rusk cep telefonuna eliyle hafifçe vurdu. "Fakat sokağın karşı tarafındaki bir kamera şirket için onu iş üstünde yakaladı."

"Mahkemede delil olarak sunulabilecek bir şey değil," dedi Ostrander hızlıca. "Kend'in yüzünde maske vardı ve sadece uzaktan görülebiliyordu. Fakat onu iyi tanıyan herkes için, onun o olduğuna dair şüphe yoktu."

"Görelim bakalım," dedim Rusk'a.

Ostrander başıyla onaylayınca Rusk telefonundaki videoyu açtı ve bana uzattı.

Görüntü yaklaşık otuz dakika uzunluğundaydı. İlk birkaç saniye sadece gece vakti karşıda iki küçük binanın olduğu boş bir sokağın pürüzlü, renkli görüntüsü vardı. Üç metre genişliğinde bir sokak

binaları ayırıyordu. Binalar, üzerinde elektrik akımı olduğunu gösteren tabelalar asılı olan agresif görünümlü dikenli tellerle çevrili çitlerin içerisindeydi.

Daha sonra binaların arkasından sokağın bir tarafından diğerine doğru bir adam yürüdü. Kameradan yaklaşık yirmi metre uzaktaydı. Yüzü kar maskesi veya yün bir başlıkla kapatılmıştı. Arkasından bir el arabası çekerek hızlı adımlarla iki saniye kadar bir sürede gözden kayboldu. İki dakika geçti ve aynı el arabasını bu kez oldukça ağır olduğu bariz olan üç büyük kutu yüklenmiş bir şekilde arkasından çekerek tekrar belirdi. Kutular işaretli değildi. Bir dakika sonra karşıya tekrar koştu.

Maskeli adamın aynı süreci sanki video tekrara alınmış gibi yedi kez daha tekrar edişini izledim. Rusk ayağa kalkıp, kendine bir votka koydu. Ostrander da ben şovu izlerken beni seyrediyordu. Kend'in kutularla olan son seyahatinden sonra kameranın karşısındaki sokak bir süreliğine aydınlandı. Görüntünün köşesinde iki tane far belirdi. Sonrasında görüntü sona erdi.

Volvo'ya kutuları yüklemesi her seferinde sadece bir dakika sürmüştü. Kend cılız bir adamdı. Kısa kasalı arabaya yirmi kiloluk yükü o kadar hızlı yükleyemeyecek kadar cılızdı.

"Biri yardım etmiş," dedim. Rusk onayladı.

Telefonu ona geri verdim. "Ve bu kişinin ben olduğumu düşündünüz." Kulübede ben de vardım. Willard'ı tanıyordum ve Willard'ın yeğeni Kend'in kız arkadaşıydı. A noktasından B'ye, oradan da C'ye.

"Öyle sandık. Ta ki bu akşam evinize bir saldırı düzenleninceye kadar," dedi Ostrander.

Söylemeye çalıştığı şey şu anda beni harekete geçirecek bir sebebim olduğuydu. Daha önce benim bir düzenbaz olduğumdan

yarı emindiler. Şimdiyse Tovex'lerin çalınmasıyla bir alakam olduğundan emin değillerdi ama eğer kutuları çalan gerçekten oysa, onları Willard'dan geri çalabilecek kadar hâlâ pis işlere yatkın olduğumu umuyorlardı.

Ostrander iskelet parmaklarını dikleştirdi. "Rudy güvenlik görüntülerini bulduktan sonra, Kend ile pazarlık edebileceğimizi umduk. Patlayıcıları geri iade etmesini ve ağır bir cezadan, hatta daha kötüsünden kurtulmasını sağlamak istiyorduk. Fakat cumartesi günü Maurice'nin çağrılarına cevap vermedi."

"Ve sonrasında ölü olduğu ortaya çıktı. Ve Tovex'ler gitmişti. Siz de canavar ve girdap arasında mahsur kaldınız."

"Tıpkı Scylla ve Charybdis* hikâyesinde olduğu gibi. Evet. Yetkili mercileri yankı uyandırmadan bilgilendirmek için artık çok geç. Öylece oturup bu patlayıcıların... Başka amaçlar için kullanılmayacağını ummamız da mümkün değil."

Bunu yapmaları gerçekten mümkün değildi. Başkalarının havaya ummasını zerre umursamıyor olsalar bile. Eğer Tovex'ler evimi dümdüz ettikten sonra tekrar başka bir yerde kullanılırsa şehirde kaçık bir bombacının olduğu kanısı uyanırdı. Bundan sonra da federaller gri takım elbise giymiş yağmur damlaları gibi gökten düşerdi. En nihayetinde de Ostrander ve Rusk izlerini gizlemek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın patlayıcıların izi HGİ'ye kadar takip edilirdi.

"Oyuncaklarınızı size geri getirebilirim." Laphroaig şişesini elime aldım.

* Yunan mitolojisinde dar bir boğazın iki ucunda yaşayan iki canavarın hikayesi. Charybdis'in denizden su içerken yarattığı girdaplardan kaçmak isteyen denizciler karşı taraftaki Scylla'ya yem olur, ondan uzak durmak isteyenler de Charybdis'in gazabına uğrarlardı.

Gözümün ucuyla gördüğüm kadarıyla birbirleriyle bakıştılar.

"Emin misin?" diye sordu Ostrander.

"Öncellikle bir rakam söyleyin."

"Elli bin," dedi Ostrander.

Scotch viskiyi koymayı bıraktım. Bardağın dibinde serçe parmak kadar bir genişlikte viski vardı. "Elli. Valiliğe oynayan biri için." Biraz daha viski doldurdum. Viski bardağının tepesinde az önce dibinde duran genişlik kadar bir boşluk kalıncaya kadar doldurmaya devam ettim.

"İki yüz," dedi Ostrander. "Bin."

"Tanrım," dedi Rusk midesi bulanmış gibi.

"Yarısı şimdi," dedim.

Ostrander parmağını aylakça salladı. "Bu saçmalık."

"Evine bombalar atılan kişi sen değilsin," dedim.

"Evet, o konuda. Birileri hangi lanet gerekçeyle seni öldürmek istiyor?" diye sordu Rusk. Bir kez daha kan damarlarının sağlığını tehlikeye atmaya başlamıştı. "Tüm bu olanlar içinde bana lanet olasıca masum bir görgü tanığı olduğunu söyleme."

Ostrander, Rusk'a nezaketsizliğinden ötürü sinirlenmiş gibi baktı ama yine de başıyla onayladı. "Bu kutuları bize geri getirebileceğinden nasıl bu kadar emin olabildiğini bizimle paylaşman gerek. Söylediğini yapabileceğine dair bize biraz teminat ver."

Ağzına kadar dolu bardaktan oldukça hoş bir yudum aldım ve bardağı geri koydum. Ostrander ve Rusk'la yeterince eğlenmiştim. Sandalyeden kalktım.

"Dramatize etmeye gerek yok," dedi Ostrander. "Yarısı peşin olsun."

Locanın kapısına doğru yürüdüm.

"Eğer bu da pazarlığın bir parçasıysa, bir anlamı yok," diye seslendi.

Kapıyı açtım ve çıktım.

"İstediğin nedir?" diye sordu Ostrander, sesi kapanan kapı kadar gergin bir şekilde. Rusk'ın ağzından çıkan bir başka küfürü duydum. Kapı görevlisini ürküttü.

Fazla zengin insan tanımamıştım. Fakat bildiğim bir şey varsa o da eğer yeterince büyük bir çekiciniz varsa tüm sorunların bir çivi gibi göründüğüydü. Bırakalım benim daha fazla para peşinde olduğumu düşünsünler. Bana söyleyecekleri hatta belki de söyleyebilecekleri her şeyi zaten anlattılar.

Bu da yeterli olabilir.

26. BÖLÜM

Cuma sabahı saat üçte şehir merkezi, bomboş olmaya mümkün olabildiği kadar yakındı. Pencere açık olduğu için kamyonetimin motorunun sesinin sanki şehir onunla birlikte mırıldanıyormuş gibi cam abidelerden yankılanışını duyabiliyordum. Kamyoneti birkaç sokak sürdükten sonra aşağı yukarı Aerie Club ve Morgen'in tam ortasında bir yerlere park ettim. Bir kilometreden az bir mesafede beyaz yakalılıktan mavi yakalığa geçiş.

Henüz başka kimseyle konuşmak için hazır değildim. Luce'la bile. Onun yerine kamyonette oturdum ve trafik ışıklarının ağır döngülerinde yaptıkları küçük dönüşümlü yolculuğu izledim. Uzun bir günü takip eden uzun bir gece olmuştu. Zihnim olan her şeyin etkisiyle sersemlemişti.

Güzide Avukat Arthur Ostrander'e günahım kadar güvenmiyordum. Fakat bir konuda haklıydı. Patlayıcıları her kim aldıysa onu ve patlayıcıları bulmak için gerekçem vardı. Fazlasıyla çok hem de. Tüm motivasyonumu alıp, aile yadigarı evimin şeklinde bir heykel

yapsam, ardına da Luce'un, Leo'nun ve benim hayatlarımızı birer dağ olarak çizsem ancak durumu tarif edebilirdim.

Maurice Haymes parasını alıp, bir yerlerine sokabilir, sonra da toptan ateşe verebilirdi. Beni parçalara ayırmak isteyen kişiyi buluncaya kadar hiçbirimiz güvende değildik. Luce'u neredeyse öldüren kişiyi. Önemli olan tek şey buydu.

Patlayıcıları geri almak Maurice Haymes için de çok önemliydi. Hatta belki tüm geleceği buna bağlıydı. Ostrander bana o kutuların piyasa değerinin yüzde birkaç bin katını vermeye razı olduklarını kanıtlamıştı. Belki de Kend babasının bu zayıf karnını bulmuş ve Tovex'leri başındaki Broch belasından kurtulmak için şantaj yapmak maksadıyla çalmıştı. Fakat Kend biricik babasıyla anlaşma sağlayamadan öldürülmüştü. Kend ve Trudy'i her kim öldürdüyse, Tovex'leri çift tekerli bir kamyonetin içinde taşımıştı.

Peki Kend'e patlayıcıları çalması için kim yardım etmişti? Ve şu an kimdeydi?

Akla ilk gelen isim hiç şüphesiz Elana'ydı. Suç sabıkası vardı. Kulübede bulunmuştu. Hatta mecbur kalırsa yirmi kiloluk kutuları da Volvo'ya yükleyebilecek kadar da güçlüydü.

Fakat bu tür bir ağırlık kaldırma işi için daha çok ihtimal verdiğim başka bir kişi vardı.

Barrett Yorke telefonu üçüncü çalışında açtı.

"Demek uyanıksın," dedim.

"Duydun mu? Trudy'e olanları?" Sesi çatallıydı.

Neyin geleceğini tahmin edebiliyordum ama aptala yatmak zorundaydım. "Seni mi aradı?"

"Trudy ölmüş."

"Ölmüş mü?"

"Bir akrabası ona ulaşmaya çalışıyordu ve bir kayıp raporu oluşturmuşlar. Sonrasında bunca zamandır kulübede öleninin aslında o olduğunu anlamışlar. Kimse Elana'nın yerini bilmiyor. Tanrım."

Polis çoktan Elana Coll'u aramaya başlamış olmalıydı. Trudy'nin ölüm zamanı ve onun hesabından yapılan çevrimiçi paylaşımların zamanını karşılaştırdıklarında araştırma daha da ciddileşmiş olmalıydı.

"Bunu duyduğuma çok üzüldüm," dedim.

"Zavallı Tru." Barrett saatlerdir ağlayan ve ağlamaktan artık bitap düşmüş bir kişinin çıkaracağı o sessiz, pürüzsüz hıçkırık seslerinden çıkararak ağlamaya başladı. Bu saate kadar uyanık kalmasının tek sebebi kederin dinlenmesine olanak vermemesi olduğu anlaşılıyordu. "Gerçekten iyi bir insandı, biliyor musun?"

"Öyle görünüyordu. Çizimlerinden hoşlanmıştım."

Barrett ağlarken trafik lambaları iki tur daha renk değiştirdi. "Beni aradın," diye söze başladı ağlama krizini atlattığında.

"Aynen. Kardeşinle konuşmam gerek."

"Tanrım, sıraya gir. Neler oluyor?"

Yerimde doğruldum. "Başka biri daha mı Parson'la görüşmek istedi?"

"İstemek doğru kelime değil. Bunun için bir miktar kibarlık gerekiyor."

"Kim?"

"Kend'in ölümünü araştırdığını söyleyen dangalağın teki. Dün gece Parson'ın evde olup olmadığını ve nerede olduğunu öğrenmek için aradı."

Adam, Kend'i araştırdığını söylemiş. Doğrudan doğruya iddia da etmeden bir polis olduğunu ima etmiş. "İsmi Rusk mıydı?"

"Söylemedi. Resmî biri gibi davranıyordu ama tüyler ürpertici bir havası vardı. 'Bana şunu söyle, bana bunu anlat.' Bir gazeteci olduğunu düşündüm. Ona nereye kadar yolu olduğunu söyledim. Beni o kadar deli etti ki bir an sürünerek telefon kablosunun içinden çıkacağını sandım."

"Ona bir şey anlatmamakla en doğrusunu yapmışsın. Peki Parson nerede?"

"Olay da o ya. Bilmiyorum. Kaçıktan bahsetmek için Parson'u aradım ve onun ödü patladı. Ona hiçbir şey söylemediğimi anlattım ama direkt telefonu yüzüme kapadı. Tüm gece eve dönmedi."

Kahretsin. Rusk, Kend'in bilgisayarına sahipti. Muhtemelen Kend'in yakın arkadaşlarını araştırıyor ve Kend'in yardakçısı olabilecek siklette olanları bulmaya çalışıyordu. Belki Barrett onu listedeki bir sonraki kişiye yönlendirmiştir. Belki de Rusk'ın polis içgüdüleri ona doğru iz üstünde olduğunu söylemiştir.

Fakat HGİ'nin güvenlik şefinin soruları yüzünden Parson kaçıp, saklanmıştı. Bu da o koca oğlanla ilgili şüphelenmeye başladığım şeylerin doğruluğunu ispatlıyordu.

"Barrett," dedim. "Bunu başka nasıl sorabilirim bilmiyorum... Parson... Normal mi?"

Barrett dudak büktü. "Parson gayet iyi. Çok konuşmadığı ve konuştuğunda fazla karmaşık cümleler kurmadığı için herkes onu geri zekâlı sanıyor. Ama harbiden, o oldukça akıllıdır. Motorlar, elektronik aletler gibi konularda muazzamdır. Onun tek sorunu fazla hisli olması. Beni, ailemizi ve arkadaşlarını çok fazla seviyor. Kend ve Elana'yı, şimdi Trudy'yi oldu sanırım, arkadaşlarının öldüğünü öğrendiğinde bu onu neredeyse tamamen mahvetti. Bildiğin gibi, kendini koruyabileceği pek fazla savunması yok."

"Saf."

"Evet. O öyle biri. Van?"

"Efendim?"

"Parson'ın başı dertte mi?" Sesi kısıktı.

"Bilmiyorum, Barrett."

"Sana gerçekten kafayı takmıştım, biliyor musun? Sadece beni reddettiğin için değil. O kadar zayıf değilim. Ama bana Trudy'nin evindeyken her şeyi anlatmadığını biliyordum." Kasıtlı olarak iç çekti ama bu sonradan bir esnemeye dönüştü. "Bana şu anda da muhtemelen her şeyi anlatmıyorsun. Gizemli erkekler. Neden hep sizin gibilere abayı yakıyorum? Sen ve Kend gibi."

Bunu o kadar kısık sesle söyledi ki doğru duyduğumdan emin olamadım. "Kend? O ve sen?"

"Hmm? Hayır, hayır. Sadece ondan çok hoşlanıyordum, hepsi bu. Aramızda hiçbir şey olmadı. Belki onunla Elana..." Tekrar esnedi.

Kend'in dairesinde neden tüm aşk notlarının bir çekmeceye tıkıldığını anlamaya başlamıştım. Ve belki de Barrett ve Trudy ile olan fotoğrafın neden diğer notlarla birlikte sürgün edildiğini.

"Eğer Parson'dan haber alırsan beni ara. Size yardım ederim."

"Elbette." Sesi telefonu kapatırken bile çoktan uykuya dalmış gibi çıkıyordu.

Parson Yorke'ta bir Saint Bernard köpek sürüsünden bile daha fazla sadakat vardı. Özellikle en yakın arkadaşı Kendrick'e karşı. Parson, Kend'e büyük soygun sırasında yardım etmiş olabilirdi. Kend'in Elana'yı öldürmediği konusundaki inancında samimiydi.

'O zaman söylentilerin doğru olduğunu mu düşünüyorsun?' diye sormuştu Barrett bana çatı katı barında. Parson benim yeri-

me aniden cevaplamıştı. 'Hayır.' Düz bir ifade. Hayır, Kend onu öldürmedi. Hayır, o bir katil değil. Parson bu ikisini birden kast etmiş olabilirdi.

Ya da belki de koca tosuncuk farkında olmadan 'Hayır, Elana ölmedi.' demek istemiş olabilir. Acaba bundan haberi var mıydı?

Elana'yı korkutmuştum. Trudy taklidi yaparak elde ettiği az sayıda erzak ve barınağı kaybetmişti. Ford Sedan'dan kurtulmadan önce eksiklerini kapatıp Seattle'dan binlerce kilometre uzaklaşmış olabilirdi.

Fakat sanmıyordum. Kulübede olan vahşetten sonra bile Seattle'da saklanmaya devam etmişti. Hâlâ bir zamanlar tanıdığım Elana kadar inatçıysa şu anda da saklanmaya devam ediyor olmalıydı. Paraya ve kalacak bir yere ihtiyacı olacaktı. Bunun için de birilerinden yardım isteyecek kadar çaresiz olacaktı. İyi kalpli Parson'ın seve seve yardım edeceğini tahmin edebiliyordum.

Tabi Elana'nın bunca zamandır kaçtığı kişi Parson değilse.

Sadece büyük ve saf bir çocuk. Elektronik eşyalarla arası harika. Güvenlik sistemleri gibi. Ve belki de bombalar.

27. BÖLÜM

Sabah dokuzda birisi Luce'un kapısını çaldı. İkimiz de kütük gibi uyumuştuk ama daha farkına bile varmadan Smith & Wesson silahımı elime almıştım bile. Luce'a yatağın arkasına saklanmasını işaret ettim.

Kapı üç kez daha çalındı. Bu kapı çalış şeklini daha önce duyduğuma oldukça emindim ama risk almanın anlamı yoktu.

"Kim o?" dedim.

"Guerin."

Silahı Luce'un dolabına koydum ve pantolonumu giyip kapıyı açtım.

Guerin koridorda ortağı Kanellis'le birlikte duruyordu. Kanellis benim yaşlarımda, daha uzunca kahverengi saçları olan, yarış köpeği vücutlu biriydi. Son gördüğümden beri tarzını değiştirmişti. Dar bir pantolon ve avcıların giydiği kareli bir gömleğin üzerine fitilli kadife kumaştan bir ceket ve gri kravat giymişti. Profesyonel görünüyordu.

"Günaydın," dedim.

"Evinize olanları duydum. Siz ikiniz iyi misiniz?" diye sordu Guerin.

"Evet, teşekkürler," dedi Luce resmî bir şekilde. Üzerine bir sabahlık geçirmişti. Kanellis onu hiçbirimizin gözünden kaçmayacak şekilde baştan aşağı süzdü.

"Meşgul görünmüyorsunuz," dedi Guerin. "Hadi bir yolculuğa çıkalım."

Başımla onayladım ve giyinmek için kapıyı kapadım.

"Bombalama olayını mı araştırıyorlar?" diye sordu Luce.

"Broch'u araştırıyorlar. Eğer şanslıysak ikisi aynı şeydir."

Beni öptü. Vücut sıcaklığını kıyafetlerimizin üstünden çıplakken olduğu kadar güçlü hissedinceye kadar bekledim.

Önceki gece Ostrander ve Rusk ile olan buluşmamdan döndüğümde Luce ayaktaydı ve Marcie ile birlikte beni bekliyordu. Yalnız kalır kalmaz Luce beni kendine çekmişti. Geceden kalan tüm acı ve dehşet bir anda buharlaşmıştı. Tüm gücüyle bana sarılmış, benim de ona aynı şekilde sımsıkı sarılmamı istemişti. Sonunda nefes nefese kaldı ve omzumu ısırdı. Öyle sert ısırdı ki birbirimizden sırılsıklam vaziyette ayrıldığımızda yastığın üzerindeki kan lekelerinin aşktan mı yoksa önceki yaralarımızdan mı kaynaklandığını bilemiyorduk.

Ceketimi omuzlarıma geçirdim ve onu bir kez daha öptüm. Sonra da ondan Leo'yu arayıp, polislerle işim biter bitmez İsveç Hastanesi'ne uğrayacağımı söylemesini istedim. Kendi kendime bunun çok uzun bir bekleyiş olmayacağını umuyordum.

Dedektifleri gümüş Lexus sedan arabalarına kadar takip ettim. Arabayı Guerin kullandı. Kanellis arkaya geçt ve yolcu koltuğunu

bana bıraktı. Bu bir polis kruvazörünün parmaklık korumalı arka koltuğu olmadığı zaman kullandıkları standart prosedürdü. Geçen her dakika daha da huzursuzlaşıyordum.

"Kişisel araban mı?" diye sordum Guerin'e. Başıyla onayladı. "Hoşmuş," dedim.

"Öyle olsa iyi olur. Everett'te takas edeceğim."

"Takas aracı nerede?"

'Bekle ve gör' olarak yorumladığım bir hareket yaptı. Montlake üzerinden I-5 yoluna ve kuzeye çıkan bir otoban girişine doğru sürdü. Bulutlara yetiştik ve yağmur damlaları ara sıra arabanın ön camına çarpmaya başladı. Tap, tap diye ses çıkarıyorlardı. Göz ardı etmek için fazla ağır, arabanın ön cam sileceklerinin en hassas ayarı için bile fazla hafiftiler. Seattle tarzı su işkencesi. Guerin cam sileceklerini her kilometrede bir kez açıp kapayarak kendini tatmin ediyordu.

85. sokak çıkışından saptı. Arka koltukta oturan Kanellis'in gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Guerin 99. Otoban'a saptığında beni nereye götürdüklerini tahmin ettim. Şehrin bu kısmında çam şeklinde bir oda spreyini pencereden sallasanız mutlaka satılık bir arabaya çarpardı.

Guerin, Apex Oto isminde bir şirketin bölmesine park etti. Oldukça kısa bir tırmanışın ardından şirketin isminin amaçladığı zirveye çıkmıştık. Arsada pencerelerinde yapışkanlar olan sekiz araba saydım. Arabaların hiçbiri on beş seneden genç değildi. Ya da yıkanmış. Arsada dekorasyon olarak kullanılan herhangi bir renkli, üçgen flama ya da devasa şişme goril yoktu. Sadece içerisinde bir ofis ve iki tamirhane bulunduran bir cüruf betonu blok vardı. Ta-

mirhanelerin olduğu büyük, metal bölmeler kapalıydı. Oflse açılan kapı ise açıktı.

Arazide üç tane de resmî araba vardı. İki tane gıcır gıcır mavi-beyaz renkli polis kruvazörü ve bir tane de çiziksiz koyu gri panel van. Sarı-siyah ceketli bir olay yeri inceleme görevlisi karavanın arkasına sinyal malzemesi sandıkları yüklüyordu.

"Burası Broch'un mekânı mı?" diye sordum Guerin'e.

"Daha önce buraya geldin mi?"

"Hayır."

Guerin olay yeri inceleme ceketi giyen adama seslendi. "Her şey hazır mı?"

Adam başıyla onayladı. "Harold işini bitirmek üzere. Gidebilirsiniz."

Kanellis alüminyum folyo paketinden bir sakız külçesi çıkardı ve ağzına attı. Oldukça lakayt bir şekilde. "Hadi, içeri bir göz atalım."

Üniformalı adam kapıyı tutarken, iki ortak iki yanıma geçti ve kapıdan girdik. İçeride ne göreceğimi tahmin edebiliyordum. Guerin ve Kanellis de bunu bildiğimi biliyorlardı. Ama bu olduğunda yüzümdeki ifadeyi görmek istiyorlardı.

Ufak resepsiyon alanını geçerek arka tarafa yürüdük. Çirkin bir odaydı. Odanın aşağı yukarı tam ortasında geniş bir masa, onun önünde iki tane sandalye ve duvara yaslanmış dört tane aşınmış metal dosya dolabı vardı. Asma tavan gözenekli beyaz döşemelerden yapılmıştı ve yerdeki yumrulu gri halı yılların kahve lekesinden ötürü kahverengi lekelerle bezeliydi.

Masanın arkasında oturan bir adamın gövdesi vardı. Dik bir şekilde duruyordu ve kelleşmekte olan kafası sanki kucağına düşürdüğü bir şeye bakıyormuş gibi ileri doğru eğilmişti. Orta yaşlı

ve yapılıydı. Bir kravat ve kalın kol kaslarını göstermek için yarıya kadar sıyrılmış beyaz bir gömlek giymişti. Gömleğinin sağlıksız sayılacak kadar büyük bir kısmı artık beyaz değildi. Göğsünün tam ortasındaki yüksek kalibreli bir silahtan kaynaklanmış gibi görünen iki kurşun yarası sebebiyle kan, gömleğin rengini karartmıştı.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Guerin.

"Hayır. Broch olduğunu varsayıyorum," dedim.

"Torrance Xavier Broch," dedi Kanellis sanki bir tanıtım yapar gibi.

"Ve bu," dedi Guerin. Tamirhane bölmelerine açılan yan kapıdan onu takip ettim. Tavan lambaları sonuna kadar açıktı ve rutubetli ofisle oluşturduğu tezat tüyler ürperticiydi. Guerin beni yağ çukurlarından birine götürdü ve aşağı baktı.

İki metre aşağıda, çukurun dibinde başka bir ceset yatıyordu. Market'te beni kıstıran vücut geliştirmeci. Yüzü koyun yatıyordu ama kafası yana dönük olduğu için onunla yaptığımız kavgada ona savurduğum yumruklar yüzünden oluşan sarımsı bir yarayı ve oldukça morarmış gözünü seçebiliyordum. Dapdar bir siyah, kolsuz gömlek giymişti. Aşırı büyük pazıları sönmüş gibi görünüyordu. Kafasının altında küçük bir kurumuş kan birikintisi vardı.

"Resmî bir ölüm sebebi tespit edilinceye kadar en iyi tahminimiz çukurun dibindeki arkadaşın bununla öldürülmüş olduğu," dedi Guerin, yerde duran bir lokma anahtarı işaret ederek. Olay yeri inceleme ekibinden biri cımbızla etrafından lifler ve diğer parçalardan örnekler alıyordu. Lokma anahtarın kendisi için hazır bekleyen büyük bir plastik torba da adamın hemen yanında duruyordu.

"Dükkânın yan kapısı zorlanarak açılmış," dedi Kannelis. "Muhtemelen katil içeriye önceden girdi ve Broch'u bekledi. Ya da kilidi

patlattı ve Bay Kas Yığını sesin ne olduğunu kontrol etmek için geldiğinde onu arkadan mıhladı. Daha sonra da adamımız ofise gitti ve Broch'u masasında vurdu."

"Broch masa çekmecesinde bir silah saklıyordu ama ona hiç dokunmamış," dedi Guerin. "Bu yüzden ilk cinayetin onu alarma geçirmeyecek kadar sessiz olması mümkün."

"Profesyonel bir tetikçinin işi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum.

"Henüz herhangi bir şeyi sesli düşünmüyorum," dedi. Dışarıda arazi kapılarının önünde duran büyük bir aracın sesi geldi. "Bu gelen Adli Tabip olmalı. Hadi yollarından çekilelim."

"Adamlar öleli çok olmamış," dedi Guerin bir kez daha dışarıya çıktığımızda. "Dün gece geç saatlerde veya bu sabah çok erken saatlerde. Bildiğimiz kadarıyla etrafta kimse silah sesi duymamış. Sabah altıda bir parça teslimatçısı cesetleri bulmuş. Dün gece on civarından beri neredeydin?"

"Patlamadan kurtulmak dışında?"

"Onun dışında."

"Luce'u, arkadaşı Marcie ile birlikte apartmanına bıraktım. İsveç Hastanesi'nde arkadaşım Leo Pak'ı ziyaret ettim. Bizi bombadan o kurtarmıştı. Daha sonra geri döndüm."

"Luce, sarışın olan mı?" diye sordu Kanellis. Kullandığı kelimelerin içine, ona gri kravatını yedirmemi istetecek pis bir hayranlık emaresi katmıştı. Bunu fark edip, pis pis sırıttı.

Guerin ikimizin de dikkatini tekrar kendine çekecek kadar keskin konuştu. "Direkt hastaneye mi gittin? Sonra da doğrudan eve döndün?"

"Şehir merkezinde durdum. Kafamı toparlamak için."

"Şehir merkezi," dedi Kanellis sanki Neptün'ü ziyaret ettiğimi söylemişim gibi.

"Üzerinize bir bomba atmama izin verin. Böylece ardından ne kadar neşeli hissettiğinizi görürsünüz."

"Ve az önceye kadar Broch'u hiç görmedin," dedi Guerin.

"Hayır. Ve katil buraya onu öldürmeye gelmişse o zaman onu daha önceden görmüş demektir."

"Belki," dedi Kanellis. "Elbette işletme Broch'a ait. Ve içerideki kocaman masanın ardında oturan kişi de adamın ta kendisi. Bunu tahmin etmek için büyük bir zekâ sıçrayışı gerekmiyor."

"Çukurun dibinde yatan adam zor bir hafta geçirmiş," dedi Guerin. "Yüzüne bakılırsa birisi onu bir iki gün önce fena benzetmiş. Bunun hakkında bir şey biliyor musun?"

"Sana Broch hakkında bildiğim her şeyi anlattım. Ve tahmin ettiklerimi."

"Bunu yaparken de kendi son birkaç günlük faaliyetlerini anlatmaktan itinayla kaçındın."

"Bana hiç itibar göstermiyorsun. Bir gün gelip sana Kend Haymes ve Broch hakkında her şeyi anlattıktan hemen sonra ertesi gün koşarak Broch'a kurşun sıkmazdım."

"Belki başka seçeneğin kalmamıştır," dedi Kanellis. "Belki Broch peşine düşmüştür. Küçük bir önleyici harekât. Böyle bir pislik söz konusu olduğunu seni kim suçlayabilir?"

Guerin'e baktım. "Lütfen bana onu yakın zamanda sorgulama konusunda eğiteceğini söyle."

"Hey," dedi Kanellis.

"Bayan Boylan'la konuşacağım," dedi Guerin, "Ve arkadaşın Leo ile."

"Burada işimiz bitti mi?"

"Şimdilik. Fakat seni bulup, yüz yüze konuşabileceğim bir yerlerde kal. Broch'la hesaplaşmak isteyebilecek başka kim olduğunu anladığımızda sana soracak daha fazla sorum olacak."

Harika. Guerin'in suç esnasında nerede olduğumu teyit etmek için Luce'u arayacağı yetmezmiş gibi, şimdi de ona sözünü verdiğim tatile çıkamayacağımız kesinleşti. Bensiz gitmesi için onunla konuşabilirdim. Ama bu konuşmanın ne kadar ilerleyeceğini tahmin edebiliyorum. Luce aklına bir şey koyduğu zaman onu yerinden oynatması bir Abrams tankından daha zor olabiliyor.

28. BÖLÜM

Nihayet hastaneye gidebildiğimde Leo neredeyse yorgunluktan bayılmak üzereydi. Çilli, güzel hemşire onun tüm gece uyumadığını, öylece oturup nefes alıp verdiğini ve bundan paçayı kurtarabileceğini düşündüğünde yataktan kalkıp volta atmaya başladığını söyledi.

Onu alıp Addy Proctor'ın evine götürdüm. Telefonum sabahtan beri hiç susmamıştı. Çağrılardan biri, misafir odasının Leo, ben veya ne yapabileceğimize karar verinceye kadar başka kimin ihtiyacı olursa onun için hazır olduğunu söylemek için arayan Addy'ye aitti. İkinci önemli çağrı günün ilerleyen saatlerinde bir yangın müfettişi ile evin orada bir randevu ayarlamak için arayan itfaiye departmanından gelmişti. Diğer tüm çağrılar gazetecilerden gelmişti. Yangının bir bombadan başladığı bilgisi yayılmıştı ve basın daha fazla bilgi alabilmek için akbabalar gibi tepeme üşüşmüştü. Onlardan gelen mesajları sildim.

Leo ve ben Addy'nin evine girdiğimizde Stanley ellerimizi koklamak için sevinçle kuyruk salladı. Evindeki hiçbir oda 4 metreye 4 metreden geniş değildi ve odaların hepsi beyazlatılmış ahşap yer döşemesiyle parlatılmış ve her duvar bezelye yeşili çiçeklerle kaplı duvar kağıtlarıyla kaplanmıştı.

Addy ona ihtiyacı olabileceği şeyleri nerede bulabileceğini anlatırken Leo ağzını açmadan, başıyla onayladı. Çamaşır makinesi ve kurutucuyla ilgili cümlesinin ortasında, Leo boş yatağa kendini bıraktı.

"Başardın," dedim ona. Çoktan uykuya dalmıştı.

Addy ve ben salona gittik.

"Doktorlar onu taburcu mu etti?" diye sordu Addy. Sesinde şüphe vardı.

Başımla onayladım. "Tek ihtiyacı olan dinlenmek."

"Hmm. Zannedersem kendin için de aynı şeyi söyleyeceksin."

"Tek ihtiyacım olan şey iyi bir temizlikçinin telefon numarası. Evim darmadağın."

"Komik." Kendisini yarı yarıya yutan, tıka basa dolu, sırma işlemeli bir koltuğa oturdu. Stanley kafasını onun küçük ayaklarının üstüne koymak için cup diye kendini yere attı. "Pekâlâ. Bu konu hakkında istediğin kadar İrlandalı tavrı takınabilirsin. Ama önem verdiğim insanların etrafında evler patlamaya başlayınca endişe ediyorsam kusura bakmaman gerekir. Ödümü patlattı. Bu duyguyu biraz olsun bile sevmedim."

Stanley bile sitemkâr görünüyordu.

"Haklısın," dedim.

Bir süre oturduk.

"Yakınlarımda ilk kez bir bomba patladığı zamanı hatırlayamıyorum bile," dedim. "O kadar uzun zaman geçti ki. O yüzden bir sivil için bunun nasıl bir his olabileceği konusunda belki de fazla ukala davranıyorum."

"Teknik olarak sen de bir sivilsin. Luce da öyle."

"Luce benden iki kat çetin ceviz."

"Ve olduğundan da güçlü görünüyor. Umurumda bile değil. Onu al ve çek git buralardan. Bu, olur da haberin yoksa diye söylüyorum, seni öldürmeye çalışan biri olduğunda bir sivilin yaptığı davranış şeklidir. En mantıklı davranış şekli."

"Seattle'da kalmam gerek." Addy'ye merhum T.X. Broch'la ilgili çıplak gerçeği ve Guerin'in yakınlarda kalmam için ısrarını anlattım.

Sabırsızca ayaklarını yere vurdu. "Hayatında hiçbir zaman polisin senden yapmanı istediği şeyi umursadın mı ki?"

"Kaçmamın beni çifte cinayet davasında baş şüpheli yapacağı zaman umursamak durumundayım."

"Abuk," dedi İngiliz aksanıyla.

"Abuk mu?" diye güldüm.

"Konuyu değiştirme. Şüpheli konumuna düşmek umurunda bile değil. Sadece ellerini bombayı atan kişinin boğazına geçirmek istiyorsun."

Yaptığı tanım o kadar doğruydu ki bu fikri düşününce yumruklarım kendiliğinden sıkıldı.

"Lafı gediğine oturtmakta üstüne yok, Addy."

"Gazetede yazdığım tavsiyeler sütunundan kalma eski bir alışkanlık. İşin yarısı zırvaları es geçip, doğrudan sadede gelmekten ibaretti."

"Eskiden bir kütüphaneci olduğunu sanıyordum."

"On dört yaşımdan beri çalışıyorum. Birçok işte çalıştım. Ve sen de şu an konuyu değiştirmek için yine üçkâğıtçılık yapıyorsun," dedi Addy.

"Pekâlâ," dedim. "Sorunumu kendim halletmek istiyorum. Durumu çözsünler diye polislere bel bağlamayı değil."

"Peki bu tatmin için Luce'u kaybetmeye değer mi?"

Addy'nin duymak istediği cevabı biliyordum. Fakat bu cevabın tam olarak gerçeği yansıtacağından şüpheliydim.

"Onunla konuşurum," dedim en nihayetinde.

"En azından bu da bir şeydir."

Veda edip ayrıldım. Kamyoneti şehir merkezine, Luce'un evine doğru sürdüm.

Ne anlama geldiğini anlayıp, benden ayrılır mıydı? Addy haklıydı. Gerçek sorun polisler değildi. Ephraim Ganz'dan hukuki sorunları halletmesini isteyebilirdim.

Sorun gitmek istemiyor olmamdı. Onunla konuşmaya başladıktan yaklaşık iki saniye sonra bunu anlardı.

Madison yolunda ilerlerken Barrett Yorke'tan telefon geldi.

"Van," dedi. "Lütfen." Her heceyi ağzından güçlükle çıkarıyor gibi konuşuyordu.

"Bir şey mi oldu?"

"Parson'la ilgili," dedi. "Başı belada."

"Nerede?"

"Ailemize ait kiralık bir evde saklanıyordu. Van, birilerinin onu takip ettiğinden emin olduğunu söyledi. Arabayla evinin önünde dolaşıyorlarmış. Onu öldürmek istediklerini düşünüyor."

"Kim?"

"Bilmiyorum. Parson'ın bile bildiğinden emin değilim."

"Tam olarak nerede olduğunu söyledi mi? Telefonda?"

"Evet. Tanrım, bu kötü bir şey mi?"

Rusk daha önce Barrett'a baskı yapmıştı. Eğer Parson hakkındaki şüphelerimi paylaşıyorsa, eski polis muhtemelen onun telefonlarını dinliyordur.

"Polise gitmesi lazım, Barrett. Hemen şimdi."

"Bunu ona söyledim. Bunu yapmayacak. Güvende olmayacağını söyledi, polislerin yanında bile. Onu duyman lazımdı, Van. Sesi küçük bir çocuk gibi çıkıyordu. Gelip onu almamı istedi. Ama biri onu gerçekten öldürmek istiyorsa..."

"Adresi ver," dedim. Üniversite semtinde, kampüsün kuzeyindeki bir adresi verdi. Trafikte bir boşluk buldum ve kamyonetin direksiyonunu bir kesişim yoluna doğru kırdım. Karşıdan gelen bir tanker bana çarpmasına en az iki kilometre mesafe olmasına rağmen eş zamanlı olarak frenleri kökledi ve kornasını öttürdü.

"Ona geldiğimi söyleme," dedim. "Ona yardım edeceğim. Ama polisleri ara. O ne düşünürse düşünsün Parson nezarette daha güvende olacaktır."

"Bunu neden yapıyorlar?" diye sordu Barrett. Polisten mi, Parson'ın peşinde olduğunu düşündüğü birinden mi yoksa bir başkasından mı söz ettiğinden emin değildim.

"Telefonunu yakınlarında tut," dedim ve kapadım.

Montlake Köprüsü üzerinden geçip 23. Sokakta kamyonetin sınırlarını zorladım ve tüm sarı ışıklardan ve kampüse giden yokuşta birkaç kırmızı ışıktan hızla basıp geçerek Üniversite Semtine on dakika içerisinde vardım.

Barrett'in bana verdiği adres, Washington Üniversitesi'ne ait dernek yurtlarından iki sokak ötedeydi. Dernek ve sosyal kulüplere

ait evlere bu kadar yakın olduğu için kaldırımlar arabalarla doluydu. Kamyoneti bulduğum rastgele bir evin önündeki boşluğa park ettim.

Ev bir bungalov* için büyük olmasına rağmen etrafındaki çoğu evden daha ufaktı. Bu mahalle son gördüğümden bu yana birkaç çentik daha genişlemişti. Eğer bu kiralık bir mülkse Yorke ailesi, muhtemelen kiracı olarak okulu ziyaret eden profesörleri ve geçici üniversite çalışanlarını hedeflemişti. Bir süre evi gözetledim. Pencerelerin önünden kimse geçmedi. Evin verandası aşırı tuhaftı. Kapı kraliyet mavisine boyanmış ve gnome** heykelciğinin etrafından kapının iki tarafındaki çömleklere konulmuş çiçekleri sulayan ufak bir bahçe hortumu yerleştirilmişti. Parlak ve neşeli bir hissiyat veriyordu.

Bungalovun bahçesi büyük çakıl taşlarından oluşuyordu. Çakıl taşlarının bakımı, çimlerden daha kolaydı. Etraftan dolaştım ve yan komşunun bahçesinden geçerek alçak çitlerin üzerinden atladım.

Evin içinde bir yerlerden ağır bir şeyin yere düşme sesi geldi. Olduğum yerde durdum ve dinledim. Ses tekrar gelmedi.

Arka bahçede kimse yoktu. Pencereden yemek odasına ve arkasındaki salonun bir kısmına bakmak için sundurma verandaya tırmandım. İçeride hâlâ bir hareket görmemiştim.

Arka kapıyı kontrol ettim. Kilitli değildi. Şehrin bu kısmı için biraz alışılmadık bir şeydi. Kapıyı o kadar yavaş açtım ki arkasındaki

---

* Genellikle tek katlı olan ahşap kır evlerine verilen isim. (Sayfiye evi.)

** Kökeni Antik Roma'ya kadar uzanan ve şans getirdiğine ve içinde bulunduğu bahçeyi koruduğuna inanıldığı için bahçelere konulan, süs amaçlı küçük cüce heykeli.

bir kaplumbağa çoktan yoldan çekilebilirdi. Menteşeler kaygı verici şekilde gıcırdadı ama yüksek bir çatırtı çıkartmadı.

Kapı benim içeriye girebileceğim kadar açıldığında üst kattan bir adamın sesini duydum. Ne söylediği anlaşılmıyordu ama televizyondan gelmediği kesindi. Kapıyı açtığım kadar yavaş bir şekilde kapadım ve sanki buna tepki verircesine sesin tekrar konuştuğunu duydum. 'Nerede' kelimesini duyabileceğim kadar yüksek sesle söylemişti.

Daha sonra başka bir ses geldi. Ete çarpan bir darbe sesi ve onu takip eden boğuk bir feryat. Üstümdeki odadan bir ahşap çatırtısı geldi ve bir darbe sesi daha.

Bu kez 'Söyle bize' denildiğini duydum.

'Biz'. Demek yukarıdaki işkenceyi her kim yapıyorduysa, yalnız değildi.

Ceketimin cebinden Dono'nun Smith & Wesson tabancasını çıkardım ve ana koridordan merdivenlere doğru dikkatlice ilerledim. Yukarı baktığımda üç tarafında üç kapı olan bir boşluk gördüm. Biri solda, biri sağda ve diğeri de ortada. Yarışma programlarındaki gibi.

"Burada olduğunu bizden başkası bilmiyor," dedi adam. Aramızda bir tavan duvarı olmayınca duymak kolaylaşmıştı. "Bu sadece başlangıç, Yorke."

İlk adımımda altımdaki ahşap ağırlığımın altında ses çıkartmadı.

Rudy Rusk'ın, "Onu taşıdınız mı? Nereye?" deyişini duydum.

"Taşımadık. Biz kutuları açmadık," dedi Parson Yorke. Alçak perdeden ve buğulu gelen sesini zar zor tanıdım. Özellikle son iki kelime 'kutulağı açmadığ' gibi çıkmıştı.

"Başlatma yalanına!" dedi Rusk. "Kutulardan bomba yaptınız. Bir tanesini de Shaw'a attınız. Sizin için mi çalışıyor? Tovex'ler onda mı?"

"İçlerinde ne olduğunu bilmiyordum..."

"Tekrar," dedi Rusk. Bir başka darbe sesi daha geldi.

"Kahretsin, bayıldı," dedi diğer adam.

"Uyandığında bıçağı kulak zarında kullan," dedi Rusk.

Konuşmalarını fırsat bilip merdivenlerden üç adım daha çıktım. Boşluğun sağ tarafında kalan odadaydılar. Bir gölge bir kapıdan çıkıp diğerine girdi ve tüm kapıların üst katın çoğunluğunu oluşturan büyük bir odaya açıldığını anladım. Sustalı bir bıçağın açılırken çıkardığı mekanik sesi duydum.

Parson Yorke benim en sevdiğim insanlardan biri değildi. Ama kulağı sustalı çakıyla dilimlenecekken onu burada yalnız bırakamazdım. Ve daha iyi bir fırsat yakalama şansım olmayacaktı.

Merdivenin kalan basamaklarını ikişer ikişer koşarak çıktım ve silahım önümde sağdaki kapıya hızlıca daldım.

Oda bir ana yatak odası süitiydi. İki adam Parson'ın iki tarafını çevrelemişti. Koca oğlan konforlu bir keten sandalyede yüzü bana dönük bir vaziyette neredeyse yana yatık bir şekilde yığılıp kalmıştı. Sandalyeye bağlı değildi ama kalkabileceğinden şüpheliydim. Yara bere içindeki yüzünde ve XXXL gömleğinde oldukça fazla kan vardı. Sandalyenin fildişi rengi keten kumaşı kanla lekelenmişti. Adamlar sanki bir şirket toplantısına hazırlanmış gibi açık mavi gömlek ve kravat giyiyorlardı. Bıçağı tutanı tanımıyordum. Kahverengi, kuş tüyüne benzer saçları vardı ve sol elinde daha fazla kan lekeleri vardı.

"Merhaba Rude," dedim gözlerimi bıçaklı adamdan ayırmayarak. Tabancamı göğsüne doğrultmuştum. "At elindekini."

Tereddüt etti. Tetiği tutan parmağımı gerginleştirince elindeki bıçağı odanın köşesine hızlıca fırlattı. Yatakta, karyolanın ayak ucundaki tahtada duran ceketlerinin asılı olduğu yere baktı.

"Yapma," dedim ve odaya girdim. Odada dokunma mesafesinden uzakta kalabileceğim ve net bir atış şansı yakalayabileceğim kadar büyük bir açıklık vardı.

"Bu işi bize bırak, Shaw," dedi Rusk. "Toz ol."

"Önce siz."

"Buradaki şişko çocuğa senden önce ulaştık. Ama hâlâ bu işten kendine çıkar sağlayabilirsin."

Parson inledi. Gözlerinden biri morarmış ve şişlikten kapanmıştı.

"Kenara çekilin," dedim.

Rusk alaycı bir şekilde gülümsedi. "Ona mı yardım ediyorsun? Bu hergele seni havaya uçurmaya kalkıştı. Evini yerle bir etti."

"Çekilin." Bıçaklı adam geriye doğru bir adım attı. Rusk yerinden kıpırdamadı.

"En az yirmi sene, ateşli silahla cinayetten," dedi.

Silahı kasıklarına doğrulttum. "Öldüren türden bir atış yapmama gerek yok."

Aşağı kattan adım sesleri geldi. Kapının önünden çekilmek için kenara kaydım.

"Vince," diye seslendi bıçaklı adam. "Takviye getir."

İki adam, silahları yatağın üzerinde ulaşabilecekleri bir yerde duruyordu, iki kapı ve alt katta en az bir tetikçi daha vardı. Ve Par-

son uyanmaya başlıyordu. Taktiksel olarak konuşmak gerekirse bu durum hızla boka saracaktı.

Vince pek akıllı değildi. Merdivenlerden koşarak çıkmaya başladı. Ortadaki kapının üstüne nişan alıp, ateş ettim. Kurşunun etkisiyle tahta çerçevenin büyük bir parçası kopuk ufak kürdanlar şeklinde yerlere saçıldı. Rusk ve bıçaklı adam yere yattı. Kulaklarım ani silah patlaması yüzünden çınladı.

"Olduğun yerde kal, Vince," diye bağırdım. Silah sesi Parson'u kendine getirdi. Oturduğu yerden kalkmaya çalışırken gözlerini kırpıştırıp bir şeyler mırıldandı.

"Rudy?" diye merdivenlerden seslendi Vince.

"Destek çağır, lanet olası," dedi bıçaklı adam yuvarlanarak sandalyenin arkasına geçerken. Bir gardırobun küçük bir koruma sağladığı bir noktada sırtımı duvara yasladım. Rusk, keten sandalyenin arında dizleri üzerinde duruyor ve minik bir cep tabancasını Parson'ın göğsüne doğrultuyordu.

"Silahını yere at," dedi bana.

"Hayır."

Bıçaklı adam yatağın kenarındaki ceketlerine doğru bir hamle yapınca onun hemen önünde yerde bir beysbol topu büyüklüğünde açacak şekilde bir kez daha ateş ettim. Bir kez daha sandalyenin arkasına saklandı.

"Gidiyoruz," dedi Rusk, "Ve o da bizimle geliyor." Parson gayriihtiyari beceriksizce kaçmaya çalıştı ama Rusk onun koca cüssesini bir kalkan olarak kullanmaya devam ederek onu kulağından çekerek bir kez daha yerine oturttu.

"Onu öldürürseniz Tovex'lerin nerede olduğunu size söyleyemez," dedim.

"Denemeye değer." Rusk kafasını kapıya doğru çevirdi. "Git," dedi ortağına. Bıçaklı adam daha fazla teşvike ihtiyaç duymadan kapıya, oradan da merdivenlerden aşağıya koştu.

Rusk cep tabancasını Parson'ın boğazına dayayıp onu azarladı. "Benimle geliyorsun, yoksa kız kardeşini bulup onu sakat bırakırım," diye hırladı. "Kalk ayağa sersem herif."

Parson titreyerek ayağa kalktı. Rusk gözlerini üzerimden ayırmadı. Onu yüzünden vurabilirdim. Parson'ın yanağının hemen yanından o atışı yapmayı riske edebilecek kadar keskin bir nişancıydım. Fakat bu tek şansımdı. Rusk'ı öldürmeden yaralama şansımı kaybetmiştim. Belki merdivenlerden inerken güzel bir açı yakalayabilirdim. Tabi Vince ve çetesi odadan dışarı adımımı attığım anda kafamı uçurmak için hazırda beklemiyorlarsa.

Rusk, Parson'ı aramızda tutarak yan yan ilerledi ve neredeyse kapıdan dışarı adımını atmaya yaklaştı. Parson yalnızca bir tanesiyle görebildiği üzgün gözleriyle bana baktı. Başıyla işaret verdi.

Ve kendini hızla geriye attı. Koca cüssesi Rusk'ı devirdi ve iki adam kapılar ve merdiven arasındaki boşluğa yuvarlandı. İki yüz elli kilonun üzerindeki bir ağırlık ince tırabzanın üzerine hızla çarptı ve sanki yoluna hiçbir şey çıkmamışçasına delip geçti. Üç buçuk metre aşağıya düşüp tavandan gelen alçı parçacıklarını etrafa saçarak büyük bir sesle yere çakıldıklarında hızla koştum.

Ön kapı açıktı. Bıçaklı adamı veya başka birini göremiyordum. Silahımı doğrultup hızla merdivenlerden aşağıya koştum. Hâlâ kimse yoktu. Evin önündeki kaldırımdan bir araba patinaj çekerek hızla uzaklaştı.

Parson ve Rusk ince bir koridor masasının üstüne düşmüş ve onu ve üstünde duran süs vazosunu paramparça etmişlerdi. İki-

si de yerde kımıldanıyordu. Rusk sersemlemiş bir şekilde kapıya doğru sürünüyordu. Tabancamın namlusuyla kafasının arkasına sertçe geçirdim. Bayıldı.

Parson elleriyle duvara tutunarak, gargara yapar gibi sesler çıkardı.

Boğuluyordu. Belki de masanın üzerine ters bir şekilde düşmüştü ya da Rusk'ın kolu boğazına çarpmıştı. Daha koyu renkte kan lekeleriyle kaplı kıpkırmızı olmuş yüzünde kırmızının her tonunu seçmek mümkündü. Kafasını geriye yatırdım ve işaret parmağımı boğazına soktum. Islak bir şapırtı sesi sonrası ciğerlerine tekrar hava dolmaya başladı. Ellerini bana doğru sallayarak inledi.

"Düzgün dur, kahrolası," dedim. İşaret parmağımın altında boğazının tekrar kapandığını hissettim ve kıvranışı zıvanadan çıktı. Evi tanımıyordum. Bir yerlerde bir ilk yardım çantası var mıydı? Parson'ın gören tek gözü kocaman oldu.

Bahçe hortumu. Ön verandada. Rusk'ın baygın vücudunun üstünden atladım ve bahçe gnomeunun etrafına sarılı hortumun olduğu yere koştum. Bıçağımın metali keskindi. On saniyeden daha çabuk bir sürede otuz santimlik bir plastik boru kestim.

Parson'ın ayağı duvarı tekmeleyerek bir göçük oluşturdu. Dizlerimi kollarının üstüne koydum ve ona kıvranmayı kesmesi için bağırdım. Sırf hayatını kurtarabilmek için onu da silahla bayıltmak istemiyordum. Kocaman vücudu kabardı ve neredeyse üzerinden düşmeme sebep oluyordu. Başını yakaladım ve boruyu boğazından içeri soktum. Borunun içerinden hava girerken öksürüp öğürdü. Tüm konsantrasyonunu oksijen almaya harcarken vücudu neredeyse tamamen gevşedi.

Üç koca adam orada, küçük koridordaki döküntülerin arasında sanki dünyanın en kötü akşamdan kalmalığını yaşayan sarhoşlar gibi yatıyorduk.

Parson'a her şey yolunda işareti yaptım. "Nefes alabiliyor musun?"

Zayıf bir onay verdi. Dışarıda uzaktan gelen polis sirenlerini duyabiliyordum.

"Bana borçlusun, Parson," dedim. "Elana'yı kurtarmama yardım et. Onu gördün mü? Ona saklanabileceği bir yer buldunuz mu?"

Tereddüt etti. Sonra da onayladı.

"Tovex'lerin nerede olduğunu biliyor musun?"

Belli belirsiz bir şekilde başını salladı ve ardından acıyla borudan inledi.

"Parmaklarını aşağı veya yukarı kaldır. Ve hızlı ol. Elana'nın nerede olduğunu bana söyleyebilir misin?"

Onayladı. Rusk'ı işaret etti. Ve tekrar parmağıyla onayladı.

Sirenler kesinlikle bizim için geliyordu. En az iki araba ve belki de bir motorsiklet. Rusk'ın ceplerini kontrol ettim ve şık, sarı çizgili kılıfında bir iPhone buldum.

"Senin mi?" diye sordum Parson'a. Parmağını yukarı kaldırdı. "Onu aradın mı? Mesaj attın mı?"

Olumsuz. Telefonu açtım ve ona uzattım. Parson Haritalar uygulamasına dokundu.

Yakın zamanda ziyaret edilen yerler listesine baktım. İlki tam burası, bungalov evdi. İkincisi de sadece bir buçuk kilometre kuzeyimizdeki Ravenna bölgesindeki bir yerdi.

"Burası mı?" diye sordum. Olumlu. Sirenler hemen dışarıda durdu ve LED ışıkları evin antresini daireler çizen kırmızı ve mavi ışığa buladı. Adresi Parson'ın telefonundan sildim.

Polisler içeriye hücum ettiğinde çoktan silahımı atmış ve ellerimi teslim olur vaziyette havaya kaldırmıştım. Beni vurmadılar. Belki de şansım dönmeye başlamıştı.

YAŞ ON YEDİ

Dono, Willard ve Dono'nun avukatı Ephraim Ganz, Morgen'in kapısından içeri adımımı atar atmaz hep beraber bana döndüler. Güneşli öğleden sonranın ortalarında, yüksek pencerelerin pisliğinden yeteri kadar güneş ışığı girdiği için, Dono arzu ettiği gibi tepe lambalarını kapalı tutabiliyordu. Üçü de aydınlatmanın bariz bir şekilde daha güçlü olduğu kısımda uzun, tahta masalardan birinin ucunda oturuyordu.

Dono kapının ardımdan kapanışına kadar bekledi.

"Elana tutuklandı," dedi.

Sırtımdaki okul çantasını yere attım. "Neden? Ne için?"

"Büyük çaplı hırsızlık şüphesiyle tutuluyor," dedi Ganz, "Sultan Eyaleti tarafından."

Önce Ganz'a, sonra da Dono'ya baktım. Başıyla teyit etti. "Burada rahatça konuşabiliriz."

"Gallison sebebiyle mi tutuklandı?" diye sordum. "Onun olayla hiçbir alakası yoktu. En azından tam olarak."

"Deliller öyle söylemiyor, Van," dedi Ganz. "Şerifin departmanı Elana'nın parmak izlerini olay yerinde kaynak yakıtı tankı gibi bir şeyin üstünde bulmuş."

Parmak izleri. Ama Elana alet edevata hiç dokunmamıştı. Hatta onları görmemişti bile. Tankı, çubuğu ve geri kalan her şeyi kamyonetin arkasındaki kilitli bir yere gizlemiştim, ta ki biz...

Ta ki biz birlikte kamyoneti park edene kadar. Kahretsin. Elana beni Gallison işinin detaylarıyla ilgili sıkıştırıp duruyordu. Sırf o aptal merakını gidermek için geri dönüp kilidin içinde bulabildiklerini kurcalamış olmalıydı. Ve neye dokunduğu konusunda dikkatsiz davranmıştı.

Dono'nun yüzünü okumak zor değildi. 'Sana söylemiştim, evlat.' O gece benim Elana'nın beni bırakmasına izin vererek, onun tabiriyle ne kadar dikkatsiz davrandığım konusunda kavga etmiştik. Savunmam, Elana polislerin dikkatini dağıtmasaydı şu an hapiste olacağım bu yüzden de onun etrafta gezinmesinin bizim için çok daha faydalı olduğunu yönündeydi. Şimdiyse işin rengi değişmişti.

"Bu sadece tesadüf, değil mi?" dedim. "Parmak izleri o tankın üzerinde aylar öncesinden kalma olabilir."

Ganz kafasını salladı. "İki devriye polisi o gece onu Gallison ofisinin yakınlarında gördüklerini doğrulayabilir. Tabanları yağlamadan önce onlara o gece bir arkadaşından dönerken saldırıya uğradığını söylemiş. O yüzden daha en baştan şüpheli görünüyor. Dün eyalet dedektifleri parmak izlerinden onun kimliğini tespit edip izini okuluna kadar takip etmişler."

"Elana, şerifin ofisinden Willard'ı aradı," dedi Dono, "Sonra da Willard beni aradı. Bu sabah itibariyle Ephraim'in aniden Elana'nın yasal temsilcisi olmasının sebebi de bu."

Ganz notlarına göz gezdirdi. "Ben oraya varmadan önce ona ziyaret ettiği arkadaşının kim olduğunu söylemesi için baskı yapmışlar ama bunu söyleyememiş. Tüm bunlara Gallison'dan birkaç bin dolar değerinde optik lenslerin de çalındığını eklersek..." Omuz silkti. "Bu onlara onun hikâyesinin arkasındaki esrar perdesini araştırmak için yeterli motivasyonu sağlayacaktır. Şu an için tavsiyeme uyup onlara tek bir kelime daha söylemiyor."

"Dava açabilirler mi?" diye sordu Willard. İlk defa konuşmuştu. İçeri adımımı attığımdan bu yana bana bir kez bile bakmamıştı. Üç adam birbirinden o kadar farklı boyutlardaydı ki üçü de sanki farklı tür köpeklermiş gibi görünüyorlardı. Ganz bir Jack Russell terrier'i, Dono kaslı bir Doberman ve koca adam Willard da müzede gördüğüm çizimlerdeki kılıç dişli aslanın köpek versiyonu olan soyu tükenmiş eski ala kurtlardan biri olmalıydı.

"Elana'nın sabıka kaydına bakarsak..." dedi Ganz, "Ellerinde bir dava ve ceza için yeterli malzeme olduğunu söyleyebilirim."

Yüce tanrım. "Sabıka kaydı?"

"Elana'nın daha önceden tutuklanmışlığı var," dedi Willard.

"İki kez," diye ekledi Ganz. "Birisi hırsızlıktan diğeri de başka bir kızla yaptığı ve sonradan kontrolden çıkarak bir saldırı şikayetine dönüşen bir kavgadan. İkisinde de şartlı tahliye kararı çıkmış."

Bu sefer şartlı tahliye kararı çıkmayacaktı. Büyük çaplı hırsızlıkla suçlanırken buna imkân yoktu.

"Lenslerden vazgeçmemiz gerekiyor," dedim. "İstedikleri şey onlar."

Dono bana baktı.

"Bu benim işimdi," dedim. "Karar bana ait."

"Saha operasyonu sana aitti," dedi Dono, "Çünkü bunu istedin, ben de sana izin verdim."

"Eğer lensler satıldıysa onları geri alabiliriz."

Dedem en sinirli olduğu anlarda neredeyse tamamen hareketsizleşirdi. Son bir dakikadır kılını bile kıpırdatmamıştı. Fakat şimdi sanki bunu fark etmiş gibi avucunu yavaşça masaya koydu.

"Lensleri geri almak mümkün olsa bile," dedi, "Elana anlattığı masalı değiştirip lensleri geri verdiğinde polisler ne söyleyecek sanıyorsun?"

"Tam bir itirafname isteyecekler," dedim otomatikman. Sonra da bunun ne anlama geldiğini fark ettim. Elana'ya her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlattırırlardı. Özel termal kaynak makinasını ve diğer ekipmanları nereden bulduğunu. Binaya nasıl girdiğini. Pencereyi nasıl kestiğini.

Ve bunların hiçbirini açıklayamadığında veya aletleri nasıl kullanacağını bildiğini ispatlayamadığında polisler en az bir ortağı daha olduğunu anlayacaklardı. Paçayı kurtarmak istiyorsa onu da ele vermesi gerekecekti.

"Yetişkin değilim," dedim. "Sonuçlarına katlanabilirim."

Ganz hayranlıkla ıslık çaldı. Willard açıkçası biraz korkmuş göründü.

"Kahramanca," dedi Dono, ara sıra bana aslında tam tersini ima ederken 'zeki' dediğinde söylediğiyle aynı şekilde.

"On yedi yaşındasın, evlat," dedi Ganz, "Ve Sultan Bölge Başsavcısı'nı tanıyorum. Orada seçim yılı ve Gallison büyük haber oldu. Yaşının görmezden gelinmesi için baskı yapacaktır. Hem mahkemede hem de hüküm verilirken."

"Ama lenslerden vazgeçersek..."

"Bu bir seçenek değil," dedi Dono.

Ona baktım. "Öyleyse sana borcum olsun."

"Kahretsin, mesele para değil."

"Tanrım." Masanın etrafında yürüdüm. "Kendi kıçını kurtarmak için endişeleniyorsun, değil mi? Eğer polislere benden bahsederse o zaman etrafı kolaçan edip doğrudan sana bakacaklar."

Dono bir kez daha kaskatı bir ağaç taklidi yapmaya geri dönmüştü. "En azından bundan daha zekice davranmaya çalış. Böyle bir ağır suç sana yapışıp hayat boyu külfet olur."

Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordum ama o anda umurumda bile olmayacak kadar sinirliydim. Kızdığım şey Dono'nun o gece nerede olduğuyla ilgili uyduracağı yalan her ne olursa olsun, ince elenip sık dokunmuş olacağıydı. Elana'nın sözüne karşı onun sözü. Ve sesimi çıkarmazsam, benim sözüm.

Sırf aptalca bir hareket yaptı diye on beş yaşında bir kızın ıslah evini boylamasına izin vermek benim sözlüğümde alçaklığın daniskasıydı.

Willard'a baktım. "Bana Elana'nın bu duruma düşmesine izin vermeyeceğini söyle. Yapabileceğimiz bir şeyler olmalı."

Homurdandı. "Birilerine rüşvet verebiliriz. Oradaki ıslah evi özelleştirildi. Tepelerdeki birileri avucunu uzatacaktır. Eğer Elana başını beladan uzak tutarsa iyi halden tahliye olabilir."

"Bir sene," dedi Ganz, "Doğru hâkimi bulabilirsek."

Dik dik baktım. "Hapiste bir sene." Nasıl bu kadar kayıtsız mankafalılar olabiliyorlardı?

"Eğer Elana iş birliği yaparsa," diye düzeltti Ganz.

Willard derin bir nefes aldı. "Onu ben ikna ederim."

Ederdi. Bundan şüphem yoktu. Tanrım.

Ganz eyalet için bazı belgeleri doldurması gerektiğiyle ilgili bir şeyler söyledi ve hızlıca kapıdan çıktı. Willard giderken tek bir kelime bile etmedi.

Dono ve ben masada yalnız kalmıştık. O beni kafasında tartarken, bense onu düşünmemeye çalışırken bir dakika geçti.

"Sen ne yapardın?" diye sordu en sonunda, "Eğer tankın üzerinde parmak izlerini bırakan kişi sen olsaydın?"

Bir kereliğine bile olsa bir konuda varsayım yapmakta dedemden önce davranmıştım. Birilerini ispiyonlamaktansa ıslah evine gitmeyi seçeceğimi bal gibi biliyordum. Ama ben Elana değildim, o da ben değildi. Zira Sultan Eyaleti'nin beni tıkacağı herhangi bir kodeste başımın çaresine bakabilirdim.

"Eve gidiyorum," dedim.

"Bu kimsenin suçu değil, biliyorsun. Sadece makûs talih."

Yazı turanın şanslı tarafına denk gelen biri için söylemesi kolaydı.

Metro'yu yakalamaktansa Tepe'den uzun bir yürüyüş yapmaya karar verdim. Denny üst geçidinin oradaki dik yokuşta tam ayaklarım ısınmaya ve kendine gelmeye başladığında zangır zangır bir Celica hızla yanımdan geçti ve ödümü patlatmaktan başka bir işe yaramayacak şekilde kornasını öttürdü. Küplere binmem gerekirdi. Ama Celica'nın şoförüne yönlendirecek bir parça öfkem bile kalmamıştı. Öfkem Dono, Ganz, Willard ve Gallison'dan başlayıp aptal dünyadaki her şeye kadar istikrarlı bir şekilde yayılmış ve en sonunda ait olduğu yere geri dönmüştü. Kendime. Elana'nın beni arabayla bırakmasına ve böylelikle kamyonetin yerini öğrenmesine vermiştim. O gece kurtardığı kişi bendim.

Ve her şey nihayete erdiğinde onun bu işin ceremesini çekmesine izin veren kişi bizzat ben olacaktım.

29. BÖLÜM

Ephraim Ganz ve ben, Seattle Polis Departmanı'nın Kuzey Merkezi'nden tutuklanmamdan neredeyse tam yirmi dört saat sonra birlikte çıktık. Lobiden geçerken omzunda bir avukat çantası olan genç birine başıyla selam verdi.

"Pekâlâ," dedi Ganz, "Rusk'ı kapının orada patakladın. Ama çok fazla değil."

"Ostrander'ın adamlarından biri miydi o?"

"Aynen. Bir ortağı bile değil. Eğer buraya onu yolladılarsa çoktan bir anlaşma sağlanmış ve Rusk'ın sadece eve götürecek birilerine ihtiyacı kalmış demektir."

"Rusk ve adamları Parson Yorke'u neredeyse öldürünceye kadar dövdüler."

"Rusk bunun tam tersini iddia ediyor. Arabasını bulup, onu sorgulamak için evine geldiklerinde koca oğlanın onlara saldırdığını söylüyor."

"Bu palavraya kim inanır ki?"

"Aşağı yukarı senin Smith & Wesson tabancayı olay yerinde bulduğunu uydurduğun hikâye kadar inanılır. Rusk kendi hikayesine sadık kaldı ve sen de kendininkine. Sonuç olarak işte buradayız. Herkes Yorke'u bulunca aşırı heyecanlandı."

Patlayıcılar hakkındaki haberlere olan ilgi almış başını gidiyordu. 'Patlamıştı' daha doğru bir kelime olabilir. Polislere Barrett'ın beni arayıp kardeşi hakkında bilgi verdiğini, çocuğu bulmaya gittiğimde de Rusk'ın onu kayıp patlayıcılar hakkında sorguya çektiğini duyduğumu söylemiştim. İnandırıcı olacak kadar doğruydu ve polisleri penceremden içeriye atılan Tovex'in kaynağı konusunda baya meraklandırmıştı. Merkezinde Maurice Haymes olan ve HGİ şirketi etrafında dönen, dillere destan bir karalama kampanyası başlamıştı.

Ancak işin kötü yanı herkesin bana saldıran çılgın bombacının Parson olduğu kanaatine varmasıydı. Ve aksini işaret edecek yeterince delil yoktu.

Diğer yayaların arasında uzun çimenlerin arasında gezinen bir firavun faresi kadar rahat ilerleyen Ganz'a yetişmek için hızlandım. "Parson bana patlayıcıların onda olmadığını söyledi. Ona inanıyorum."

"Ama onun Kend Haymes'e patlayıcıları çalmakta yardım ettiğinden eminsin. Neden aradığın adam o olmasın ki?"

"Parson'ın, Kend'le birlikte çaldığı şeylerin ne olduğunu hiçbir zaman öğrendiğini sanmıyorum. Soygunu güvenlik kamerasından izledim. Tovex kutularının üzerinde bir işaret yoktu. Ve Rusk onu hırpalarken Parson onun ve Kend'in kutuları asla açmadığını iddia etti."

Ganz şüpheci görünüyordu. "Oğlan düzinelerce ağır kutu çalmış ve içlerinde ne olduğunu hiç sormamış mı?"

"Parson, Kend'in dünya üzerinde yürümüş olan en iyi insanlardan biri olduğuna inanıyordu. Belki de Kend, Parson'ın ne kadar az bilirse o kadar güvende olacağını düşünmüştü. Yardım istedi ve Parson koşa koşa geldi. Ama Parson gözünü tekrar açtığında bir baktı ki Kend ölmüştü. O zamandan beri hayatı cehenneme dönmüş durumda. Polislerle patlayıcıları takas etme şansı bile yok."

"O zaman bu lanet kutular kimde? Kayıp kızın adı neydi?"

"Elana Coll. Hırsızlığa yardım etmiş olabilir. Ama kulübede Kend ve Trudy'i her kim öldürdüyse, Tovex'leri de onun aldığından eminim."

"Polislerin, Kend ve Dobbs hatununu Parson'ın öldürdüğüne dair bir teorisi var." Ganz işaret etti ve yaya geçidinden geçmek için hızlandık. "Bana pek bir şey söylemediler ama yüzlerindeki bakış büyük bir davayı sona erdirmek üzere olan tüm kanun adamlarının sahip olduğu bakışın aynısıydı. Sanki aşırı beslenmiş kediler gibi."

"Hayır. Tahminimce Kend, Tovex'leri babasına şantaj yaparak tefeciye olan borcunu ödemek için çaldı. Ama şu anda Broch ölmüş durumda ve patlayıcılar hâlâ ortalıklarda yok."

"Daha ilginci de var," dedi Ganz sırıtarak. "İçeriden bir kaynağım bana polislerin Parson Yorke'un cep telefonundan T. X. Broch'un ta kendisine yapılmış bir arama kaydı bulduklarını söyledi.

Yerimde donakaldım. Ganz yürümeye devam etti ve ona yetişmek için koştum.

"Şaka yapıyorsun," dedim.

"Onu ölü buldukları yozlaşmış işletmeyi aramış. Çocuk Broch'u tanıyormuş."

"Kahretsin. Belki onları öldüren gerçekten Broch'tu ve Parson da Broch'u öldürdü. Ve belki de polisler patlayıcıları Broch'un boktan kullanılmış arabalarının içinde bulacak."

Ganz garaj görevlisine otopark fişini uzattı. "Ne tür bir tefeci bomba ister ki?"

"Parayı umursamayan türden biridir belki."

Ganz'ın arabasını sessizce beklerken bu fikir aklıma başka düşünce iplikleri sardı. Gelen araba bir bıçak kadar uzun ve parlak bir Tesla çıktı.

"Aman tanrım," dedim. "Hukuk Fakültesi'ne gitmeliymişim."

"Sana yaramazdı," dedi Ganz kendinden emin bir şekilde. "Tartışmaları kazanmak için insanlara ateş etmene izin vermiyorlar. Asliye Mahkemesi* hariç. Seni bir yere bırakayım mı?"

"El koyulan arabaların çekildiği yere bırakabilirsin. Kamyoneti park ettiğimde çok acelem vardı."

"Bir de utanmadan lüks arabama göz dikiyorsun," dedi Ganz. "Senin herhangi bir şey kullanmana izin vermeleri bile bir mucize."

Trafik kurallarını çiğnemeyi yakın zamanda bırakabileceğimi sanmıyordum. Parson bana Elana'nın yeni saklanma yerinin adresini göstereli tam bir gün olmuştu. Onu orada bulabilmek hâlâ ufacık bir şansım varsa şehirdeki tüm kırmızı ışıklardan geçmekten hiç tereddüt etmezdim.

* Küçük anlaşmazlıklara bakan belediye veya mahalli idare mahkemesi.

30. BÖLÜM

Arabayı sokağa park ettim ve Luce'un apartmanına çıkan merdivenleri hızla koştum. Rusk'ın adamlarıyla yaptığım kavgadan ve aşırı sıcak sorgulama odalarında geçen bir geceden sonra kıyafetlerimi acilen değiştirmeye ve yeni bir silaha ihtiyacım vardı. Dono'nun Glock tabancasını Luce'un mutfağındaki süpürgeliklerden birine saklamıştım.

Luce'un dairesinin kapısında iki tane kilit vardı. Kapı kulpundaki yaylı kilit ve Medeco marka döndürülerek açılan bir yaysız kilit. Kapıyı açmak için iki farklı anahtar gerekiyordu ve ben hep önce yaysız kilidi açıyordum.

Anahtar döndü. Direnç göstermeden. Eğer Luce evde olsaydı o anahtarı kilidin içinde bırakmış olurdu. Alışkanlık. İçeriye her girişimizde bunu yaptığını görmüştüm. Eğer dışarıda olsaydı da kilidi arkasından kilitlerdi.

Yana çekildim. Diğer anahtarı yaylı kilide koyup, döndürdüm. Kapıyı ittirerek açtım.

"Sorun yok, Van." Luce'un sesi. "Buradayım."

Hareket etmedim. "İyi misin?"

"Bir şeyim yok. Sadece aşırı tepki göstermeni istemiyorum, anlaştık mı?"

İçeriye baktım. Dairenin kapısı mutfakla yatak odasını birbirinden ayıran kısa bir koridora açıldı. Kapının oradan mutfağın yaklaşık olarak yarısını görebiliyordum. Luce, üzerinde yıpranmış Mavi Ay Tavernası tişörtü, koyu renk pantolonu ve çıplak ayaklarıyla, kendisine ait iki yemek sandalyelerinden birinde oldukça dik bir şekilde oturuyordu. Beni selamladı ve masanın diğer ucunda başka birinin olduğunu ima ederek başıyla işaret etti. İçeri girdim ve daha iyi görebileceğim bir açıya geçtim.

Elana'ydı. Uzun boyuyla gergin bir şekilde ayakta duruyor ve tek eliyle üç ocaklı fırından destek alırken diğer elini dana derisinden omuz çantasının içinde görünmeyecek şekilde saklıyordu. Saçındaki kırmızı boyayı siyah renkle değiştirmiş ve daha da kısaltıp katlı kestirmişti.

Bir şey söylemedi. Gözlerini kocaman açmış, ağzını aralamıştı. Öfke, adrenalin veya ikisiyle birden doluydu.

"Ona eğer burada kalırsa onu polislere ihbar etmeyeceğine dair söz verdim," dedi Luce.

Gözlerimi omuz çantasına diktim.

"Benim peşime düşmüştün," dedi Elana.

Bir düzine yıl sonra sesini ilk defa duyuyordum. Tamamen unutmuştum. Luce'un sesi gibi alçak ve sıcak değildi. Elana'nın sesi sanki bir kez dişi gibi konuşmayı öğrendikten sonra bir daha öyle konuşmayı bırakmamış gibi daha tiz bir tonda çıkıyordu. Ya da stresten gerilmişti.

"Trudy'nin peşine düştüğümü sanıyordum," dedim.

"Trudy öldü."

"Biliyorum. Polisler de biliyor. Seni arayacaklardır."

Yeşil gözleri arkamdaki açık kapıya baktı. "Kimin için çalışıyorsun?" diye sordu Elana. "Willard?"

Luce kafasını salladı. "Kimse için, El. Sana söylediğim gibi."

"Willard, bana bu işten uzak durmamı söyledi," dedim.

Elana başıyla onayladı. "Haklıydı."

"Sana ne oldu?" diye sordu Luce.

"Uzak durmalısın," dedi Elana bana sanki Luce'u duymamış gibi.

"Hayatta olmaz," dedim. "Biri bizi havaya uçurmaya kalkıştı. Tovex'ler nerede?"

Luce bana kendimi dizginlememi söyleyen bir bakış attı.

"Bizimlesin," dedi Luce Elana'ya, avuçlarını masaya koyarak. "Bize neler döndüğünü anlat."

Elana bana baktı. "Önce sen."

"Kulübede cesetleri buldum. Sana olanlar için birilerinin ziyadesiyle hesap vermesi gerektiğini düşündüm."

"Neden? Bana bir şey borçlu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Elana, lütfen," dedi Luce. "Biz senin arkadaşınız."

"Arkadaşları fazla yaşamıyor," dedim. "Ya da ölmekten beter oluyor. Parson'ın şu anda nasıl göründüğünü görmen lazım. Başka seçeneğin yok, Elana. Eğer polisler bunu yapmazsa Haymes ve çetesi seni alaşağı edecek."

Bakmaya devam etti. "Bu delilik. Kend'i ben öldürmedim."

"Haymes'in umurunda olan tek şey birisi onları bir binayı havaya uçurmak için kullanmadan önce patlayıcılarını geri almak. Neredeler?"

Elana cevap vermedi. Sadece bana ve Luce'a bakmakla yetindi.

"Artık Broch'tan korkmana gerek yok," dedi Luce. "O öldü."

"Öldü mü?" Yeşil gözlerini üzerime sapladı. "Bunu sen mi yaptın?"

"Ben de sana aynı şeyi sormak üzereydim."

Elana'nın yüzü buruştu. Bir an için gözyaşlarına boğulacağını sandım. Sonra yüzeye başka bir duygu çıktı. Tatmine benzer bir şey.

"Kapıdan uzaklaş," dedi.

"Seni bulacaklar, Elana."

"Onlara o şansı tanımayacağım." Çantasının içindeki eli yer değiştirdi. "Çekil."

Dar koridordan yatak odasına doğru çekildim. Elana benimle arasındaki mesafeyi koruyarak ve bir gözüyle de Luce'u kontrol etmeye devam ederek, öne doğru yürüdü. Yana doğru adımını attı ve kapıdan çıktı.

"El..." diye seslendi Luce ama o çoktan gitmişti.

Kapıyı kapadım.

"Lanet olsun sana!" dedi Luce. "Neden ona baskı yaptın? Onu vazgeçmeye ikna edebilirdim."

"Hayır. Bize bir mesaj vermeye çalışıyordu."

"Buraya beni tehdit etmeye gelmemişti. Yardım istiyordu."

"Para. Parson artık onun kişisel para makinesi olamaz."

"Ve her şeyden öte konuşacak birilerini. Onu görmedin mi? Dehşete düşmüş."

"Öyle olması gerek. Peşinde hem polisler hem de Rudy Rusk var. Ve başka birisi."

"Kim?"

"Ona, Kend'e ve Parson'a, Kend'in babasından patlayıcıları çalmalarına yardım eden kişi. Olayların mantığını kafamda ancak bu şekilde yerine oturtabiliyorum. Kend bir hırsız değildi. Parson alarm şemasını çözecek kadar konuyla ilgili bilgi sahibiydi. Ama Tovex'leri isteyen bir başkasıydı ve muhtemelen Kend'e şemayı da HGİ çalışanlarından birine rüşvet vererek o getirmişti. Kend Haymes'i sömürmek için bunu yapanın Broch olduğunu düşünmüştüm. Şimdiyse Broch öldü, birileri bize bomba fırlatıyor ve Elana hâlâ lanet olası yoluna çıkan herkesi vurmaya hazır görünüyor. Bu yüzden bir başkası da işin içinde olmalı. Elana ve Kend'e ihanet eden biri."

"O zaman neden gidip Willard'dan yardım istemiyor? Eğer onu koruyabilecek biri varsa o da odur."

"Ona güvenmiyor."

"Bu çılgınca. Willard onu asla incitmez."

"Muhtemelen. Ama bu ona yardım edeceği anlamına da gelmiyor." Tıpkı daha önce olduğu gibi.

"Tanrım." Luce ayağa kalktı ve bana doğru gelmek yerine buzdolabın üstündeki, içkilerini sakladığı dolabın kapağını açtı. Yeni bir Walker Red şişesi aldı ve kapağını açtı.

İkinci bir bardak almak için uzandığında "Bana koyma," dedim. Bardağı geri koydu ve kendisine bir shot bardağı doldurarak yarıya kadar kafasına dikti.

Addy, Luce'un benim için ne kadar değerli olduğunu sormuştu.

Luce'un oturuyor olduğu koltuğu yakına çektim ve yanına oturdum. "Albie işin heyecanını özlüyordu demiştin."

Bardağın üzerinden bana gözlerini kısarak baktı. "Konuyu mu değiştiriyorsun?"

"Sadece kısmen. Elana'yı bu işten zevk aldığım için kovalamıyorum."

Düşünürken yudumlamaktan ziyade dudaklarına değdirerek Scotch viskisinden küçük bir tadımlık aldı. "Eğer güvende olmamızı istiyorsan tek yapmamız gereken şey uzaklaşmak."

"Belki."

"Eğer evinin başına gelenler için intikam almak istiyorsan ya da benim hayatıma kast edenleri..."

"Senin için."

Luce verdiğim hızlı cevaba karşılık olarak gergin bir şekilde gülümsedi. "O zaman bu konuda ne düşündüğümü biliyorsun. İntikam herkese iki kat bedel ödetir."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Sol elimdeki parmaklar, askerlikte en son yaralandığım ve Landstuhl hekimlerinin kolumdaki yumuşak kısımlarda ince bir işçilik çıkartmak zorunda kaldığı zamandan kalma olarak ötekine kıyasla bir parça daha gergindi.

"Pek uyumadığımı biliyorsun," dedim.

Bana bir süre baktı ve sonra bardağını ocağın üstüne koyarak gelip karşıma oturdu. "Biliyorum. Uyandığımda sen de benimle birlikte uyanmış taklidi yapıyorsun." Gözleri yüzümdeki yaralara gitti. Bu Luce'la birlikteyken artık çok nadir olan bir şey olduğu için, olduğu zaman daha çok dikkatimi çekiyordu. "Rüyalar mı görüyorsun? Kâbuslar?"

"Bazen. Ama onlar sadece yaşadıklarımı hatırlatan anılar." İhtiyacım olan kelimeleri düşünerek seçtim. "Çatışma sırasında her şey kafa karıştırıcı olabilir. Tam bir kaos olur. Aldığımız tüm eğitimler bunun içindi. Hiçbir şey göremez ve duyamazken, kimse sana ne yapman gerektiğini söyleyecek durumda olmadığında ve ödün

bokuna karıştığında hâlâ hayatta kalmanı sağlayacak şeyi yapabilmeye devam edebilesin diye."

Luce başıyla onayladı ve devam etmemi bekledi.

"Çoğu zaman bu benim için böyleydi. Bazen düşmanını altına edecek kadar korkutan şey biz olduğumuzda bile. Ve sonra bir seferinde hiç de öyle olmadı. O seferinde ortada hiç korku ya da belirsizlik yoktu. Sadece etki ve tepki."

Luce'un mutfak penceresinde bir rüya kapanı* vardı. Bir örümcek ağı gibi örülmüş iplikler, renkli boncuklar ve merkezinde üzerine güneş ışıkları değdiğinde odanın içini farklı renk ve gölge tayflarıyla donatan bir kristal bulunan tahtadan bir çember.

"Bir heyecan ya da coşku değildi," dedim. "Bir belirginlik anıydı. O kadar açık seçikti ki o günden sonra tüm dünya gözüme sanki teleskopun yanlış ucundan bakıyormuşum gibi görünmeye başladı."

"Şu anda da böyle mi hissediyorsun?"

"Hayır. Uzun süredir bu şekilde hissetmedim." Masanın üzerindeki bir portakal rengi yansımaya parmağımla dokundum. "Ama rüyalar. Onlar bazen aniden çıkageliyor. Ve uzun süredir o rüyaları görüyorum."

Luce uzandı. Elimi tutmadı sadece benim portakal rengi ışık yansımasına dokunduğum gibi parmak uçlarıyla ellerimin üst kısmına dokundu.

"Dono gibi," dedi.

* Kuzey Amerika Kızılderilileri tarafından kâbuslardan korunma amacıyla, söğüt dallarından bir kasnağın ip ile örümcek ağı gibi örülmesiyle yapılan ve kötülükleri yakalayıp yok ettiğine inanılan nesneler. Genellikle kişisel eşyalarla veya tüy ve boncuk gibi aksesuarlarla süslenerek yatak ucuna asılır. İngilizcesi dreamcatcher'dır.

Ona baktım.

"Bir soygun işi yaptıktan sonra onun üzerine çöken kasvetli havalar gibi. Bilirsin."

"Bilmiyorum."

"Tanrım, gerçekten bilmiyorsun. Buralardan gittiğinde ne kadar genç yaşta olduğunu unutuyorum. Onu bir yetişkin olarak tanıma şansın hiç olmadı." Ellerinden birini alnına koyup, kadife çiçeği sarısı saçlarını geriye doğru düzeltti. "Elbette ağzını açıp bunun hakkında en ufak bir kelime söylemese bile Dono'nun bir işler peşinde olduğu her zaman çok belli oluyordu. Gözleri parıldıyor, daha çok gülüyor ve her şeye aşırı derecede konsantre oluyordu. Asabi kısımlarını çıkartırsak kafein veya kokain almış gibi."

"Hatırlıyorum. İş esnasında aksanı ortaya çıkıyordu."

"Aynen, o da var. Bir de işin sonrası vardı. Çöküyordu. Neredeyse yas tutar gibi oluyordu ama ağlamak yerine söyleniyordu. Bunu ilk kez fark ettiğimde yaptığı soygunun çok kötü geçtiğini düşünmüştüm."

"Muhtemelen nasıl geçtiğinin bir önemi yoktu."

"Sadece bitmiş olduğu için," dedi, başıyla onaylayarak.

"Ben dedem değilim."

"Sen bir düzenbaz değilsin, hayır. Ama ikiniz de..." Tereddüt etti. "İkiniz de sıradan bir hayattan elde edebileceklerinizden daha fazlasına ihtiyaç duyuyorsunuz. Onun için ve sen çocukken ihtiyaç duyduğunuz bu şey suçtu. Daha sonra belki de senin için bu şey ordu oldu. Daha yoğun yaşama şansı. Farklı kurallarla. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum."

"Dono hep bir korsan olmak istemişti. Belki ben ona farklı bir şekilde çekmişimdir." Kendimi gülümsemeye zorladım.

Bu düşünceyi cidden aklında tartmakla ilgili bir şaka yaptı. "Seni bir Samuray olarak hayal edebiliyorum. Tüm o kılıçlar, ritüeller ve savaşlar tam senlik. O zamanlar da harika bir iş çıkartırdın."

Günümüzde o kadar iyi bir iş çıkaramadığımı ima ettiğine dair bir çıkarım yaptım. Anın içinde harikalar yaratıp, herhangi bir gelecek planı söz konusu olduğunda batırıyordum.

Derin bir nefes aldım. "Tüm bunlar öğrenilmiş davranışlar. Öğrenildiği gibi unutulabilir."

Luce'un suratı ifadesizdi. Telefonum çaldı.

"Elana buraya geldi," dedi Leo telefonun öteki ucundan. Tam olarak nerede olduğunu biliyordum çünkü Leo'ya adresi ben vermiştim. Addy Proctor'un külüstür Saab yük arabasını Ravenna'da, Parson Yorke'un telefonundan bulduğum adresin dışına park etmişti. Elana'nın yeni saklanma yerinde.

Luce, ufak masanın diğer ucundan Leo'nun sesini duyarak bana baktı.

"Yola koyuluyorum," dedim.

"Peşinden gidiyorsun," dedi Luce.

Telefonu göğsüme koydum. "Umduğumuz gibi teslim olabilir. Nihayet polislere ortağının kim olduğunu söyleyebilir. Ya da işler kızıştığı için patlayıcıları alıp şehirden sıvışmayı planlıyor olabilir."

"Tanrım, Van."

"Eğer bizi öldürmeye çalışan pislik onun da peşindeyse yardıma ihtiyacı olacak."

"Demek şimdi onu koruyorsun?"

"Harekete geçti," dedi Leo.

"Hatta kal," dedim. Aşağıya uzandım, süpürgeliğin kapağını açtım ve Glock tabancayı aldım.

Luce'un yüzü bembeyaz oldu. "Ne kadar zamandır orada duruyordu?"

"Onu saklamam gerektiğinde burada değildin."

"Git."

"Açıklamaya vaktim yok. Özür dilerim."

"Bununla baş edebileceğimden eminim. Defol."

Leo'nun sesi havada yankılandı. "65. Sokaktan doğuya gidiyor. Yeşil bir Audi'nin içinde."

Luce arkamdan kapıyı kapadı ve yaysız kilidi kilitledi. Oldukça kararlı bir ses çıkarmıştı.

"Onun peşinden ayrılma," dedim Leo'ya çıkışa doğru koşarken.

31. BÖLÜM

Leo, Elana'yı takip etmeyi sürdürdü ve ben de şehri boydan boya geçip onunla buluştum. Elana otobandan uzak durmuştu. Ravenna'dan geçip, Cut üzerinde şu an moloz yığınına döndüğü için artık benim mahallem diyebileceğimden emin olmadığım bölgeden geçerek Merkez bölgesine doğru daha da güneye ilerlemişlerdi. Üstünkörü geçit törenine orada katıldım.

Bir zamanlar Elana'nın beni öptüğü yerden, Garfield Lisesi'nin geniş kampüsünden geçtik. İnanılmayacak kadar uzun bir zaman önce gibi geliyordu.

Leo hatta geri döndü. "Sola döndü... Şeyden... Fir'den... Sanırım. Kahretsin, bu şehrin tabelalarının nesi var böyle?"

"Bunu şehre gelen turistlerle eğlenmek için yapıyoruz. Ona biraz mesafe ver. Takip edilip edilmediğini kontrol ediyor olabilir."

Üçümüz de Seattle'ın kentsel nezihleştirme projesinin karmaşık deseni gibi görünen Merkez bölgesinin derinliklerine doğru ilerliyorduk. Terk edilmiş evler, inşaat ekipleri betonu pürüzsüzleş-

tirme işlemini daha az önce bitirmiş gibi görünen pırıl pırıl evlerin yanında bel veriyordu.

Elana bizi Rainier üzerindeki uzun bir patikadan güneye yönlendirdi ve en sonunda Cloverdale tarafına döndü. Karnımdaki kaslar gerilmeye başlamıştı. Gerçekten gittiğini tahmin ettiğim yere mi gidiyordu? Sonraki birkaç sokak boyunca bu hissiyat daha da yoğunlaştı.

"Durdu," dedi Leo. "Volpe Sokağı'nın köşesinde."

Tam olarak nerede olduğunu biliyordum.

"Park etme," dedim. "Yola devam et ve ilerden bir yay çiz. Seninle bir sokak kuzeyde buluşacağım."

Arkasına park ettiğimde Leo, Saab'ın dışında bekliyordu. Elana'nın nihayet durduğu sokağa geri yürüdük. Köşede, duvara yaslanmış bir çöp konteynırı bulunan bir içki dükkânı vardı. Çöp konteynırı Leo ve ben binanın köşesinden etrafı kolaçan ederken bize güzel bir gizlenme alanı sağlamıştı.

"Oraya girdi," dedi Leo.

Mekânın bir tabelası yoktu. Berbat bir yer gibi görünüyordu. Yılların yıpranması binanın harcı ve tuğlalarını is lekeleriyle aşındırmıştı. Pencereler içeriyi kimse göremesin diye füme camdan yapılmıştı. Binanın önüne siyah bir Lincoln Town arabası park edilmişti. Lincoln, binayla tezat oluşturacak şekilde gıcır gıcırdı.

Leo homurdandı. "Ne hoş mahalleymiş. Bu mekânı biliyor musun?"

Başımla onayladım. "Kuzey Asya Ticaret Birliği."

"Kuzey Asya?" diye sordu Leo. "Kuzey Kore gibi mi?"

"Sibirya gibi."

Metalik mavi bir BMW sokaktan hızlıca geldi ve Lincoln'ün on beş santim arkasında abs*'sinden çıkan tıslama sesiyle durdu. İki adam araçtan indi.

Sürücü zor bir vakaydı. Başka bir şeye benzemiyordu. Eşofmanının yukarıya kıvrılmış uzun kollarından görünen elleri ve kolunun üst kısmı damarlı ve kaslarla doluydu. Yüzü uzun, gözleri Asyalımsıydı ve elmacık kemikleri ve kaşlarının arasındaki çıkıntı sıkılmış birer yumruk gibi dışarıya çıkıntı yapmışlardı. Köprücük kemiğinde Bratva**'ya ait mavi dövmelerin ucu görünüyordu. Hiç şüphesiz bir tetikçiydi.

Yolcusuysa yüksek alnından sivri uçlu, binlerce dolarlık ayakkabılarına kadar çok iyi tanıdığım biriydi.

"Ve orada teşrif eden," dedim sessizce, "Reuben Kuznetsov'un ta kendisi."

* Antilock Breaking System. Kilitlenmeyen Fren Sistemi. Lastikleri aniden durdurmak yerine kademeli olarak durduran, bu sayede olası kaymaları engelleyerek daha hızlı durmayı sağlayan fren sistemi.
** Rus Mafyası

32. BÖLÜM

"Rus mafyası mı?" diye sordu Leo.

"Rus mafyalarından biri. Tahmin ettiğinden daha düzensizler."

"Yine de kötü haber diye tahmin ediyorum."

"Evet." Elana ne haltlar karıştırıyordu?

Kuzey Asya Ticaret Birliği'nin ön kısmını gözetledik. Reuben ve zor vaka içeri girmişlerdi. Füme camların ardından hiçbir şey görünmüyordu.

"O zaman hatun ne? Bir gangster mi?" dedi Leo.

"Bilmiyorum."

"Kuzey Sibirya Bilmemneleri'nin erkek arkadaşının ölümüyle nasıl bir ilgisi var?"

"Onu da bilmiyorum."

Leo başıyla onayladı. "Üst düzey istihbarat almak ne güzel."

KATB binasının ön kapısı açıldı. Binadan ilk çıkan siyah eşofmanlı, haşin görünümlü zor vaka oldu. İki tane atletik görünümlü

adam onu takip etti. İkisi de kısa, kaslı, alt seviye Bratva haydutlarıydı.

Reuben K de dışarı çıktı.

Elana onun elini tutuyordu.

Muhtemelen yeni saklanma yerinde üzerindeki kıyafetleri değiştirmişti. Alçak kesimli, önü açık, mavi bir bluz ve etkileyici bacaklarını daha da etkileyici gösteren dantelli bir gri pantolon giymişti. Reuben BMW'nin yolcu koltuğu kapısını onun için açtı ve Elana arabaya bindi. Üç çam yarması Lincoln'e bindiler.

"Hadi," dedim. Leo ve ben sokağı geçip hızlıca Saab'a koştuk. Aceleyle bana anahtarları attı. Arabayla sola üç kez hızlıca döndüm ve gergin bir bekleyişle geçen yarım dakika sonunda BMW ve Lincoln'ü iki sokak ötede, bir tepeyi aşıp Rainier'a doğru giderken yakaladık.

"Kız pek rehine gibi görünmüyor," dedi Leo.

"Hayır."

"O zaman neden onları takip ediyoruz?"

"Çünkü bizi hâlâ patlayıcılara götürebilir."

"Ve çünkü küplere bindin."

"O da var." Lanet olası bir enayiden başka bir şey değildim. Elana Coll beni oyuna getirmişti. Ve daha da kötüsü, nedenini bile bilmiyordum.

Onları önce güneye, sonra da Columbian Yolu ve Batı Seattle otobanından batıya ve Duwamish Nehri'nin elli metre üzerindeki uzun köprüden ilerisine doğru takip ettik. Harbor Adası'nın aşağısında, ofis binası yüksekliğinde kocaman vinçler yük gemilerinin üzerinden kendilerini gösteriyordu. Çelik kargo konteynırları şaşırtıcı bir hızla hareket ediyor ve havada zarafetle süzülüp demiryolu

araçlarına yükleniyorlardı. Aynı tren rayları, ham petrol çıkarılan arsalardan kuzeye doğru genişliyor ve beyaz tanklarıyla adaya tutunan bir kıskaç kolonisi gibi görünüyorlardı.

Parlak mavi BMW ve Lincoln sağ şeritte kalıp, uzun, yavaş bir yay çizerek adanın karşı tarafına giden çıkışa saptılar. Öğleden sonranın ortalarıydı. Bize gizlilik sağlayacak kadar trafik vardı. Yine de Reuben'in aramızdaki mesafeyi yüz metre daha açmasına izin verdim. Leo bana sorgularcasına baktı.

"Onları kaybetmeyeceğiz," dedim. "Adada pek fazla yol yok."

BMW batıdaki akarsu yatağının kıyısını takip ederek bir yay çizdi. Dört yüz metre sonra bir nakliyat sahasına girdiler. Alan minik bir hapishaneye benziyordu. Tepesinde dikenli teller bulunan iki buçuk metrelik zincir baklaları ve bir tarafında ağır alaşımlı kilit bulunan demir çıtalardan yapılma bir kızaklı kapı.

Avlunun karşısındaki sokakta bir park alanı vardı. Park alanına girdim ve olan biteni seyredebileceğimiz bir noktada durdum.

"BerPac İthalat," dedi Leo, binanın üstündeki tabelaları okuyarak. "Senin şu Sibiryalı kankalarını düşünürsek Ber muhtemelen Bering Denizi'nin kısaltması olsa gerek."

Reuben, Elana ve haydutlar biz izlemeye devam ederken içeri girdiler. Elana soğuk havada ısınmak için Reuben'in uzun cüssesine sokuldu.

BerPac binası iki kat yüksekliğinde ve kenarları koyu lacivert boyanmış ahşapla duvarlarıyla yaklaşık on beş metre genişliğindeydi. Avlunun arka tarafının karşısında, su yatağının kenarına bir tırın park edebileceği kadar boşluk bulunan açık bir rıhtım vardı. BerPac'in rıhtımın kenarında sabitlenmiş, ada standartlarına göre ufak, kendine ait bir vinci bulunuyordu.

BMW ve Lincoln binanın önüne park eden tek araçlar değildi. Aynı zamanda kenarlarına ve bagaj kapağına kırmızı renkle BerPac ismi yazılmış gri bir GMC kamyon park etmiş halde duruyordu. GMC'nin arka dingilinde dört tekerlek vardı.

Onları Leo'ya işaret ettim. "Bu tekerlekler sana yepyeni görünmüyor mu?"

"Oldukça temiz."

"Aynen." Eğer tekerlek izlerimin bir cinayet mahallinde bulunabileceğini düşünseydim ben de Goodyear'den biraz alışveriş yapmaya öncelik verirdim.

"Aradığımız yer BerPac," dedim kısa bir süre bekledikten sonra. "Patlayıcıların içeride olup, olmadığını veya Reuben'in onları ne için istediğini bilmiyorum. Ama o çift tekerli kamyonet Kend ve Trudy'nin öldürüldüğü zaman kulübede olanla aynı kamyonet değilse gidip o yeni tekerleklerini yiyeceğim."

"Bu da onları öldürenin BMW'yi kullanan o dallama olduğu anlamına geliyor."

"Ya da öldürttüğü. En akla yatkın tahminim Reuben'in şu siyah koşu elbiseli, haşin görünüşlü hıyarı gönderdiği."

Leo bana baktı. "Ve."

Başımla onayladım. "Ve Elana her şeyden haberdar. Hatta belki de onlara tuzak kuran odur."

"Eğer tek istedikleri şey ham patlayıcılarsa neden iki kişiyi öldürdüler?"

"Bilmiyorum. Kend'in ölümü izlerini saklamaya yarayabilirdi. Bu biraz mantıklı. Trudy de sivil zayiat olmuş olabilir."

"Bunu yapan kişinin cidden taş kalpli biri olması gerekir, Van."

Bir süre oturduk. Bratva haydutlarından biri kızaklı kapıya doğru geldi ve onu kapadı. Kilidin çıkardığı çınlama sesini arabanın içinden bile duyduk.

"Öyleyse patlayıcılar oradaki binada olabilir," dedi Leo. "Ya da oradaydılar ve şimdi başka yere götürüldüler. Mafya hakkında pek bir zıkkım bildiğim söylenemez ama bir şey çaldıklarında bunu onu satmak için yaparlar, değil mi?"

"Üç kuruş kâra geçmek için Amonyum Nitrat esaslı ticari patlayıcıları satmak fazla zahmetli ve riskli bir iş. Reuben delinin tekidir ama o türden bir deli değil." Parmaklarımla direksiyonun üzerinde ritm tuttum. "Tovex'leri istiyor. Yarım ton patlayıcıya ihtiyaç duymak için bir sebebi var."

"O zaman ortada büyük bir tehlike var."

"Evet." Reuben bildiğim kadarıyla herhangi türden bir terörist değildi. Diğer birçok suç ailesi gibi Bratva'nın da politikası kendileriyle başlayıp, kendileriyle biterdi. Her zaman işin ucunda para, güç veya her ikisi birden olurdu.

Kend'in çaldığı patlayıcılar Reuben'deydi. Kend'in kumar borcunun çetelesi T. X. Broch'taydı. Çoğu tefecinin arkasında onları kollayan ve sıcak para akışını sağlayan daha büyük bir balık olurdu.

Belki de Broch'u destekleyenler Reuben'in ailesiydi. Bu da Reuben'in Broch'a biraz harçlık verip Kend'in iplerini tepeden tırnağa ele geçirebileceği anlamına geliyordu. Broch buna karşı çıkacak kadar aptal olamazdı.

Reuben'i rahatlıkla Kend'in önünde özgürlük vaadi verirken hayal edebiliyordum. 'Tek gecelik bir iş, babandan birkaç kutu çal ve tüm borçların affedilsin. Günah kadar kolay, dostum. Elana, erkeğine bir içki daha getir.'

Elana en başından beri Kend'le oyun mu oynuyordu? Kend'i Reuben'le Willard'ın kart oyunlarında tanıştırmış olabilirdi. Kend'in Broch'un hayalet bahisçisinden haberdar olduğundan emin olmuştu. Oltayı salıp, ipi gevşetmiş ve Reuben'in onu avlamasına zemin hazırlamıştı.

Ve şimdi de tüm malvarlığını sergileyecek kıyafetler içinde Reuben K ile el ele tutuşmuş, lanet olası bir pişmiş kelle gibi sırıtıyordu.

"Eğer aptallık konusunda bir yarış düzenlendiyse..." dedim, "Açık ara öndeyim demektir."

"Onlar senin arkadaşlarındı, kardeşim," dedi Leo, gözlerini uzaktaki nehrin üzerindeki tren köprülerinden, tersanelerden ve yan yana dizilmiş konteynırların göz alıcı duvarlarından ayırmadan. "Senin yerinde ben olsam, ben de onlara güvenirdim."

"Alaydaki gibi değil. Adamlarımıza güveniyordum. Sana güveniyorum. Bu insanlar hakkında daha temkinli davranmalıydım."

Omuz silkti. "Polisleri çağırıyor muyuz?"

"Onlara teslim edebileceğimiz, arama izni çıkartmalarına yarayacak hiçbir şey yok. Patlayıcıların nerede olduğunu görebilirsek gerekli işlemleri yapabilecek bir dedektif tanıyorum." Bunun üzerinde düşündüm. "O kız bizim elimizdeki en büyük koz. Eğer onu Reuben hakkında bildiklerimizle tehdit edebilirsem belki kendini kurtarmak için onu ele verebilir."

"Bu da yeni erkek arkadaşı ortalıklarda yokken onunla konuşmak anlamına geliyor." Leo, BerPac binasına tekrar baktı. "Yoksa bir tahliye mi planlıyorsun?"

Gülümsedim. "Henüz kaleye baskın yapmayalım. Postu deldirmeden mucizevi bir şekilde onu oradan çıkarmayı başarsak bile bir

kız kaçırma şikâyeti polislerle olan durumumuza fayda sağlamayacaktır."

"Burada biraz açıktayız, Çavuş," dedi Leo, etrafa bakınarak.

Haklıydı. Park alanı özel bir işletmeye aitti. Burada ne yaptığımızı sormak için birilerinin gelmesi an meselesiydi.

Leo kafasıyla üst geçidi işaret etti. "Bir el dürbünü alıp oranın altından mekânı kolayca gözetleyebiliriz."

"Ve ayrıldıklarında onu takip edip daha iyi bir fırsat kollarız. Bana uyar."

"Bekle," dedi Leo. Parmağıyla işaret etti. "Rıhtımın orada."

Zincir baklasının arasından, Reuben'in teğmeninin siyah eşofmanını ve BerPac binasının dışında yürüyen kırmızı giymiş başka bir haydudu seçebiliyordum. Biz izlerken rıhtımın kenarında bir merdivenden inip, gözden kayboldular.

"Kahretsin," dedim. "Tekneleri var." Eğer su yolunu takip ederek giderlerse onları takip edemezdik.

On dakika sonra iki adam merdivenden tekrar çıktı ve yeniden içeriye girdiler. Beklemeye devam ettik. Kimse dışarı çıkmadı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Leo.

Güneşin Batı Seattle'daki kara parçasının ardından batmasına kadar yaklaşık olarak bir saatimiz kaldığını tahmin ediyordum. Yerdeki gölgeler şimdiden siyah parmaklarını doğuya doğru uzatmaya başlamıştı. Eğer Reuben ve Elana ortalık kapkaranlık olduğunda tekneyle buradan giderlerse onları hiç göremeyebilirdik.

Arka cebimden telefonumu çıkardım.

"Umarım pizza söyleyeceksindir," dedi Leo.

Yemek yemek kötü bir fikir değildi. Ama daha çok ihtiyacımız olan bir şey vardı.

33. BÖLÜM

"Evlat, telefondaki sesinden korkmaya başlıyorum."

Hollis'in sesini sürat teknesinin motorunun çıkardığı sesin üzerinden, daha onu görmeden duydum. Artık alacakaranlık çökmüştü ve gölgeler su ve karayı harmanlamak için birbirine karışmaya başlamıştı. Harbor Adası'nın güney ucunda bir rıhtıma demirlemişti. Pruvaya atladım.

Sürat teknesi sıradan bir beton gibi görünen ama dalgaları bir mızrak gibi delebilen yedi metrelik bir Stingray'di. Geçen sene eve döndüğüm kısa süre zarfında tekneyi Hollis'in marinasında demirlemiştim. Şamandıra ücreti karşılığında ara sıra tekneye bakıp, tuzlu havanın motor hortumlarını mahvetmesine engel oluyordu.

"İyi iş çıkartmışsın," dedim güverteye çıkarken.

"Çok fena acelen olduğunu söylemiştin, öyle değil mi? Bekle, şimdi!"

Dümenin başına geçtim ve gaz pedalına bastım. Hollis banka sertçe oturduktan sonra eşofman altı bank koltukta hafifçe sıyrı-

larak ona ihanet etti. Rotamızı limana çevirdim ve dar su yolunda hızla ilerledik.

"Adam kaçırmayla ilgili bir şey söylememiştin," dedi Hollis. Yüzü rüzgâr ve soğuktan ötürü her zamankinden daha pembeydi ve kulakları neredeyse bembeyaz olmuştu. Eşofmanının üstüne vişne kırmızı bir yağmurluk giymişti.

"Kulübede bir battaniye var," dedim. "Ona sarınabilirsin."

"Tanrım, ne kadar ısrarcı bir piçsin. Böyle iyiyim."

"Gizlenmek için, soğuktan değil. İşaret şamandırası gibi görünüyorsun."

İç geçirdi ama sesini çıkarmadı. BerPac'a yaklaşırken tekneyi yavaşlattım. Rıhtımı suyun öteki tarafında yaklaşık yüz elli metre uzağımızdaydı. Reuben'in teknesi hâlâ orada, merdivenlere bağlı bir şekilde duruyordu. Gösterişli Cobalt teknesi yaklaşık dokuz metre civarı uzunlukta, siyah, yüksek bir motorbottu. Tam anlamıyla bir hız teknesi değildi ama oldukça yakındı. Arka traversine, muhtemelen bir filikayı sudan kaldırmak amacıyla küçük bir kaldıraç monte edilmişti. Teknesi adalara hızlı yolculuklar yapmak ve kıyıya yakın yerlerde alabalık avlamak için idealdi. Fakat Reuben'in aklındaki şeyin akşam yemeğinde balık yemek olduğunu düşünmüyordum.

Suyun bu tarafında, terk edilmişliğin o kayıp görüntüsüne sahip iki tane işletme vardı. Özellikle daha da yıkık dökük olanını seçtim ve sürat teknesini, işletmenin yüzer havuzundaki terk edilmiş boşluğa ters bir şekilde bağladım. Karaya bu kadar yakın olunca, çürüyen kandil çiçeklerinin kokusu temiz tuzlu havayı ve motorun dumanını bastırıyordu.

"Demek burası BerPac," dedi Hollis, kaşları üzerinden bakarak.

"Bana ne söyleyebilirsin?"

"Limandaki adamımı aradım. Oradaki BerPac şirketi, dağıtıcı gemisi 'MV Osprey' ile yarın gece erken saatlerde iki adet standart dokuz metrelik konteynırın teslimatı için zaman çizelgesi yapmış. Osprey gemisi, şu anda Puget Koyu'ndan çıkmış olması gereken ve Panama kanalı yönünden gelen bir Maersk'ten konteynırları teslim alacak."

"Ne konteynırları?"

"Ah." Hollis'ten yayılan neşeli enerjiyi hissedebiliyordum. "Görünüşe göre yılda üç, dört kez yaptıkları standart bir teslimat. BerPac işlerinin neredeyse hepsini Norilsk ile yapıyor. Onun ne olduğunu biliyor musun?"

"Sibirya'da bir kasaba."

"Sibirya'da bir maden. Tüm lanet dünyadaki en büyük madenlerden biri." Hollis bu söylediklerini sanki kendisi de yarım saat önce öğrenmemiş gibi konuşuyordu. Bozmadım. Böylesi, lafını kesmekten daha hızlıydı. "Metal madenciliği yapıyorlar. Nikel ve bakır, ama platinyum da çıkarıyorlar."

"Demek iki konteynır dolusu metal?"

"Onları iki konteynır olarak düşünme, evlat. Onları kırk iki milyon dolar olarak düşün. Üstelik bu taban fiyatı."

Tanrım. Hollis'in bu kadar keyifli görünmesine şaşmamalıydı.

"Ama Reuben o kahrolası metale şu anda zaten sahip," dedi Hollis. "Ya da ailesi sahip, ki bu da aynı kapıya çıkar. BerPac, ABD'deki alıcılar ne isterlerse Norilsk'ten ona göre toptan sipariş veriyor. Gümrük memurları konteynırları resmi olarak onaylıyor. Hepsi yasal."

Bunun üstünde düşündüm. BerPac binasının lacivert rengi gece vakti kanal suyunun göründüğü kadar siyah görünüyordu. Binanın üst katında ve aşağısında ışıklar titreşti. Pencerelerin önünden geçen kimseyi görmedim. Dört adam ve bir kadın küçük hisarın içerisindeydi ve mekân bir Ortodoks klişesi kadar sessizdi.

"BerPac, metali niye ihraç etmek istiyor?" diye sordum, daha çok kendime. "Boş ver onu. Bratva Kardeşliği neden istesin?"

"Paravan şirket?" diye tahmin etti Hollis. "Otantik bir işletmeye sahip olmak her zaman avantajlıdır."

"Konteynırlarda başka bir şey olabilir mi?"

Hollis elini salladı. "Yüksek ihtimalle Gümrük Memurları onları kıyılarımıza getirmek için onay vermeden önce içlerini açıp bakıyordur. Bu günlerde ne kadar dikkatli olduklarını biliyorsun."

Birkaç ton metal. İki tırla taşınabilecek bir çift dokuz metrelik konteynır. Daha küçük bir araç için fazla ağır. Ağırlıkları ne kadardı acaba?

"Konteynırların ağırlığını kontrol ediyorlar mı?" diye sordum. Yük gemisinde teraziye koyuyorlar mı?"

"Hayır. Ağırlıklar geldikleri limanların bildirgesinde kayıt edilir."

"Bu da Sibirya'da."

"Elbette."

"Reuben'in babasının istediği herhangi bir kuralı koyabildiği yerde."

Hollis'in yüzü şaşkınlıkla gevşedi. "Bildirinin yanlış olduğunu düşünüyorsun."

"Yaşlı Lev'in imkanlarına sahip bir Bratva patronu olsaydım ve Amerika'ya para getirtmek isteseydim, sanırım bildirideki her şeyin dört dörtlük olduğundan emin olmak isterdim. Tabi yaklaşık yüzde

on beşlik yük azlığını saymazsak. Bir avuç insana rüşvet ya da tehdit yoluyla birkaç işlem yaptırırsınız ve işlem tamam. Gümrüğün bu tarafında memurlar konteynırları açarlar ve görmeleri gerek metali görürler ve geçişe onay verirler. Reuben'in görevi yasal alıcılara ulaştırılmadan fazladan platinyum ve bakırdan kurtulmak."

"Kendi mallarından araklamak," dedi Hollis. "Hoşuma gitti."

Benim de öyle. Fakat bu Berpac'ın sevkiyatının Reuben ve ailesi için sıradan bir olay olduğu anlamına geliyordu. Bu yüzden patlayıcılara neden ihtiyaç duyduğunu açıklamıyordu. Tabi patlayıcılar ondaysa.

"Kuznetsovlar'a olan bu ani ilginin sebebi ne?" diye sordu Hollis. "Umarım para kazanabileceğin bir sebeptir."

"Elana, Reuben K ile birlikte."

Hollis'in bana doğru eğildiğini hissettim. "Birlikte derken, birlikte yatıyorlar gibi mi?"

"Zannedersem öyle."

"Telefonda bundan bahsetmemiştin."

"Konu o değildi. BerPac'tı."

"Ya Willard?"

"Bilmiyorum."

"Öyleyse burnunu soktuğun her ne ise o da bunun bir parçası olabilir. Bana tüm bunlardan bahsetmeyi planlıyor muydun peki? Ya da ben ayağımı ayı kapanına kaptırıncaya kadar bekleyecek miydin?"

Hollis'in iri cüssesine baktım. "Beni öldürmüş olabilirlerdi, Hollis. Luce'u öldürmüş olabilirlerdi."

"Buna inanmıyorsun, değil mi? Elana böyle bir şey yapmaz."

"Reuben'in yapabileceğine inanıyorum. Ve eğer Elana Reuben'le birlikte yaşıyorsa o zaman belki de Elana ve Willard'ın düşündüğüm gibi insanlar değillermiş."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun. Willard senin düşmanın değil, evlat. Bu kafayla az sonra benim de seni öldürmek istediğimi düşünürsün."

Bir martı sürüsü suyun hemen üzerinden kanat çırparak geçti ve arkalarında tiz bir ses ve suyun üzerinde oluşturdukları titrek dalgalar bıraktılar. Bir kez daha BerPac'a doğru döndüm. Aynı ışıklar açıktı. Hâlâ bir hareket yoktu.

"Tekneyi getirdiğin için teşekkürler," dedim.

"Tüm söyleyeceklerin bu kadar mı?"

"Anlıyorum. Tarafsız kalmak istiyorsun. Senden başka iyilik istemeyeceğim."

"Tanrım, delikanlı." Hollis kafasını salladı ve güverteden çıkarak rıhtıma adımını attı. Işıksız kıyının derin karanlığında bir anda ortadan kaybolmuş gibi göründü.

Hiçliğin içinden gelen sesini duydum. "Dedeni severdim. İyi bir arkadaştı," dedi. "Ama aynı zamanda tanışma şerefine nail olduğum en yalnız piçti."

"Ve ben de tıpkı onun gibiyim. Bu şarkıyı daha önce duymuştum."

"Hayır, evlat," dedi Hollis. "Dono bile birilerine güvenmek zorunda olduğunu bilirdi. Yoksa herhangi bir lanet olasıca şeyin ne anlamı kalır?"

YAŞ ON SEKİZ

Bana, "Kuralları anladın mı?" diye hızlıca ve sıkılmış vaziyette sordu cezaevi görevlisi, antrenman alanına açılan kapının kilidini açarken. "Dokunmak yok. Etrafta gezinmek yok. Oturduğun yerde kal. Küfretmek veya agresif tavırlar sergilemek yok. Herhangi bir şey vermek yasak. Eğer bir şey uzattığını görürsek tüm o arama faslına yeniden başlamamız gerekir. Bunun anlamı onun tepeden tırnağa komple aranacak olmasıdır. Anladın mı?"

Anlamıştım. Deliklerden söz ediyordu. Elana'ya vereceğimden bu kadar korktukları şeyin ne olduğundan emin değildim. Zaten ceketimi almışlar, ayakkabılarımı ve çoraplarımı içine bakmış ve elleriyle üzerimi arayarak metal detektörüyle baştan aşağıya beni kontrol etmişlerdi. Elana lanet olası bir.seri katil değildi. Kuralların geri kalanını da gayet iyi anlamıştım. Gardiyanlar duvarda asılı olan ve havuzlarda yazan 'Koşmak yasaktır, Su sıçratmak yasaktır, Atlamak yasaktır' tabelaları gibi büyük kırmızı harflerle yazılmış aynı talimatları elleriyle göstererek kuralların üzerinden şimdiden iki

kere geçmişlerdi. Sultan Eyaleti Islahevinin çitlerin iki tarafında da geri zekalılarla uğraşmaya alışkın olduklarını tahmin ettim.

Antrenman alanı umduğumdan daha küçüktü. Yarısı betondan, yarısı rezalet durumdaki çimlerden oluşan ve üç buçuk metrelik zincir baklasıyla çevrili, sade bir dikdörtgenden ibaretti. Kapıya en yakın kısımda bulunan beton alanın çoğunluğunu, iki tarafında oturmak için banklar bulunan piknik masaları kaplıyordu. Masaların bazılarına çoktan bazı mahkumlar ve aileleri oturmuşlardı.

"Şuraya," dedi cezaevi görevlisi, boş bir masayı işaret ederek. Oturdum. Masa ve banklar, oyun alanı ekipmanlarıyla aynı sert plastikten yapılmış ve ahşap izlenimi verecek şekilde kalıplanmış ve boyanmıştı. Parçaların tümü betona kaynakla tutturulmuştu.

Gardiyan ayrıldı ama diğer cezaevi görevlileri kulak mesafesinden uzakta sayılmayacak bir mesafede, masaların etrafında beklemeye devam ediyorlardı. Aileler alçak sesle konuşuyorlardı. Çok alçak sesle. Eğer gayret edersem yan masada, muhtemelen mahkûmun küçük kız kardeşi olan bir kızın ağladığını duyabiliyordum.

Merkezde uzak taraftaki penceresiz duvarda başka bir kapı açıldı ve bir gardiyan Elana'yla birlikte dışarı çıktı. Tüm ıslahevleri mahkumlarına standart elbise giydirmiyordu ama Sultan'da kural böyleydi. Elana beyaz bir tişört ve pas rengi bir sade pantolon giyiyordu. Hava, diğer mahkumlarda gördüğüm aynı renkte, uzun kollu, V yakalı ve arka kısmı 'SCD Islahevi Sakini' armasıyla süslenmiş ceketi giymesine gerek duymayacağı kadar sıcaktı.

Etrafına bakındı, beni gördü ve ona bir şey söylenmesine gerek kalmadan oturduğum masaya doğru geldi. Kahve rengi saçları

omuzlarına serbestçe dökülüyordu. Islahevinde saç bandına izin yoktu. Aramalarda sorun çıkartıyorlardı.

Elana, daha kısa kestirdiği saçları hariç üç aşağı beş yukarı onu son gördüğüm zamanla aynı görünüyordu. Aynı elmacık kemikleri ve hafifçe kalkık gözler. Geniş ağzı düz bir çizgi halinde duruyordu.

Oturdu ve bana baktı.

"Senin Willard olduğunu düşünmüştüm," dedi. "Gardiyanlar sadece ziyaretçin geldi diyor."

"Ben senin üvey kardeşinim, bugünlük."

"Neden?"

Ellerimi açtım. "Nasıl olduğunu görmek için. Willard dışında başkasının seni görmesine uzunca bir süre için izin vermiyorlar."

"İlk altı ay, birinci dereceden akrabalar dışında ziyaretçi yasak," dedi ezberden okurcasına. "Bu bir ayrıcalık. Ki ben de buna daha sahip olamadan kaybettiğim için bir üç ay daha eklendi."

Willard Dono'ya, Dono da bana Elana konusunda hemen hemen hiçbir şey anlatmasa da ortada bir sorun olduğunu biliyordum.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Kavgalar. Burada kavga etmen gerekiyor. Çeteler var."

"Bahsettiğin üç ay sadece ayrıcalığı geri kazanabilmek için mi, yoksa..."

"Kavga yüzünden üç ay süre daha eklendi. Artı başka şeyler." Ayrıntıya girmedi.

"Ne kadar süre?" diye sordum, vereceği cevaptan korksam bile.

Elana kaşlarını çatarak bana baktı. "Sana kızgın değilim. Suçluluk triplerine girmene gerek yok."

Onda neyin biraz değişik olduğunu fark ettim. Eskisi gibi yerinde kıpır kıpır hareket etmiyordu.

"Devreye girmeliydim," dedim. "Polislere olanları anlatmalıydım."

"O zaman tam bir aptal olmuş olurdun. Ben yine burada olurdum, sen de bu binanın öteki tarafındaki oğlanların arasında olurdun. Ya da Monroe'ya yatırılırdın."

"Sana daha hafif bir ceza verirlerdi. Hatta onları işin içinde olmadığına ikna edebilsem belki de hiç."

"Ve Dono'yu ele vermek zorunda kalırdın. Willard Amca her şeyi izah etti." Sesi acıklıydı.

Yan masada ağlayan küçük kızın olduğu aile gardiyanlardan biri tarafından uzaklaştırılıyordu. Mahkûm çoktan ayrılmıştı ama kız yine de ağlamaya devam ediyordu. Kimse umursamıyordu.

"Üzgünüm," dedim.

Elana omuz silkti. "Olan oldu. On dört ay daha geçecek ve özgürlüğüme kavuşacağım. O zamana kadar Genel Öğretim Geliştirme* sınavıma gireceğim. Burada ehliyet de alabiliyorum."

On dört ay. Tanrım. Toplamda neredeyse iki sene. Bu Dono'nun ben küçükken County'de yattığından daha uzun süreydi.

"Sen iyi misin? Güvende misin?"

"Onun yerine bana Watson'dan bahset," dedi. "Haberler olmadan burası sıkıcı."

Ona son sınıftan bazı hikâyeler anlattım. Genelde çuvalladığım sınavlardan ve hiç matah olmayan partilerden bahsettim. Elimden geldiğince dışarıdaki hayata dair hiçbir şeyi çok eğlenceli olarak

* Amerika ve Kanada okullarında uygulanan bir test. Bu testi geçen kişilerin o ülkenin lise eğitiminde kazandırılan becerilere sahip olduğu onaylanır.

anlatmamaya gayret ediyordum. Elana beni dinledi ve anlattıklarım esnasında doğru anlarda doğru yüz ifadelerini takındı. Bize ayrılan yarım saatlik sürenin dolmasına üç dakika kala, Rob Firmino ve arkadaşlarının dolapları su balonlarıyla doldurmalarından bahsettiğim bir cümlenin tam ortasında durdum. Bir süre sessiz kaldık.

"Neye ihtiyacın var?" diye sordum. "Dışarı çıktığında?"

"Dışarı çıktığımda arabaya atlayıp, bir yön seçip, buralardan basıp gideceğim. En azından, bir süreliğine." Kedileri andıran gözlerini bana doğrulttu. "Beni burada ziyaret etme dürtüsüne karşı koyabilirsin. Benim için yapabileceğin şey bu."

"Eyalet senin bir harçlık alabileceğini söylüyor. Ben sana..."

"Seni bir daha görmek istemiyorum," dedi. Kalktı ve cezaevi görevlisi masamıza doğru yürümeye başladı.

"Elana."

"Bitti mi?" diye sordu gardiyan.

"Bitti," diye cevapladı Elana. Gardiyan başıyla onayladı ve dış kapıya yöneldi. Elana gardiyanın gittiği yöne doğru geriye bir iki adım attı.

"Bunu benim için bir hediye olarak say," dedi bana, arkasını dönüp gardiyanı takip etmeden önce. "Daha yeni doğum günümdü."

34. BÖLÜM

Öğleden kısa bir süre sonra gergin yüzlü zor vaka, BerPac binasından çıktı ve merdivenlerden Cobalt motorbota indi. Motoru çalıştırdı, halatları çözdü ve gözden kaybolunca kadar tekneyi kanalda kuzey yönünde uzaklaştırdı.

Binanın etrafında başka kimseden bir işaret yoktu. Reuben ya da Elana'dan iz yoktu. Yirmi saattir BerPac binasındaydılar. Binaya adamın kollarında girmişti. Neredeyse yüzünde güller açıyordu.

O zaman neden onun için bu kadar endişeleniyordum?

Saab'ta bekleyen Leo'yu aradım. "Bir hareket var mı?"

"Olsa arardım."

"Büyük veled-i zina tekneyle uzaklaştı."

"Onu takip edecek misin?"

"İstediğimiz şey Tovex. Ya da kız."

"Hangisine olduğuna karar versen iyi olur," dedi Leo. "Burada sonsuza dek kalamayız."

Hayır, kalamazdık.

"Yerinde kal," dedim. "Tekneyi o tarafa yanaştıracağım."

Simsiyah, yoğun bulutlar sabahtan beri batıdan sanki akıllarında bir hinlik varmış gibi gelip, kümelenmişti. Öğle vakti havanın sıcaklığı gece yarısında olduğundan daha soğuk olmuştu. Şubat ayı mücadele etmeden bir yere gitmemeye kararlıydı.

Leo'yla arabada buluştum. Sürücü koltuğunda oturmuş BerPac avlusunun ön kısmını izliyordu. Yorulmuş veya sıkılmış gibi görünmüyordu. Tam tersine oldukça uyanık ve istekli görünüyordu. Benim de aynı şekilde hissettiğimi fark ettim.

"Bekliyorlar," dedim. "Bu akşam geç saatlerde nakliye gemisinin metali getirmesini bekliyorlar. Neden beklediklerini bilmiyorum. Ya da neden buraya çok önceden gelmeleri gerektiğini. Ama buradalar ve gemi geliyor."

Kırlangıçlar, yolun her iki tarafında da büyüyen böğürtlen ağaçlarının ulaşılamaz dallarına ve üst geçidin yüksek sütunlarının arasına yuva yapmışlardı. Düşen hava basıncı sebebiyle tetikteydiler. Böğürtlenlerin arasından tek bir tüy bile düşürecek kadar zaman kaybetmeden bir çırpıda uçup gittiler.

"Hava karardığında..." dedim, "İçeri giriyorum."

Leo oldukça hareketsizdi. "İnançlı bir insanım adamım, ama..."

"Çatışmaya girmeyeceğim. Sadece yakından bakmak istiyorum. Tovex'ler oldukça yer kaplayan şeyler. Eğer binanın içindelerse pencereden yerini tespit ederim ya da en azından nerede zulalandığını çıkartabilirim. Eğer yerini bulursam Guerin'i ararız, o da BerPac'ın dünyasını başına yıkar."

"Peki ya Elana?"

"Ne olmuş ona?"

"Hadi ordan. Kızı gördüm. Erkekler çok daha azı için akreplerin üstünde göbek üstü çıplak sürünebilir."

"Biz öyle değildik."

"O zaman ne?"

Üzerinde düşündüm. "Çocuklarımız benzer şekilde oldukça sorunlu geçmişti. Hep ikimizin çok benzediğini düşünmüşümdür."

"Ve hâlâ bu düşünceyi kafandan atamıyorsun."

Ona baktım. Omuz silkti.

"Bu sadece misilleme yapmakla ilgili olsaydı, ne yapardık, Çavuş? Suyun karşı tarafındaki barakalardan birine saklanıp, Rus elemanın bir pencerenin önünden geçmesini beklerdik. Sonra da BAM. Ama bunu yapmıyoruz."

"Bu benim geçmek istemediğim bir çizgi. En azından mecbur kalmadıkça."

"Öyleyse belli ki istediğin başka bir şey var."

Vardı. Elana'nın bana tüm bunların sebebini anlatmasını istiyordum. Kuznetsov'larla, arkadaşlarının gözünün önünde ölmesine seyirci kalabilecek kadar nasıl içli dışlı olabildiğini anlatmasını. Hayatlarımızın bu denli içine etmeyi nasıl başarabildiğimizi anlatmasını.

Fakat bu şansı elde edemeyecektim. Ümit edebileceğim en iyi seçenek onu hapishanede ziyaret etmekti. Bir kez daha.

"Eğer bu akşam oraya gireceksen," dedi Leo, "Yedek şarjöre ihtiyacın olacak. Ve daha koyu renkli kıyafetlere."

Haklıydı, üzerimdeki spor kıyafetler uygun değildi. Sürat teknesinde yedek kıyafet olarak sakladığım bir siyah pantolon ve ceket vardı. İş için ideal kostümdü. Elana Coll, nefes kesici kıyafetler giyebiliyorsa, ben de giyebilirdim.

Ah.

Bir misilleme fikri o kadar sert ve katı bir halde beynime saplandı ki boğazımda nefesim düğümlendi.

Kahretsin.

"Leo," dedim. "Sanırım felaket derecede büyük bir yanlış yaptım."

Bana döndü.

"Elana bir katil değil. Ama olmayı planlıyor," dedim. "Reuben'i öldürecek."

Elana cinayet mahallinden kaçmıştı ve Willard bana yalan söylemişti. Bu iki gerçek en başından beri tüm olanları düşünme şeklimi zehirlemişti. Elana'nın yaptığı her hamlede onun patlayıcıları çalmaya yardım ettiğini ve peşinde olan kişiden bir adım önde olmaya çalıştığını varsaymıştım. Polislerden. Rusk'tan. T.X. Broch'tan. Ama bunların hiçbiri Elana'nın denklemin bir parçası olduğunu dahi bilmiyordu. Onu kovalayan tek kişi bendim.

Kulübeden kaçtıktan sonra yeraltına saklanmıştı. Para ve saklanacak yer için Trudy'nin kredi kartını ve stüdyosunu kullanmıştı çünkü herkesin mümkün olduğunca uzun bir süre Elana Coll'un öldüğünü sanması onun işine gelecekti.

Kamuflaj. Gizlenme. Ta ki arkadaşlarını kimin öldürdüğünü buluncaya kadar.

Elana, ben ve Luce ona Broch'un öldüğünü söylediğimizde şaşırmıştı. Kend'in takıntılı bir kumarbaz olduğunu biliyordu. Onun tefecisini uzunca bir süre aramıştı. Onun zaten öldüğünü öğrendiğinde verdiği ilk tepki intikamını çaldığımı düşünerek bana öfkelenmek olmuştu.

Luce ve ben ona başka bir şey daha söylemiştik. Ona Haymes ve Tovex'lerden bahsetmiştik. Haymes ve onun saldırgan köpeği Rusk'ın onu neden arıyor olabileceği konusunda kafası karışmıştı. 'Patlayıcılar' kelimesini kullanmıştım ve bana bön bön bakarak cevap vermişti. Şaşkındı. Soygun hakkında en ufak ipucu bile yoktu.

Fakat Luce'un mutfağında tam o anda aklında bazı parçaları birleştirmişti. Ölü bir tefeci artı patlayıcılar zihninde bir ampulün yanmasına sebep olmuştu. Elana apar topar gitmişti. Güzel görünecek kıyafetler giymiş ve Reuben K'yı bulmaya gitmişti.

"Eğer onu öldürmek istiyorsa..." dedi Leo, "Ona izin mi vermeliyiz? Bırakalım öldürsün?"

BerPac'a baktım. Kapalı gökyüzünün kasvetli görüntüsünde terk edilmiş ve yalnız görünüyordu.

"Yirmi dört saattir orada," dedi. "Yanlış giden bir şeyler var."

"A planına geri döndük." Yere yakın bulutlara doğru baktı. "Hava berbat."

"Kar, yağmur ya da her ikisi birden. Belki de kış ilk kez bizim avantajımıza çalışıyordur. Herkesin soğuktan büzüşüp binanın içine saklanması çok da kötü bir şey olmaz."

Homurdandı. "İyimserliğini takdir etmek lazım, adamım."

Leo'ya döndüm. "Kanunları çiğniyor olacağım. Eğer işler çığırından çıkarsa, belki de bazı büyük kanunları çiğnemem gerekebilir. Henüz bir suç ortağı değilsin. Ve olmana da gerek yok."

Elmacık kemiklerinin üzerindeki deri gerginleştiğinde yüzünde parlak bir eğlenme ifadesi belirdi. "Beni de havaya uçurmaya çalıştıklarını unutuyor gibisin."

"Bu bir gerçek."

Dışarıda rüzgâr daha hızlı esmeye başlayınca kırlangıçlar bir kez daha çıldırmış gibi daireler ve döngüler çizdi.

"Madem ki partiye geldik..." dedi Leo, "O zaman dans edelim."

35. BÖLÜM

Leo sürat teknesini rıhtımın üç metre altındaki beton temel direklerine doğru yaklaştırdı. Plastik davlumbazın altındaki dıştan takmalı motor bizi yaklaşık yarım deniz mili hızında karanlığa doğru ittirirken hafifçe mırıldandı. Bulutlardan oluşan saklanma alanı o kadar alçaktaydı ki istesem üzerinden bir voleybol topunu smaçlayabilirdim.

İkimiz de açık rıhtımın, çitlerle ağır bir şekilde korunan BerPac avlusunun en iyi kesişim noktası olduğu konusunda uzlaşmıştık. Ben sancak başı omuzluğunda duruyordum. On metre kala elimi kaldırdım. Leo gazı kesti. Tekne sürüklenmeye başlamadan yükseğe zıpladım ve destek kirişini eldivenli parmaklarımla yakaladım.

Altımda, dıştan takmalı motorun Leo onu geri vitese taktığında derinleşen homurtusunu duydum. Aksi yönde, BerPac'a doğru ilerlemeye başladım. Sol el, sağ el, sol el. Tıpkı Benning'deki engelli antrenman sahasındaki gibi. Tek farkı daha fazla kıymık olması ve sonunda vurulabilme ihtimaliydi.

Yan taraftaki avlu ve BerPac'ın avlusunu ayıran çitler beton rıhtımdan suya kadar uzanıyordu. Botumun başparmak kısmını dikenli tellere geçirmek ve parmaklarımla ona ulaşmak için uzanmak zorunda kaldım. Oldukça yavaş hareket ediyordum. Metal, ağırlığımla hafifçe sallandı ve çit boruları takırdadı. En azından jiletli tel bariyerler yoktu. Pazılarım bir tembel hayvan kadar ağır hareket etmekten sınırları zorlayacak şekilde kasılırken, çitin kenarından tırmandım.

Şimdi öteki tarafa geçmiştim. BerPac'ın rıhtımının beton dudaklarını yakaladım ve derin bir nefes alarak, mafsallı vincin tabanındaki bodur piramidin arkasından kendimi yukarı çektim. Betonun üzerinde yatıp etrafa bakındım.

Rıhtımda hiçbir şey ve hiç kimse yoktu. Bu tarafta hiç kamera yoktu. Dış ışıklarda hareket sensörleri yoktu. Sadece binanın duvarında üç lamba ve birçok hoş görünümlü gölge vardı. Karanlığın oluşturduğu minik havuzlardan birine çömeldim.

Tekne, rıhtım merdiveninin dibinde, ait olduğu yere tekrar bağlanmıştı. Loş ışığın içinde, kokpitinin arka kısmında daha önce orada olmayan bir şey olduğunu görebiliyordum. 2 metre eninde, 1 metre uzunluğunda ve 1 metre derinliğinde uzun, dikdörtgen bir sandık, oldukça şişman bir at için hazırlanmış bir tabut gibi duruyordu. Amonyum Nitrat esaslı, tüp şeklindeki patlayıcıları ambalajından çıkarıp, tekrar paketlemedilerse bu sandık Tovex kutularını saklamak için fazla küçüktü. İçini açıp gerçeği öğrenmek için gerekli ne aletlerim ne de zamanım vardı.

Ve şu anda başka bir önceliğim vardı. Elana neredeydi?

Binanın iki penceresinden zayıf bir ışık parıldıyordu. Biri yukarıda, biri zeminde. Pencereler, manzara sağlamaktan ziyade gün

ışığını en verimli şekilde kullanmak için tasarlandığı için oldukça yükseğe yerleştirilmişti. İçeride hiçbir şey hareket edip, ışığın önünü kesmedi.

Cebimden Glock tabancayı çıkardım ve zincir baklasının yayından binanın köşesine doğru koştum. Ben yaklaştıkça oda pencereden kendini ağır ağır ortaya çıkarmaya başladı. Dağınık masaları ve dosya dolapları olan, içinde hiçbir insan bulunmayan bir ofis odasıydı. Uzak köşedeki odaya açılan karşı kapı açıktı.

Kapıdan bir koltuğun kenarını görebiliyordum. Gri bir pantolon ve kısa, siyah topuklu botlar giyen, uzun baldırlı bir kadın bacağı.

Biraz ileride, binanın yakın tarafında, içeriden gelen ışığı çitlere aktaran ikinci bir pencere vardı. Binanın köşesinden ona doğru ilerledim. Kısa bir sabitleme pimi pencereyi 8 santim kadar açık tutuyordu. Bekledim. İçeriden hiç ses gelmedi.

Pencere camından içeriyi gözetledim. Elana, sadece siyaha boyattığı saçları gözükecek şekilde arkası dönük vaziyette koltuğa serilmişti. Uzun, deri döşemeli koltuk, BerPac'ın garajı gibi görünen bu bomboş, çorak mekâna ait değilmiş gibi görünüyordu. Elana'nın kafası yana doğru devrildi. Birkaç gürültülü kalp atışı boyunca onu izledim. Nefes alıyor olabilirdi. Ama eli koltuğun tahta kollarından birinden durgun bir şekilde sarkıyor, ayaklarıysa zarafetsiz bir pozisyonda duruyordu. Acıtacak şekilde sere serpe uzanmıştı. Uyandığında birçok yeri ağrıyacak ve acıtacaktı. Tabi eğer uyanırsa.

Uyuşturulmuştu. Ya da aşırı yorgunluktan bitap düşmüştü.

Gümbürtülü bir hareket sesi geldi yukarıdan. Adamların hepsi yukarıda mıydı?

Bekledim. Odaya kimse girmedi.

Onu dışarı çıkartabilir miydim? Daha önce gördüğüm ofis alanına açılan kapı oradaydı. Ön kısımdaki büyük garaj kapısı kapalı ve kilitliydi. İçerideki açık pasajlardan bir başkası da merdivenlerin olduğunu düşündüğüm bir koridora çıkıyordu. Pencereyi kontrol ettim. Sadece ufak bir ses çıkartarak menteşeleri üstünde rahatça açıldı.

Kendimi yukarı çekip, botlarımdan birini yavaşça pencere pervazına koydum. Tekrar dinledim. Pervaza oturdum ve odaya girdim.

Elana kımıldamadı. Yukarı kattan tekrar bir sürtünme sesi geldi. Daha sonra sadece Elana'nın uzun, sabit nefes alışverişleri duyuldu.

Üç adım sonra koltuğun yanındaydım. Yüzü o kadar gevşemişti ki çenesi sarkmış ve büyük alt dudağı merkezden iki buçuk santim kaymıştı. Gözlerini kontrol ettim. Göz bebekleri normal olmak için bir nebze daha büyüktü. Onu sırtıma alıp rıhtıma geri dönebilirdim. Leo'ya işaret eder ya da mecbur kalırsam onun baygın vücudunu suda taşıyarak yüzerdim.

Arkamda, Elana'nın görmez durumdaki yeşim gözlerinde yansıyan bir hareket gördüm.

Tabancamı çekerek döndüm. Şok tabancası bana çarpıncaya kadar hareketimi yarılamıştım.

Kafatasımdan ayak parmak uçlarıma kadar vücudumdaki tüm kaslar acıyla sarsıldı. Mengeneyle ezilirken aynı anda atlar tarafından vücudum parçalanıyormuş gibi bir hisli. Ciğerlerim çığlık atmak için kendini parçaladı ama başaramadılar. Gördüğüm son net görüntü koridor kapısında duran Zor Vaka'nın zaferle buru-

şan haşin yüzüydü. Hemen sonrasında beton zemine o kadar sert düştüm ki dünya çok ötelere fırlayıp, gitti.

Elektrik şokunun en kötü etkileri, eğer hayatta kalırsanız, çabucak geçiyor. Reuben K'nin neşeli kahkahasını duyduğumda aya yaptığım ufak yolculuğu tamamlayıp, dünyaya dönüyordum.

"Ona tekrar vur," dedi.

Ve sonra ıstıraptan bir rokete binip çok çok uzaklara gittim.

36. BÖLÜM

Dehşetle uyandım. Tamamen ayılamamıştım. Kâbusları bir anda def eden türden bir uyanma değildi. Çok yorgundum. Ağzımda berbat bir tat vardı. Yükseldik ve tekrar alçaldık. Sonra 'biz' aniden bir teknenin kaygan olmayan, kaba saba zemininde yan yana yatan Elana ve bana dönüştük. Ceketim gitmişti ve zeminin pütürlü yüzeyini tişörtümün üzerinden hissedebiliyordum. Hâlâ geceydi.

Yukarı, aşağı hareket teskin ediciydi. Uyku alemine tekrar geri düşmek istemiyordum. Ama karşı koyamadım.

Sonra birkaç el beni omuzlarımdan ve bileklerimden tutup hızlıca kaldırınca kendime geldim. Beni bıraktıklarında yere düşmenin etkisini hafifletmek için çenemi göğsüme yakınlaştırmayı akıl edecek kadar kendime gelmiştim. Dişlerimi ağzımdaki kumaş tıkaca geçirdim.

"Ayıldın mı?" diye sordu Reuben bir yerlerden. Bakmaya çalıştım. Bileklerim ve dirseklerim arkamda sıkıca bağlanmıştı. Aynısı

dizlerim ve ayak bileklerim için de geçerliydi. Azıcık kıvrılabiliyordum ama dönemiyordum.

Siyah eşofmanlı Zor Vaka görüş alanıma bulanık bir şekilde girdi ve görüş alanımın çaprazına doğru ilerledi. Ayaklarını sağlamlaştırıp, bana bakarak bir süre durdu. Ayağıyla kafamı ezmek üzere olduğuna dair bir farkındalık anı yaşadım.

"Kasym," dedi Reuben.

Zor Vaka ona baktı.

"Onu bu tarafa çevir de görebilsin," dedi Reuben. Daha sonra muhtemelen verdiği emri tekrar ederek Rusça bir şeyler söyledi.

Kasym botunu omzuma koyarak öteki tarafa yüz üstü devrileceğim şekilde tekmeledi. Düzelebilmek için yerimde kıvrandım.

Reuben bana doğru yürüdü ve otuz santim öteden, sanki akvaryumu seyreder gibi yüzüme bakmak için eğildi. Yüksek alnı ve kalkık burnu kadraja rahatsızlık verici şekilde girdi.

"Hey, hayat dolu görünüyorsun," dedi. Kasym'a bakıp sırıttı. "Gördün mü, kaltağa fazla vermişsin. Yarım doz gayet yeterli."

Ağzımdaki kumaşı tükürmeye çalıştım ama ağzım ve dilimin koordinasyonunu sağlayamadım. Reuben yanağıma hafifçe vurdu.

"Parti zamanı, dostum," dedi. "Biraz sakinleştirici karışımı iyi gelmiştir."

Bu odaklanmakta neden bu kadar zorluk çektiğimi açıklıyordu. Bana ilaç vermişlerdi. İleri derece uykusuzlukta kullanılanla aynı ilaç. Ya da tecavüz hapı.

Reuben uzun parmaklarıyla ağzımdaki kumaşı çıkardı. Reuben geniş bir çalışma masasının yanındaki bir tabureye oturmak için ilerlerken titreyerek, nefes nefese öksürdüm. Kasym de ona ka-

tıldı. Bana bir süre daha baktı ve sonra bir tabure çekip masanın üzerindeki bir şeyi ayarlamak için eğildi.

Bana verdikleri ilaçlar Ambien'den veya diğer uyku ilaçlarından çok da farklı değildi. Kendine gel, Shaw.

Reuben sırıttı. "Kasym'i sinirlendirdin çünkü neredeyse onu öldürüyordun, farkında mısın? Seni şok tabancasıyla çok fena dürttü ama yine de silahınla ateş ettin." Kasym'e bakmak için tabureye eğildi ama Kasym oralı olmadı. "Tam çirkin kafanın üstünden, ha?"

Görüşüm netleşiyordu. Daha ilerisini görebilmeye başlamıştım. Çalışma masasında oturan Reuben ve Kasym'in arkasında büyük bir pencere vardı ve camlardan yakın sayılabilecek bir uzaklıkta görünen bir petrol tankının parlak, beyaz kıvrımlarını seçebiliyordum. Dokuz metre üstümüzde tahta kirişlerden ve alüminyum kaplamadan yapılma bir tavan bombeli bir şekilde duruyordu. Tavana rağmen sanki dışarıdaymışız gibi bir hissiyat vardı ve gelen sesler de bunu doğruluyordu. Yakınlardaki Kobalt tekne hafifçe sallandı. Zihnim bu bilgili sersemce tartıştı ve petrol tarlasının yanındaki büyük bir kayıkhanede olduğumuz çıkarımını yaptım.

Elana neredeydi? Yana doğru dönmeye çalıştım ve vücudum istediğim hareketi yapmak için benimle işbirliği yapınca yarı yarıya şaşırdım. Elana ve başka bir adam kayıkhanenin duvarına yaslanmış vaziyette yatıyorlardı. Elana, tıpkı benim gibi kollarından ve bacaklarından kablo bağıyla bağlanmış bir şekilde bana dönüktü. Ağzına bir kumaş parçası tıkılıp, selobantla kapatılmıştı. İplerini zayıfça zorlayarak hareket etti. Adam boya lekeleri olan bir tulum giyiyordu. Bağlı değildi ve ağzı kapatılmamıştı. Ölü olabilirdi.

"Buraya gel." Reuben'in sesi. "Bu hoşuna gidecek."

Bileklerimdeki kablo bağını bir tutacak gibi kavradı ve beni yerde sürükledi. Bunu hızlı bir yolculuğa çevirecek kadar güçlüydü. Kablo bağının keskin plastiği etime battı ve bu kutlu acı sayesinde kafamdaki uyuşukluğun son kırıntıları da kayboldu.

Reuben beni doğrultup, çalışma masasının köşesine yasladı. "Bak," dedi kayıkhane duvarına doğru ilerlerken. Bir düzine siyah spor çanta kapının yanına dizilmişti. Reuben içlerinden bir tanesini homurdanarak kaldırdı ve bana doğru getirirken fermuarını açtı. "Partiyi buraya getirdim."

Spor çantanın içinde her biri yaklaşık otuz santim boyunda ve 1 buçuk santim kalınlığında olan üç tane çelik kutu vardı. Kutuların her biri tepeden açılmış ve V şeklinde parlak, beyaz renkli Tovex'leri ortaya çıkarmıştı.

Şekillendirilmiş patlayıcılar. Diğer tüm tarafları kapatılarak patlamadan oluşan bütün kinetik enerjiyi o V şekline yönlendiriyordu. İnfilak dalgası yoluna çıkan hemen her şeyi dümdüz ederdi. Binaları yıkmak için buna benzer patlayıcılar kullanıyorlardı.

"Son iki günde bunlardan elli tane yaptık," dedi Reuben.

İki bodur Bratva haydudu kayıkhaneye girdi. Mavi pantolonlarına uyum sağlayan ceketler giymişlerdi. Arkalarında beyazlar giymiş Jurlee Petro vardı. Kasym onlara Rusça bir şeyler bağırdı ve ikisi de ağır spor çantalardan ikişer tane alıp, ağır yüklerini taşıyabildikleri kadar hızlı bir şekilde kapıdan dışarı taşıdılar.

Reuben taburesini benim önümde oturabileceği bir yere getirdi. Gözlerinin altındaki yorgunluk torbalarına rağmen gözleri parıldıyordu. Kokain, meth veya her ikisini birden alarak kafayı bulmuştu.

"Her şeyi yerli yerine oturtmak saatler alıyor. Tıpkı domino taşları gibi. Ama ah... Beklediğimize değecek." Bana göz kırptı. "Göreceksin."

"Ne göreceğim?" diye sordum, kelimeleri zar zor telaffuz ederek.

"Yücelim*," dedi. "Bu kelimeyi seviyorum. Benim için yeni bir kelime. Uzun bir süre boyunca başımın belası oldun ama şimdi sebebini anlıyorum. Bu kaderdi. Çünkü burada olman gerekiyordu."

"Nerede?" Çalışma masasının üstünde aletler vardı. Belki kablo bağlarımı kesmeye yarayacak bir şeyler bulabilirdim. Eğer Kasym ve Reuben'i hâlâ çakırkeyif olduğuma inandırabilirsem.

"Aptalı oynama," dedi Reuben, sanki aklımdan geçenleri duymuş gibi. "Sen ve senin 'uzko glaziye**' arkadaşının izlediğini biliyorduk. O, Kasym mesajımızı pencerenden içeri salladığında evinde olanla aynı ufak dallama, değil mi?"

Bir mesaj. Bomba üçümüzü birden neredeyse öldürüyordu ve hiç şüphesiz evi paramparça etmişti.

Leo. BerPac'ı izliyordu. Polisleri çağırmış olabilirdi.

"Hayır, hayır," dedi Reuben, bir kez daha zihnimi okuyup kıkırdayarak. "Ondan yardım alamayacaksın. Bu işe burnunu sokabileceğini düşünmüştük, seni küçük sıçan. O seni rıhtıma bıraktıktan sonra ben de kendi askerlerimi çağırdım. Kıyaya geri çıkmasını beklediler. Elveda, çekik göz."

Aman tanrım.

Kasym çalışma masasından kalkıp tekneye doğru yürüdü. Tekerlekli bir yük arabasını rıhtımın kenarına getirdi ve çevik bir şe-

* Astronomide en yüksek nokta, zirve anlamına gelen kelime.
** Rusçada çekik gözlü demek. Genelde Uzak Doğulu Asyalılar için kullanılır.

kilde kokpitine atladı. Daha sonra da kulübeye doğru gözden kayboldu.

"Anlamıyorum," dedim. 'Annamıyoğm.'

Reuben iç çekti. "Belki de bir sonraki sefere çeyrek doz enjekte ederiz. Pekâlâ. Eğer açıklama yapmazsam seni buraya getirmemin bir anlamı kalmaz."

Aynen öyle. Kafam çok iyi. Uzaklaş ve tetikçin Kasym dönmeden önce masanın üstündekilere göz atmam için bana zaman kazandır.

Bunun yerine Reuben masaya uzandı ve bir selobant rulosu aldı. Uzun bir parça koparıp benim ve 1 buçuk metreye bir buçuk metrelik çalışma masasının etrafına doladı. Tam anlamıyla yapışıp kalmıştım. İhtiva eden korkuyu gözlerimde belli etmemek için çok çabaladım.

Reuben yerden bir kova aldı ve tutacağına bağlanmış ince bir ipi kullanarak suya batırmak için ilerledi. Geri döndü ve suyu yüzüme fırlattı. Buz gibi tuzlu suyla şoke olmak şok silahına benzer bir etki yaptı. Nefesim kesildi.

"Güzel," dedi Reuben. "Fazla vaktimiz yok ve ben senin için yaptığım her şeyi bilmeni istiyorum. Seni, aşağılık nankör pislik."

Öfkeliydi. Ama aynı zamanda mutluydu da. Çünkü Reuben her zaman en mutlu psikopatlardan biri olmuştu. Yeni olan öfkeydi.

"Seni olaya dahil etmeye çalıştım," dedi. "Sana dünyanın değişmekte olduğunu söylemiştim. Benim vaktimin geldiğini. Söylemedim mi?" Geride kalan spor çantaları işaret etti. "Kanıtım işte tam orada. Kasym telefonundaki birkaç tuşa bastığı anda tüm patlayıcılar havai fişek gibi patlayacak. Su yolundaki istinat duvarını yok edecekler. O şişko tanklarda delikler açıp jet yakıtını ve dizel ben-

zini basınçla yüz metre öteye sıçratacaklar. Bir milyon varillik bir tsunami adanın o kısmına ve etrafındaki sulara yayılacak. Sonra da..."

Oturduğu kokpitin vinciyle Kobalt teknenin yük asansöründen büyük ve ağır bir yükü indirmekte olan Kasym'a başparmağıyla onay verdi. Yük mavimsi beyaz renkte ve genişletilmiş bir varil şeklindeydi. Irak'taki havaalanlarında buna benzer şeyler görmüştüm.

Bir MK-77 yangın bombası. Parafin, beyaz fosfor ve Tanrı bilir daha neler. Üç yüz kilonun üzerinde bir cehennem kesiti.

Reuben bana kocaman gülümsedi. "Sonra da kibriti yakacağız."

Numara yapmaya gerek kalmamıştı. Yerime mıhlanmıştım. "Binlerce insan öldüreceksin," dedim.

"Ah, sadece yüzlerce insan. Belki daha az. Ama olay bu değil. Lanet olası bir anarşist değilim ben." Bunu sanki onu gücendirmişim gibi söyledi.

"O zaman neden?"

"Sihir, Van, adamım." Şimdi heyecanlıydı. Yılbaşı sabahını iple çeken bir çocuk gibiydi. "Herkes başka yöne bakarken dünyadaki en büyük numarayı yapacağım. Polisler. İtfaiye. Departmanlardaki her bir lanet olası görevli. Hayal edebiliyor musun?"

Edebiliyordum. Söndürülemeyen bir yangını ve alevlerin beton adanın kendisini bile sulara gömecek kadar sıcak oluşunu hayal edebiliyordum. Milyonlarca galon petrol Puget Koyu'na karışıp alev alacaktı. Konteynır vinçlerinden daha yükseklere ulaşan bir şenlik ateşi yük gemilerini mideye indirecekti. Seattle sahiline doğru iki yüz metre ilerlediğinde kendine köprü ayakları, tekneler ve binalardan oluşan yeni ziyafetler bulacaktı.

"Metal nakliyatını çalacaksın. Hepsini," dedim Reuben'e. Sesim ifadesiz çıkmıştı.

"Çok doğru! Baya iyi, Van. Ama metal sadece paradan ibaret. Araçlar amaçlar içindir." Kollarını sanki dünyayı kucaklamak ister gibi kocaman açtı. "Şu anda adanın diğer tarafındaki rıhtımlarımızda beni bekleyen yetmiş milyon dolar var. İlk patlamanın sesini duyar duymaz onları alıp polisler adayı komple kapatmadan buralardan gideceğiz."

"Lev seni öldürecek. Oğlu bile olsan."

"Birileri neler döndüğünü çakozlamadan önce babam çoktan ölmüş olacak," dedi Reuben. "Şu anda Irkutsk'tan uçakla geliyor. Körfez akıntısı onu buraya taşıdığı sırada onun parası benim param olmuş olacak. Lev Rusya'yı bir daha göremeyecek."

Metal tabureden kalktı ve istifini bozmadan onu eline alıp kayıkhanenin içinde altı metre öteye fırlattı. Yere düştüğünde ağır bir ses çıkardı ve ardından Elana'nın arkamdan ağzındaki kumaşın altından panikle bağırışını duydum. Kasym yangın bombasını tekerlekli yük arabasına yüklemeye sadece çok kısa bir süre ara verdi.

Reuben yanıma gelip bacak bacak üstüne atarak oturdu. Samimi bir dostuyla içten bir şekilde konuşur gibiydi.

"Lev bir dinozor. BerPac siparişlerinin niye bu kadar sık tırtıklandığını sorgulamadı bile. Bu nakliyatta mümkün olduğunca fazla mal getirtmek için birçok sahte şirket kurdum. Sana söyledim. Devir benim devrim. Ve yetmiş milyon dolar da benim savaş zırhım. Benim yanımda olmayan Kardeşlikte benim tarafımı tutmayan Bratva kaptanları tıpkı onun gibi tarih sahnesinden silinecek. Biz hazırız."

Yüzü deforme oldu. Neşe ve öfke kurumuş kil gibi çatlayıp içindeki deliliği açığa çıkardı. "Arkadaşım olmanı istedim, Van. Bu iş için gerekli yetenek ve zekâ sende var. O Broch böceği bana gelip senin Kend Haymes konusuna burnunu soktuğunu ve kumar mekanını yakalattığını söylediğinde kahkaha attım. Elbette onun için fazla iyiydin. Ona konuyu halledeceğimi söyledim."

Reuben'in ağzının kenarında minik bir tükürük balonu vardı. Bomba arabaya yüklenmişti. Kasym arabayı yavaşça kapıya doğru sürüyordu.

"Ve aynen dediğim gibi yaptım. Senin için işleri yoluna koydum. Kasym ikisini de harcadı, böylece ortada daha fazla Broch sorunu kalmadı." Parmağını azarlarcasına bana doğru salladı. "Ama her boka maydanoz olmaya devam ettin. Öyle yapacağını biliyordum. O an fazla yaklaşman için çok riskli bir zamandı. O yüzden sana dikkatini dağıtacak bir şey verdik. Evin için üzgünüm ama bilirsin. Herhangi bir şeye çok fazla bağlanmamak gerekir."

Luce ve Leo gibi şeyler. "Keçileri kaçırmışsın, Reuben."

Tokadı o kadar ani geldi ki başta acı duymadım. Sadece başımın sola doğru ani dönüşü ve beyaz bir ışık vardı.

"Sana bir iyilik yaptım. Ve sen karşılığını bana nasıl ödedin? Hayatımın en güzel gününün içine etmeye çalışarak." Sesi çatlak çıkıyordu. Bana bakarken yüzünde yeni bir maske belirdi. Bu seferki hüzünlüydü. "Zengin olabilirdin."

Kalktı ve içinde şekillendirilmiş patlayıcılar olan kalan son spor çantaları yük arabasındaki yangın bombasının yanına yerleştirdi. Kasym tekneye çıktı ve omzuna dolu bir sırt çantası attı. Patronuyla Rusça konuşurken çantanın kayışlarını ayarladı.

Reuben masadan yumuşak plastikten yapılma kırmızı bir paket aldı. Paket yaklaşık yarım ayakkabı kutusu büyüklüğündeydi. O ve Kasym tekerlekli yük arabasındaki yangın bombasına doğru yürüyüp bir şeyler konuşmaya başladılar. Kırmızı paketin köşesinde dijital bir zamanlayıcı gibi görünen bir şey vardı. Zamanlayıcıdan çıkan kablolar paketin içine gidiyordu. Ben bakarken, Reuben zamanlayıcının tuşlarına dokundu ve kırmızı rakamlar belirdi.

Rusça bilmiyordum ama ana fikri anlamıştım. Yangın bombaları darbeye bağlı olarak parçalanır ve patlarlar. Kırmızı paket muhtemelen Tovex'lerden imal edilen ufak bir bombaydı. Göl bir kez rafine petrolle kaplandıktan sonra Mark 77'nin yol açacağı çok daha büyük ve sıcak patlamayı tetiklemeye uygundu. Reuben coşkuyla Kasym'in omzuna bir şaplak attı ve paket bombasını Zor Vaka'nın sırt çantasının içine koydu.

Kasym, Jurlee Petro kostümü giymiş diğer iki haydut tekrar çıkageldiğinde, ağır cüssesiyle dolu yük arabasına atladı. Spor çantalar gitmişti. Kasym'in taşıdıkları hariç, şekillendirilmiş patlayıcıların çoğu şu anda yerlerine yerleştirilmiş olmalıydı.

Bodur kabadayılardan biri Elana'yı işaret etti ve Reuben'e bir şeyler söyledi.

"Evet," diye onayladı Reuben. Beni işaret etti. "Buraya."

Haydutlar yürüyüp, Elana'yı kaldırdılar ve yavaşça benim önüme bıraktılar. Elana ter içinde sırılsıklam olmuştu ve gözlerinde vahşi bir bakış vardı. Haydutlar ağzındaki bant şeridini çıkardılar ve Elana ağzındaki kumaş parçasını tükürdü.

Üç adam Kobalt tekneye bindiler. Reuben motoru çalıştırdı ve geriye giderek kayıkhaneden çıkmaya başladı. Yüzünde mutlu bir gülümsemeyle bana döndü.

"En iyi kısmı ne biliyor musun? İşler nihayete ererken, ikinizin de burada olmanıza ihtiyacım olduğuna nasıl karar verdiğim," dedi. "Polisler en sonunda sizin kimliklerinizi tespit ettiklerinde onun cesedini Kend ve çalıntı patlayıcılarla bağdaştıracaklar. Hatta senin de bir asker kahramanı olarak onunla birlikte çalıştığını ve patlayıcıları yapmaya yardım ettiğini bile düşünebilirler. Kablolu TV haberler kanalları bu hikâyeyi soyup soğana çevirecekler. Terörist entrikaları. Güzel kız. Zengin aile."

Tekne rıhtımdan çıkmıştı. Reuben vitesi ileriye attı ve motorlar güçle gürledi. Homurtunun üzerinden sesini yükseltti.

"Hepsi çok romantik."

37. BÖLÜM

"Aman tanrım!" dedi Elana. İki büklüm olmuştu ve ağzına tıkılan kumaş parçasından ötürü sesi hâlâ çatallı çıkıyordu. "Tanrım."

"Elana," dedim. "Elana, bana bak. Dizlerinin üzerine doğrul. Hemen." Hareket etmeye başladı ama beni gerçekten duyduğundan emin değildim. Dizlerimi büktüm ve botlarımı çimento zemine yasladım. Kablo bağı bantları uyluklarıma battı.

Bana odaklandı. Gözleri uyuşturucunun etkilerinden arınmıştı ama gözlerinin altında yorgunluktan torbalar oluşmuştu.

Kafamla, yerde yatan adamı işaret ettim. "Öldü mü?"

"H-hayır." Tek dizinin üstüne doğruldu ama halsizlikten tekrar düştü. "Onu uyuşturdular. Gördüm."

"Onu uyandır. Mecbur kalırsan, canını yak." Adama doğru bir solucan gibi kıvrılarak ilerlemeye başladı.

Ayağımla sertçe ittirdim. Daha da sert. Botlarımı sertçe yere yaslamıştım ve tüm gücümle ittirirken çalışma masasının ayağının baskısını omurgamda hissediyordum. Ayaklarımla dört yüz elli kilo

kaldırabiliyordum. Tazı gibi koşabiliyordum. Masayı devirebilirdim. Masanın ayağını kırabilirdim. Bir şeyler yapabilirdim.

Hiçbir şey olmadı. Masa o kadar az hareket etti ki, duvara kaynak yapılmış olsa anca bu kadar olurdu.

Elana, önlüklü adamın yanına vardı. Kulağına bağırdı. Yanağını ısırdı.

"Fazla derin uykuda," diye seslendi.

"O zaman ayağa kalkman gerek. Benim bağlarımı kesebilecek bir şey bul."

"Ufak bir tornavidası var. Göğüs cebinde."

"Al onu."

Burnunu ve çenesini kullanarak dediğimi yapmak için işe koyuldu. Hiç mızmızlanmadı. Hiç bekletmedi. Zor bir durumda kalan akıllı bir kızdı. Phillips marka ufak bir tornavidayı kayıkhane çalışanının cebinden ucu görünecek şekilde çıkardı ve sarı tutacağını dişleriyle ısırarak çıkardı.

Elana sırtı bana dönük bir şekilde, dizlerinin üzerine doğrulmak için ayaklarımı basamak olarak kullandı. Elleri göğsüme yakındı. Tornavidayı karnımın üstüne bıraktı ve eline aldı.

"Bandın üstünde delikler açmaya başla," dedim. "Nişan almayı dert etme. Ne kadar hızlı ve ne kadar çok yaparsan o kadar iyi."

Birkaç başarısız deneme sonrası ritme girmişti. Tornavidanın ucu birkaç düzine defa pazılarıma ve göğüs kaslarıma saplandı ama bandın üzerinde açtığı her delik için buna değerdi.

Tüm masayı omzuma sırtlanacakmış gibi öne doğru eğilebildiğim kadar eğildim.

"Devam et," demeye çalıştım ama bant bir anda koptu ve sakarca yan tarafıma doğru düştüm.

Alnımın üstünde doğrularak dizlerimi vücudumun altına koydum. İlk egzersiz zıplamamdan sonra diz kapaklarım sertçe yere çarptı, ikincisindeyse ayağa kalkmayı başardım. Dik durabilmek için masaya yaslandım ve üzerinde neler olduğuna göz attım.

Bir çatal çekiç, iki tane tornavida daha ve birçok boya malzemesi vardı. Reuben'in paket bombasının yapımından kalma kör penseler ve kablo parçası artıkları kalmıştı. Kablo bağlarının kalın plastiğini kesmeye yarayacak hiçbir şey yoktu. Kapalı durumda ama kapağı açık olan metal bir alet çantası vardı. Oldukça ileriye uzanarak kafamla onu yere düşürdüm. İçindekiler gürültüyle yere saçıldı.

Sadece tüpler, lehim yapmak için gereken birkaç alet edevat ve muhtemelen rıhtımdaki deliklerde ve bakır borularda yapılacak ufak tamiratlar için kullanılan, mavi benzin tankı ve silah şeklinde tutacağı olan ufak bir propan şaloma vardı. Falçata veya koli bıçağı yoktu.

Ah, tanrım.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve şalomaya doğru ilerledim. Hortumun ağzını parmaklarımın arasına aldım ve garip bir şekilde Elana'ya doğru zıpladım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Olduğun yerde kal," dedim. "Masaya yaslan."

Şalomanın benzin tankını bağlı bileklerinin hemen üstünde bacaklarının arasına dayadım. Pirinç hortum ucu dışarı dönüktü. Çizgi filmlerdeki öpücük öncesi yüzünü buruşturan hortumlu hayvanlardan biri gibi görünüyordu.

"Hiç hareket etmemeye çalış. Ve bakma," dedim. "Tanrım."

"Gülüyor musun sen?" diye sordu Elana.

"Gerginlikten." Döndüm ve tabanca şeklinde tutacağı ellerimin arasına alınıcaya kadar kendimi kör gibi hissettim. Sakarcaydı. Tetik, yüzük parmağımla serçe parmağımın altındaydı. Tetiği sıkabildiğim kadar sert sıkmak zorundaydım. Sıkınca gelen klik sesi. Sıkınca gelen klik sesi. Sonraki sıkışımda ateşin başlamasıyla tok bir ses geldi ve kolumdaki kıllar yandı. Bir süre sonra ateş ıslık çalan, dengeli bir nefese dönüştü.

Kendim de iki uzun ve yavaş nefes aldım. Aklımı başka yere yönlendirmeye çabaladım. Az sonra olacaklar, çok uzaklardan seyrettiğim bir televizyonun ekranındaki bir görüntüden başka bir şey değildi.

Bu canımı fena yakacaktı.

Geriye doğru yaslandım. Bileklerim şalomaya doğru eğildi. Alevi bir süre elimi yaladıktan sonra şalomanın tısladığı yerle kablo bağlarını aynı hizaya getirerek doğru açıyı yakaladım. Eriyor muydu? Arkamı göremediğim için her şeyi hissettiğim kadar anlayabiliyordum. Bileklerimdeki ısı başlarda katlanabilir düzeydeyken sonradan birileri ellerimi demir testereyle kesiyormuşçasına ani bir dehşet hissiyatına dönüştü. Kaslarımı zorlayarak, ellerimi alevden uzaklaştırmak için kablo bağı çekiştirdim. Yanık plastik parmaklarıma damladı. Bağırmış olabilirim. Arkaya düşüp şalomayı devirirsem Elana, ben veya ikimiz birden aniden yanmaya başlayabilirdik.

Daha sonra ellerim, bileklerimdeki kayışın izin verdiği ölçüde yanlara uzandı. Nefesim kesildi ve ani rahatlamayla boğazım düğümlendi. Kendimi kayıkhanenin soğuk sularına atmak istedim. Boğulmak içinde bulunduğum duruma göre yeğdi.

"Van," diyordu Elana. Titreyerek başımla onayladım. Henüz güvende değildik.

Ellerim çözüldüğü için şalomayı aldım ve Elana'nın elleri ve dirseklerindeki bağları kesmeye başladım. Alevi cildinden uzak tutmama rağmen acı çekiyordu. Yine de bunu sadece sıkıca sıktığı dişlerinden ve ara sıra ettiği küfürlerden belli ediyordu. Bundan sonra lanet olası plastik bağların kalanını kesmek kolaydı.

Kayıkhanede telefon yoktu ve kocaman yarıktaki tek tekne iki kürekli ufak bir kayıktı. Dıştan takmalı motoru olan ufak bir kayık bile yoktu.

"Kürek çekebilir misin?" diye sordum Elana'ya.

"Sanırım. Ama sen..."

"Hayır." Buraya yardım gelmesini beklemek için zaman yoktu. Kasym tam şu anda şekillendirilmiş patlayıcıları patlatmaya hazırlanıyor olabilirdi. Büyük patlama ondan kısa bir süre gelecekti. Kontrol altına alınamazsa yangının, olabilecek en kötü yönde esen rüzgârı da hesaba katarsak şehir merkezindeki gökdelenlere bile ulaştığını hayal edebiliyordum. Yangın bir kez momentum kazandığında tüm eyalette bile onu durdurabilecek yeterince itfaiyeci yoktu.

Kayıkhane çalışanı hâlâ baygındı. Onu kaldırdım ve kayığa taşıdım.

Elana da kayığa bindi ve beceriksizce kürekleri çekmeye başladı. "Van, kalmak zorunda değilsin."

Halatları çözdüm ve kayığı kayıkhanenin ağzına doğru çektim, daha sonra da Seattle semalarına doğru ittirdim.

"Karşı kıyaya geç. İlk gördüğün insana git. Gerçeği açıklamayı unut. Ona bu adamın baban olduğunu ve kalp krizi geçirdiğini söy-

le. Telefonlarını al, 911'i ara ve 'bomba' ve 'Furlee petrol rafinerisi' kelimelerini mümkün olduğunca hızlı söyle. Geriye kalanları sonra tamamlarsın. Anladın mı?"

Anlamıştı. Kediyi andıran yeşil gözlerinin etrafında yüzü solgun, üzgün ve öfkeliydi.

Kayıkhaneden dışarıya koşmadan önce çalışma masasından çatal ağızlı çekici aldım. Hiçbir şey olmamasından iyiydi.

38. BÖLÜM

Uğursuz bulutlar nihayet musluklarını açtı. Buz gibi yağmur damlaları yerde patırdamaya başladı. Petrol çiftliğinin zincir çitlerinden kalın sulusepken tanecikleri damlıyordu. Reuben'in adamları yük arabasını taşıdığı ölümcül yükle birlikte mülkün içine sokmak için çitlerde büyük, kara şeklinde bir delik açmışlardı.

Petrol tankları karanlıkta paganlara özgü kutsal bir alan ve Paskalya Adası'nın yirmi birinci yüzyıl versiyonu gibi görünüyordu. Bazı rezervuarlar tahıl ambarları gibi cılızken bazıları da minik stadyumlar kadar şişmandı. Tüm rezervuarlar, tepelerinden nazikçe parıldayan sarı ışıklarla çevrelenmişti. Yerdeki derme çatma ışık ve gölgeler bile bombeliydi.

Bana en yakın tankın tabanında, kenarına yapıştırılan şekillendirilmiş patlayıcıların karanlık kutularını gördüm. Kusursuz bir cildi bozan kara tümörler gibiydiler. Muhtemelen sentetik yapıştırıcılarla sabitlenmişlerdi.

Borular, arsayı çaprazlamasına kesiyordu. Küçük borular otuz santim çapında ve yere yakındılar, en büyük boru ise bir kilometre uzunluğunda ve desteklerin üzerinde yükseliyordu. Koşarken kendime siper etmek için ona yakın ve eğilir pozisyonda ilerliyordum. Arsa, dondurucu yağmurun tamamen üstünü kapatamayacağı kadar yoğun ve tiksinç bir şekilde benzin kokuyordu. Buradaki hava bile yanıcıydı.

Tanklarla dolu arazide Kasym'in nerede olduğunu bilmiyordum. Eğer büyük konteynırların hepsinde delik açacaklarsa maksimum etki yaratmak için yük arabasındaki yangın bombasını arazinin merkezine yakın bir yere koyması gerekecekti.

Yanında silah taşıyor olmalıydı. Benimse elimde bir çatal ağızlı çekiç vardı. Sürpriz bir saldırı yapamazsam hiçbir anlamı olmayacaktı.

Yüz metre boyunca büyük borunun yanından, gemiden kaçan bir kemirgen gibi koştum. Sulusepken saçlarımı ve sırtımı sırılsıklam etti.

Daha sonra onu gördüm. İki tane devasa tankın tam ortasında, yük arabasında duran Mark 77'yi. Kasym ortalıklarda yoktu. Ayrıca Mark 77'nin mavi-beyaz tüpünde paket bombası da görünmüyordu. Güzel. Güzelden de iyi. Kasym hâlâ şekillendirilmiş patlayıcıların son kalanlarını yerleştiriyor olmalıydı.

Petrol çiftliği güvenliğinin kötü havalardan korunmak için kullandığı, bir buçuk metrelik, pencereli bir baraka olan bir güvenlik kulübesi buldum. İçi boştu. Telefon kabloları duvardan ve alıcıdan sökülmüştü.

Boruya geri döndüğümde bir kurşunun burun kemerimin tam üstünden vızıltıyla geçtiğini hissettim. Arkamdaki camı parçaladı.

Koştum.

İkinci kez ateş ettiklerinde bir susturucunun, çok uzaklardan gelen bir alkış sesine benzeyen, ufak çatırtısını duydum. Tabanca kullanıyorlardı. Yaklaşık yirmi metre mesafeden. Kasym nişan almak için bekliyordu. Borunun altına doğru takla attım. Üçüncü kurşun dizimden sadece otuz santim uzaktaki bir metal destek direğine çarparak çınladı.

Siper almak anlamsızdı. Silahımın olmadığını biliyordu. Sadece bana doğru yürüyüp, beynimi uçurabilirdi. Aramıza mesafe koymam gerekiyordu. Zemin yağmur ve buz parçacıklarıyla kayganlaşmıştı. Kasym'in peşimden koşarken çıkardığı ayak seslerini duyabiliyordum. Tanklar arasındaki gölgelere doğru tüm gücümle koşarken bacaklarım kendine geldi.

Yanımdan vızıldayarak geçen başka bir kurşun olmadı. Beni yakalamaya ya da en azından görüş alanından kaybetmemeye konsantre olmuştu. Ölümcül bir sobeleme oyunuydu. Kaygan kaldırımda savrularak önce bir tankın, daha sonra da bir başkasının etrafından dolandım. Geriye baktığımda onu gördüm. Eşofmandan oluşan kıyafeti bu küçük egzersizimize uygundu ama hâlâ yarı yarıya dolu gibi görünen sırt çantası onu yavaşlatıyordu. Mücadeleyi kazanarak aramızdaki mesafeyi açıyordum.

Ama Kasym'ın beni yakalaması gerekmiyordu. Tek yapması gereken paket bombasını yangın bombasına takmak ve patlama alanından uzaklaşıp, tetikleyiciyi çalıştırmaktı. Alev fırtınası için kaç dakikamız kalmıştı?

Fark ettim ki beni daha fazla takip etmiyordu. Otuz metre geriden, büyük borunun olduğu taraftan yumuşatılmış bir çarpma sesi

geldi. Benden uzaklaşıyor muydu? Ya da alnımın tam ortasına kurşun sıkmak için öteki taraftan mı dolanıyordu?

En yakındaki tankın köşesinden dolanarak çıkan ince bir merdivenin yanında durdum. Tepeye çıkmak bana daha iyi bir görüş noktası sağlardı. Aşağıda kalmaksa kaçmak için imkân verirdi.

Tırmandım. Basamakların ince çelik ızgaralarından su birikintileri göz yaşları gibi aşağıya düşüyordu. Korkuluklara tutunarak tek seferde üç basamak çıktığım büyük adımlar atıyordum.

Yaklaşık dokuz metre yukarı çıktığım onuncu adımımda Kasym'i gördüm. Ve heykel gibi durdum.

Otomatik tabancasını iki eliyle tutarak bir yandaki tankın köşesinden oldukça sessiz bir şekilde yaklaşıyordu. Belki büyük bombayı henüz hazırlamamıştı ve işinin yarıda kesilmesini istemiyordu. Ya da belki de beni öldürmeyi gerçekten çok istiyordu.

Hareket edemezdim. Çıkartacağım en ufak sesle birlikte yukarı bakar ve ben daha tek bir adım atamadan vücudumda dört tane delik açardı. Sulusepken havada küçük girdaplar halinde dönüyor ve ışıkların önünden geçerek etrafımızdaki her şeye elmasımsı bir parlaklık katıyordu.

Kasym yaklaşmaya devam etti. Tankın çevresindeki yolunu yarılamıştı ve neredeyse doğrudan doğruya önüme gelmişti. Tilkinin uzun çimlerin içinde kaybolmasını bekleyen bir tavşan rolüne bürünmüştüm.

Beni geçti. Ve çok yukarısındaki benim varlığımı hissetti. Beni hissedeceğini ondan bir an önce anlamıştım ve arkasını dönüp silahını kaldırmadan önce elimdeki çekici bir beysbol atışı yapar gibi fırlatmaya başladığım hareketi yarılamıştım. Havada döndü ve

kafasından sekti. Merdivenlerden hızlıca inerken silahın takırtıyla yere düştüğünü duydum.

Çekiç onu sersemletmişti ama bayılmamıştı. Yalpalayarak düşen silahını almaya çalıştı. Üzerine atıldım. Sığ, buz gibi su birikintilerinin içerisinde yuvarlandık. Dirseğiyle yanağıma sağlam bir darbe indirdi. Dizimle karnına vurdum. İkinci kez tekmelediğimde bir elini çenemin altına koymuş, nefesim kesilinceye kadar boğmaya başlamıştı. Çok güçlüydü. Gücümü topladım ve onu aniden çekerek üzerimden fırlattım. Ayağa kalktığımızda diğer elini beline doğru indirdi ve tekrar geriye sıçramadan hemen önce ona sağlam bir sağ kroşe attım. Bıçağının metali hemen önümde havayı yardı.

Hamle yaptı. Eğer sersemlememiş olsaydı belki de bıçağın kabzasını kalbime kadar saplayabilirdi. Ama fazla ileriye uzanmıştı ve onu bileğinden yakalayıp elimle dirseğine vurdum. Bıçak uyuşmuş parmaklarından aşağıya, yere düştü. Bileğini arkasında sırt çantasının etrafına doğru bükmeye çalıştım. Kolunu omzundan çıkarmaya çalıştım. Beni çelik tankın oraya sürükledi. Onun kolunu tutan kolum ikimizin arasında sıkışıp kalmıştı. Büyük yumruğuyla kaburgalarımın hemen altından bana yumruk attı. Acı. Darbenin gücüyle tüm vücudum sarsıldı. Dönerek, bir sonraki yumruğundan kaçmayı başardım. Ama beni bir sonraki darbeden kaçamayacağım bir yere sıkıştırmıştı. Ve kafası normale dönüyordu.

Kaçmaya çalışmak yerine ona sarıldım. Böbreklerime yiyeceğim ve beni felç edecek bir yumruk daha kaldıramazdım. Kasım beni tankın boyasına yapıştırmak için sertçe ittirdi. Ter ve yağ kokuyordu. Onu daha iyi kavrayabilmek için bir elimle onu pençeledim. Sırt çantasının üstü açılmıştı. Omzuyla çeneme vurdu. Soluk boruma baskı yaptı. Omzunun üzerinden, zamanlayıcısı olan kü-

çük, kırmızı paket bombasını gördüm. Nefes alamıyordum. Parmaklarım neredeyse otomatik bir şekilde tuşların üzerine kapandı. Hem gerçekte hem de zihnimde karanlıkta parlayan kırmızı rakamlar belirdi. 01:00. Ardından 00:59. Geri sayım devam ederken zamanlayıcı bipliyordu.

Kasym sesi duydu. Ne anlama geldiğini biliyordu. Gözleri panikle büyüdü. Beni ittirdi ama sıkıca tutan kişi artık bendim. Bir köpek balığı gibi kıvrandı, kafa atmaya, pençelemeye, bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Onu tutmaya devam ettim. Zamanlayıcı neredeyse mutlu bir şekilde biplemeye devam ediyordu.

Bu şekilde ölmek çok da kötü sayılmazdı. Bir düşmanla birlikte. Bir amaç uğruna.

Luce'u özlerdim.

Ayrıca Reuben hâlâ ortalıktaydı.

Kasym geri adım attı ve bir kez daha telaşla beni ittirdi. Bu kez onu bıraktım. Sırt çantasının ağırlığı onu geriye doğru savurdu. Ellerimi kafatasında kırmayı umursamayarak ona iki tane üçlü boks yumruğu attım. Bir dizinin üzerine devrildi ve kulağının tam üstüne o kadar sert bir tekme attım ki yana doğru uçarak yere düştü.

Daha sonra etrafta dolanan bir canavardan kaçar gibi koşmaya başladım. Ne kadar uzaklaşmam gerekiyordu? Yirmi metre. Otuz. Bir sonraki tankın bombeli gövdesinin arkasına yarı atlar, yarı düşer vaziyette zıpladım ve geriye baktım.

Kasym hayret verici bir şekilde hâlâ ayıktı. Dizlerinin üzerindeydi. Bomba patlarken, sırt çantasının göğüs kısmındaki bağlarını çıkartmış ve omuz kısmındaki bağlarını çözmekle uğraşıyordu.

Bu sahneyi daha önce görmüştüm. Yüksek tesirli patlayıcıların çok yakın mesafeden insan vücuduna yaptıkları etkinin, beni hâlâ

fazlasıyla etkilediğini söyleyebilmek isterdim. Ama intihar bombacıları günümüz savaşlarında en az bir yüzyıl önce hardal gazının kullanıldığı kadar sık kullanılan bir olguydu. Ve bomba bu kadar yakındayken bombaların etkileri arasında fazla bir farklılık yoktu. Eller ve ayakların kopması çoğunlukla sabitti.

39. BÖLÜM

Yarı yarıya kör olmuş, kulaklarım çınlar vaziyette, Kasym'in tabancasını almak için sendeleyerek dehşet bölgesine geri döndüm. Kısa, dikdörtgen şeklinde bir susturucusu olan bir FNP-45'ti. Namluda bir, şarjörde ise on tane kurşun vardı. Yeterliydi. Aynı zamanda, kandan vıcık vıcık olmuş olan çatal ağızlı çekici de yanıma aldım. Kara duman, sulusepkene eşlik ederek bir o yöne bir bu yöne daireler çizerek dans ediyordu.

İçimde bir parça, oldukça etkili bir otomatik pilotta hareket ettiğimi fark etti. Öfke ve eğitimim birleşerek, amacımdan sapmamak adına tüm acıları gözardı edebilmem için bana gerekli yardımı sağlıyordu. Reuben K'yi alt etme amacım. Öfke 'Hadi' dedi. Hazırlığım 'Bu taraftan' dedi.

Ön taraftaki güvenlik kulübesinin yanında herhangi bir yükü olmayan, düz platform bir dizel Ford kamyonet vardı. Tırmanıp, çekiçle önce penceresini kırdım, sonra da çekici kullanarak ateşleme kablolarına erişebilmek için direksiyon kolonunu parçaladım.

Hareket halindeki kamyonet birinci viteste bile petrol çiftliğinin zincirleri ve asma kilidini sanki meyan kökünden yapılma iplikler-miş gibi rahatça kopardı. Tekerlekleri ıslak asfaltta kayarken, sekiz pistonun içebileceği kadar benzini içmelerine izin verdim ve kamyoneti yola çıkardım. Adanın öteki köşesindeki BerPac arsasına bir buçuk kilometreden biraz daha fazla mesafe vardı. Frene basıp, geniş bir virajdan sağa dönmeden önce düz platform kamyoneti beşinci vitese takmıştım.

BerPac'ın kapısı, menteşelere bağlı zincir baklavalardan çok daha zorluydu. Düz platform kamyonet yaklaşık beş ton çekiyordu. Kapıya çarptığımda hız göstergesi altmış beş kilometrenin üzerindeydi.

Sonuç barizdi. Kapı ince bir mukavva gibi büküldü ve geriye doğru infilak ederek BerPac binasına doğru devasa bir satır gibi çılgınca uçtu. Kamyonet sıçradı ve yavaşladı ama stop etmedi.

Sahneyi, kamyonetin çatlayan ön camından tablo seyreder gibi seyrettim. Yükleme rıhtımının vinci hareket halindeydi ve büyük çelik yükleme konteynırı havada narin görünen halatlarla asılı duruyordu. Arkasında bir tane haydut vardı. İkinci adam bekleyen bir tırın önünde duruyor ve aval aval üzerine gelen düz platform kamyonete bakıyordu. Direksiyonu büyük bir hedef olan konteynır kutusuna doğru yönlendirdim ve kapıdan atlayıp beton zeminde iki kere yuvarlanarak kamyonetin tek başına yokuş aşağı kaymasına izin verdim.

İki saniye sonra kamyonet konteynıra sertçe tosladı ve devasa kutu üzerinden etrafa yağmur damlaları saçarak deli gibi döndü. Kablolar çok tiz bir sesle koptu. Ayağa kalkmış, koşuyordum. Çarpma sesinin altında bir yerlerden gelen bir çığlık duyulmuştu. Daha

sonra da yetmiş milyon değerindeki değerli metali taşıyan çelik konteynırın köşesi rıhtıma düştüğünde muazzam bir davul sesine benzeyen bir ses geldi.

Haydutlardan biri tırın altına saklanmıştı. Beni elimde silahla yaklaşırken görünce üç büyük adımda kendini rıhtımdan Puget Koyu'nun soğuk sularına attı.

Reuben, elinde bir cep telefonuyla BerPac binasından koşarak çıktı. Muhtemelen neden tek bir patlama sesi duyulduğunu ve gerçek havai fişek gösterisinin ne zaman başlayacağını öğrenmek için Kasym'a ulaşmaya çalışıyordu.

Şaşkınlıktan ağzı bir karış açıktı. Beni, ızgarada pişirilmiş bir halde görmemek büyük bir şok etkisi yapmış olmalıydı. Telefonunu beceriksizce arka cebine tıkıştırdı. Alnına, Kasym'in tabancasıyla vurdum. Tökezledi ve ona tekrar vurdum. Glock tabancamı belindeki kemerinden aldım ve yere attım.

Reuben hâlâ ayaktaydı. O koca kafası şaşırtıcı biçimde sertti. Ama dengesini sağlamaktan daha fazlasını yapamayacak kadar afallamıştı. Yüzünden kan akmaya başladı. Ellerinden birini içgüdüsel olarak kana dokunmak için kaldırdı. Üstünü aradım ve deri ceketinin cebinde arabasının anahtarlarını buldum. Bıçağını ve cüzdanını aldım. Kollarını arkasından bükerek onu elektrik mavisi BMW'sine doğru götürürken tekrar karşı koymaya başladı. Onu bagaja tıkmadan önce kafasını iki kez çamurluğa çarptırdım.

Arkamdan, eskiden kapının olduğu yerden gelen, tekerlerin patinaj yapma sesini duydum. Göz atmak için baktığımda Addy Proctor'un eski Saab arabasını avluda patır kütür ilerlerken gördüm. Arabayı Leo kullanıyordu. Durduğunda yüzünün alnındaki derin

bir kesikten ötürü kurumuş kanla kaplı bir maskeye dönüştüğünü gördüm.

"Aman tanrım," dedim arabaya doğru giderek. "Reuben senin öldüğünü söylemişti. Cesedini bulmaya gitmek üzereydim."

"Ben de biraz şaşkınım," dedi. Kapıyı açtı ve hafifçe titreyerek bir ayağını yere koydu. Mossberg marka pompalı tüfek kucağında duruyordu.

"Neler oldu?"

"Arabada beklemek için fazla sabırsızlaştım. Biliyorsun, bütün gün orada park edip beklemiştik. Riskliydi. O yüzden yakınlardaki çalılıklara saklandım. O hergelelerden iki tanesi..." kafasıyla Ber-Pac binasını işaret etti "Karanlıkta gizlice yaklaştılar. O kadar çok ses çıkarıyorlardı ki davul çalıyor olsam bile onları duyardım. Geri zekâlılar."

"Öldüler mi?"

"Öyle umuyorlardır." Mossberg'i kaldırdı. "Dedenin plastik mermileri. Sanırım o kadar yakından ateş ettiğim için birkaç kemiklerini kırmış olmalıyım. Arka koltuktaki, komşuna ait ipliklerle onları bağladım ve ağızlarını tıkayarak dikenli çalılıklarda bıraktım."

Addy'nin dikiş malzemeleri iki Bratva katilini etkisiz hale getirmişti. Bu görmeye değer bir manzara olmalıydı.

Köprünün ilerisinden siren sesleri duydum. Ve daha uzaklarda bir yerlerden çok daha fazlası geliyordu.

"Peki suratına ne oldu?" Alnındaki kesiğin etrafındaki etleri şişmişti. Sulusepkenin yağan son birkaç taneciği, kanı yanaklarından silmek için ellerinden geleni yaptı.

Leo mahcup görünüyordu. "Kaydım. Kafamı betona çarptım." Gözlerini kapadı ve irkildi.

"Sakın uyuma," dedim. "Seni bir hastaneye götüreceğiz."

"Evet. Bu akıllıca bir fikir olabilir. Arabaya döndüm ve seni bulmak için dolaştım ama yolun dışında bir yerlerde bayılmışım. Şanslıyım ki arabayı direkt suya doğru sürmedim."

Acil servis araçlarının adaya geçişi sağlayan uzun geçitten geldiklerini göremiyordum ama bir nehir dolusu ışığın alçak, koyu renk bulutlardan yansıdığını ve yağmurdan prizmalar oluşturduklarını görebiliyordum.

"Bugün ikimizin de şansı yaver gitti," dedim. "Şansımız devam ederken, hadi gel buradan defolup gidelim."

40. BÖLÜM

Birkaç saat sonra, Sea-Tac havaalanı Kuzey Uydusu terminalinin 3 kilometre ilerisinde bir çakıl alanda oturuyordum. Alan, asla tamamlanmama ihtimali olan bir inşaat projesini beklediği için boştu. Reuben'in BMW'si, herhangi bir yönde yüz metrekare içerisindeki yegâne şeylerden biriydi. BMW, ben ve bagajdaki Reuben.

Arabayı durdurduğumda ilk yarım saat çok fazla ses çıkarmıştı. Tehditler, vaatler ve yakarışlar durmadan başa dönen bir şarkı listesi gibi tekrarlanıyordu. Onu bagaja tıkmadan önce bilerek bozduğum arabanın iç kısmına açılan bagaj kapağını durmadan zorladığını duyabiliyordum. Zirvaları beni eğlendirmeyi kestiğinde ona, eğer tek bir kelime daha ederse egzoz borusuna bir hortum takıp bagaja yönlendireceğimi ve onu sakinleştirmek için karbondioksit kullanacağımı söyledim. Bir saat boyunca çenesini tuttu. Daha sonra su istedi. Buna cevap olarak motoru çalıştırıp devrini yükselttim. Bundan sonra başka bir konuşma olmadı.

Beklemek benim için sorun değildi. Zamanımın çoğunu sürücü koltuğunda uyuklayarak geçirdim. Yanık bileklerimin ve vücudumdaki diğer, sayamayacağım kadar fazla yaranın acısı ne zaman derin bir REM* uykusuna dalmaya geçecek olsam beni uyandırıyordu. En sonunda çıkıp park alanında dolaşacak kadar dinlenmiştim. Soğuk hava beni kendime getirdi. Birkaç tokat sonrasında adımlarım yürümeye başladığım andan çok daha güvenilir hale geldi.

Sabah altı civarında telefonum çaldı. Telefonun diğer ucundaki tanımadığım adama nerede olduğumu söyledim. Başka tek bir kelime etmeden kapadı.

Yirmi dakika sonra iki siyah limuzin park alanına park etti. Kapısı açık BMW'nin yanında bekledim. Kemerimde Glock tabancam görünür vaziyette duruyordu. Merhum Kasym'in FNP tabancasıysa kemerimin arkasındaydı.

Limuzinler, BMW'nin altı metre önünde birbirleriyle yan yana durdular. Soldaki limuzinden bumburuşuk koyu renk takım elbiseler ve kravatsız beyaz gömlekler giyen iki tane iri yarı adam indi. Diğer arabanın sürücü koltuğundan da benzer kıyafetler içindeki bir başka adam indi. Hepsi indikleri kapıları açık bıraktılar.

Adamlar park alanına göz gezdirdiler. Bana baktılar.

"Silahını at," dedi ikinci arabanın sürücüsü. Ağır bir Doğu Bloğu aksanı vardı.

Gülümsedim ve kafamı salladım.

Tedbirli davrandıkları için onları suçlayamazdım. Taşıdığım silahın dışında kir pas içinde, yaralı ve hastalığı bulaştırmaya hevesli kuduz bir köpek gibi görünüyordum.

* REM: Rapid Eye Movement adı verilen, derin uykudayken gözlerin hızlıca hareket ettiği uyku evresi.

Kayarak aşağı inen bir pencerenin vızıltısını duydum. Benimle konuşan adam pencereye eğilip çok sessiz bir Rusça ile bir şeyler konuşmaya başladı. Diğer iki adamla ben, birbirimizi izlemeye devam ettik.

Nihayet sürücü limuzinin arka kapısını açtı ve Lev Kuznetsov aşağı indi.

Reuben'in babası olduğu şüphe götürmezdi. Boyu birebir aynıydı ama Lev biraz daha ince ve kamburdu. Kocaman alınları tamamen aynıydı. Reuben'in kelleşmeye başladığı noktalarda Lev'in saçları tamamen dökülmüştü. Kaşları neredeyse görünmeyecek kadar beyazdı. Lev tahmin ettiğimden de yaşlıydı. Reuben doğduğunda ellili yaşlara yaklaşmış olmalıydı. Geniş yakalı, çift düğmeli siyah bir kruvaze takım elbise ve yaz sonu mısırlarıyla aynı renkte bir kravat giyiyordu. Dizlerine kadar uzanan ceketi muhtemelen samur kürkündendi. Eğer öyleyse ceketi oğlunun BMW'sinden daha pahalıya gelmiş olmalıydı.

Ama her şeyden daha ilginci uzun uçak yolculuklarına rağmen Lev pırüpak görünüyordu. Belki de güç sahibi olmanın sırlarından biri de buydu. Askerler üstünü başını batırırken krallar zarif kalıyordu.

Eğer silahım onu endişelendiriyorduysa bile bunu bana göstermeye tenezzül etmedi. Üç metre yakınıma kadar yürüdü.

"Sen Shaw'sun," dedi.

"Evet."

"Willard, oğlumun sana birçok sorun çıkardığını söyledi." Lev'in aksanı çok ağırdı ve kelimeleri sanki nasıl telaffuz edildiklerini deniyormuş gibi gevrek söylüyordu.

"Sadece bana değil." Şu ana kadar Seattle'da neler olduğu hakkında Lev'e bilgi veren tek kişinin Willard olmadığından emindim. Yaşlı kral Reuben'in planları hakkında benim bildiğimden daha fazlasını bile biliyor olabilirdi.

"Buradayım," dedi Lev. 'Onu bana ver' demek istemişti.

Onayladım ama bir şey söylemedim.

"Evet. Anlaşma. Willard bana senin endişelerinden bahsetti, senin..." Eliyle bir 'lütfen boşlukları doldurunuz' işareti yaptı.

"Durumumdan."

Leo başıyla hafifçe onayladı. "Bunları senden duymak isterim. Senin kelimelerinle."

Sesinde öfkeli bir tını vardı. Bir mayın tarlasında yeni çıkartılan bir haritayı takip ederek ilerlediğimin farkındaydım. Haritanın güvenli olduğuna güvenirsiniz. Ama yüzde yüz değil. Lev Kuznetsov çok zor bir durumdan kendi entrikalarından çok şans eseri kurtulmuştu. Kendisini borçlu hissediyor ve bu tanıdık olmayan duygudan ötürü küplere biniyor olması mümkündü. Durum ne olursa olsun oğluna dokunmuş olmamdan ötürü rencide olmuş olması da olasıydı. Ego, önceden kestirilemeyen etkiler yaratabiliyordu.

"Sana Reuben'i göreceli olarak tek parça halde teslim edeceğim," dedim. "Reuben, kendisine destek olacak tüm Bratva kaptanlarının isimlerini biliyor. Böylelikle bir darbenin önüne geçmiş olacaksın. Bunun karşılığında, Kardeşliğin beni ve arkadaşlarımı unutacaksınız. Ve Reuben'in benim için bir daha asla bir tehdit oluşturmayacağına dair senden söz alacağım."

"Bu şartı oldu bil, sana bunun sözünü verebilirim. Arkadaşlarım derken?"

"Reuben sevgilimi ve bir arkadaşımı öldürmeye çalıştı."

Lev anladığına dair ufak bir mırıltı çıkarttı. "Ve onu sağ bıraktın."

"Çünkü hâlâ bir ederi var."

"Para değil?"

"Para değil."

Lev başıyla onayladı. "Benimle -bizimle- bu şekilde buluşmaktan korkmuyor musun?" Başıyla boş park alanını işaret etti.

"Willard sana saygı duyuyor," dedim.

Lev yine o ufak mırıltıyı çıkardı. Park alanını çevreleyen ve kışa rağmen hâlâ yemyeşil olan çimlerle kaplı tepeye baktı. Aklından her ne geçiyorduysa bunun için bir süre bekleyip düşündü. Benim düşünmeme gerek yoktu. İşler sarpa sararsa seçeneklerim oldukça kısıtlıydı. Ama bahiste büyük oynamaya istekliydim.

"Willard da senden aynı şekilde bahsetti," dedi Lev. "Bu anlaşma gerçekleşebilir."

BMW'nin sürücü kısmına yanaştım ve bagaj kapağını açan düğmeye bastım.

Babasının yaklaştığını anladığında Reuben'in ona seslenmesini bekliyordum. Bunu yapmamıştı. Yüzündeki kurumuş kan lekeleriyle birlikte kokuşmuş bagajda yatarken onu gördüğümde sebebini anladım. Gözleri, dolabında bir canavarın yaşadığından kesinlikle emin olan bir çocuğun, parlak, katıksız dehşetine sahipti. Ve tam şu anda dolap kapağının yavaşça açıldığına şahit oluyordu.

Diğer limuzinden çıkan iki adam Reuben'i neredeyse nazik bir şekilde arka koltuğa taşıdılar. İçlerinden biri onun yanına oturdu. Diğeri sürücü koltuğunun orada bekledi.

Lev, tüm bu el değiştirme esnasında oğluna bir kez bile doğrudan doğruya bakmamıştı.

"Yapmam gereken bazı... Ayarlamalar var," dedi. "Bazı fırsatlar doğacak. Saygımızı hak eden birini aramızda görmekten onur duyarız."

"Hayır. Teşekkürler."

Başıyla onayladı ve limuzinine geri yürüdü. Sürücüsü kapıyı onun için tuttu ve hepsi birden arabalarına binerek havaalanına doğru geri giderek gözden kayboldular. Şu ana kadar özel uçağına tekrar benzin doldurulmuş Sibirya'ya geri dönmesi için hazırlanmış olmalıydı.

Birkaç dakika geçti. Derin nefesler alarak arabanın kaportasında oturdum.

Willard tepeden inmeyi bitirdi ve benimle buluşmak için geniş park alanına adımını attı. Takım elbisesinin üstüne bir yağmurluk giymişti ve yağmurluğu ve pantolonu çimenlerde yattığı yerden dolayı ıslaktı. Teleskopuyla birlikte Merkel 30-06 tüfek, omzundan sarkıyordu. Onun ellerinde bir havalı tüfek kadar ufak görünüyordu.

"Her şey yolunda gitti mi?" diye sordu.

"Lev ve benim yakın zamanda birlikte vodka bardaklarımızı tokuşturacağımızı sanmıyorum ama evet."

Tüfeği BMW'nin açık bagajına koydu ve bagajı kapadı.

Eğer Glock tabancamı çekseydim plana göre Lev'in adamlarına sağ tarafımda kalanlardan ateş etmeye başlayacaktım. Willard da solumdakilerden başlayacaktı. Bundan daha ilerisi için plan yapmaya fırsatım olmamıştı. Hayatta kalma ihtimalim daha detaylı bir plan yapmamı gerektirecek kadar fazla değildi.

"Teşekkürler," dedim.

Willard omuz silkti. "Bana güvenmen için çok şey yaşaman gerekti."

Lev Kuzetnov'la pazarlık ederken, aynı zamanda Willard'ın sadece nişan aldığı noktayı yarım derece çevirerek rahatlıkla taraf değiştirebileceğinin de farkındaydım.

"Aynı durumda olsa Elana'nın beni bağışlayacağını zannetmiyorum," dedi Willard.

"Yeğenin kızdırılacak bir insan değil. Kend ve Trudy öldürüldüğünde, onların katillerinin peşine tek başına düştü."

Willard'ın yüzünde diğer tüm duygular kadar şaşkınlık da belirdi. Kaşları büküldü. "Onları öldürmek için?"

"Kend'i sevmişti. Ve çelik gibi bir iradesi var. Reuben'le işler zora girdiğinde hiç taviz vermedi."

Derin bir nefes aldı. "Tanrı belamı verecek."

"Hepimizin."

Reuben'in BMW'sine doğru baktı. "Güzel araba. Artık senin mi?"

"Kamyonetimi özlüyorum. Eğer içine sığabilirsen seni arabana geri bırakayım."

Kafası tavanın kumaşında ufak bir göçük açarken ve omuzu vites kolunun oradan bana dayanırken, arabaya sığmayı başarmıştı.

41. BÖLÜM

Addy Proctor ve ben, çiseleyen kış yağmurlarının arasında aniden beliren parlak güneş ışığı büyüsünden faydalanıp onun dar ön verandasında, yuvarlak bir masada oturuyorduk. Masa lambalarından birinin kablolarını yenisiyle değiştiriyordum. Addy Pat Barker'ın bir romanını okuyor ve özenle yulaf ezmeli kurabiyeler yiyordu.

Güneş ışığı olsa bile hava hâlâ soğuktu. Addy tüm eşyaları içinde kendine sarınacak birkaç kalın, mavi süveter ve siyah bir manto bulmuştu. Ayaklarının dibinde yatan Stanley'in bile üstüne yün ekose kumaştan bir battaniye örtülüydü. Battaniyenin üzerinde çok sayıda çiğnenmiş kısım vardı. Masadan düşebilecek bir kurabiye olması ihtimaline karşın gözlerini dört açmış bekliyordu.

Guerin'in gümüş Lexus'u sokağa girdi ve Addy'nin evinin önünde park etti. Stanley benim dikkat kesildiğimi fark edince leğen kemiğinin oralardan bir yerlerden bir homurtu çıkarmaya başladı. Alet çantasını kucağıma, aletleri de plastik tepsilerinde masa-

nın üzerine koydum. Alet çantasının açık kapağı ellerimi gizlerken Smith & Wesson tabancayı ceketimin altından kutunun dibine koydum ve Guerin arabadan çıkarken tepsiyi üzerine kapadım.

"Aletlerini ceket dolabına kaldırayım," dedi Addy. El çabukluğu numaram gözünden kaçmamıştı. "Biz uzaktayken onlara ihtiyacın olursa, kendi anahtarını kullan." İçeri gittiğinde Stanley de onu takip etti.

"Gelmeden önce aramalıydın," dedim Guerin'e. "Ya festival için Rio'ya gitmiş olsaydım?"

"O zaman ülkeden kaçtığını varsayardım," dedi son derece ciddi bir şekilde.

Addy'nin biraz önce kalktığı koltuğa oturdu. Guerin'de daha önce görmedim bir hava vardı. Her zamanki gibi muntazam görünüyordu. Ama tertemiz gözlüklerinin ve kolalı yakasının altında sanki görünmez bir yük taşıyor gibiydi.

"Bu resmî bir ziyaret değil," dedi.

Başımla onayladım. Elinde kelepçe taşımıyordu. Ganz'ı aramama gerek yoktu. Şu anda resmî bir ziyaret ancak böyle sonlanabilirdi.

"Broch hakkında yeni bir şey mi buldun?" diye sordum.

"Broch..." dedi sanki polislerin Başkan McKinley'i kimin öldürdüğünü bulup bulmadıklarını sormuşum gibi. "Gündemimizde Broch'tan daha başka konular var. Kendini tamamen havaya uçurduğu için geride DNA bıraktığına bile şükrettiğim, kimliği henüz belirsiz bir terörist şüphelimiz var. Oranın hemen yanında Bay Algin diye bildiği bir müşterisiyle buluşmakta olan bir kayıkhane müdürümüz var. Son hatırladığı şey bu. Zavallı hergele o gece öyle bir uyuşturulmuş ki bir gün Algin'i teşhis edebilirse, ki bunun ger-

çekleşeceğinden şüpheliyim, herhangi bir savunma avukatı intihar notu olarak geriye sadece kırk sekiz numara ayakkabılarını bırakan merhum aptal kadar delik deşik bir savunma sunabilir. Ayrıca kulağıma gelen söylentilere göre yaklaşık bir sene önce askeri bir hava üssünden çalınan oldukça büyük bir bombamız var. Pentagon'un bunu onaylayacağından değil elbette."

"Bu nerede oldu?" diye sordum.

Sorumu duymazdan geldi. "Bunun dışında bir de petrol alanından araklanan ve adanın karşı tarafındaki bir Rus nakliye şirketine çarpan çalıntı bir kamyonetimiz var. Orada da sanki üzerine Godzilla basmış gibi görünen bir başka ceset daha var. Dallamanın diş örneklerine bakılırsa bir Rus'muş ama onun da kimliğini kimse teşhis edebilirse şaşarım. Federaller ve gümrük memurları Ber-Pac arazisini didik didik inceliyor." Parmağıyla beni işaret etti. "Ve elbette ne hikmetse aynı gece yaralanan senin şu arkadaşın Leo var."

"Kendini yaralayan. O gece kendini yaraladı. Evdeki şu merdivenlerden düştü."

Guerin bana baktı. "Lanet olası bir şirinlik abidesisin, değil mi? Kimsenin seni enseleyemeyeceğini mi sanıyorsun? Bir yerlerde, bir şeylerin üzerinde mutlaka kullanılabilir parmak izleri vardır. Ya da o gece bozulmayan ve o nevi şahsına münhasır suratını yüksek çözünürlüklü görüntüde teşhis edebileceğimiz bir kamera buluruz."

Addy'nin limonlu çayından bir yudum aldım. "Diyelim ki bu söylediklerin gerçekten oldu. Beni ne için enseleyeceksiniz?"

Sandalyesine yaslanmadan önce bir süre daha o polis bakışından attı. Sokağın ilerisinden, muhtemelen Madison Park istasyo-

nuna dönen bir itfaiye aracı geçti. İkimiz de onun geçmesini seyrettik.

"Evet," dedi Guerin hâlâ sokağa bakmaya devam ederek. "Herkes gerçekten fazlasıyla pis bir olaydan çok ucuz kurtulduğumuzun farkında. Hatta federallerden biri, petrol tanklarının oradaki tüm bombaları etkisiz hale getirip bubi tuzakları ararken orada daha fazla bekleyemedi. Orada durmanın çığlık atmaya hazırlanırken derin bir nefes almak gibi olduğunu söyledi."

Kaşlarımı merakla kaldırdım. Bana da tam olarak o şekilde hissettirmişti. Düşünceyi paylaşmıyordum. Ama belki de Guerin'in neden böyle göründüğünü anlamıştım.

Tekrar bana döndü. "Yani tüm bu zırvalıklar basına yansıyacak ve senin kıçını mahkemeye taşımak en az altı ay alacak. Belki seni bir süreliğine Gitmo'yu ziyaret etmiş halde buluruz. Belki de haber döngüsü devam ettiği sürece seni lanet olası bir milli kahraman ilan ederler."

Guerin kalktı.

"Ya da belki ortada 'bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın' durumu olabilir," dedi. "Henüz karar vermedik. Fakat Rio'yu planlarından çıkarsan iyi edersin. İnsanların yanlış izlenimlere kapılmasını istemezsin."

"Tam burada olacağım," dedim. "Yeniden inşa etmem gereken bir ev var."

42. BÖLÜM

Barrett ve Parson Yorke, Elana'yı arkadaşlarının mezarlarını ziyaret etmesi için Crown Hill mezarlığına getirdiler. Üçü de Kend'in bir hafta önce yapılan cenazesini kaçırmıştı. Seremoni sırasında Elana hâlâ saklanıyordu. Barrett ise perişan durumdaki kardeşinin yanında kalmıştı.

Şu anda bile Parson hâlâ sarsılmış görünüyordu. Rusk'ın onu pataklamasından doğan fiziksel yaralar iyileşmişti ama yaraları bundan daha derine iniyordu. Yorke ailesinin yaptığı bir çok yasal hokkabazlık sonrasında kefaletle serbest bırakılmıştı. Onu yanlış insanlara güvenen büyük, aptal bir çocuk olarak resmetmişlerdi. Tamamen palavra sayılmazdı. Ama Federaller ne olur ne olmaz diye pasaportuna el koymuşlardı.

Mezarlık, çimenliğin, ağaçların ve düz taşların arasına yayılmış aile bölümlerinde hâlâ dikey mezar taşlarına izin veriyordu. Kend'inki bir levhanın üzerinde ismi, doğum ve ölüm tarihleri yazan ufak bir granit bloktan yapılmaydı. Haymes ailesinin diğer me-

zarları da yakınlardaydı. En eskilerinde tarihler o kadar silinmişti ki sadece sütunun on dokuzuncu yüzyılda oyulduğunu anlayabiliyordum. Kend'in mezartaşı içlerinde en küçüğüydü.

Barrett bir şiir okudu. Parson ayakta öylece durup mezar taşına baktı. Elana sessizce ağladı.

Harbor Adası'ndan sonraki günlerde Elana bana o uzun, korkunç gecede kulübede yaşadıklarını anlattı. Kend'in kumar alışkanlığı ve baştan savmalığı iki aşığın arasına bir duvar örmüştü. Barrett aralarındaki gerginliğin odak noktasıydı. Elana onun ve Kend'in aralarında bir şeyler karıştırdıklarından şüphelenmeye başlamıştı.

Kend, Elana'yı arayıp kulübeye gittiğini söylediğinde aklına en kötü ihtimali getirmişti.

"Onun öylece gitmesinin ne kadar garip olduğunu düşündüm ve kafayı Kend ve Barrett'in birlikte kırıştıracaklarına taktım," demişti Elana bana. "Daha sonra Trudy'i aradım ve yarım akşam boyunca aynı zırvalarla onun da kafasını şişirdim. En nihayetinde ikisinin de canı cehenneme dedim ve onları iş üstünde yakalamak için yola koyuldum."

"Sen ve Trudy birlikte yola koyuldunuz. Onun üstü açılır spor arabasıyla," dedim.

"Kend'in artık bir arabası olmadığı için benim arabamı almıştı. Deliye dönmüştüm. Bu sapladığın bıçağı daha çok acı versin diye içeride döndürmekten başka bir şey değil, haksız mıyım? Barrett'la benim arabamı kullanıp bir hafta sonu kaçamağı yapmak."

"Ne oldu?"

"Trudy ve ben kulübeye vardık. Saat çok geçti, neredeyse sabah olmuştu. Hiçbir yerde Barrett'tan eser yoktu. Kend hâlâ uyanıktı.

Ve kızgındı. Bize gitmemiz gerektiğini söyledi ama bana nedenini söylemedi. Yola bakıp duruyordu."

"Reuben'in gelip Tovex'leri almasını bekliyordu." Ama gecenin bir yarısı ziyaretine gelen Kasym olmuştu.

"En sonunda Kend'e o kadar kızmıştım ki onu orada bırakıp, sakinleşmek ve kafamı toplamak için ana eve gitmek zorunda kalmıştım. Kavgamız Trudy'i çok yordu. O orada kaldı. Barrett gerçekten çıkagelirse diye kalmıştı ama aynı zamanda daha fazla araba kullanmak istemiyordu."

Elana bir saat sonra geri dönmüş ve kâbus gibi bir manzarayla karşılaşmıştı.

"Onları gördüğümü zar zor hatırlıyorum," demişti bana. "Çok garip değil mi? Sanki çok..."

"Anlıyorum." Kulübede olanları arzu ettiğimden çok daha ayrıntılı hatırlıyorum. O görüntüler geri geldiğinde Elana'nın onlarla başa çıkması için yardım alması gerekecek.

"Sadece koştuğumu hatırlıyorum. Yardım çağırmak için koştuğumu. Kaçtığımı. Onları öldüren her kimse belki benim de peşimde olabilirdi. Arabayı sürebildiğim kadar hızlı sürdüm. Feribota varıncaya kadar çantamın kulübede kaldığını fark etmemiştim. Trudy'nin çantası hâlâ arabadaydı. O yüzden feribot ücretini onun parasıyla ödedim ve bu aklıma bir fikir getirdi."

"Trudy olarak saklanmak," dedim, "Güvenliğini sağlayıncaya kadar."

"O zamana kadar onları birinin neden öldürdüğünü anlamıştım, ya da anladığımı sanıyordum. Kend bana karşı hep dürüst olmuştu, en azından kumar konusunda. Başını fazlasıyla belaya sokmuştu. Babasından yardım istemesi gerektiği konusunda tar-

tışmıştık ama o bunu kabul etmemişti. Onun bahisçisini bulabileceğimden emindim. Parson'a hayatta olduğumu söyleme riskine girdim. Şehirde birkaç yerde bahis oynayarak ve Kend'i tanıyanları araştırarak bana yardımcı olmaya çalıştı. Listenin en tepesinden Broch'un ismi çıktı."

Parson, Broch'un işletmesini bu yüzden arayıp, kendisini Broch cinayetinde baş şüpheli konumuna düşürmüştü. Reuben her ne kadar Broch'u saf dışı bırakarak bana bir iyilik yaptığı konusunda böbürlense de aslında o tefecinin ortadan kaldırılması Kend'in bombaların çalınmasıyla olan ilgisi düşünüldüğünde Rus Mafyasına çıkabilecek bir araştırmanın önünü kesmek için yapılmıştı.

Elana ve Barrett geçen hafta birlikte fazlasıyla gözyaşı dökmüş ve barışmışlardı. Arkadaş grubu çemberleri daralmış ve daha da sıkılaşmıştı.

Mezarları artık saf topraktan bir dikdörtgen şeklinde bırakmıyorlar. Muhtemelen fazla kasvetli diye. Taze yeşil çimenlikten şeritler mezar taşının önünde yeşim taşından bir örtü gibi duruyordu. Elana eğildi, bir çiçek buketi bıraktı ve uzunca bir süre Kend'in ismine dokundu.

"Geldiğin için teşekkürler," dedi bana, kalkarken. "Bizimle Trudy'nin yanına yürümek ister misin?" Trudy yakılmıştı. Saklandığı kap mezarlıkta güvercinliklerin oradaydı.

Elana toprak yolda topuklu ayakkabılarıyla yürüdüğü için sendeliyordu. Kapalı anıt mezarlara giden hafif yokuşta yürürken koluma girmişti.

Mezarlıkta yürürken nihayet onlara Reuben Kuznetzov'a tam olarak ne yaptığımın ayrıntılarını anlattım. Yaşlı Lev'in adamlarının

onu limuzine nasıl tıkıştırdığını duyduğunda ağzında memnuniyet belirtisi olan sert bir çizgi belirdi.

"Kend'in babasının şirketinden çaldığı kutulardan bahsettiğinde onun Reuben olduğunu anlamıştım," dedi. "Reuben birkaç ay önce Willard'ın kart oyunlarında ağzımdan laf almaya çalışmıştı. Sadece sohbet ediyor gibi davranıyordu. Kend babası için mi çalışıyordu? Bana düzgün davranıyor muydu, bana para harcıyor muydu, bunun gibi zırvalar."

"Hem istihbarat toplayıp hem de sana asılmış. Zamanını verimli kullanmış," dedim.

"Daha sonra onun Kend'le sıkı fıkı olmaya başladığını fark ettim. Reuben'in sadece kart oyununda büyük oynayacak bir enayi peşinde olduğunu sanmıştım. Ama tüm bu zaman boyunca Kend'i tuzağına düşürüyordu, değil mi?"

"Reuben muhtemelen zaten babasından metalleri çalmanın yollarını araştırıyordu. Büyük bir dikkat dağıtıcıya ihtiyacı vardı. Ayrıca Reuben'in patlayıcılarla arası iyiydi."

"Onu öldürmeye hazırdım," dedi. "Bunu yapmayı istedim. Willard'ın sazı eline alıp işleri rayına koymasını istemedim. Eğer amcam sorunlarımı hiç öğrenmeseydi bu benim işime gelecekti."

Willard ona son yardım etmeye çalıştığında, Elana'yı Gallison Mühendislik'teki soygunumuz hakkında sessiz kalmaya ikna etmişti. Bunun için hâlâ suçluluk hissediyorum. Ve Elana'yı amcasının önceliklerine karşı ihtiyatlı davrandığı için suçlayamazdım. Kend ve Trudy onun için hiçbir şey ifade etmiyorlardı.

Parson ve Barrett eski taşların bazılarını hayranlıkla incelemek için uzaklaştıklarında Elana ve ben arkada bekledik. Elana kafasını salladı. "Yeterince yaklaşmak için Reuben'e oyun oynamaya çalış-

tım. Ona Kend ve Trudy'i kulübede öldürenin muhtemelen Kend'in tefecisi olduğunu ve Broch'un benim de peşimde olduğunu düşündüğüm için kaçıp birkaç gün saklandığımı söyledim. Ona Broch öldüğü için çok rahatladığımı ve kendimi güvende hissedinceye kadar büyük, çetin ceviz Reuben'in yanında kalırsam daha mutlu olacağımı anlattım." Taklidini yapmak için eliyle saçlarını savurarak, kirpiklerini kırpıştırdı.

"Oltaya düşmedi."

"Aptal kafam. Korkmuş kız taklidi yaptım ve o da bana 'Sorun değil bebeğim, ben seni korurum.' dedi."

"Reuben'in kendisi de fena bir aktör sayılmaz. Belki de zaten senden şüpheleniyordu."

"Nakliyat şirketinin kapısından içeri adımımızı atar atmaz evcil köpeği boynuma şırıngayı sapladı. Öleceğimden emindim. Kayıkhanede uyanınca çok şaşırmıştım. Seninle."

"Orada uyanabildiğim için ben de fazlasıyla memnunum."

Paçayı kıl payı kurtarmıştık. Akıl sağlığımı korumak için o geceyle ilgili detayları hâlâ zihnimden uzak tutuyordum. Üzerinden belirli bir zaman geçtikten sonra belki detaylara daha yakından bakıp ne kadar ucuz atlattığımıza hayret edebilirdim.

"Willard benden kart oyunlarını devralmamı istedi," dedi Elana.

Derin düşüncelerimden uyanarak kafamı kaldırdım. "İstiyor musun?"

"Öyle bir olasılık var," dedi. "Onun yerine alın teriyle para kazanan bir vatandaş da olabilirim. Henüz yolumu seçmedim."

"Willard ne yapacak?"

"Gülümsedi. "Onun bile bunu bildiğinden emin değilim. Ama gerginleşmeye başladı. Bir aksiyona itiraf ettiğinden daha fazla ihtiyacı var."

Yaşlı Lev'le olan buluşmamdan sonra elinde tüfekle çıkageldiğinde Willard mutlu görünmüştü.

Trudy'nin küllerinin saklandığı kabın duvarda koyulduğu bölmedeki granit levha sade ve zarifti. Elana memnun olmuştu. Üzerinde Gertrude yerine Trudy yazıyordu, keza Elana'nın söylediğine bakılırsa öyle yazsa Trudy bundan nefret edermiş.

Park alanına geri yürüdük. Patika engebesizdi ama Elana yine de koluma girdi.

"Reuben'i öldürmediğine sevindim," dedim.

"Başlarda onu öldürebileceğimden emindim." Kafasını salladı. "Şu anda o kadar emin değilim."

"Birini öldürmek seni değiştirir. Sonrasında."

Bana baktı. Açık yeşil gözleri, acele etmeden ve utanç duymadan yüzümün sol tarafındaki tüm yaralar boyunca yolculuk etti ve benim gözlerimle tekrar buluştu.

"Keşke onları tanıma şansın olsaydı," dedi.

Yeşil çimenliklere ve mezar taşı sıralarına baktım ve tehlikeye odaklanmakla geçen uzun bir süreden sonra başıma musallat olan gerçeklikten bir hayalet gibi uzaklaşma hissiyatını düşündüm. Şimdi kendimi o kadar ayrı hissetmiyordum. Ayrıca çatışmada bulunma ihtiyacım da kalmamıştı.

Çoğunlukla, önümdeki mezarlardan birini işgal etmediğime minnettardım.

Bu yeterliydi.

43. BÖLÜM

Luce ve ben öksüz kalan taş basamaklarda durmuş, evin yanmış yıkıntılarına bakıyorduk. Eşyaların çoğu ilk yandıkları yere yığılıp kalmış, sonraki günlerde yağan yağmur ufak parçaları ve külleri istikrarlı bir şekilde eski taş zeminin diplerine doğru taşıyarak ıslak, kömürümsü bir çamur yığını çukuru oluşturmuştu. Hâlâ yıkılmayan kalıntılarsa bir tiyatro sahnesinin bir parçası gibi görünüyordu.

"Ön cephenin tam tersi nedir?" diye sordum, taş basamaklardan inip yığının köşesinde dolanırken. "Evin arka kısmı için özel bir kelime var mı?"

Altın yaldızlı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına atarak gülümsedi. "Hep bu kara mizaha sahip miydin yoksa bu özellik orduya mahsus bir şey mi merak ediyorum."

"Evet ve evet."

İki gündür açan güneşli hava istemeyerek de olsa biraz sıcaklık sağlamıştı ve ikimiz de ceket giymiyorduk. Luce'un yeşil bluzu, artık orada olmayan ağaçların rengini bir parça da olsa telafi ediyor-

du. Hava sıcaklığı bunu gerektirmese de uzun kollu, ekoseli, pazen bir gömlek giyiyordum. Yanık bileklerimdeki sargılar, çok sayıda insanın bana utanç ve merhamet karışımı bir şekilde bakmasına sebep oluyordu.

Ayağımla önümdeki ufak cüruf ve kereste yığınını kenara ittirdim. "Bir tırmık ve küreğe ihtiyacım olacak. Belki hâlâ kullanılır durumda olan birkaç eşya kalmıştır."

"Bardaki ahaliden birinin bahçe aletleri mutlaka vardır. Buraya gelip, imece usulü çalışırız," dedi Luce. Sesi biraz fazla neşeliydi.

"Bunu yapmana gerek yok," dedim.

"Benim için sorun olmaz." Daha sonra bana yan yan baktı. "Sadece enkaz çalışmalarını kast etmiyorsun."

"Benimle konuşmak istiyordun," dedim. "Olayların yatışmasını bekliyordun."

Luce gözlerini eğip verandanın suntalarına baktı. Yangın uzak taraftaki bir parça ahşabı es geçmişti. Yanmamış ahşap kısım, basamaklardan üç adım ötede başlayıp, yanık eşiyle kesişinceye kadar evin etrafında beş metrelik bir kavis çiziyordu. "Kendini koruman gerekiyordu. Ve beni."

"Öyleyse, işte buradayız."

Başıyla onayladı. Bekledim.

"Birbirimiz için doğru kişiler değiliz," dedi. "Geçen bu haftalar, tüm bunlardan öncesi bile." eliyle evi işaret etti, "Bir çıkmazdaydım. Sorun Willard ya da Broch ve adamları değildi."

Arka bahçeye bir karga kondu, bize baktı ve aklında her ne varsa ondan vazgeçip tekrar havalandı.

"Belki de ilişkimizi olduğundan daha değerli görmeye çalışıyorduk," dedim.

"Lütfen bunu yapma. İlişkimizi bu şekilde değersizleştirme," dedi. Yaşlı gözleri fırtınalı renklerine ayrı bir boyut katıyordu. "Geçen sene sen buradayken birlikte olabildiğimiz süre çok kısa ve yoğundu. Eve kalmak için geri döndüğünde işlerin iki şekilde gelişebileceğini düşünmüştüm. Ya hissettiğim bu yeni enerji ve sırılsıklam aşk yavaş yavaş solup gidecekti, ki bu benim için sorun olmazdı. Ya da daha fazlasına dönüşecektik."

"Ama ikisi de olmadı."

"Hayır. Ve bunu sen de biliyorsun. Bunu görebiliyorum. Seni gittikçe daha fazla istiyorum. Ve sen kendini çekiyorsun. Kend ve Rus Mafyasıyla ilgili başımıza gelen bu tanrının cezası kâbus. Sebebi bu değildi. Bu sadece sana gitmek için bir yön verdi."

"Niyetim bu değildi."

"Eğer öyle olsaydı bu daha kolay olurdu. Şey görünüyordun... Doğru kelime mutlu değil. Dayanıklı. Benimle birlikteyken olduğundan daha çok."

"Mutlu olmak için adrenaline ihtiyacım yok, Luce."

Bunu düşündü. "Belki yoktur. Ama bu senin bu işler için doğduğun gerçeğini değiştirmez. Bu türden heyecanlar için. Geçtiğimiz haftanın tüm ıstıraplarının ardından, gerçekten bu hengameden uzak kalmış olmayı yeğlediğini söyleyebilir misin? Eğer Elana ve tüm o insanların kurtarılmaya ihtiyacı olmasaydı yine de olaya dahil olmaz mıydın?"

Bu türden varsayımları nasıl cevaplayacağımı bilmiyordum. Bir kahraman olmak için olaya dahil olmamıştım. Ya da Reuben K'nin asıldığını görmek için. Eğer bombalar patlasaydı ve şehir yansaydı, bunu engelleyebilir miydim diye merak etmeyi asla bırakamazdım.

Bu soru ile yaşayamazdım. Yaşamımı Seattle'da sürdürürken olmazdı. Belki de hiçbir yerde bu mümkün olmazdı.

Bunların hiçbiri benim ve Luce için ya da birlikteliğimiz açısından önemli değildi. Cevap ilişkimizi tamir etmeyecekti.

"Yaşamlarımız," dedim. Daha fazlasını söyleyeceğimi düşünmüştüm ama ardından gelecek kelimeler her neydiyseler asla ağzımdan çıkmadılar. İkimiz de öylece durduk.

"Bir şeyler işletmeyi seviyorum. Bir gün Morgen'i sattıktan sonra muhtemelen işletecek başka bir şeyler bulurum," dedi.

"Barı suçlamıyorum. Ya da seni."

En üst basamağın köşesinde durdu. Kuzeylilerin Valkürleri* hayal ederken gözlerinin önüne gelen türden bir kadındı: Savaş alanının üzerinde kanatlarını açmış uçan.

"Seni gerçekten..." dedi Luce ve neredeyse o daha lafa başlamadan onu durdurmak için kafamı sallamaya başlamıştım.

Muhtemelen doğruydu. Bunu duymamak için bir başka geçerli sebep daha.

* İskandinav mitolojisinde, savaş alanındaki insanlar arasından kimlerin ölerek Valhalla'da Odin'in savaşçısı olma onuruna erişeceğini belirlediğine inanılan kutsal dişi varlıklar.

44. BÖLÜM

Kış yağmurlarının geri dönmesi uzun sürmedi. Yumuşak, buz gibi bir patırtı Leo ve ben Botanik Bahçesi'nin iki şeritli yolundan koşarken insanların çoğunu kapalı alanlara yönlendirmişti. Su geçirmeyen kıyafetler ve beysbol şapkaları ve kapüşonlar giymiştik. Sabahleyin erken saatlerde aldığımız ayakkabılara rağmen, benim ayaklarım şu an yırtılmış olan ASICS'in, Leo'nunkiler de New Balances'ın içinde sırılsıklam olmuştu. Seattle çorapları.

Ne zaman bir araba yaklaşsa, kaldırım taşlarında akan ufak nehrin içine atlıyor ve arabanın geçmesini bekliyorduk. Yolun kenarındaki çamurun içinden koşabilirdik. Ya da eve geri dönmek için dolambaçlı yoldan giderek yolu uzatabilirdik. Ama daha yavaş hızda ilerlemek bizim için daha iyiydi. Leo hâlâ iyileşme aşamasındaydı. Ve bileklerimdeki sargılar çıkarılmış olsa da benim de bazı eklemlerim veya kaslarım ara sıra şiddetli bir ağrıyla memnuniyetsizliklerini bana hatırlatıyorlardı.

"Daha önce buraya gelmiş miydin?" diye sordum, kafamla kızılcık ağaçlarını işaret ederek.

"Hayır," dedi Leo, aldığı nefeslerin arasında.

"Yapraklar düştüğü için şu an çıplak görünüyorlar. Bahar geldiğinde burası muhteşem bir yere dönüşüyor."

Bir minivanın yavaşça geçmesini bekledik. Leo ağaçların güzergahını geçtiğimiz tüm sokak ve arabaları taradığı gibi taradı.

"Uyuyabiliyor musun?" diye sordu.

"Çoğunlukla," dedim. "Tüfek ateşiyle ilgili şu eski rüyayı sadece dün gece gördüm. Ama sonrasında uyuyabildim. Ya sen?"

"Bir uyuyup bir uyanıyorum," dedi. "Ama gündüzleri daha iyi."

Parkın sonuna vardık ve Montlake'e doğru dönemeçli yoldan ilerledik. Bacak kaslarımı esnetmek için durdum. Leo omuzları dik bir şekilde, verdiği nefesler havada beyaz buğular çıkartarak ayakta bekledi.

"Gazi İşleri Bakanlığı bana bir başlangıç tarihi verdi," dedi. "Mart'ın son haftası."

"Yatılı hastane programı mı?" diye sordum. Başıyla onayladı. "Ne kadar sürecek?"

"İki hafta süreceğini düşünüyorlar. Sonrasında da dışarıda bakım yapacaklar."

"Çok uzun değilmiş."

"Çok uzun değil," diye hemfikir oldu. "Ayrıca şehrin içinde."

"O zaman seni ziyarete gelebilirim."

"Evet."

"Belki senin hemşiren de ziyarete gelebilir," dedim.

Bana yan yan baktı. "Onu biliyor musun?"

"Geçen hafta seni hastaneden almaya geldiğimde yanakları kızarmıştı. Ve bluzunun fermuarı sonuna kadar kapalı değildi."

Leo muhtemelen gülümsedi. Söz konusu kişi Leo olduğunda bunu anlamak zordu.

Planlar yapan tek kişi o değildi. Harap olan evden gelecek ufak sigorta geliriyle zar zor da olsa yeni bir arsa ve yeni bir evin iskeletini inşa edecek kerestesi alacak param olacaktı. Gerisini o noktaya vardıktan sonra bir şekilde hallederdim.

Parça parça yeni bir gelecek inşa edecektim. Luce bunun bir parçası olmayacaktı. Çıkacağım merdivenin basamaklarında bu gerçeği de kabullenmem gerekecekti.

"Ne kadar kaldı?" diye sordu Leo, 24. Cadde'nin tepesine bakarak.

"Sokağıma mı? Tümüyle yokuş ve bir buçuk kilometreden fazla. O tırmanış insanı mahveden türden."

"Otobüse binebiliriz," dedi. "Eğer istersen."

"Kafasında dikişler olan ben değilim."

"Salla gitsin. Oraya senden önce varacağıma biftekli bir akşam yemeğine iddiaya girebilirim." Yüzündeki gülümseme şimdi oldukça barizdi. Zihnimi dertlerimden uzaklaştırmak için bana yem atıyordu.

Kaslarımı esnetmeyi bitirdim. Parmak uçlarımda, esnek ve enerjik bir şekilde iki kez zıpladım ve kafamı kaldırıp dik yokuşa baktım.

"Kapa çeneni ve koş," dedim.

TEŞEKKÜRLER

'Kara Zemheri'yi sıcak bir mevsim haline getirdikleri için aşağıdaki insanlara teşekkür etmek istiyorum:

Öncelikle, editörlerim; William Morrow'daki Lyssa Keusch ve Faber & Faber'daki Angus Cargill'e. Romanı şekillendirme, romanın karakterlerine derinlik katma ve zor bir işi zarif gösterme konularında muazzam iş arkadaşları oldular. İkinci kitabını yazmakta olan herhangi bir yazarın bu girişimi sırasında sinirlerini en çok bozabilecek konuda, kitabı teslim tarihine yetiştirmenin zorlukları sürecinde bahşettikleri şevk ve teşvikler için onlara özellikle minnettarım.

Her iki yuvadaki ekipler, bir yazarın isteyebileceğinin en iyisi. Morrow'dan Danielle Bartlett, Kaitlin Harri, Richard Aquan, Mark Steven Long ve Rebecca Lucash'a; Faber'den Sophie Portas, Luke Bird ve Katherine Armstrong'a içten teşekkür ve takdirlerimi sunarım.

Aaron Priest Yayıncı Ajansı'ndan temsilcim Lisa Erbach Vance'e. Lisa, benim gemilerimin olmasını bırakın ufak bir teknemin bile olduğundan emin olmadığım denizlerde yelken açıyor. Bu sularda yolculuk edebiliyor olmam tamamen onun uzmanlığı ve kavrayışı sayesinde ve onunla çalışmak benim için büyük bir talih. Abner Stein Ajansı'ndan Caspian Dennis karşı kıyılarda bayrağı bizim için harikulade bir şekilde taşıyor; teşekkür ederim, Caspian.

Bu roman bir kurgu ürünü ve bazen yetki sınırları, coğrafi özellikler, yöntemler veya başka konularda hikâyenin akışını sağlamak, yasal ekiplerin memnuniyetini baki kılmak ve tehlikeli veya gizli bilgilerin ait oldukları yer ve kişilerde kalmasını sağlamak amacıyla biraz esnek ve gelişigüzel davranmış olabilirim. Yine de mümkün olan her yerde isabetli bilgiler sağlamayı amaçladım. İsmini verdiğim ya da gizli tuttuğum, uzun gayretler sonucu kazandıkları bilgi ve tecrübelerle esere katkıda bulunan profesyonellere büyük bir vefa borcum var. Aralarında 1/75 Muhafız Alayı'ndan Christian Hockman ve 82. Havadan Taşınan Kara Kuvvetleri 1. Tugay'ından Matt Holmes'ün de bulunduğu Amerika Birleşik Devletleri Ordusu emektarlarına. Yasa koruyucular ve Acil Durum Ekiplerine, ikisi de A.B.D. Orman Hizmetleri'nden olan polis memuru David Jacus'a ve Bölge Korucusu Dean Yoshina'ya ve İtfaiye Şefi Matt Cowan'a teşekkürler. Her zaman olduğu gibi gerçekten havalı olan her şey onlara, herhangi bir hata ise bana ait.

Harika bir öğretmen ve bir yazar olan Jerrilyn Farmer'ın önderlik ettiği yazar grubunun bir parçasıyım. Onun ve Cumartesi Sabahı Çetesi'nden Beverly Graf, Eachan Holloway, Alexandra Jamison ve John McMahon'un katkılarından ne kadar bahsetsem az gelir. İnanılmaz yetenekli bir ekipler.

İlk romanım 'Ölümün Şifresi' için İrlandaca tabirler sağlayan, İrlanda Galway'den arkadaşım Áine Kelly'e gecikmiş teşekkürlerimi ve sevgilerimi yolluyorum. O kitabın sonunda çuvallayarak Áine'i teşekkürler bölümüne dahil etmeyi unuttum, fakat umuyorum ki bir sonraki eserimde onun daha bile fazla vaktini çalarak bunu telafi edeceğim. Ismarlayacağım biralar konusunda pazarlık edeceğiz.

Hem çekirdek hem de genişletilmiş aileme: Sizi seviyorum. Bunu siz olmadan asla başaramazdım. Bunu hiç istemezdim bile.

Ve son olarak: Her kitabın bir parçası ona vakit ayıranlara aittir. Teşekkürler, Sevgili Okur.

YAZAR HAKKINDA

Bir Seattle yerlisi olan GLEN ERIK HAMILTON, bir yelkenlide büyüdü ve gençliğini limanlarda, ticari rıhtımlarda ve Pacific Nortwest'in adalarında bela arayarak geçirdi. Şu anda ailesiyle birlikte California'da yaşıyor ve sık sık yağmuru içine çekmek için memleketine dönüyor.

Kitap karanlık bir gizem, heyecandan yerinizden hoplatacak bir bilmece, yoldaşların aksiyon dolu macera hikayesi, acı-tatlı bir aşk öyküsü ve parmak ısırtan türden bir gerilim arasında gidip geliyor.

Kings River Life Magazine

Geniş kitleler tarafından beğenilen ödüllü "Ölümün Şifresi" adlı romanının bu duygu yüklü, heyecan dolu devam kitabında, eski bir Ordu Muhafızı ve hırsız olan Van Shaw en az arkasında bıraktığı savaş kadar ölümcül ve sürprizlerle dolu tehlikelere yelken açıyor.

Ordu Muhafız alayından yakın zaman önce terhis olan Van Shaw, kendi suçlu geçmişiyle de yakından bağlantılı olan kayıp bir kızı bulmak için Olimpik Dağlarına doğru tehlikeli bir yolculuğa çıkar. Bulduğu şey ise maktullerinden birinin Seattle'ın en zengin ailelerinden birine mensup bir adamın olduğu vahşi bir cinayet mahalli olur. Bulduğu cesetler Van'ın yakında başına gelecekler yanında bir hiç kalır. Cinayet soruşturması, istediklerini elde etmek için ellerinden geleni ardına koymayan bir milyarder iş adamı ve tehlikeli gangsterler yüzünden çığırından çıkar.

Hayatta kalmak için yapacaklarının bedeli, Van'ın dirayetli kız arkadaşı Luce ile olan ilişkisini berbat edebilecek ahlaki tavizler vermesini gerektirecek kadar ağırdır. Ve güvendiği bir arkadaşının ihaneti onu gafil avladığında, Van yardımı hiç beklenmedik yerlerden, sonsuza kadar kaybettiğini sandığı birinde bulmak zorunda kalır.

Güçlü ve gizemli bir aktör, Van ve arkadaşlarını küle çevirecek bir belayı tüm Seattle'ın başına musallat etmek üzeredir. Ve bunu durdurabilmek için bir mucize gerekecek.

ÖDÜLLÜ YAZAR
GLEN ERIK HAMILTON

2016 Strand Critics En İyi İlk Roman Ödülü

2016 Anthony En İyi İlk Roman Ödülü

2016 Macavity En İyi İlk Roman Ödülü

PAY

www.paykitap.com

paykitap
paykitap
paykitap